

செவ்வாயம்.
கணபதிதுணை.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார்
என்று வழங்கும்
திருநெண்காட்டடிகள் சரித்திரம்
அவாதுபாடற்றிருமுறை.

இச்சரித்திரம்
ம - ன - ன ஸ்ரீ, நாகை
கண்ணு. இராமலிங்கபிள்ளையவர்கள்
சேட்டுக்கொண்டபடி
செனலை பிரசிடென்சி காலேசு தமிழ்ப்பண்டிதரும்
சமரசவேத சனமாரக்க சங்கத்தது
விததுவானகளி லொருவருமாகிய
தொழுவூர். வேலாயுதமுதலியாரால்

வடமொழியினின்று
வாசகமாக மொழிபெயரக்கப்பட்டு
செனலை:
பிரமோரியல் அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

கலியுகாதி ௩௯ 4988.

வியவூர் ஆடிமீ

1886.

Registered Copy-right.

(இதனவிலை ரூ.

மு க ள் ன ா .

ஒப்புமுயாவுநிலலாத பெரிளபனீட்டுநிலை புண்மையிதுவெ
னனு, யாவாக்கும் விளங்குமபடி காட்டவதத குருமுாததங்களுள்
ஒருவராகிய இயபட்டினததுப பிளனையா சுமார தூறா-வருடத
திறகுமுன, பாவிரிபுமபட்டினததிலே வேளாண்குலத்திலே அவ
தாரம் செயற்குக்கலாம எனது தோனறுவெறது.

எப்படிபென்னில, இவா செத்தருளிய கோயிலு வமணிமாலை
முதலிய பிரபந்தங்கள் பதினேறாத திருமுதறையுள் நம்பிபாண
டார நம்பிகளால் சோககப்பாட்டி நுபபகளுலையும், அவாககுபரிள
னிடடு அவதரித்த சேசபிழா பெருமான செயதருளிய பெரிய
புராணத்தினைபடி எனிடட பெரியோர்கள் பன்னிரண்டாததிருமு
றைபென்று அமைத்தவைததுப பூசித்து வருவதாலும், அச்சேச
கிழார பெருந்தையை மகா சுவியாகிய கம்பா திருக்கைமுகதுள்,
“—காவலவன் - மணணிநடலின் மலையிற பெரியதென் -
எண்ணி யெழுதிக்கொடுத்தேற்றக்கை” எனது துதித்திருப்பதா
றும், அக்கம்பாகாலம் “எண்ணியசகாத்ம எண்ணுறதேழின்
மீத கம்பநாடன கண்ணியவரங்கமுள்ளோ கவியரங்கேற்றினு
னெ” எனக்குறிப்பித் திருப்பதலுமெனதுணாக.

இப்பட்டினத்தாசை செட்டியார என்று வழங்குவதாகவே
புராணத்தாளும் வசியா என்று கூறப்பட்டுள்ளதே, வேளாளொ
னாத தெவவிறுமெனின, வேளாள வசியொன்றனிகாரம் நூலவ
முக்கெனது வேளாணமரபிய ஸ்ரீமனையாம கூறியும். அனறி இன
தும் அக்காவிரிபுமபட்டினததுள்ள வேளாணசெட்டிகளில் அஷ
மரபினோ உள்ளாராகக் கேளவிப்படுகின்றமம் ஆதலினென்த்.
இவரைத்தத்துவராயா, ஒழிவிலொடுக்க நூலுடையார, தாயுமா
னவா, முதலிடி பல பெரியோர்கள் துதித்திருக்கின்றனர்.

இலக்கணக்கொத்ததுடையார தமது தீவன இவையெழுத
தோதித் தாம் கூறமில்க்கணத்தாகு இவரிலக்கியத்தினைமேற
கோள் காட்டினர்.

இவா சிவானுபவத்திற் சிறப்புற்றிருந்தாம்போல்வே கலவி
கேள்விகளிலும், செல்வத்திலும் மிகச் சிறப்புற்றிருந்தனராக விள
ங்குகின்றது.

முகவுரை.

இப்பட்டினத்துப்பிள்ளையார துறவுபூண்டு திருவண்ணாமலைக் குவந்தங்கிருக்குநாளில் ஓர்கணிகையைக்காழ்ந்துயிரியத்தை வெளிப்படுத்த அதனை யவளுண்டு கருவுறுபுறந்தசேயே, திருப்புகழ்செயதருளிய அருணகிரிநாதா என்ச் கிலர்கூறுகின்றனர், ஆயின அதனுணமை வெளிப்படுவது அருமையாக விருத்தலாலும் எமக்குக் கிடைத்த முதனூல்களொன்றனுள்ளும் அக்கதைப்பினைக் குறிப்பியாமையாலும் யாழும் அதனை விட்டனம்

இவரது சரித்திரங்களைத் தமிழ்ச்செய்யுளாற கூறும் புராணமொன்றும் வடமொழியாற் கூறும் புராணமொன்றும் வழங்குகின்றன. ஆனால் தமிழ்ச் செய்யுளாற கூறும் புராணம் செய்த நூலாசிரியர் இலக்கியவிலக்கண சாதகிர சம்பிரதாயங்களிலே சிறந்த கலவி கேள்வியுடையராகவும் சிறந்தவாக்கியாகவும் தோன்றுகின்றார் ஆனால் அவர் செய்த புராணம் கையெழுத்தாப்பிரதிகளில் பலவழுவற்று வழங்கியபடி அச்சிடப்பட்டதாகக் காணுகின்றதன் றிச சததபாடநோக்கி யச்சிடப்பட்டவிலலை யாதலின் அநேகவிடங்களிற் பொருள் விளங்கவில்லை. ஆனாலும் சுருத்ததுமாதிரி மிக வாழமுடையதாகவிருக்கின்றது. அதலின் அநநூலாசிரியர் சிறந்த பெரியோரென்பதற் கையமில்லை. அவரினனொன்ப பேரும் வரலாறும் தெரியவில்லை.

இவ்வாசிரியர் தாம் புராணஞ்செய்வதற்கு முன்னாலபெறுது பெரியோர் வழங்கும் வாயமொழிபற்றிக் கூறியதாக “வெண்காடாகுலவணிகரினபுகூர மனனிய நல்லறிஞர் சிலர் பரந்த கதையிதைத் தொகுத்து வகுத்துக்காட்டும் எனனவெழிற் புலியூரிருங் கலைஞரறியு நெறியிசைத்துள்ளேன்யான்.” எனவும், “புலிமுனியும் பதஞ்சலியு முதலான பெரியோர் தம்புகழ்ப்புராணம், இலகிடவாமவாக்கு, முனிங்கதியடைந்தோரளவிலங் ரியற்புராணம், பலபல வரமவைபோல வருவனவு மவ்வண்ணம் பகரலாகும், கலைவடநூல்சொல்லி வெனசொல்லாவிடி வெனகதிககதை கூள் கழறலாமே” எனவும் கூறினார்.

அப்புராணத்துள் அவ்வாசிரியர் கூறிய கதையாவது, புகார்பட்டினத்தை யிந்திரன் கண்டவரலாறும், அந்நகருள் வெண்காடர் வாழ்ந்திருக்குநாளில் மருதாருடையார் சிறுவராகவந்து விலைப்பட்டக்கொண்டு மகனாகப்பாராட்டி வருகையில் ஞானோபதேசஞ்செய்ததூர் மறைய விவா துறவுபூண்டு திருவிசைப்பாபுல பாடிச் சேந்தன்கூரைச்சிறைபட்டு முத்திக்குவிடுத்து ஒற்றியூடைந்து திருமேனி சிவலிங்கமாக நிறுத்தியதுமாம். அன்றி யிப்பட்டினத்தார் அவதூறலும் இவரால் அருள்பெற்ற பத்திரதிரியார் சரி

தமும், இவா 'செய்த மரீனமியமும் கூறிலர். இவ்வாசிரியா "புரந்த கதைதொகுத்து" என்றதால் இன்னு மநேக கதைகள் கூறுதொழிந்ததாகக் காட்டுகின்றது.

அதற்கேற்ப அப்பட்டினத்ததுபிள்ளையா திருப்பாடலக ளாற் குறிப்பிக்கின்ற கருத்திசையப் பலகதைகளைப் பெரியோர் கள கூறுகின்றனர். அக்கதை புராணத்துளிலையாயினும் மறு கசலாகாததாக விருக்கின்றது. மேலும் இந்நூலாசிரியா வடமொழியிற் புராணபிலையெனமே கூறினார். ஆகவே வடமொழிக்கதை யிவாகுக் கிடைத்தபடி யன்று போலும்.

இனி எமக்குக் கிடைத்த வடமொழிப்புராணமோ "பவிஷ் றோதது புராணத்துள திருவிடைமருதூர் மான்மியத்தில கூறப் பட்டதாகக் கூறுகின்றது. கதைகள் சமதேறமக்குறைய சாங்கமாக விருக்கின்றது ஆயினும் அதன் சொன்னடைமுதலியன விசே டஞ் சிற்றந்தாகக் காணப்படவில்லை ஏனெனில் அடிகளார அரு ளிச்செய்த திருப்பாடல்களின் கருத்தமைந்த தோததிரங்கொ ள் றும் பொருத்தவில்லை.

இனி எமக்குக் கிடைத்த விருவகைப்புராணங்ருளளும் இப் பட்டினத்தடிகளுக்கு ஞானாசிரியா திருவிடைமருதூருடையாரா கிய சிவபெருமானே மகவாக வந்து முடிவிலருளசெய்து மறைந ததாகக் குறிப்பித்திருக்கின்றது. அங்ஙனமிருக்க

“திருவேடமாகித்தெருவிற்பயினமெனைதேடிவந்து
பரிவாகப்பிசைபகருமெனருனைப்பதமணிந்தேன
கருவாகுமேதக்கடற்கரைமேவகருதுமெனனை
யுருவரீககுகொளள வல்லோவிவங்னைசிவனுற்றதுவே.

என்ற அவரது செயயுனைப்பற்றிப் பட்டினத்ததார வழக்கப்படியடி யவா பூசைசெய்யு கிமித்தம தேடிச் சென்றிருக்கையில் சிவபெரு மன் அடியவா கோலத்துடன் அவரது மனைக்குச்சென்று கீத மறவூசியு மோலையுங் கொடுத்தது இருந்தபடி பாவனை தீகைசெ யது மறைந்ததாகச் சிவபெரியா கூறுகின்றனர். ஆயினும் இரு வகைப் புராணத்தைப்பற்றியே யாம் எழுதியிருக்கின்றனம்.

தமிழ்ப்புராணத்துள், அடிகளார அருளிச்செய்தது என்று முதல குறித்திருக்கும் திருப்பாடல்களில் சில ஆகி கிடைக்கவில்லை. அவற்றைப் பிறைக்குறி ( ) யிட்டு அதனுள் அம்முதற்குறிப் பெழுதியிருக்கின்றது

முகவுரை.

இங்ஙனம் டாம் வெளிப்படுத்திய வஸ்சகசரித்திரம் அததமிழ்ப்புராணக கருததையுந தழுவி வடமொழிப்புராண சரிததஷுத முற்றுங்கொண்டு அடிகளார திருப்பாடறசரித்திரஙகளை நலலோர பால விசாரித்து எழுதியபடியென அணாக.

இன்னும் அடிகளது பல அறபுத சரிதங்களும் பாடலகளு முள்ளனவாகக் கேளவிப்படுகி ன்றோம் ஆதலால, உணர்ந்த பெரி யோரகள் அவற்றை அருளசெயதனுப்புவார்களாயின அவாசடகு வந்தனஞ்செய்து பெற்று இரண்டாமுறை யச்சியற்றி வெளிப படுத்தப்படும்.

இப்படடினத்தார் மாணாகரும், திருப்பலலாண்டு செயதருளி டவரும், திருவிசைப்பா செயதருளிய வொன்பது நாயனமார்களு ள ஒருவருமாகிய சேந்தனா சரித்திரம் எமக்குக கிடைத்த விரு வகைப் புராணங்களுள குறித்தமடடில வெளிப்படுத்தலாயிற்று. இன்னும் வேறுசரித்திரங்களிருக்கின அவற்றையும், திருவிசைப்பா வருளிசெயத மறறைநாயன்மார்கள் சரித்திரத்தையும் கிடைத் துள்ளவாகள் தயவுசெயதனுப்புவார்களாயின யாவாககுமுபயோக மாம்படி வெளிப்படுத்தப்படும்.

சென்னப்பட்டணம்,)
க.அ.அருளு. ஆகஷ்டிமீ)

இங்ஙனம்
தொ, வே.

உ

செவ் மடம.

கணபதிதுணை,

திருச்சிற்றம்பலம்.

பட்டினத்துப் பிள்ளையாரா என்று வழங்கும்

திருவெண்காடர் சரித்திரம்.

வாழ்த்து.

பிறவியளக்கரும்பிழைப்பொற்றைபும
உறுவினைக்காணுமவெறுவியசுரமும்
வெருவியவீடுமேவருவயாவின்
அருட்புணைகெழீஇயவவலமோம்புபு
மடனிகுமுலகுமாதவததடத்துறீஇ
யிடரளறறுயபாக்கினியமுககூட்
கடமியலொற்றைககொம்பருள் றுபவே
தெறுபுலவேடாகறுவுநனியஞ்சுபு
குறவிதோணமணந்தவேலவிடலைவேண்டுபவே

அதாஅன்று.

பொதியிறபொதிந்துமறையீனமணநக
தண்டமிழ்சுவைத்துவையநீடுயநத
சுவடுபடுமிடறறுககவடுபலபேரக்கிர
மாவடியிருந்ததேவியலமுதை
உண்டுளங்குளிரந்துதொண்டகநிரம்ப
வாடாவாரவத்துமாண்பறமபூதத
பைங்கொடியடிநிழலபறறித்தொண்டத
தொகைககுடிசுறறஞ்சுழ்பவாழியரோ
அருடபிரகாசனன்பாவாழியரோ
வாழியாநலனேவாழியாநிலனே
வாழியாமறையேவாழியாமுறையே

ஆதிருவந்தமிலாவுண்மையனைப்பராபரனையனைத்துநதாவகும்
சோதியைத்தாக்கற்றிருந்தனாயனைமாயாதசுகவாரிதனை [கும்
யேதிலாமுப்புரம்பொடித்தவிதையவனையிச்செயெலாமிசையநல
மாகியலும்பாதிபினைமணிமனறமுடையானைமன்ததுள்ளவைப்பாம,

திருவெண்காட்டர் சரித்திரம்.

திருமணக்குமம்புயத்துத்தீர்த்தரிருவருந்தயவச
தருமணக்குநிழலரசமுதலவருநதனிவழுதற்கு
கருமணக்காரெறியளிக்குங்கடக்களிற்றைக்கைதொழுது
மருமணக்குமபட்டினததுவள்ளலாசுதையுரைப்பாம். (உ)

பாயிரம்.

முன்பொருவரிககதையை முனைனுலைப் பெருதறவேரா மொழியும
நத, வின்புகல்கொண்டுரைத்தனமெனறியற்றமிழ்ப்பர்வீதனாலேயி
சைத்தாரனறே, பின்பினியபவுடிகோத்தரததினானடியாகள்பெ
ருமைக்கூற்றி, னன்புபெறசசொலககேட்டகிருட்டினுநந்தனவன
ருணமாணக்கன (ங)

முதலிலைக்கேழுடினிலைமுற்றுணாநதுகடைப்பிடித்துமுயலவே
னாற, விதயனவ்விவானநததேவனமுதறபெரியோருமீசனா
னித, சிதவலறுமனபினருணசலனசேயசண்முகனாஞ்செயலவலா
னும, கதையுரியவடசொலைச்செநதமிழினமைவிததலகடனென
றேது. (ச)

ஒகையானுயாதவதுவெங்கடாசலப்பெயரோனுதவுமைந்தன் [ரி
நாகையானசெயலெலலாமினனுயிரகட்கிதமெனவேநயநதானமா
லிகையானறேவர்குறட்கிலாகியந்தேர்நனனெஞ்சனியலபாரா
வாகையானில்லிருநதுமபற்றில்லான்கனகைகுலமகிழவநதான். [ன
கானபெற்ற குவலையநதாசு கணணியானிராமலிங்கன கணண
வைப்பிற, றுனபெற்றசெலவமெல்லாநதககாசுகேயென்றுநதகை
யானசாறறுகிது,வானபெற்றபெருமபேறுமண்ணவாககாமபடியெ
ன்னமதிததுநானும, ணனபெற்றவுடல்பெற்றபெறெனனவாசசத
தினுரைக்கலுறமேன. (சு)

மலசசெருககிங்குதுததெமமைவாழ்விக்குமவெண்காட்டா
நலச்செருககினின்சரிதநானுரைக்குமபடிதுணிநடுந
புலசசெருக்குப்புறந்தந்தோனபுரிதவமுமபொருளில்லான
குலசசெருககுலகொடைச்செருககும்போலுமாவகுவலயததே (ஏ)

நைமிசாரணியத்திறம்.

தெய்வத்தமிழுநாவினபொருளைப்போலும் விசாலமாய அந்
நூலகளைச்சுற்ற பெரியோராக புறம்போலுயாநது, அவர்கள் நற்
குணம்போற் றழைத்துத் தண்ணளியோடு சாந்தமணமவீசி, உள
ளம்போல மலர்ந்த பெருமையை யுடையதாகிய ஸ்ரீ நைமிசாரணி
யத்தில் வாசஞ்செய்கின்றவாகளும் தவஞ்சிறந்து கவனிகேளவிக
ளால் நிறைந்தவர்களுமாகிய முனிவர்கள், சகல சாத்திரங்களையும்
ஐயந்திரிபந நன்ற யாராயநது சைவசித்தாந்த முடிபுக னெல்லா

வற்றையு முறையு முணர்ந்து புராணங்க னெல்லாவற்றையும் உள்
 னிரகசியக்கருத்தோ ழுஅளவிட்டறிந்த ஸ்ரீவிபாச முனிவர்மாணக்க
 ராகிய சூதமுனிவர் வரக்கண் டெதிர் சென்று பணிக் துபசரித்து
 அழித்து வந்து இருக்கச்செய்து அருச்சித்துத் தாமனைவரும்
 சூழ் விருந்து, அவரை நோக்கி, 'கலலைக் கட்டலுக் கொருகட்
 டுமரம்போல வெமக்குக் கிடைத்த பெருங்கருணை வள்ளலாகிய
 ஹ்யரோ! இது வனாயில் சித்தசார்தம் பிறக்கும்படி தேவரீரிடத்து
 அனேகமாயிரந் தெய்வக்கதைகள் கேட்டனம் ஆயினும் அவை
 கள தேவரீருடைய வாக்கினினும வரும் சொல லமுதத்தோடு
 கூடி மிகுந்த சுவை யுடையதா யிருந்த படியால் இன்னும் கேட
 டல வேண்டுமென்னும் ஆசை வெள்ளம் கரை கடந்து பெருகுவ
 தேயலலாமல இவ்வளவிற போதுமென்னுந் திருத்தி பிறந்த
 திலை, பழகுநதோறும் நல்லவர்களுடைய நடபு எவ்வாறு இனிப்
 பைத்தருமோ அவ்வாறு இனிகின்றது, ஒருவன் இவ்வுலகத்
 துள்ளே பெறத்தக்க செல்வம் எல்லாவற்றுள்ளேயுஞ் சிறந்தது
 செவிச்செலவமாகிய கேள்வியே யன்றோ? அக்கேள்வியை மாத்
 திராம தேவரீரை யொத்த பெரியோர்களிடத்தில் கேட்கப்பெற்றால்
 தூலமாகிய விவவுடம்பை நிலை நிறுத்தும்படி கொளளுகின்ற
 வேறு ஆகாரமும் வேண்டுமோ, இக்கேள்வியாகிய செவியுணவு
 பெற்றவர்கள் இவ்வுலகத்திற்குள்ளே அவி யுணவு பெற்ற தேவர்
 களோ டொப்பவர்களே, கல்வி யொரு சிறிதும் கற்றறியாதவனா
 லும் ஒருவன் நல்லோர்களாலே நற்கேள்வி கேட்டிருப்பா னானால்
 அது அவனுக்கு நேரிடும் ஆபத்துக்கிடமான பெல்லாச் சோரவு
 சனையும் ஒழித்துவிடுமே, தேவரீரையொத்த பெரியோர்கள் வாயி
 னினனும் வருஞ்சொற்கள், வழுக்கு நிலத்தில் நடப்பவர்களுக்கு
 ஊன்றுகோல உதவுவதுபோலும் இவ்வுலக வியல்பி லொழுகும்
 எங்கட்குத் துளர்ச்சி வராது தாங்குந் தரமுடைய வாமன்றோ?
 "செவியிற்சுவையுணரா வாயுணவினமாககள், அவிநீனும் வாழி
 னுமென." என்று பெரியோர் கூறினர், கேள்வி உருசியறியா
 மல வாய் உருசி அறிந்து பிழைத்திருப்பதினும் சாவதே நஷம்,
 தேவரீரிடத்துப் பலபுராணக்கேள்விகள் அதிக துட்பமாகக்கேட்
 டிருப்பதால் எங்களை யறியாமலே எங்களிடத்து உண்டாயிருந்த
 கல்விச்செருக்கு, தவச்செருக்குமுதலியவெல்லாம் ஒழிந்தேபோய்
 விட்டது, நல்ல கேள்விகளால் மிகவுந் தொனுகப்பட்ட காது
 ஷ்டய நாங்கள், "பிழைத்துணர்ந்தும் பேதமைசொல்லா ரிழைத்
 துணர்ந், தீண்டிய கேள்வியவர்." என்ற முன்னோர்கள் விதியை
 அனுபவமாகக் கண்டறிந்திருக்கின்றோ மாதலால் "எனத்தானு
 நல்லவைகேட்கவுணைத்தானும், ஆன்றபெருமைதரும்." என்னும்

ஆபதவாச்சியத்தைச் சிந்தித்து, இப்போது தேவரீருக்குச் சிறிது வருத்தங்கொடுக்க வுடனப்பட்டனம். ஆனால் அது எங்கள் மட்டிலே யன்றி யிவ்வுலகத்துள்ள மக்கட் பிறப்பை யுடையவர்கள் யாவர்க்கும் பெரு நன்மை விளைக்கத்தக்கதாமாதலால் கடாக்ஷித்து தேவரீர் அந்த சிரமத்தை அங்கீகரித்துக் கொள்ளவேண்டும். அதாவது, முன் ஸ்ரீ சுதரிசநருடைய இனப சரித்திரத்தைச்சொல்லி முடித்தபின்னா, சிவானுகிரகத்தால் பரிபாகியாரீருந்த சிவசகனான குபேரன இப்பூவுலகத்திற் மென்றிசைக காவிரிபழம பட்டினத்தில் வசியனாகப்பிறந்து, கடவுளை மகவாகப்பெற்று வாழ்ந்திருந்து சிவஞானியாய்ச்சித்தி முத்திகளை யடைந்ததாகத் திருவுளமபற்றினீர். அச்சரித்திரத்தை விரிவா லெங்கட்கு விளங்கச் சொல்லி யருளவேண்டிமென்று பிரார்த்தித்து விண்ணப்பித்தனா.

அதுகேட்ட சூதமுனிவர் பரவச முடையவராயச கண்களில் ஆநந்த நீர்பெருக, உடம்பு புளகம்போர்ப்ப, சிறிதுநேரங் கம் பித்தபடி தியான யோகத்திருந்து, ஐயா முனிவர்களே! நீங்கள் செயற்கரிய காரியங்களைச் செய்துமுடித்து நல்ல பகருவம பழுத்த சத்திசிபாதமுடையவர்கள் ஆதலால் இக்கதையைக் கேட்க விருப்பமுற்றீர்கள். சாதுககளுக் கணிச் சிவஞானிகள் கதையைக் கேட்கும் விருப்பம் ஏனையாக்குண்டாகாது. வண்டும், நாயும் ஆறு காலுடைய சிறு பறவை யென்று பெயராலும் அவயவதூலம ஒருவாறு ஒத்திருந்தாலும் வண்டு வாசனையுள்ள மதுரமான பூக்களின் தேனையே விரும்பித் தேடிச் சென்று உண்ணும்; நாயோ வெளில் நாற்றமுடைய அழுகறபுணனின் சீயையே விரும்பி யுண்ணும். ஆதலால் உங்கள் தாதகிறகேற்ற கதையையே கேட்க விருப்பமுற்றீர்கள். இதை யுங்கட்குச்சொல்லுதலால் நானும் புனித ஞாய மெய்ப்பவன பெற்றவனாவேன என்று இனிய வராததை கூறிப் பின்பு தமது ஆசிரியரைத் தியானித்து வழிபட்டு முனிவா கட்கு அததெய்வ சரித்தரினைச் கூறத்தொடங்கினா.

கேளும், அந்தணாளர்களே! இக்கதை முன்னொரு காலத்தில் சாமவேத சாகையைச்சார்ந்த சாந்தோககியமுதலிய வுபநிடதங்க ளால் சுதத ஞானியென்று புகழ்ந்தெடுத்தது ஒதப்பட்ட சிவஞான முனிவராகிய ஸ்ரீ உபமன்னியபகவான், தன்மாணுக்கர்களாகிய பல முனிவர்களுக்கும் கூறியதற்குப் பெளஷியோததா புராணத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

புராண வரலாறு.

எவ்வாறெனில் தன்னை யடைந்தவர் யாவர்க்கும் நிர்ப்பயத் தையும், துக்கநாசத்தையும், நோயில்லாமையையும், இஷ்டசித்தி

யையும், நித்திய சுகத்தையும் கொடுத்தது ஊழிகாலத்தி லுலகமெல னாமழிகாலுந் தனித் தலைவர்போல அழிவற்றோருக்குச் சத்திய ஞானச் சொருபமாகிய ஸ்ரீகைலாசமலையின் சாரலிலே புகழெனப் பார்த்து பொறுமைபோலோங்கித் தயவிற்குளிர்ந்து ஆசாமொப பப்பூத்து உதாரமென்னக் காயத்துப் பழுத்தசெலவஞ் செழித்த இன்ப மயமான வனமொன்றுண்டு. அதில் கற்றுணாந்தோரது அடக்கம்போலும் விளங்கும் பர்ணசாலை நடுவே ஒழுக்கங் கலவி பெல்லாம வடிவெடுத்தாற்போலும் விளங்கிய படிவமுடையவர்க ளாயக்கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதலென்னுங்கடன பூண்ட பல முனிவர்களாகிய சீடாகள் புடைகுழ ஸ்ரீமன் உபமனனிய பகவா ன் எழுந்தருளியிருக்கும்போது, அமமாணவர்களாகிய முனிவா கள் எழுந்து வணங்கி நின்ற, ஒ! வியாக்கிரபாதமுனி புத்திரரோ! சிவபெருமானாரால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட திருப்பாற்கடலையுண்ட செல்வரோ! வேதாகமங்களின் எலலை கண்ட வெம்பெருமானே! ஸ்ரீகண்ணனா சிவதீக்ஷாகருவே! அடியோங்கு உலகியலும் அரு ளியலும் ஒருமிகக் வுணர்ந்து உய்யும்படி ஸ்ரீ பததபரமேசுவரர்க ளென்று வேதாகமங்களால் புகழப்பட்ட சாதுக்களாகிய சிவனடி யராகள் சரித்திரங்களைச் சொல்லியருளவேண்டுமென்று விண்ணப் பித்தனாகள்.

அப்போது ஞானசாரியராகிய ஸ்ரீ உபமனனிய பகவான நெஞ்சங்குளிரந்து, உடலுரித்து, எனப் நெக்குவிட்டு, அனபி னுருகிப்பெருகி ஆராமமேலிடக் குழைந்து குழைந்து பரிவச ராய்த்தமபித்துவின்று, தெளிந்து கம்பிகக்சச் சொல்லுவாராயினா னாயா! முனிவர்களே! எல்லாமுடைய விறைவராகிய சிவபெருமா ன திவ்விய சரித்திரம்போலவே, அச்சிவமுணர்ந்த பெரியோர களாகிய அடியார்கள் அற்புதசரித்திரமும் அளவிடுதற் கரியதெ ன்று இன்னமும வேதாகமங்களே முறையிடுகின்றனவானால், நான் எனனென்று அறிந்து அளவிட்டுச்சொல்லப்போகின்றேன் உடம்பெல்லா நாவாகவும், ஊழிகாலமெல்லா நாளாகவும் கொண் டு இவ்வுலகமுழுவதும் ஒருங்குகூடிச் சிறிது சிறிதே எடுத்துக் கூறிச் சென்றாலும் முறைய முடியாதே!! நாம் என செய்யக்கட வோம். ஆயினும் “கடலோடிப்பொருளதேடினேன்,” மலைகடந துமருந்துதந்தேன்” என்பாளைப்போல, ஆற்றலுக்குத் தக்கபடி சிறிது கூறுவேன். கேட்போர்களாக, ஒ! அந்தணாளரோ! உணர்ச்சி தேய வரும்பிறப்புவேதனைக்கும், பொறிபுலன்மனமுதலியவெல் லாக் கலங்கி யுடல் சோர வரும் மாணவேதனைக்கும் மிகப்பயந்து, அவ்விருண்டையு மொருமிக்கத் தொலைக்கும் வழி யெது வென்று தலையிறுப்பதும் நீராக்கேடிச் செல்வவோனைப்போலாக் கேட்கச்

திருவெண்காடர் சரித்திரம்*

செல்லுந் தேட்டமுடைய தீவரர்களாகிப் புங்கட்டுச் சொல்லத் தக்கதெரு கதையுள்ளது; அது சுத்த மந்தனையும் அதிசீக்கிரத்தில் தீவரனாக்கிப் பகுவம் வருவித்துப் பிறவிநோய நீக்கி அமுத நிலையாகிய முதநிசித்திகளைத் தரத்தக்கது; கேட்டவாகள் யாரையும் மஹா புனிதராக்க வல்லது; சாவாநிலைக்கு வழிகாட்டியாயுள்ளது; சோகமோக மயக்கங்களை நாசஞ்செய்வது; அஞ்ஞானகாட்டுக சூப பெருந்தியாயுள்ளது; ஞானமுதமனைபோல்வது பேரினப்ப பிரவாஹமாயிருப்பது; எவ்வகைப்பட்ட பயத்தைப் மொழிக்கும் நற்றுணையாவது; நினைக்க நினைக்க நெஞ்சருகச்சுவப்பது! சொல்லச் சொல்ல நாவினிறமேனாவது; கேட்கக் கேட்க கிளாசசியா உத்தையிததை விளைப்பது, தருமங்களுக்கெல்லாம் நிக்ஷபம் போனது! செல்வங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயுள்ளது; தேடுவார தேடத்தக்க பொரு ளினுவெனக்காடும் தீபமானது, முன் சைவாசிரியராகிய ஸ்ரீநந்தியடிகள் அருளபெற்ற சனநகுமாரா வழியில் வழங்கியது; கலேதாரணியா சரித்திரம் என்னும் திருவெண்காட்டடிகளுடைய திருக்கதை இதனை மற்றகதைகளபோல நிலையாது உள்ளானறிச சிந்தித்தறியவேண்டும். யாவாககு மங்கல முண்டாகவெனது சொல்லலாயின*.

சிவபெருமான் திருவுலா வண்ணம்.

ஐயா முனிவர்களே! முனஞ்ஞகற்பத்தில் புண்ணியமேலிட்டாற் குபேரபதவியைப்பெற்றிருந்த வொருவா, கீழப்போன சனமங்களில் சரியை, கிரியை யென்னும் இரண்டுபாதங்களையும் அனுட்டித்து முனையே தாதமாராகம், சம்புததிரமாராகங்களைக் கட்டுந்து பரிபாசியாய மேல்யோகபாதத்தை அனுட்டித்துச் சகமாராக மடைந்ததால் சிவனுடைய தோழனென்று உலகுபுழை சிவ பெருமானிடத்து அனபும நண்பும பெருக வாழ்ந்திருக்குங் காலத்தில் ஒருநாள் ஸ்ரீகைலாசத்திற்குச் சிவதரிசனன் செயடிப்படி சென்றிருந்தார். அப்போது அவகே, சாவகாரணராகிய சிவபெருமானமேல நடங்குங் கருமத்தால் தாங்கொண்ட சகனகோலத்திற்கு ஏறிக்; உலகில், இலீலாவிளாசமாக உலாவருமபடி திருவுள்ளத்தில் அருளிச்சைகொண்டு அபினயித்தது; உலகமாதாவாகிய மஹாதேவியாருடன் கூடி, இடபாருடராய் ஸ்ரீகணபதி, முருகப் பிள்ளையார், வீரபத்திரர், கூரமாண்டர், ஆடகேசுரர், காலாகினி நத்திரர், ஸ்ரீநந்தியடிகள், பிருங்கிமுனிவர், பிங்கிரடி, குண்டோதரர், கும்போதரர், பாணுகம்பர், சங்குகனனர் முதலிய பிரமதகு ஞாநீசுவர்களுள் ஸ்ரீ ஐயஜயவெனது புகழ்ந்து சேவித்துவா, கயிலைத் திருவோலக்கம் தரிசிக்கவந்திருந்த பிரமதேவா, விஷ்ணு, இந்திரன், ஆதித்தர், வசுக்கள், மருததுவா, உருத்திரர் கிக்குப

பாலகர், முதலிய தேவர்களும், அகத்தியர், தந்தி, திருகு, கண்டர், வசிட்டர், அங்கிரர், பரத்துவாசர் முதலிய முனிவர்களும், அரக்கர், இராக்ஷசர், கருடர், காந்தருவா, சித்தர், வித்தியாதரர், இயக்கர், கிம்பருடர் முதலிய கணங்களும் புடைசூழ்ந்து ஹர்!! ஹர்!! வென்று போற்றுதல் செய்யத் தமது அனபின் ரோழாகிய குபேரனும் பிரியானேயத்திற் றொடர எழுந்தருளி வருகையில் வழக்கனுள்ள ஸ்ரீஇமயம், மந்தரம், பசுபதிச்சரம், கேதாரம், காசி, ஸ்ரீசைலம், காளத்தி, வடவனம், காஞ்சி, அருணைசலம், விருத்தகிளி முதலிய மஹாஷேத்திரங்களின் விபவங்களைக் கடைக்கிதது, எமது பிதாவாகிய வியாக்கிரபாதர் பேரன்பு செய்து பூசித்திருந்து நித்தந திருநடநங் குமபிடுங்காரணத்தாம் பெரும்பறம்பு புலியூரொன்றோ காரண நாமம் பெற்று விளங்கும் ஸ்ரீசித்தம்பர மஹாஷேத்திரத்தின் மங்கலங்களை யனுக்கிரகித்துச் சிதாகாச ரஹ்சியத்தை வெளிப்படுத்தும் திருச்சிறதம்பலம் என்னும் தெய்வத்தானதுள் வீழ்ந்திருந்தருளியிருந்தாரா.

அந்த நாளில் தனதராகியதோழா, பெருமானாயடைந்து போகக்குவரவு ஒன்றுமில்லாத பரிபூரணப் பொருளாகிய எம்பெருமானே! ஒன்றினும் விருப்பம் வெறுப்பும் தேவரீரகிலையாயினும் அடியோங்குள் வேண்டுவதையளித்துக் குறைமுடிப்பதே திருவருளினியற்கை யாதலால் இனி மறநீய திருப்பதியுளேயுஞ் சென்று, பெருமான் செய்யும் அருள்புரட்டினையே தரிசிக்கவென்று எனனுள்ளது ஓராசையெழுகின்றதென்று விண்ணப்பித்தனா. அதுகேட்ட ஆளுடையாரும் தமது தோழனா குறையை முடிக்க திருவுள்ளுசெய்து ஸ்ரீநந்திதேவா முதலிய பிரமதகணங்களுந் தவா முனிவர் முதலிய யாவரும் புடைசூழ்ந்து சேவித்துவரசித்தம்பரத்து நின்றும் எழுந்தருளி ஸ்ரீசுவேதாரணியமென்னும் டமொழிய பெயரையுடையதாய் நினைத்தவர்கள் பாவதையெல்லாம் போகத்தக்க திருவெண்காடென னுந் தலத்தை யடைந்தருளினா.

அப்போது, ஆளுடையார பகலாக வரும் சசராகிய குபேரனாரா, தமக்கு உததமசத்திரிபாதம் பிறந்து இனி ஞானசமூகர்க்குத் தையடையும் பருவம் சமீபித்திருந்தபடியால் அத் திருவெண்காட்டருகு தேவாக ளுலகங்களினுஞ் சிறந்த அழகுசெலவம் வாரத்திருந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைப் பார்த்தார். அவ்வளவில் அது இவர் கண்ணையும் மனத்தையும் கவர்ந்துகொண்டது. ஏனெனில், முன்னாளிலே தேவேந்திரன், தன்னுடைய தாயாகிய அத்திரானவன் சாயாவனமாகிய திருச்சரயீக்காட்டுக்குத் தினந்தோறும் சேவதரிசனஞ் செய்யும்பொருட்டு வருவதைக்கண்டு, அவ்வருத்த

நீங்கும்படி ஆவ்வாலயத்தையே தன்னகாத்திற்கு எடுத்துச் செல்லவேண்டிவந்து ஆலயத்தினை அடியோடு பேர்த்தெடுத்தபோது, உலகெலாம் பெற்றமாதாவாகியபார்வதியார்புறம்போந்து “கூகூ” என் றேறசைகாட்டப் பெருமரண்கண்டந்திரனை எடுக்காதபடி, தடுத்தருளி அவனுக்கும் அவனனைக்கும் பேரருள்செய்யப் பின்னப் பாகசாதனன் அங்கு முன்போல ஆலயப்பதிட்டை செய்யும், படி டிகாமொன்றுகண்டு வேதியர் முதலிய உயாவீரணா நால்வரையுந் தந்து வசியர் மரபு மிகவும தழைத்தோங்க வளமபடுத்தி, சாயாவனத்து ஸ்ரீ அமுதவணணப் பிராணுகும “கூகூ” வென்ற காரணத்தால் வழங்கும் “கூவென்ற மெனமொழிப் பிராட்டிக்கும” ஆலயஞ்சமைதது, நித்தநைமித்தமுதலிய சிறப்புகளை வழுவாது மேனமேலோங்க நடத்தித் திருப்பல்லவனீச்சர முதலிய மறறனாலயப் பதிட்டைத் திருப்பணிகளையு நிறைவேற்ற வகுத்தனன்.

அப்பால் அநநகாங் காலமுறையிற தனனின் மேம்பட்டு, அறபுதன் கயிலைப் பொறபினில் விளங்குஞ் சைவக்கோயிலால விளக்கமுறம்படியோ அச்சைவக்கோயிலை விளக்கவற்றம்படியோ அறியேன, அருமறையோதுங்கிடக்கையும், அருணாலயபிலு மிருக்கையும், அநதனா வாழுமுறையுளும், ஆகுதிவழங்குந னுறைகளும், சீரமபுரியுமிடங்கனும் பேரமபுரியுமடங்கனும், தூரலம பெருகுஞ் சாலையுந் தேனலமருவுஞ் சோலையும், இருநிலமபுரக்கு மரசரணமனையும், அவ்வரசனாப் பிரிவருமொக்கலா பெயராச சூழலும், ஐவசைச்சுறறத்தின ரமர்மாளிகைகளும், உறுதிததுணையவா உவநதமாடங்கனும், நிலரமுற்றத்தொடு நிரா நினாக காலதர், பலகணிசாளரம பலபலவிசைநதன் ஆரசிறைமண்டபம், அமைச்சியல்மண்டபம், முரசெறிமண்டபம், முன்னுறுமண்டபம், அத்தாணிமண்டபம், வித்தாரமண்டபம், சித்திரமண்டபம், விசித்திரமண்டபம், ஆராயச்சிமண்டபம், தேராயமண்டபம், பட்டிமண்டபம், குட்டிமண்டபம், கலைபயில மண்டபம், கழகமண்டபம், கலவிமண்டபம், செல்வமண்டபம், வினோதமண்டபம், மனோரத்தமண்டபம், சிலம்பமண்டபம், திறலறிமண்டபம், அலங்கார மண்டபம், ஆசாரமண்டபம், ஆடல்மண்டபம், பாடலமண்டபம், தேவமண்டபம், சேவலமண்டபம் முதலிய மண்டபங்களும் அன்னசாலை, ஆயுதசாலை, எழுததறிசாலை, ஏகாந்தசாலை, நாடகசாலை, பாடகசாலை, மந்திரசாலை, யந்திரசாலை, தேரணிசாலை, தேரணசாலை, வசந்தசாலை, வாகனசாலை முதலிய சாலைகளும் கணக்கறி தெற்றி, வழக்கறிதெற்றி, கூடத்தெற்றி, மாடத்தெற்றி, வாதத தெற்றி, சித்தத்தெற்றி முதலிய தெற்றிகளும், நீதிமன்றம், நியா

புகார்ச்சிறப்பு

மன்றம், நல்லேர்மன்றம், வல்லேர்முன்றமுதலிய மன்றங்களும், தேவாவாழ்ப்பொது, காவலர்சேர்ப்பொது, ஊரவர் தேர்பொது, நெரவர்பேர்ப்பொது, சுற்றவர்முதலாம்ற்றையா யாழும் நித்தமும், கூடும் விததகப்பொதுக்களும், சதுக்கமுஞ்சந்தியும், விதப்பருமிடங்களும், செய்குன்றங்களும், இருந்துகுளிகைகளும் கோபுரநிலைகளும், கூடமாடங்களும், நெடுந்தேர்ச்சாலையும், கடும் தயானைக்கூட்டமும், அடுபரிக்குதினை மந்திரமும், பெருமபேர் மறவர் குழலும், திருந்து படைபுலபயிலும்வீர்பாடியும், தேரோட்டுஞ்சுதரும், களிநுடத்து மாதோரணரும், பரிசெலுத்தும வாதுவரு முறையுறையுளும், தேரோடுவீதியும், செண்டுவளித்தெருவும், வேளாண் வசியர் தாளாண்மைக்குடி வீறுசால் வீதியும், கூறுசாலகூலமும், ஆவணமறுகுங் காவண நிலையும், பீழகைத்தெருவும் மாடமாளிகைகளும், பொற்கருவூலம் பொலிமணிகளுவைகளும், சொற்பயில கம்பலைச்சுழலும் நீழலும், அணிபலபகல்செயும் அழகிய முனறிலும், யவனர், சோனகர், கவனமாமக்கர், சீனர், சாளுவர், ஊணநாட்டினர், பல-திவர், வங்காளர், நழர், கொங்கணர், மாகதா, மச்சா, மிலேச்சா, வனவடுகர், பப்பார், கூர்ச்சார், பஞ்சகவுடர், அங்கர், வங்கா, அருங்கருநாடா, குட்டுவா, குடகர், ஒட்டர், பாஞ்சாலர் முதற்பெருநாட்டினர் விதப் பலசாக்கு, வேண்டி வந்துலவும் நீண்ட பண்டசாலைகளும், சுண்ணஞ்சநதநம வண்ணங்கலவை, நானமான்மத நல்ல வாசங்கள், தொடுபூவிடு பூதொடலைக்கண்ணி, நறுவேர் பச்சிலை வினாபுகைவிப்பவர், காசித்தெருவும், பட்டுப்பருத்தி பலநிறக கம்பலம், கட்டும்பட்டசாலியர் வீதியும், வயிரமாணிக்க மரகதம் பவளம், முத்துங்குயிற்று முழு வீதிகளும், அவரை துவரை உழந்து பயறுமுதலிய முதினாயும், நெல்லும் புல்லும் வரகுந்தினையும் சாமையும் சோளமுமாகி கூலங்களை விறகும் கூலவீதிகளும், பிட்டு முதலிய விற்கும் காழியர்வீதியும், அம்பர் முதலிய விற்கும் கூவியர் வீதியும், உப்பு விற்கும் உமணர்வீதியும், சங்குவளை முதலிய அறுப்பார்வீதிகளும் களவிற்கும் கண்ணொடையாட்டியர்வீதியும், இலை கயிறு முதலிய விறகும் பாசுவர் வீதியும், தச்சா தட்டார கண்ணா சுருமார்சிம்ப ரோவியா பற்பல தொழிலினர் வியக்கும் கலங்கள் செயது நயக்கும்வீதிகளும், கைவினைமக்கள் வீதியும், துளைக்கருவியாகிக்குழலும், நரப்புக்ருவியாகியயாழ்முதலியவு மிசைக்குங்குழலரும்பாணரும்வாழும்வீதியும், தேற்கருவியாழியமத்தளமுதலியவுந்தாளமா திடவும் கொண்டு முழக்கும் குயிலுவரும், நின்று புகழுஞ்சுதரும், இருந்து புகழும், மாதகரும், வைதாழியாடும் வேதாளியரும், நாழிகைக்கணக்கரும், சாந்திக்கத்தாடும் கண்ணாரும், மதங்கரும்,

திருவெண்காடர் சரித்திரம்.

காவற்கணிகையரும், சூழகக்கூத்தியரும், அக்கூத்தார்டும் பதியிலா ராகிய ஆடற்கூத்தியரும், ஏவறபெண்களும், வரியாசகஞ்செய்தாடி நன்கப்பிக்கும் வேழம்பரும், மூங்கின்மேனின் குடும் கழாயம்பரும் பிறதொழிலரும் வாழும் வீதிகளும், பண்ட மாற்றுவாரும் செய்யும் ஓசை, கடலொடு மாறி யொலிககு மியல்புடையவாய மரமே காலா கககட்டப்பட நடாளங்காடியும், கண்டவர் வியந்து மழங்க நெரு வகி யிருப்பதேயன்றி, பூதமொன்று தேவேந்திரனு லேவப்பட்டு முசுருந்தனென்னும் அரசனாகுவருமிடையூ அகாகவந்து நிறகு ம் அந்நாளங்காடித்தெருவினுள்ள பீடிகையும், கரிகாற் சோழன் வெற்றியின்பொருட்டு வடதிசைநோக்கிச்சென்று பரதேயமன்ன னை வெற்றிகொண்ட நீளில், மூனிதராலாக்கப்படாது தேவா கம் மியனு லாக்கப்பட்டு யாவர்க்கும் வியப்பினையுண்டாக்கும்புதத்த னவாகியவற்றுள் ஒன்றாகி வச்சிராட்டாரசன் திறையாகக்கொ டுத்த நிழல பிரியா இரவையும் பகலாகும் முத்துபபந்தரும், மக தநாட்டரசன் இறையாகத்தந்தபட்டிமண்டபமும், (இது, யாமிக்க கல்வியுடையோமென்று விருது கூறிவந்தவரையெல்லாமளந்தறிய வல்ல விததிராமண்டபமாம்) அவந்திராட்டாரசன் கப்பமாகத் தந்த வாயிற்றோரணமும், (இது, பகைத்தவரை யச்சுதுதநிட்டவ ரை யாதரிகக வலலதாம்) உடையதாயிருக்கின்றதுமன்றி, தாழி டடவாயினுங் காவலுமினறிப் பல பண்டப் பொதிகளைப் பெயர் பொறித்து விடப்பட்ட தாதலால யாரோனுங் களவினு லவற்றை கடுகாண்டு சென்றால் கருதிய விடத்துக்கு அவர்களைப் போக வொட்டாது தடுத்ததுத்தன வெளியிடத்தே தானே சுழன்று கிட க்கப்பண்ணி யினியாரும் களவென்பதனைக் களவிலுங் கருதவொ ட்டாது செய்யும் வெள்ளிடை னன்றமும், கூன்குருடு செவிடுமை தொழுநோயுமுடையார் சென்று வலம்வந்து பணிந்து முழுகினு ல் அக்குற்றம் நீங்கி அழகும் வலியுமுடைய யாககையர்க்கவல்ல பொய்க்கையையுடைய இலஞ்சிமன்றமும், மருந்தாட்ட வுண்டு மழங்கினரும் பித்தேறினரும் பேய பிடிக்கப்பட்டாரும் நஞ்சுண் டாரும் பாம்புகடிக்கப்பட்டாரும், பிறகாரணத்தால் அஞ்சினரும் வந்தடைந்து வலஞ்செய்து பணிய அவர்க்கத் துன்ப மொழிவிச் சும் ஒளிநெடுவகல் நிற்குமன்றமும், தவஞ்செய்வாரைப்போல் அபிஷேஞ்செய்து தீயகாரியஞ்செய்யும் பாதகத் தவசிப்பூண்களு ம், கணவர் நம்புமபடி யிலலறதருமம் வழுவாது நடத்துவாரைப் போற்காட்டித் தீயகாரியஞ்செய்யும் வஞ்சபபெண்டிரும், தம்மை யாதரிக்கு நீதியரசரை வஞ்சிக்கும் துட்டமந்திரிகளும், தமதுமனை வியை விட்டுப் பிறா மனைவியால் விரும்பிச்செல்லுந் தூர்த்தாகளு ம், பொய்சாக்ஷி கூட வாரும், பயன்பெறுங்காலத்தொருவர் பக்கத்

குபேரன் பிறக்கும்படி யிறைவா கட்டளைபெற்றது.

திருந்து புகழ்ந்து நின்று, பெருந்தகாலத்தவர் புழிதூற்றும் கோள. ருமாகிய இவர்க ளென் கைப்புரத்தாற் கட்டுண்டுதுன்பப்படுபவர்களாம் என் றொருபூதம் பெருங்கூச்சலிடலாவும் பூதசதுகக. மும், அரசன் செங்கோன்முறை, பிறழ்ந்தாலும் நீதித்தலத்தில் நடுவுநிலை தவறினாலும் சாக்ஷியாக நானினுற் சொல்லாது ஒரு பாவையிருந்து கண்ணிருந்துக் காட்டி யுண்மை யுணர்த்தும் பாவை மன்றமும் அமையவிளங்கியது. அன்றியும் முத்து, பவளஞ் சங்குப்பு முதலவாகும் அலைதருபண்டத்தாலும், மாழிப்பீலியானை க்கோடு தேன்க்கழைமுத்தி முதலியவாகும் மலைதருபண்டத்தாலும், புலதேயந்தீவுகளிலுள்ள மணி பொன் பட்டு முதலியவான கலந்தருபண்டத்தாலும், குளிர் நன்னீர்நிலை, பலபொருட்புதையல, பளிங்கு சீதவண்ணச்சிலையாதியாலும், நெல கமுகு வாழை கரும்பு தேங்குபலாவாதிபயன் செறிமரககா முதலியவற்றாலும், ஏனைய மருத நிலந்தருபண்டத்தாலும், கவரி வறகலை பூல் தயிர இழுது முதலிய காடுதரு பண்டத்தாலும், குடை கண்ணாடி கருபூரங் கலவை வண்ணப்பொனனுடை, பணி முதலிய நாடுதருபண்டத்தாலும் குறைவற்ற தென்பாநேன் எநநகரத்திற்கு மெப்பொருளாலுங் குறைவறுபதாயுள்ள தென்பதே தேற்றம். என்னை? அங்கு வாழ்வார ஒருபொருள் வேண்டி மறறெப்புறத்தும் புகாராகவே, அது பூம்புகார்ப்பட்டினமாயது எனவுமபொருள் படுதலால்.

குபேரன் பிறக்கும்படி யிறைவா கட்டளை பெற்றது.

இங்ஙனந் தேவரு முனிவரு மாணிட்டும விழைவு கொள்ளாத கக அறபுத மழகு செலவம் வாயந்த ஆககாவிரிபூமபட்டினம் முன்னம் இறைவர் வலிது சென்று ஆவணங்காட்டித் தடுத்தாண்டருளப்பெற்ற நமசி யாரூரராகிய வன்றொண்டப் பெருந்தகையார் திருவாரூர்த்திருப்பூங்கோயிலமாந்த வீதிவிடங்கப்பெருமான முதலடி யெடுத்துக் கொடுத்தருளக்கொண்டு பாடியருளி வைத்த திருத்தொண்டத் தொகையாகிய கருவூலத்து அமைந்த பொன்னன்ன இவமது இயற்பகையடிகள் திருவவதாரஞ் செய்யப்பெற்றுள்ள தாதலால், தன்னைக்கண்ட சிவதோழனாகிய குபேரனா மனத்தையுங் கண்ணையும் கவர்ந்தேயன்றி யவா தனை விட்டுப் பிரியாவகையும் பிணித்துவிட்டது. ஆகவே அவ்வசசிர வண்ணர்தம்மைத் தோழமை கோண்டாண்ட தேவர் பெருமான் திருவடிகளில் பலகாலும் விழுந்து பணிந்து எழுந்து துதித்துநின்று, எம் பெருமாளே ! இத்தேயவத்திருப்பதி யாதுகாரணமோ யான் தன்னைவிட்டுப் பிரியாவகையோராணசையுத்தாண்டி என்னை முற்றும் வசஞ்செய்துகொண்டது; திருவுள்ளமானால் இங்கு சிலகாலம் வசிக்கப் பெறுவேனாகவென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்.

அதுகேட்டருளிய நமதாண்டவரும் மேலநடக்குங் கருமங் கருதி, அக்குபேரனாரை நோக்கி, ஐய, நீ போந் தனுவுடையவனாய் போக பூமிவாழ்கின்றனை, இக்கருமபூமிவாழ்க்கை விரும்புவ தடாதாயினும் விருப்பம் விளைந்ததால் “அவாவெனப் வெல்லா வுயிர்க்கு மெஞ்ஞான நுந்தவாப பிறப்பினும்வித்து” எனமதந்தூ ன்முடிபு ஆகவே மாணுடயாக்கையை யடைந்து இங்கு வாழ் திபென்றருளிச்செய்தனா.

அப்போது, தனதனார், பிறத்தலுக்குஞ்சி நெஞ்சுதுணுகுதும்று டல பதைக்கப்பணிந்து நின்று, எமமுடையாய்! முனவினை யிருந் தவாறு சிறிதுமறியேன; இங்ஙனம் விளைந்தது. இனி யென செய கோ! எம்பெருமாடே! பேயும்பிரிவதற்கியையாத திருத்தொண்டி னிலைமை பிரியச்செய்த பெருந்தீவினையுடையேன, பேதைமானுடப் பிறப்பினை யடைநது செல்வத்தான மயங்கும்வழி, தேவரீரமேலே பானமுனை வினையாத்தபடி கானமுனையாகவந்து அவலமறுததுண் மைநிலையனுக்கிரகித் தருளவேண்டுமென்று பலமுறை வணங்கினா. வணங்கிய தோழனாரை யவ்வாறாக வென்றருளிப்பெருமான, உ லகமெல்லா மீனமருளிய பெருமாட்டியாரோடு மறறைத திருப் பதியாவது கண்டு சென்று கைலைபுகு விறிறிருந்தருளினா.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார திருவவதாரம்.

கேடடாகளோ முனிவாகளே! அப்பால அக்குபேரனார் மூவ ருந் கடக்க முடியாத சிவபெருமான திருவானையைக் கடப்பதற் கஞ்சி, “செந்நெல்லாலாய் செழுமுனையீட்டுமச - செந்நெலையாகி விளைதலா - ல்நெல் - வயனிழையக்காய்க்கும் வளவயலூர்-ம்கன றிவு தந்தையறிவு” என “அறநூல்” வகுத்தலின் யாவாபாறசெ ன்றுசென்னமடைவோமென்ற விசாரத்துடனிருக்கையில், அத் தெய்வப்புகாரப் பட்டினத்தொருசாரில, அந்நகர வுசியமரபி லவ தரித்துப் பொன்னத்தேடி வளாப்பதுபோலவே தருமம், புகழ், ஒழுக்கம், அறிவு, அன்பு, அடக்கம், சிவபத்தி, அடியார்பத்தி, குருபத்தியையும் தேடித், தொகுத்துவைத்த சரக்கறைபோல விளங்கும் சிவநேச ரென்பவா, திருமகன்விழையும்முகம், கலைம கள் புனையும் அறிவும், மலைமகளருளும் அறமும் அணுநது, “தெ ய்வந்தொழாள் கொழுநறறெழுந்தெழுவாள் - பெய்யெனப்பெய்யு மழை” எனமருதுவோர மொழிக்கு, இலக்கியமாகிய ருந்ததியும் வணங்குங் கற்புடையாராகி இருபெருங்குலமும் விளக்கவந்த ஞான கலாம்பைமென்னு மனைவியாரோடும் கூடித் தேவர் பூசை, பிதி ரார்தடன், விருந்துபசரித்தல், பல்லுயிரோம்பல், பழமறை புகழில் முதலிய ஐவகைவேள்விகளும் வருவாது நாடோறும் நடத்திஇல

பட்டினத்துப்பிள்ளைவார் திருவவதாரம்.

லறம் புரிந்து ஒரே பெண் மகப்பேறுடையவராய வாழ்ந்து வரு .
 ங்காலத்து ஆணமக்கட்டேபினை மிகவருநதி மானிடப் பிறப்பினே
 யடைந்தறிவினா ஹநதோர்க்கு, இமமை மறுமை மென்னு மிருவ
 கையின்புழம் பயத்தலால், “பெறுமவற்றுள் யாமறிவதிலையறிவ
 றீந்த மக்கட்பேறலலபிற” என்றது தமிழேதமஎன னுண்ணியெ
 ண்ணி நெடுமூச்செறிநது நெஞ்சமுண்ணுகியென்செயக்கடவோ
 ம என வருநதி, அவ்வில்லறக்கிழவோர் இருவரும், விளக்கு நிலை
 யொடு விரிச்சி யாராயநதும் கட்டு வைப்பிததும் கணக்குயததுண
 ருங் கண் ணுடைச்சோதிடநாடியும், புண்ணியதீரததம் பொருநதி!
 யாடியும், தரை மெழுகி யுண்டு தவம் பலபுரிநதும், புழுதிபடக்கி
 டநது போகநதுநதும், பகலுணா இரவுணாபட்டினி புரிநதும்,
 ஆருநொன்பு செயதும் பெருவேள்வியாறறியும், மரதவரைப பே
 ணியும் ஆதுலரை யளித்தும், வானவரை வழிபட்டுந தானமது
 பலசெயதும், அறவரை யடைநது நெறிமுறைபணிநது, ஈவலைக
 ளறததினாரு சிவகதை கேட்டும், உலகினையளநத நெடியமால் மு
 ன்னே, ஒருமகன வேண்டிப் பெரியமாதவளுசெயது, பூசைபுரிந்த
 ாசனை யமமுறை, கந்தனெநதையொடு கவுரியெனனமமை, பநத
 மாவைதத படி யருச்சிததும் அநதசோகேட்டும் ஆதரித்திருநதும்,
 பன்னாளுழந்தனரினனோவிரதம்.

அதுநோக்கிக் குபேரனாரும், இவர்களிடத்து நாம் மகவாநப
 பிறப்பதே பெருநனமை, அறிவொழுக்கங்குறையாது வளநீம்,
 அறம்பெருகும் பாவந்தேயுமெனறெண்ணிச் சிவத்தியானத்தோ
 டும் அநத ஞானகலாமபையாருடைய கருப்பத்திற பிரவேசித்த
 னா, அப்போது அவ்வம்மையார் முததுக்களைக்கருவில வைத்த
 செலவச் செங்கரும்புபோல வயிறுவாயதது விளங்கினா, அதனைக்
 கேள்விபட்டி சுறறத்தினரும், நட்பினரும், அயலாரும், பிறருங்
 காரப்பருவங்கண்ட கலாபமயிலாயினர். புதலவாப்பேறுவேண்டிய
 விருவர்கேயன்றி யூரி லுள்ளார பலாக்கும் நறகனவுகாணல், இழ
 நத பொருளைப்பெறுதல, சிறுமுயற்சியாற் பெரும்பயன பெறுதல
 பகைவர் வலிந்துவந்து உணமையினடபுககொ ளளுதல், கருத்தின
 றிச்சிவத்தியநனம் புண்ணியசிந்தை யுள்ளக்கிளாச்சி யுண்டாதல
 முதலிய பல நற்குறிகளுண்டாகவே, யாவரு மிககருவினகனுள்ள
 சிசுவினால் பெற்றோர்க்கும் மற்றோர்க்கும் பெரும்பயன விளைவுண்
 டரம்போலுமென்று சிந்தித்துக்களித்திருந்தனர். மாதம் வளருந்
 தோறும், சிவநேசனாரும் பும்ஸவனம் சீமந்த முதலிய கருப்பக்
 கடன்களை நிறைவேற்றிவந்தனர். ஞானகலாமபையாரும் கருவள
 ரவளர மேளி விளர்த்துப் பச்சை நரம்போடிக்கண்பசந்து குழிய

திருவெண்காடர் துரித்திரம்.

மயக்கப்பொயத்துயில்கொண்டு புளிக்குடியும் விரும்பிச் சிவசிந்த
னையோடும் அக்கருவைப்போற்றிவந்தனர்.

இங்ஙனம் பத்துத்திங்களு மாசுவே நல்ல துரிவாராகத்திர
யோக்காண மமைந்த தினத்தில ஐந்துகோள்களுச்சுமாய் உற்
றவையோடு திரிகோணகேந்திரங்களி லமையச் சுபலகின்னத்தில்
வலம்புரிச்சங்கம ஒளிபொருந்திய நல்ல முதலினைப் பெற்றாற்போ
லும் பாற்கடல் சந்திரனைப் பெற்றாற்போலும் அந்த ஞானகலாம
பையானவா புத்திரனைப்பெற்றா. உடனே தேவர பூமழை பொ
ழிந்தனா தேவதுநதுமி முழங்கிற்று; இளந்தெனற்ற காற்றுவிசிற
று; கூவலகுளம் ஒடைகயம் முதலிய நீரிலைகள் தெளிவை யடை
ந்தன, ஆகாய மறுவினறி விளங்கியது; காரணயினறி யெல்லா வு
யிராகளுக்கும் உள்ளக கிளாச்சியும் ஊக்கமும் களிப்பும் பொரு
யெழுந்தன; மரமுதலிய வேர்நிலையுநம் பருவங்கடந்தவாயும்
தளிர்நதுப்பூததுச சிறந்தன; யாவாகளு சிவஞானமும் பத்தியும்
அன்பும் அடியவர்கள்பால் ஆராதகாதலும் பெருகியது, சைவர்கள்
வலத்தோளுங் கண்ணுநதுடித்தன. பெற்றவர்கள் களிப்பை யென்
னென்று பேசுவது; சுற்றமுதலிய மறவர்கள் வாராதவாழவு வா
யத்தவர்களாளுக்கள்; அதுகண்டநகரத்திலுள்ள அறிவறிந்த மு
தியோரா யாவரும் ஆநந்தமடைந்து சிவஜ்ஞானியமெல்லாந்திரண
டொருவடிவமாயிறறோ? சிவஞானம் யாமபெறவேண்டி யிவ்வாறு
வந்ததோ? சிவன்றிருவருளிகங்னம் தடுத்தாளக்குழந்தை வடிவில்
வந்ததோ வென்று அஞ்சித்துத் துதித்து நின்றார்கள்.

உடனே வேளாணமையிறகிறந்த பிதாவாகிய சிவநேசனா
ரும் தெய்வக்காவிரிபாற்றிறகுச்சென்று நீராடிப் பிதிரதேவதை
கள் களிப்ப நீரககடன முற்றி மனைபுகுந்து சுருதிமிருதிகளைக் கற
றுங் கேட்டு முணர்ந்த முதுமுறையோர்களை யழைப்பித்து, விதை
வழங்கி நவமணிகளையும் பொன்னையு நிலத்தையும் பிறவற்றையும்
தரனமாகக்கொடுத்தது, யாவாக்கும் முப்பழங்கண்டு சாகசுரைதாம
பூவும் பகிர்ந்தளித்து, அன்னதானமுதலிய சிறப்பச்செயது தேவா
லயத்துச் செல்ல விழாவும் பூசையுங் குறைவற நடத்துவித்து,
ஏழைகள் அனைவர்க்கும் வேண்டியவாறு குறைவறுத்துபகரித்து,
நல்ல கணித முணர்ந்த சோதிடர்களால்சாதகரும்ஞ்செய்வித்து, ம
னைத்தெய்வச் சிறப்புப் பூசையும் வேள்விச்சாந்தியு முடித்துப்
புத்திரப்பேறு திருவிழாக்கொண்டாடினா. அப்பால் பத்துநாளும்
நூணெண்ய விழாமுதலிய சிறப்பச்செயது பதினோராநாள் பெற்
றோ நிருவரும் நீராடி மகவாகிய மணிக்கும் நீராட்டிப், பொட்டிட்
டிககொட்டி, சிறகிடத்தி தெய்வக்காப்புச்செய்து நல்லோணையில்

சிவநேசர் சிவபதப்பேறு.

பந்துக்கள் வேதியர் முதலியோர் புடைசூழ விருநது, விதிப்படி திருவெண்காடா என்று நாமகரணஞ்சாத்தி அருமை பலசெய்தார்களா அச்செல்வக்குழந்தைதொட்டிலிற்கிடநது, அமமையப்பனா பபிரிந்து வருந்தாமக குறிப்பு வெளிப்பட அமுதம், இனிபாசப் பிணிபனையும் மயக்கப்பறறையு முதறி யுதைத்துத் தளங்குறிப்பு வெளிப்படுததுவதுபோற கையுதறிக காலுதைத்து ஆடியும், உலகீர் பேயமகிகண்டு நகைப்பார்போல் நகைத்தும், பிறவிததுன்பத்திற கஞ்சவார்போலஞ்சியும், மயல கவிழுகிறிபோலமுகங்கவிழ்ந்தும் அருளொளிகண்டு தலையெடுத்தசைத்தாடுமது போல விளகொளிகண்டு தலையெடுத்தசைத்துச் செங்கனையாடியும், மேற்சிவயோகத்திருக்குஞ் செய்தி வெளிப்படவிருநது சப்பாணிகொட்டியுந், தாய்மூக்கனாககிப்புனமுறுவல செயது முலைநெருடி யுண்டு மமகிழ்செய்யும். இங்ஙனமாக அருமகப்பெற்றோரும் பெருநகரும் றோரும் பூரணசந்திரனைககண்ட சமுததிரமபோல மகிழ்ச்சி பொங்க நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக அச்சைவக் கொழுந்தாகிய பிள்ளைப்பெருநதகையை வளாதது நானகாமர்த்ததிற சந்தி மிதிப்பிதது ஆறாமாதத்தில் விதிப்படி உருத்திரப் பலகணத்தாராகிய சிவனடியாரை உணடி வினையாடியாறபூசித்தது, அம்மாலேறசுவரப்பிரசாதத்தால அன்னப்பிராசனஞ்செயவித்தார்கள்.

அப்பால தவழ பருவங்கடந்து தளா நடைப்பருவ மடைதலும் கொந்தளமாகிய சூழியம் விளங்க, காதிற் சிறுகுதமபை யூசலாட மாபிலைமபடை மதாணி முததாரங்கன மழலை வழிவோட முஞ்செய்யக்கையிற் சடகமின்ன, அனாயின்மணிககோவசிறோசைசெய்யக் காலிறசிறுசதங்கையோடு தண்டைகலீனென வொளிப்பத் தத்தடியிட்டு நடந்துமோடியும், வீதியிற் சிறுதே ருருட்டியும், பேதைச்சிறுமிய ரிழைத்தாடுஞ் சிறுநிலழித்தும், நற்றாய் செவிவித்தாய், கைத்தாய், ஊட்டுநதாய், சேடியா, சிலதியா பாங்கிய ரொடு பிணசென்று அழைப்ப வோடியொளித்தும் வந்து மேல விழ்ந்து முததம்மிறத்தாடியும், ஊரினகண யாராகும் காமப்பகுதிவெளிப்பட நமது திருவெண்காட்டையா வினையாடி யருளினா.

சிவநேசர் சிவபதப்பேறு.

இங்ஙனமாக, “மக்கண்மெய்தீண்ட லுடங்கின்ப மறறவர்கொற்கேட்ட வின்பஞ்செவிக்கு” என்ற திருக்குறளிலக்கியமாமபடி தாய்தந்தையரிருவாககு மின்பம் வினைய இவ்வினைய பெருந்தகையார அன்பு, அறிவு, அடக்கம், ஆசாரம், நிராசை, சத்தியம், தவம், ஆராய்ச்சி, சிவநேசமுதலியவெல்லா முடன வளர வளர்ந்து ஐந்து திருவயதடைந்தார். அக்காலத்தே, தந்தையாரும்படி தவஞ்செர்

த சிவநேசனார், அம்மைந்தா வரலாற்றை முற்றுங்கண்டுகளிக்
கப்பெறுது வினையததராயத் தேகவியொகஞ்செயது சிவபதம்
பெற்றனர்.

அப்போது அவர் மனைவியாரும் சுற்றத்தினரும் நம்பினரும்
கடலென மறுகினா. பின்பு குழந்தைப்பருவத்திருந்த திருவெண்
காட்டையா, அன்னையா றோற்படி சுற்றத்தார் சார்யுபெற்றுப் பி
தாவுகஞ்ச் செய்யவேண்டிய நீரககடன் முதலிய யாவும் நூன்மு
றை தவறாது செய்து முடித்தனா.

பிள்ளையா வித்தியாபயிசாசம்.

அப்பால் கணவனை யிழந்த அததாபதமகளாகிய தாயா தம
து தீவப்பயனாகிய மைந்தாபால ஆராத சாதலையுடையராய் வாரா
பபவர், மகனா கலவி பயிலததகக பருவம் வந்திருப்பதை யுண
ர்ந்து பலகலைகளை முறறுமுணாரத நல்லதோர் வேதியரை வரு
வித்து, அவரை யுபசரித்துவேண்டின வெறுப்புகொடுத்து அ
வரிடநதமதுபுத்திரரை யோதுவதற்குப் பள்ளியில் அமைத்தாரா.
திருவெண்காடனரும் தவக்குறை முடிக்கவந்தவராதலால், அவ்
வளவில கண்டவ ரொலாரும் வியக்கும்படி நிமித்தமாத்நினாயில்
ஆசாரியா முன்னிலையாகவெல்லாதுலையுங் குறைவு வோதிமுடி
தது, முறறு முணாரதவாகளில் முதல்வராக விளங்கி யிருந்தனா.
அவருக்குப் பூவவாசனையால் சிவஞானந்தானே விளங்கியது,
சிவபத்தி, அடியார்பத்தி, ஜீவகாருணியம், உலகளிடயப் பறறுக
களில் மனஞ்செலலா தருவருததல முதலிய பெரியோரொழுக்க
முழுவதும், அப்பிள்ளையாரை யடுத்தவாக்கும், அவா சரிதங்கண்
டவாக்கும் கேட்டவாக்கும் இயற்கைக்குணம்போல அமைய வி
ளங்கி வந்ததானால் அவா செய்தி யித்தனைமீதொன்று வேறு
கூறுவானேன.

பிள்ளையா வஸதுவிசாரஞ்செய்தல்.

ஆகவே அவ்விளம்பருவத்தினராகிய திருவெண்காடாருக்கு
மூற்றிப்பபின் றொடாச்சியால சிவபூசையிற்பற்றும் விருப்பமும்
மனத்திடு றோனறச் சிந்திக்கலாயினா.

எங்ஙனமெனில், கண், வாய், மூக்கு, செவி, குதம், குறி
யென்னும் ஒன்பதுவாயிலாலும் மலசலங்களை யொழுக்கசெய்கின
ற இவ்வுடம்பு புழுக்களால் நிறைந்த பாண்டம்போலும் அருவ
ருப்புள்ளதாய் ஒருகண்ணு நிலையென்று கொள்ளக்கூடாததாய்ப்
பல துன்பங்களுக்குஞ் சரக்கறையாயுள்ளது. இவ்வுடம்பினைமுன்
னம் தாய் நமது எனபாளா, தந்தை நமது என்பான், மனைவிமக

பின்னையாரா வஸ்துவிசாரஞ்செய்தல்.

கூர் முதலிய சுற்றத்தினர் நமது எனபாராள், ஒழியாத நோய்களோ நமது நமதென்னு நலிதனுகொண்டு நிற்கும்; பின்னரோ வெனில், நாய நமது எனனும், நரிநமதென்னும், காகம்-கழுகு-பருந்து-பேய - கூடே முதலிய நமது நமதென்னும், இடையிடை யோயானு மெனதெனதென்றிருப்பேன். யோசிக்ருமிடததில இது யாதோ? எனபோல நின்றொத்தனைபேருடம்பு, எவ்வாறாய விட்டது? என் கண்காண முன்னா எனன் வுபசாரத்திருந்து பின்னால் இழிக்கப்பட்டு எடுததுங்கிடத்தியும் புரட்டியும் அப்பா ஐயா வென்ற சொல்லை மறந்து பிணமென்றழைத்து எடுமென்னும், இடுமென்னும், சுடுமென்னும், மண்ணிலிட்டும்தீயிலிட்டும வீணே சுழிக்கநாறிக்கிடந்ததே, என்னபயன்பெற்றது? கருவொழியக குழவிப்பருவத் தழிந்ததோகோடி; குமரப்பருவத்தழிந்ததோ பலகோடி, கிழப்பருவத்தழிந்ததோ கண்ககிலலை, அதுநிற்க. இந்தப்பாடு, இவ்வோருடம்புடனே பொழிந்தவாறு, அல்லலே சமுத்திரதரங்கம்போல எதத்தையிறப்புகிறந்து எதத்தை பாடுபட்டவாறு யுள்ளது; கல்லாயப் பிறந்து கிடந்ததுகோடி, பாடாகிரின்று கழிந்ததுகோடி; புல்லாயப்பிறந்து புலாந்ததுகோடி; பூடாகித்தோன்றி மடிந்ததுகோடி, புழுவாயச்சனிதது மரித்ததுகோடி, பல மிருகம்பாமபரகிப்பட்டதுகோடி, பறவை மீன வாசகமாமபாடதோ கோடி; அலகைப்பேயாகி யலைந்ததோகோடி, அரக்கரொடு தேவராய அருமுனிவராகி, நிலைகுலைந்து நெறிமயங்க நோந்ததோகோடி; நினைக்க நினைக்க ஐயோ!! நெஞ்சு துடிப்பதுவே! இதுவனாயினும் இவ்விலகத்தினகண்ணே ஒவ்வொரு உயிரகனும், ஏனம்பு முதல் யானையீறாக அண்டசம, சுவேதசம, சராயசம, உற்பிசம எனனும நாலவகை யோனியுள்ளும், தேவா, மானிடா, விலங்கு, பறவை நீர்வாழ்வன, ஊரணன், தாவரம் என்ற வெழுவகைத் தோற்றத்துள எடுக்காத உயிர்க்கையிலலை, கிடக்காத நிலமில்லை, படுக்காதபாயிலலை, அடுக்காதகாலமில்லை, பெருத்தாயிலலை, உறுதகற்றமில்லை உணனாத வுண்டியில்லை, பணனாத தொழிலிலலை, எடாதயெடுப்பிலலை, படாதபாடில்லை அந்தோ!! எனசெய்வோம் உறங்குவதைப்போ விழிப்பதைப் பிணைப்பாரத்திரங்குவதெனனை? மறப்பது நினைப்பதுமே செத்து மறுபிறப்பாவதாயிருக்கின்றது. இவ்வகைத்தாக இடையிட்ட காலமோ வெனில் பசி, தாகம், நித்திரை, சோகம், மோகமுதலியவற்றுள்ளும், அவற்றைத் தணிக்கும் வழி தேடு முயற்சியுள்ளும் ஒவ்வொன்றானே ஒழிவதாகவிருக்கின்றது. ஆனால், எக்காலத்தில இப்பிறவிப்பெருந்துன்பத்தினையொழிக்கவல்ல திது வென்றறிவதும், அறிநவ்வற்றைக் கடைப்பிடித்துச் செய்வதும், ஐயோ! எனசெய்வோம்! என்று இரங்கி அழுதுழுது வாடிவருந்தி

க்களைப்பு மிகைப்புமுற்று கையறவடைந்து, “பிறப்பென்னும்பே
தைமை நீங்கச்சிறப்பென்னுஞ்செம்பொருள் காண்பதறிவு” என
று, சிந்தித்துச்சிந்தித்து, “நடலைவாழ்வு கொண்டென செய்திரா
நாணிலோ, கடலை சோவறுசொம்பிரமாண்டே, கடலினஞ்சமுது
ண்டவா கைவிட்டால, உடலினூ கிடந்தூர் முனிபண்டமே” ஆ
கையால, “பூக்கைகொண்டரன பொன்னடி போற்றிலார், நாக
கை கொண்டரனும் நவீற்றிலார், யாகக்கைகே யினீர்தேடி யல
மந்து, காகக்கையெயிராயாகக்கழிவரே.” இவ்வுலகத்தறிவிஷலா
தவா, அவாக்கோபபோலவே “வாழத்தவாயு நீனைக்கமடநெஞ்சம,
தாழ்க்கச்செனியுந்நதலைவனைச, சூழ்த்தமாமலா தூவித்துநி
யாதே, வீழ்த்தவாவினையெனநெடுங்காலமே.” என்று ஆராம
மேலகொண்டு, “கதறுக்கொளவனவாயுளநாவுள, இட்டுக்கொள
வனபூவுளநீருள, கதறையசெஞ்சடையா னுளமுனோம்-எழறுக
கோ நமனாஸ் முனிவுண்பதே” என்று சிவபூசை செய்யநெஞ்சிற
றுணிவுகொண்டெழுந்தாரா

இங்ஙனம் விசாரத்தால் மனங்கரைந்தெழுந்த திருவெண்கா
டனா, இனி பூசிக்கப்படும் சிவலிங்க வியலபிணையாராய்ந்து “மலா
ந்த வயன்மாலுருத்திரன் மகேசன-பலந்தருமைமழுகைபரவிந்து
நாத-நலந்தருஞ்சத்திசிவனவடிவாகிப் - பலந்தருலிங்கம் பரநந்நி
யாமே.” என மாகமத்துணிபுணர்ந்து, இத்தகையசிவலிங்கத்திறை
நாமெவ்வாறு பெறுவது, எவ்வாறு அருச்சனைசெய்வது, இக்கரு
மங் குருமுகத்தாலன்றி முடியாதே “நேயத்தேறிம்கு நிமலம்மல
மற்ற-நேயத்தைநல்கவல்லோனித்தனசுத்தனே - ஆயத்துவாதத்
துவமுணர்ந்தாங்கதற-நேயாக்களிப்பவனீடுங்குரவனே” என்றெ
ண்ணி மனங்குழைந்து, “பரிசனவேதிபரிசித்தவெல்லாம்-வரிசை
தருமபொனவகையாகுமாபோற - குருபரிசித்தருவல்லமெல்லாம்-
நிரிமலந்தீர்த்துசிவகதியாமே.” என்று குருமகிமையைத்தியானித்
து, அந்தோ! வாழ்நாளவீணுளாகக்கழிகின்றதேதேசிகோத்தமனது
திருவடித்தீர்த்தமும், பரிகலச்சேடப்பிரசாதமும் என்று பெறுவோ
ம்’ என்னையகொண்டு தன்னையளிக்கும் எமபெருமானா எப்போது
எழுந்தருளுவார்? எவ்விடத்தி லெழுந்தருளுவார்? என்செய்யுதால்
வருவார்? குருநாதன் திருவடியன்றி வேறு தாக்கமுள்ளதோ மக்க
ளுபீர்க்கு? “பத்திபபணித்துப்பரவுழிநலகிச்-சுத்தவுரையாற்று
ரிசறச்சோதித்துச் - சத்துமசத்துஞ்சத்ததுங்காட்டிலாம்-சித்த
மிறையேசுவருருவாமே.” சுத்தசிவனகுருவாயவந்து தூய்மைசெ
ய்-தத்தனைநல்கருள்காணவதிமுடர்-பொத்தருகண்ணுந்நமனென்
பர்புண்ணியா, - அத்தனிவனெனமடிபணிவாரே,” குருவேசிவ

பட்டினத்தடிகள் கனவில் சிவானுகிரஹமபெறல.

மெய்க்குறினனந்தி - குருவேசிவமென்பது குறித்தோரார் - குரு. வேசிவனுமாய்க் குருமாயநிறகு - குருவேயுபாயுணர்வம் தோரகோவே." என்று துதித்து, என்னையடிமைகொள்ளுஞ்சுட. குருசிகாழணியெந்திசையாக வெழுந்தருளுமோ வென்று பேழ்கணித்துருகிககொந்து, நாமபெறத்தக்க பேழெல்லாம் குருபரன திருவருளொன்றேயன்றே அதுபெற்றால், "சித்திகளெட்டொடுநதி ணசிவமாகிய-சுததியுமெனசத்திததூயமையும் யோகத்துச-சத தியுமநதிசாதகடோதமும்-பததியுநாதருளிமயிலுமே" என் றன்பு பெருக வொன்றறதோன்றது உணவிலும் நித்திரையிலு ம இச்சையு முயறசியும் வரவாககுறை கொருநாளிரலிற் சோர வற்றிருந்தாராகப், பெற்ற அனையார தமயிளமைநதா மேனி யினோத்து வருவதையும், உண்டியுறக்கங் குறைந்து வருவதையுங் குறிப்பி னுணர்ந்து சிந்தித்திருப்பவா அனயமிகச் சோரத்திருப்ப து கண்டு வருந்தி அருகணந்து நின்று, அப்பா' குழந்தாய்' வர வர மேனியினோத்தனை! உனக்கினு வந்தசோரவெனனை? உனக்க கவிதாக்கவந்த கருவூலமென மெண்ணி யிருக்கின்றேன ஐயோ! வயிறுகுழந்து வாடுகின்றே! உண்ண வெழுந்திரு ஐயனே! என்று அழைக்கக்கண்ட பெருந்தகையார் குருமோகங்கொண்ட குணகருணமாதலால் உண்டி வினையிற்சிந்திதுமனவூக்க மினறித் தாயே! எனக்கினு பசியிலலை யாதலால் நீ வருந்தாதிரும நானே யுண்பே னென்று மறுத்தவரைப்போவுழிப்போகவிட்டுச் சிவசிற தனையோடும் படுதுறங்கிக்கிடந்தனர

பட்டினத்தடிகள் கனவில் சிவானுகிரஹமபெறல.

அங்ஙனமிருக்க, இவரை முன்னமே தடுத்தாரும்படி திருவ ருள செயதிருந்தபெருங்கருணைக்கடலாகியசிவபெருமானார், இவ ரது பருவத்திற்குமேற்பட்ட விசாரமும், ஒழுகுகமும், அன்பும், அதிசுவர நிலைமையுநோக்கித் திருவருள சுரந்து, அன்றிரவி சிவ வரது கனவில் ஆயிரமபிழைகண்டதோர் முதுவேதியாயத திரு மேனி முழுவதும் வெள்ளிமுனையோன்ற நரையும், அழகின் கட லையோ லுந்திரையும், திருமுடிநிலவமுதொழுகப்பூசிதம்போலும் புண்ணியப்பூச்சும், ஒருதலைமறைததபிழைபலதலை வெளிபட்டாற் போலும் புண்டரமும், கண்டதே யொளித்தகாளவிடமதானணி பெற அக்கமணியாய் வெளிபட்டுசகுழந்தாற்போலும் விளங்கும் உருத்திராக்கத் தாழ்வடங்களும, திருநீற்றுப்பொக்கணமும், கையிற் கோலும் மார்பினாலும் அழகை அழகு செய்வதற்கு அருண் மேனிசாத்தி வந்தெதிர்நின்றருளி முன்னே புணன்கைசெய்து மூ, வர் பிழைப்ப முப்பாஞ்சுட்டத்தென்ன, அன்று இன்னகைசெய்து

திருவெண்காடர் சரித்திரம்.

மெய்யறிவினபம் வினோநது முமமலப்பிணக்கறசுசுட்டுக ஶனிவருள் செயது, ஐயா! குழந்தாய? வெண்காட்' மேனி யினோததனையோ! என வருடலும், பிள்ளையார் துணுகுத்தெழுநது அககனவே நன வாகக காந்தங்கண்ட இருமபென்னக குழைநதுநுகித் திருவடிபம் றிப் பன்முழை யட்டாங்க பஞ்சாங்க விதியிப்பணிநது கண்ணொ ற்றித்தலைமுடிதது மணமோநது அளளிமுததங்கொளவராய முக மொற்றி ஆராதகாதலால் அழுது தொழுது ஆடிப்பாடி இன்னின நகையோ டிளவெயாவெழ நாததமுதமுக்கதுதித்துநின்று ஆம் றுமை மேலிட்டுசொச்சுமுதச்சொல்லுவாராயினா.

எம்பெருமான்! எங்குமறது, இங்குவர எதகவ முடையேன் எனசெய வல்லேன, எனசெயக்கடவேன, இனிப பிரிந்தாற் றேன், எம்பிறையே! எம்முறவே! எம்முயிரோ! என்னுடலே! என வாழவே! என்னரசே! என்னையா! என்னப்பா! என்னுயே! என னறிவே! என்றவமே! எனபயனே! எனபயனே! என்குருவே! என்கோவே! என்னுடையாய! என்னுடையாய கைவிடேல! னை விடேல என்று பாதமபற்றிப் பரிதபிததலும், வந்த ஐயா, இவாஅ னபுஅமுதாரவுண்டாராயக்களித்தது, சிறுவ! என்னைய! நின்னமுத வர்சக மினிதினிது. நெஞ்சாரச சுலைததன மென வினமொ ழி கூறி அவர் கருததினுகுகிசைந்த வண்ணராக திருக்குறிப்பு க காட்டி நிறந்நும், திருவெண்காட் டடிகள் மீட்டும் வணங்கி றி ந்நும், எம்பெருமானே! இன்றன்றே நல்லநாள் யான் பிறந்த நாளானது, இன்றன்றே வென்னுடம்பு நல்லுடம்பா யிசைந தது, இன்றன்றே யான் செயததின்றவமா பேறுறறுது, இன் றன்றே எனனெஞ்ச நன்னெஞ்சமாயிற்று, இன்றன்றே என் னுறவு நல்லுறவாயேற்றமுறறுது, இன்றேகாணென்னுள னுள றுஞ்ஞமாயினான், இன்றேகாணென்குடிபு மினியகுடிபேயாயிற்று, அப்பனே, “போகமவேண்டி வேண்டிலேன புரந்தராதியினப மும், ஏகநிச்சமுலிணையலாதிவேன எனெம்பிரான், ஆகம்விண்டு கடிபுமவந்து குஞ்சி அஞ்சலிக்கணே, ஆகவென்கைக்கண்டாரா யாறாநாகவையனே.” “ஐயநின்ன தலலதிலலை மற்றொபற்றிவ வஞ்சனேன, பொயகலந்ததல்லதிலலை பொயமையேன எனெம்பி ரான், மைகலந்தகண்ணிபங்க வந்துநிள்கழற்கணே, மெய்கலந்த அன்பரன் பெனக்குமாகவேண்டுமே” “வேண்டுநிள்கழற்கண் னபு பொயமைதீர்நதுமெய்மமையே, ஆண்டுகொண்டுகொண்டினை ஆவஎன்றருளுநீ - பூண்டுகொண்டடியனேனும் பொய்மைதீர்ந்து மெய்மமையே - மாண்டுகொண்டுவந்துவந்து மன்னநிளவணங்க வே.” “எயதலாவதென்றுநினை பெயம்பிரானில்வஞ்சனேற்-சூய

பட்டினத்தடிகள் கனவில் சிவானுக்கிரஹம்பெறல்.

தீலாவதுன்கணனி மற்றொருண்மையின்மையிற் - பைதலாவதெ
 னறுபாது காத்திரங்குபாவியேம்-கீதலாதுநினகனொன்றுங் வண
 ணமில்லையீசுனே.” “என்னுயிரை யென்னுடலை யென்பொருளை
 வாகிநீயெற்றுக்கொண்டு, நின்னருளைநினனடியை நின்னடியா
 பணியிடைபயை யெனக்குநேரந்து, முன்னியறும்பின்னியலு மூட
 மாமபிறப்பியலும் முழுதுமபோகுகி, யின்னியவைந்தெழுத்தருளி
 யெனையடிமைகொண்டருளா யெந்தாயெந்தாய.” எனசெலவ மு
 தலியயாவும் தேவரீரவே ஆதலா லவற்றை யெறறுசுகொண்டரு
 ளாக என்று மீட்டும் பலதரம் பணிந்து தமமை மறந்து பரவச
 ராய் நிற்க, அடிமைகொள்ளவந்த ஐயாகண்டருளிக் கடாக்ஷித்து,
 அப்பா! குழந்தாய! திருவெண்காட! உனபிராராதனை மிகவும
 சுவையுடையது நமசுகுக் களிப்பை விளைகின்றது. உணமையாற
 சிந்தித்துள்ளது. ஆயினும் இப்பொருளைக்கொண்டு யாமெனசெய
 வது? இரத மண்ணுலகத்தையே யன்றி விண்ணுலகத்தைத்தான
 தந்தாலும் அதிஷ்டமகஞ்சு சிறிதும் விருப்பமில்லை. இவற்றிற்கு
 மேலாகிய சத்தியவுலகம், வைகுந்தமுதலிய புண்ணிய வுலகங்க
 ளும், மகாப்பிரளயகாலத்தில் அழிவதானால் இவற்று ளெதைக்
 கொண்டு யாதான எனசெய்வது, ஆனால் இப்பொருள், உனக்குச்
 சில காலமவனாயில் சிறிது வேண்டுவதாக விருக்கின்றது” எ
 னெனில் குருஷிங்க சங்கமங்களை யாசசிப்பதற்குச் சிலசமயத்
 தி லீதுவுமொரு கருவியேயாம். “அற்காலியலபிற்றுச் செலவ
 மதுபெற்ற லற்குபவாங்கேசெயல.” “தன்னதுசாயை தனக்கு
 வாதுகண் - டென்னதுமாடென றிருப்பார்களேழைகள் - உன்னு
 யிர்போமூட லொககப்பிறந்தது - ஈண்ணதுகாணொளி கணடுகொ
 ளீரோ.” செலவந்தா னப்படிப்பட - தாயிருக்க, இவவுடம்பினைக்
 கொண்டுதான் செய்யக்கடவனவற்றைச் செயவோமெனில் “நெ
 ருநலுளனொருவ னினநிலையென்னும் பெருமையுடைத்திவ் வுல
 கு.” “பண்டம்பொயக்கூடா பழகிவிழுதலா - லுண்டவப்பெண
 டிருமககளுமபின்செலரா - கொண்டவிரதமும் ஞானமும்லலது -
 மண்டியவருடன் வழிநடவாதே.” “ஊரொலாங்கூடி யொலிகூவுமு
 துட்டுப் - பேரினைநீக்கிப் பிணமெனதுபேரிட்டுச் - சூரையங்காட
 டுடைக் கொண்டுபோயச்சுட்டிட்டு - நீரினிலமுழ்கி நினைப்பொழி
 நதார்களை.” ஆனபடியால், “நாசசெற்றுவிக்குண்மேல் வாராமு
 ன்னலவினைமேற சென்று செய்யப்படும,” ஆகவே உள்ளநாடுளல்
 லாம் மனத்தைவிடயங் களிலே செல்ல விட்டுத் தாமரையிலேநீர்
 போல வலைவது நனமையல்ல. “ஐவரமைச்சருட் டொண்ணூற்
 றறுவர்க ளைவருமைநதரு மாளக்கருதுவர் - ஐவருமைந்து சின
 த்தொடேநின்றிடி-லைவாகுகிறையிறுத் தாற்றுகிலோமே.” “அரு

திருவெண்காடா சரித்திரம்.

சுளசிங்க மடவியிலவாமழவன - வஞ்சும்போம்மேயந்துதம் மரு சகமேபுகும் - அஞ்சினுகிரு மெயிறுமறுததிடடால் - எஞ்சாதி றைவனையெதலுமாமே.” அந்நவனமிருக்க; கிடைத்தற்கரிய இம் மாணுட வுடம்பினைப் பெற்றும், குடிக்கதக்க பாலேக துமரிந்கனி ழுத்தாற்போல் மாதர் மயக்கத்தினு விழுககினறனா. “புண்ணியனா செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு - அண்ணலதுகண டூருள்புரி யா நிறகும் - எண்ணிலிபாவிசு ளெமயிறையிசேனை-நண்ணறியாம னமுவுகின்றாரே.” ஐயோ! “நினைவதும்வாயமை மொழிவதும்ல் லால் - கனைகழலிசனைக் காணலரிதாம் - கனைகழலிசனைக் காண்குற வலலா-புனைமலாநீரிகாணடு போற்றவல்லாரோ.” எனறவண் ணம் உணரநது, “மஞ்சண்மலை நிலாவியவானவா - நெஞ்சினுள் ளீச னிலைபெறுகாரணம் - அஞ்சமுதாமுபசார மெட்டெட்டோ டும் - அஞ்சலியோடுங் கலநதர்ச்சித்தார்களே.” ஆகையால், சிவ பூசைசெய்யாத தேகம் வீனா நலததுக்குப் பாடிமாகவும், சூலத் திறகுக கோடரியாகவும், தனனுயிராகக் கோயர்கவும் இருக்கும். “வசையிலாவண்பயன குன்று மிசையிலாயாககை பொறுத்தநில ம்”” ஆதலால் நமது சொல்லேக கடவாமல், நீ, இந்தப்பொருளைக் கருவியாகவைத்துக்கொண்டு முன்னே சிவபூசை, அடியார்பூசை நடத்திவருவையாகில், பின்னால நீ யெண்ணியவண்ணமெல்லாம் பெறுவாயெனது திருவாயமலாந்தருளினா.

அது கேட்டமரத்திரத்தில, திருவெண்காடா பாலொடு தே ன்கலநதுணடவரினும், சிறந்து முன்னமே சிவாசசனையில் பெ ருவேட்கையுற்றிருந்தவா இந்நவனம் ஆகியாசிரியர் திருவாராதை யால் தாம் பெறத்தக்க பேறு இதனில வேறென்றுள்ளதென்பது ர்னைப்பிழுவ கொள்ளாதவராய்க் குப்பற்றுக் கூத்தாடி நகையுமு வகையு மேன்மேலெழ நயந்துநின்று ஆளவநதாடி திருவடியிற் பணிந்து பணிந்தெழுந்து, எம்மரசே! என் பேறேபேறு, யான் செய்த தவமேதவம், என்பாசகியமே பாக்கியம், என்புண்ணிய மே புண்ணியம், எனன்னென்றுபேசுவேன்? என்னென்றுபேசுவே ன? எழுதமுடியாதே! ஏட்டிலடங்காதே! எனபோல விப்பேறு யார்பெற்றார் இவ்வுலகத்து; என் ஐயனே! இனியடியே னிதற் குச்செய்வதிகாது “செய்வதறியாச்சிறநாயேன் செம்பொற்பாத மலர்காண்ப - பொய்யர்பெறுமபேறத்தனையும் பெறுதற்குரியேன் பொய்யில்லா - மெய்யாவெறியார்மலர்ப்பாதம், மேவக்கண்டுங்கே ட்டிருந்தும் - பொய்யினேனூன்உண்டுத்திங் கிருப்பதானேன் போரேறே.” “பேரோறேறின்பொன்னகர்வாய நீபோந்தருளியிரு னீக்கி - வர்ரோறிளமென்முலைவாரோரோ டுடன்வந்தருள வருள்பெ

திருவிவன்காடர் தமது கனவினிலைமை தாயார்க்குரைத்தல். ௨௩

ற்ற - சீரோறடியாரின்பாதஞ் சேரக்கண்டுங்கண்டெட்ட - லுரோ
றையிவருமல்வேளை கொடியேனுயிர்தானுலவாதே.” ஆதலின்
அடியேன் எவ்வாறு எதுகொண்டு எவவிடத்துப் பூசிப்பது கரு
ணைசெய்துமிகவென்று விண்ணப்பித்து நின்றனார்.

அப்போது, ஆட்கொள்ளவந்த அடிகளார், திருவுள்ளங்களி
ந்து, ஐய! நாளையதினம், திருவோணத்தோடு கூடிய சோமவாரம்
மஹாபிரதோஷகாலமா யிருந்தலால், அடுத்த திருவெண்காடு
ன்னும் திருப்பதியை யடைந்து, சுவேதாரணியப்பெருமானையும்,
அவ்ரிடம் பிரியர்துறையும் ஞானவித்தை வடிவராகிய உமாதேவி
யாரையும் விதிப்படி திருமஞ்சனமாட்டி யுருச்சித்துச் சிவனடி
யார்களையும் உபசரித்துப் பூசித்து அச்சநிதியில் காததிருப்பை
யாயின, அங்கே வேதாகம முதலிய கலைகளை யையந் திரிபற வு
ணர்ந் தொழுக்கத்திற சிறந்த தொரு வேதியாவந்து, நீ அருச்
சித்தறகுரிய தாபரமூர்த்தியாகிய தொரு சிவலிங்கப்பெருமானை
யெழுந்தருளப் பண்ணிகொடுத்தது, தீக்ஷாவிதிப்படி யுனக்குத்
திருவெழுத்தைநதினையு முபதேசித்து, பூசிக்கு முறைமையையும்
அனுகிரகிப்பார, நீயவற்றைப் பெற்று நல்லன்போடு பூசித்துப்
பரிபாகமுற்று, உலகியற்செலவமும் அருளியற்செலவமும் பெற
றுப் பேரின்பமடைந்து நீடுழிவாழ்கவென ஆரோவதித்துத் தமது
அருமைத்திருக்கரத்தா லவா நெற்றியிற நிருநீறுபுனைந்து தலை
மேற சைமலாசாத் அபா மனித்து மறைந்தருளினார்.

கேடடர்களே நமமுனிவர்களே! இவ்வுலகத்திற் சிவகோததனை;
சிவபூசை செய்பவர்கள் பெறக்கூடாத பேற்றென்றுமில்லை அவர்க
ளே நாம் தொழுந்தெய்வங்களாம். எனதுகூறி உபமன்னிய முனி
வா அப்பால் நடந்த கதையைச் சொல்லலாயினார்

திருவெண்காடர் தமது கனவினிலைமை தாயார்க்குரைத்தல்.

கேளும முனிவர்களே! அப்பால் திருவெண்காடாகிய சிறு
வனா, உட்போ கண்விழித்து எழுந்து, ஆராமமேலிட்டு அழு
து தொழுது, ஐயனே! ஐயனே! என்பிழைப்புக கணவளவேய்
யின்றோ! நனவென்றலலோ நானகனித்திருந்தேன். எமபெருமா
ன் திருவுளமிருந்தவாறிதுவானால் என்செய்யக்கடவேன் என்றி
ரங்கியிருந்தனா. அப்போதும்கூறா அன்றிரவிலாகாரமின்றிப்படு
த்துமங்கின ராதலிற் பெருங்கவலையோடும் நல்ல நிக்கினாயின்றி
அருகே படுத்திருந்த தாயா அரண்டு விழித்து எழுந்து, மைந்
தனாரேநாக்கி என்செய்கின்றாய ஐய! உனக்கடுத்தது என்னென்
று வினாவப் பிள்ளையாரும், தமமனனையை வணங்கித் தூங்கண்ட
கனவினைக் குறிப்பினீ லுணர்த்தக்கேட்ட அவ்வம்மை தமமுன்

ளத்தில் அதிக அச்சத்தோடு மன்போடும் பெருங்களிப்பினை யடைந்து இவரதுணமை நிலைமையை யறியுமபடி அவற்றையுள ளடக்கிக்கொண்டு மகனாரையெடுத்த சுகிமோந்து முதுகைத்தட வி, அப்பா! குழந்தாய்! இவ்வுலகிற் பெருஞ்செல்வனும் பேறுபெ றறாய்! உனக்குச் சிவனருள் கிடைக்குநாலம்தெத்தது. இது வுரையு முன்குள்ளிருந்த கவலையை யானறியாத வண்ணமமை தது வைத்திருந்தனையே ஆயினும் இனிகவலையற்று, உனக்காண் டவன, கனவிலே கடாக்கித்தபடியே நடத்தி நல்லருள் பெறுதி. ஆனால் ஒன்று சொல்லுகிறேன். பொறுமையோடுங் கேட்டிடுதி.

தாயரார் திருவெண்காடருக்குச் சிவபூசைத் திறமுரைத்தது.

அதாவது, சிவபூசைச் செய்வதென்றால் எளிதாய் காரியமல்ல அரிய வறறுளெல்லாம் அரிது சிவன், தேவரிற் பெரிய மூவராலு மற றை யாவராலும் இன்னதன்மையொன்று அறிவகற்கரியவன் எனறும், எல்லாக் கலைஞானங்கட்குந் தாயராயுள்ள வேதாகமமே இன்னம் அவன் மகிமையை யறியாது மயங்குகின்றன. அன்றி யும், அண்டப்பகுதிக் ளெல்லாம் சிற்றணுவென்ன ஆழிசுருறை வளியிலே, “கொட்சுப்பெயாககுங்குமுகன் - முழுவதுமபடைப போற் படைக்கும்பழையோன்-படைத்தவைகாப்போற் றாககுங் கடவுள் - காப்பவைக் காப்போன் - காப்பவைகருதாக் கருத்துடைக் கடவுள் - திருத்தகும் அறுவகைச்சமயத்தறுவகையோர்க்கும் - வீடு டேற்றாயநின்றவிண்ணோர பகுதி-கீடம்புராடிகழிவோன் - சொற் பதங்கடந்ததொல்லோன் - உள்ளத்துணாச்சீழிற் கொள்ளவும் ப டாஅன்-கண்முதற்புல்திறகாட்சியுமில்லோன் - விண்முதற்பூதம் வெளிப்படவகுத்தோன்” அன்றியும், இவன், “திசைமுகன் செ னறுதேடினர்க்கொளித்தும்-முறையுளியொற்றி, முயன்றவாக்கொ ளித்ததுப் - ஒற்றுமைகொண்டு நோக்குமுள்ளத - தூழ்வாவருநத வுறைப்பவாக்கொளித்தும், இததந்திரத்திற கூண்டு மென்றிருந தோர்க்கதந்திரத்தி னவவயிஞ்ஞளித்தும்-முனிவந்நோக்கிநனி வர்க்கவ்வி - யானெனத்தோன்றி யலியெனப்பெயர்ந்து-வாணுதற் பெண்ணெனவொளித்துஞ்சேணவயின் - ஐம்புலன்கெலவிடுத த ருவனாதொறுமபோயத - துறழ்வதுறந்த வெற்றியிராக்கை - அருந்தவா காட்சியுடையுந்நதவொளித்தும்-ஒன்றுண் டில்லையென் றறிவொளித்தும் - பண்டேபயிரொறுமினதேபயிரொறும- ஒளிக் குஞ்சோர்னைக்கண்டனம் - ஆர்மினாமினும்மலாப்பிணையழிற்- றுடனையிடுமின்-ஈற்றுமின்குழிமின்றொடர்மினவிடேனமின் பற் றுமினென்றவா பற்றுமுற்றொளித்தும்-தன்னேரிலலோன்றானே யர்ந்தன்மை” உணர்த்தவுண்டாபபடுமன்றி வேறுவகையானமுடி

தாயார் திருவெண்காடருக்குச்¹⁹ சிவபூசைத் திறமுரைத்தது. 20

யாதெனப் பெரியோர் யாவரும் சொல்லுகின்றார்கள். அஃதங்க
னமாக.

நீயோ இன்னும் முலைபான மணமற வாயினை யுடைய
சிறுஞ்ஞகை, இராவில நான தழுவி யணைத்த கையிறையே
நழுவமாயினும், தனித்திருக்கின்றோ மென் றாண டெழுந்து
அழுகின்ற. ப்ருவத்தை யுடையவன்; பததி, வைராக்கியம்,
அறிவு, ஆசாரம், இவைகளி லொன்று குறைபடினும் சிவபூசை
முற்றுப்பெறுது. உலகத்தையெல்லாம் பெற்ற மாதாவாகிய பா
வதியாராலேயே அப்பூசை நிறைவேறுவது அரியதாம். அவா
செய்யும் சிவபூசையையே சோதிகுமபடி முன்னே சிவபெரு
மான் கம்பாநதியைப் பெருகிவரச்செய்தனராம். இன்னமும்பெரி
யோர்க ளதைச் சொல்லிச் சொல்லி யெங்குகின்றார்கள். மஹா
தேவிககே யிவவகையானால் நாமெல்லாம் எவ்வளவு. அதுவுநிற்க.
பூசை செய்வதற்குமுன் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர் செபததால் சித்தசக்தி
செயதுகொள்ளவேண்டும். மந்திரங்களுள்ளே அரசாயுள்ளது ஸ்ரீ
பஞ்சாக்ஷரம். எப்படிமென்றால், எல்லாமந்திரங்களும் வேதத்து
ள்ளே யமைந்துள்ளது. அவ்வேதமெல்லாம், இருக்கு, யஜு, சா
மம் என்ற மூன்றுவகைப்படும். அதாவணம் இவற்றுளடங்குமீ
அமமூன்றுவேதத்துள்-அறம்பொரு ளினபமென்ற புருஷாரதத்
மூன்றிலே பொருள் எப்படி சிறந்ததோ அப்படி யஜுவேதம்
சிறந்தது. அவ்வேதம் - ஏழுகாண்டமாம். அவ்வேடுள்ளே நடுகு
காண்டத்து நடுவேயுள்ளது ஸ்ரீருத்திரம் என்றமந்திரம். அம்
மந்திரநடுவேயுள்ளது அந்த சிவபஞ்சாக்ஷர்ம். ஆதலால், “மந்தி
ரநான்மறையாகிவான்வா-சிறதையுணின்றவர் தமமையாளவன்-
செந்தழலோம்பிய ஓசமமைவேதியாக - கந்தியுண்மந்திரமஞ்செ
ழுததுமே” என்று மஹாவாக்கியம் பிறந்திருக்கிறது. இப்படிப்
பட்ட ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தியானம் செய்ய மஹாமுனிவாகளே அசா
த்தியம் என்று பயப்படுவார்களாம். நீயோ, “காலேமலமொடு,
கடுமபகற்பசி, நிசிவேலைரித்திறா” இவைகளாற்றுவககுண்டசிறு
குழவி. எனசெய்வாய். இதுபோக, சிவபூசைகருரிய திருமஞ்சன்
வகை, திருப்பள்ளித்தாமபத்திரபுட்பம், நிவேதனத்திரவியம்
இவைகளைச் சூத்தமுள்ளவைகளாகத்தேடுவதுமிகவருமை. ஏனெ
ன்றால், முன்னாளிலே சுத்தமானதீர்த்தம் வேண்டுமென்று மஹா
ரிஷிகளெல்லாம் பெருந்தவஞ்செய்த கதைக ளொருகோடி நாம்
கேட்டிருக்கின்றோம். சண்டேசுரப் பிள்ளையாரா சுவாமி திருமஞ்
சனத்திற்காகச் சேகரித்துவைத்த பாற்குடத்தில் பிதா காலதீண்
டிற்றென்று, மழுவாலெறிந்தாரா. இதுவொன்றோ இவ்வாறனேக

முண்டு. அருச்சிப்பதற்குப் பழுதற்ற பதகிர்ப்புட்பம் பெருமல சீரகாழியில் சிவபூசை செய்யவந்திருந்த தேவேந்திரன் ஸ்ரீ கணேசா திருவருளால், அகத்தியமுனிவர் கைலாயத்திலிருந்து சிவானுக கிராததாம் கொண்டுவந்திருந்த காவிரியாற்றை எப்பாடு படடுக கொண்டுவந்தான். மடங்கிதழ், முடங்கல், வாடிவதங்குதல், மயி ராசகிகுண்டல், முடங்குகாற்சிலம்பிக்கூடு, புழுககடி முதலாகிய பழுதுகள மலரிலிருந்தாற்சிவபூசைக்காசாதெனறெண்ணி, சுததச ன்மார்க்கசிவயோகமுனிவராகியமழமுனிவராகைகால நகங்கடோ றும சண்களையும், மரத்திலேறி மலாபறித்தல் ஆசுததமெனறுதாவி பபறிககபபுலிக்காலையுந் தவளுசெயதுபெற்று வியாககிரபாத்ரொன த திருநாமத்தோடும்விளங்குவதுகேட்டியையோ? விஷ்ணு, முருகனா யனா, சிவகோசரியார கதைகளையும் விசாரிப்பாய். நிவேதனத்திர வியங்களுடைய சிலாககியத்தைப்பற்றிய சரித்ததுள், இளைபான குடிமாறனார், நென்முளைவிதத் முதாககியதும், அரிவாட்டாயனா செந்நெலரிசி மாவடுகிறை கமரிலவிழ ஆட்டியதுதததும், கோட புலியார சம்பாநெற்கோட்டை யழித்த வுறவினனாத தணடித்த தும், சிறுத்தொண்டதேவா கறியமுதுககுத தககது வேறுகிடை யாமைபற்றித் தமது மகவை யறுத்தாட்டியதும் நீபலதரமும கே ட்டிருக்கின்றயே. தூபதீபப்பெருமைகருகருங்கிலிபககலயனரும், கணமபுலநம, கலியனரும், நமிநந்தியடிகளுமேசானது.

ஆதலால், அப்பெரிபோர்களைப்போலத் திருமஞ்சனம் திருப பள்ளித்தாமம் நிவேதன பதார்த்தமுதலியவைகளைச்சிரத்தையோ டும் புனிதமாகவும் தக்கதாகவும் சேகரிப்பதென்ற லுன்னிளம் பருவத்திற்கு அசாதகியம், தக்கமுயற்சிசெய்ய உனமேனிதாக காது. ஆனபடியால் உனக்கு இவ்விளம்பருவம்பேரயச குமாரப பருவம் வந்தபோது உன்னெண்ணப்படி சிவபூசைசெய்ய முயல வது தகுதியெனார்.

அங்ஙனம், தாயவாககியத்தினைக் கேட்ட திருவெண்காடர், புன்முறுவலோடு அன்னையை வலம்வந்து பணிந்து நினது, தா யே! எனது சிறுவிண்ணப்பத்தினைக் கேட்பீராக தேவரீர் கட்ட னையிட்டவண்ணம், சிவனபெரியோன் எனபதிஹி அரியோன என்ஹி லும் எள்ளளவும் சந்தேகமே யிலலை. அவவிடயத்திலவே தாக்கமங்களே சத்தியஞ்செய்து முறையிடுகின்றது. அனறியும், இவ வுலகம் அவ்வுண்மையறிவதிற்படுமபாடு நாம் கண்டிருக்கின்றோம்; ஆனாலும், “பத்திவலையிற்படுவோன்” என்றும், “அளவறுப்பதற் கு அரியவன் இம்மையாவர்க்கு, அடியவர்க்கு எளியான்.” என்றும்

தாயார் திருவெண்காடருக்குச் சிவபூசைத் திருமுறைத்தது. 2.எ

பெரியிற பெரியோர் அனுகிரகித் திருக்கிறதனா அன்றியும்,
 “அன்புசிவமிரண்டென்பாறிலிலார் - அன்பேசிவமாவ தாருமநி
 கிலா - அன்பேசிவமாவ தாருமநிநதபின - அன்பேசிவமா யமார்
 திருந்தாரோ.” என்றும், “என்பேவிறகா யிறைச்சியறுத்ததிட்டு.
 பொன்போற்கனலிற் பொரியவறுபினும் - அன்போடுருகியகங்
 குழைவாரகந்நி - என்போனமணியினை மெய்தவொண்ணாதே.”
 என்றும், “அன்பினுள்ளானபுறத் தானுடலாயுளான - முன்பினு
 ள்ளான முனிவாகுகுமபிரானவன - அன்பினுள்ளாகி யமருமஅரு
 மபொருள - அன்பினுள்ளாகுகே யனைதுணையாமே” என்றும்
 பெரியோர் மந்திரவாசகியம் கூறியது ஆகவே, “தானொருகாலஞ்
 சயம்புவெனதேததினும் - வானொருகாலம் வழித்துணையாயநிற
 கும - தேனொருபாற்றிகழ் கொனறையணிசிவன - றுனொருவன்
 னமெ னன்பினி னுனே.” என்ற கிந்திப்பு, அச்சிவனருளா
 லெனனெஞ்சுத்தி லுண்டாயிருக்கின்றது. அதுவுமன்றி, சிவ
 பூசைசெய்வதற்குச் சாதியாவது, ஆச்சிரமமாவது, திரவியமா
 வது காரணமாவதிலை, தேவா முனிவரொழிய மாணுடருள
 ளே பிராமணன், சூத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் என்ற
 நான்சாதியாருள் யாரான பூசிக்கவிலை. பிரமசாரி முதலியவா
 ளுள் யார பூசியாதவா நீண்டாத பஞ்சமத் திருமேனியடை
 நத் திருநாளைப்போவா அருச்சியாதொழிந்தாரோ? மானதபூசை
 விடாதுசெய்தார மாணுடரிருக்கட்டும் பசு, புலி, யானை, நரி,
 குரங்கு, கருடன், வலியன், நானா, ஆமை, பாம்பு, சிலந்தி, நண்டு,
 எழும்பு, முதலிய மிருகம், பறவை, நீர்வாழ்வன், ஊர்வனவுமா
 னிய சிறுதுயிரும் பூசிக் தருளபெற்றனவென்று கேள்விப்பட்டுள
 ளோமே. இச்சிறுதுயிர்வாகாங்கனெல்லாம் அன்பன்றி வேறு என
 னபொருளைக்கொண்டு பூசித்தன பரிபூரணனான சிவனுக்கு யாரு
 செய்யுஞ் சத்திலும் புனிதமும் எவ்வளவினவாம். “பொருட்பற
 றிச்செய்கின்ற பூசனைகளையேலவிளங்கச் - செருப்புறற்றேடி வா
 யகலசமுனமுதம் - விருப்புறறுவேடனார் சேடறியமெய்குளிர்ந்
 தங் - கருட்பெறறுநின்றவா தோனோக்கமாடாமோ” என்று
 இழிந்த கொலைப்பினும் வேடசாதியிற பிறந்த கண்ணப்பதேவர்,
 செருப்புக்காலால் நிருமாலியங்களைந்து, வாயெச்சிலோடு கலந்த நீ
 ரா லபிடேகமாட்டித் தாழ்ந்த ஆனை முன்னே தாமெச்சிற்படுத்திச்
 சுவைபாரத்தூட்ட, அப்பூசைக்கு உவந்துண்டு பெருமானவாக கா
 றுநாளில அனுகிரகஞ்செய்து திருவடிநீழ்க்கொடுத்த பெரு
 மையைப் புகழாத மந்திரங்களுண்டோ? சிலந்தி வாயெச்சிலா
 லாற் பந்தலிழைத்துக் கோச்செங்கண்ணராகப் பிறந்து சதியடை
 யவிலையோ? கோயில்விளக்கு நெய்யைத் திருடப்போன எலி

வால் அவ்விளக்கணையாமே தூண்மய தான் மாவலிச்சகரவர்த்தி யாய் மூவுலகாண்ட கதை யறியாதாருண்டோ? முசுக்கலையாகிய தூரங்கொண்டு அன்பு பத்தி ஒன்று மறியாது வெறும் வில்வதத னையைச் சாதியியற்கையாற பரிததெறிந்தும் மூவுலகும் மெசசு முசுருந்தனாகப்பிறந்து முத்திபெற்ற செய்கியை மறந்தவருண் டோ? பாலியன சிறுவனென நெனனைத் தடுக்கின்றீர். ஐயோ! சிவபூசைசெய்து, எல்லாராயுங் கொல்லுகின்ற எமனுடைய வு யிரை வாங்கிய மார்க்கண்டேயமுனிவர் பாலரனறி விருத்தரோ? உத்தானபாதராஜன மகனான திருவன மாற்றாந்தாய் கொடுமை சகியாது பேரயச சிவபூசை செய்து அழியாத வுயாந்த பதம பெற்றகாலம் பாலியமனதிக கிழவயதோ? நாரதமுனிவராலே தனக்கு இடி பயமுள்ளதென்று கேள்விப்பட்ட கிரகபதி என னும் பிராமணகுமாரன எழுவயதில் சிவபூசைசெய்து ஆண்ட வன் திருவருளால் அக்கினிபதம பெறவில்லையோ? வியாககிரபாத முனிவா திருமகனான உபமனனியா சுவாமியிடத்தில பாற்கடல பெற்றது எந்தக்கிழவயதிலென்று நினைக்கிறீர்? சிசுபபருவத்தில லவா? சுருமுனிவாகருவிலே நானே யோகமார்க்கததால் மானத பூசை செய்யவில்லையா? புலோமருடைய பெண் தாய்வயிறறிலே சிவததியானத்துடனிருநது வெளிவந்தபோது பூருவஞானமுடை யளாய நாரிககொடி யறுபபதன்முன்னே யாவரும் அதிசயிக்கும் படி தாயை யழைத்துச்சிவபூசைசெய்தற்குரிய திருமஞ்சனம பத கிரம் புட்பமுதலிய உபகரணங்களைக் கொண்டுவருமபடி சொல்லி வரவழைத்துப் பூசிக்கவில்லையா? அமமணி! நீர எனதேகந தாங் காதென்று எண்ணித் தடைபடுததவேண்டாம; பிள்ளைகடகு நன் மார்க்கம் போதித்து நலவழியிற் செலுதுவது தாய்தரதையா கடன, தாங்கன்செய்த முன்றவப்பயனால அநதமககட்குத் தம் முயற்சி யினறி நல்ல புத்திபிறந்து நற்கருமஞ் செய்யததொடங்கி னால் தடுப்பதுண்டோ? அமமா! என்னைத் தடைபடுததுவது தகக கல்லவென்று மீட்டும் பணிநது நின்றீர்.

அதுகண்ட அவ்வம்மையார தம்முள்ளே பெருங்களிப்பினை யடைந்தவராயத திருமகனைக்கி, ஐயா! உன்னெண்ணப படியேயாக; ஆயினும், பூதசுத்தி, கிரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, ஆன்மசுத்தி, மூர்த்திசுத்தி, எனனும் பஞ்சசுத்தியும் செய்தபி னன்றிச் சிவபூசை செய்யலாகாது, அப்பஞ்சசுத்தி செய்வதற்கு மந்திரநாயகமாயுள்ள ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம் சித்தியா யிருக்கவேண்டும் ஆதலால், முதலில் மமயதீகைபெற்று, எவ்வளவு தீவரானாலும் அதமபக்ஷம் ஒருவருட்காலமாயினும் பஞ்சசுதருமத்தோடு தினம் பன்னீ ராயிரவுருவாகச்செபித்தால் மந்திரசித்தி யுண்டாம். அப்

தாயார் திருவெண்காடருக்குச் சிவபூசைத் திறமுரைத்தது உக

பால் சுவாமியைப் பூசிக்கத்தக்க தாம்வரும். இப்படி வேதாகமங்
கள் விதித்தன. பஞ்சதருமமாவது, விபூதிதாரணம், உருத்திராக்ஷ
தாரணம், ஸ்ரீருத்திரத்தியாந பாராயணம், சிவதரிசனம், சிவனின்
வேதனப் பிரசாதங் கொள்ளல் என்பவைகளாம். இவற்றுள் மூ
தர்களுக்கு ஸ்ரீருத்திர பாராயணம் கூடாது ஆனாலும், அந்த உரு
த்திராதிரத்தின்மீது யமாயிருக்கிற ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தியானம் கூடு
ம இதை பிரமர விஷ்ணு உருத்திரர் மகேசுவரர் சதாசிவமூர்த்தி
யும் தியானித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், மஹாமாதா வாகிய உமா
தேவி, ஸ்கந்தர், கணராஜா, நந்தி, பிருங்கி, பிங்கிநடி, வாணனார்,
பானுகம்பராதிபிரமதகணதீசவராகளும் இந்திரனமுதலிய உலக
பாலகரும், வசு, உருத்திரா, ஆதிததா, மருத்துக்களுமாகிய முப்ப
ததுமுககோடி தேவரும், முனிவரும், அசுரரும், யக்ஷரும், சித்
தரும், கருடரும், காரதருவரும், விததிபாதாரும், கினனாரும்,
கிம்புருடரும், குயயகருமாகிய மற்றெல்லாக் கணங்களும் நித்த
மும் தியானிக்கின்றார்கள். இது மந்திரசித்தி ஒன்றைத்தான்கொடு
கருமென்று நினையற்க. “துஞ்சலுந் துஞ்சலிலாத போழ்தினும்,
நெஞ்சகநைந்து நினைபினுடொறும், வஞ்சகமற்றடி வாழத்தவநத
கூற் - நஞ்சவுதைப்பனவஞ்செழுததுமே.” என எம்னைவெல்லு
முபாயமுமிதுவென்று விதித்திருக்கின்றது. இம்மையிலும், சொற்
றுணைவேதியனசோதிவானவன-பொற்றுணைதிருந்தடிபொருந்திக
கைதொழக-கறறுணைபூட்டியோகடலிறபாயசசினும்-நறறுணையா
வது நமச்சிவாயவே.” என்றனுபவமந்திரவாசகியமுமுண்டு. “
லோடுநமமைக்கடடிககடலிலிட்டாலும் உவ்வைவந்தெழுததைக்கொ
ண்டுபிழைக்கலாம் சீரானேயோதவஞ்செயதேன் சிவாயநமவென
ப்பெற்றேன்” என்று அடிகள் அருளப்பாடிருந்தாலவேறுஎன்ன
சொல்லலாம்.” ஒதியநமமலமெல்லா மொழித்திட்டவ்-வாதிதனை
விட்டிழையருடசத்தியாற - றீதிலசிவஞான்யோகமேசித்திக்கும்-
ஒதுஞ்சிவாய்மலமற்றவுண்மையே” எனவும், “நமவென்னு நா
மத்தை நாவிலொடுக்கிச் - சிவவென்னுநாமத்தைச்சிந்தையுளேற்
றிப - பவமதுதீரும் பரிசுமதற்றால் - அவமதுதீரு மறுமபிறப்புன
றே” என்றது திருமந்திரம். இதனா சித்திபெற்றா சரித்திரங்க
ளெவ்வளவென்று கூறுவேன. அக்கதைகளைக்கூறுதபுராணமில்லை
ஆதலால், நீயும் நல்ல குருவினிடத்தில் அப்பஞ்சாக்ஷரத்தை உப
தேசமுமையிற்பெற்றுச் சிலகாலம் அதனையனுட்டித்ததுப்பின். சிவ
பூசை செய்கவென்று கூறினார். கேட்டாகாளா முனிவர்களே!
இவர்களன்றோ தாயும் பிள்ளையுமென்று சொல்வதற்குத் தகுதி
யானவர்கள். இப்படியிட்ட அறிவும் துணிவும் பாருக்குண்டாம்.
இவர்களை சரித்திரங்கேட்பதே நமக்ருப பெரிய விலாபமாம்.

சிவபூசைசெய்வதற்கு, ததாயாரிடத்தில விடைபெறுதல்.

கேளும் முனிவாகனே! அப்பால்! பெற்றவன்னையா சொல்
வாகியததைக்கேட்ட திருவெண்காடா அததாயா திருமுக
கோககி அம்மணி! தேவரீர் கூறியவெல்லாஞ்சத்தியமே! ஆயினும்
வேதாகமம் சிவபூசைக்குக் காலவரையறுத்தது, தேவலம் நிராதி
காரிகளாகிய ஆபற்சைவர்களுக்கன்றிச் சாதாரணிகளாகிய சுத்த
சைவர்களிலும் மரணபயங்கொண்ட தீவர்களுக்கல்லவென்பது
தேவரீருக்கே தெரிந்த விடயம். நீரும் உமது கணவனாகும் பரம
பனாயிற்றேனே சுத்தசைவராகள். அன்றியும் அளவீற்றத சிவபுண
ணியமுடையவாசனாயப்பரிபாக முற்றுத்தவமொருவடிவ மானீர
கள், உங்களு சார்பின்றிற்றத நான் இப்போது எவ்வளவு அபக
ருவனேயாயிருந்தாலும் தேகம் நிலையலலவே “அன்றிவோமெ
னனாதருசெய்ய மந்ததுபொன்னுங்காரம்பொன்னுதுணை” என
று மூதறிஞர் திருவாணையிருக்கின்றதால் காலமன்னொகாழிக்கலா
காதென்ற பயத்தாற் பீடிக்கப்பட்டவனாயிருக்கின்றேன், இது வரை
யி லிவ்வுலகத்தில் ஆபததையடைந்தவர்களெல்லாம் சிவபூசையா
லவ்வாபததையொழித்தது சுகமடைந்தவர்களென்று எல்லாப்பெ
ரி யோராலும் நூல்களாலும் கேள்விப்படுகின்றோம். ஆதலால்,
இன்னம் என்னை யிவ்விதப்பிரசங்கத்தால் மனநிலை சொதிப்பதற்
கு முயலாமல், பெறுவனாதத கருணையோடு என்னை அனுகூல
விரிகவேண்டும். இனியென்னுமிர தரியாதென்று பலமுறைநமஸ
காரஞ்செய்து மிட்டுஞ்சொல்லுகின்றா.

அம்மணி! மற்றொரு செய்கி கேளும், முன்னொரு காலத்தில்
நடுவனாகிய யமதருமராஜன், நரகவாசிகளை விசாரித்துவருகையில்,
அவருட் சிலா தீவாய நரகில விழ்ந்தது கணவெந்தது, முகநதீந
து, உடம்பெல்லாங் கொளுந்ததுண்டு, நாவறந்தது, தாக்கேசாகப்பட்டு
அடிக்கடி மயங்குவதும் தெளிவதுமாயிருந்தார்கள்; சிலா ரா
வாளம்பு மயமானநரகில, கண்பெயரக காது துருவுண்டு நாவறுப
ட்டுப்பீற்றகர்ந்து உடம்பெல்லாங்குத்துண்டுபுண்பட்டுச்சீழுமபுண்
ணிருமொழுகப் புழுக்கள சோமத துடிதுடித்துக் குடர்நடுங்கப்
பயத்தான் தாக்கிப்பதும் அடிக்கடி யெழுந்திருப்பதுமாக விருந
தார்கள்; சிலர் பேரிருட்டறையில் ஒருவாக்கொருவா தலையோடு
நிலைக்கிடத்தோன்றுடைகால்முத்திய வுறுப்புக்களொன்றோடொ
ன்று தாக்கி முறிந்துஞ் சிதைந்தும் தகாந்தும் நசுங்கியும், வழி
நிறை தெரியாது குழிவீழ்ந்தும், மேடுமுட்டியும், சேறுபாயந்து
ப், பரன்முள்ளிற்புரண்டும், சுவரின் மோதியும் சேர்ந்தலைந்தவ
ர்ப்பட்டிருந்தனர்; சிலர் மலம்புழுமுத்தியவற்றை யருவருப்போ

சிவபூசைசெய்வதற்குத் தாயாரிடத்தில் விடைபெறுதல். ௩௧

டுணடும் பசி தணியா துடம்பலுக்க வருந்திப் பதைப்பதைத்துச்
சோர்ந்து கிடந்தனா; சிலா பலபல நோய நலிக்க வுபசரிப்பா
ரின்றிப்பாம்பு தேய்ந்த முதலிய விஷசெருதுக்கள் வருத்தக்கொசு மூ
ட்டை யெறும்பு முதலியவைகளா லிமிசையுற்றுக்கணமே னும்
இளைப்பாறுதற்கிடமின்றி யுழனறு வருந்தியும் அந்தோ! அப்பா!
ஆமமா! ஐயா! வென்று பேரிசைசலிட்டுத் தலை யடித்துக்கொ
ண்டு மிருந்தனா. இங்ஙனம் அந் நரக பேதலிகளில் வருந்துகின்ற
வருத்தத்தினை நெஞ்சால் நினைப்பதற்கும், வாயால் வகுத்துக்கூறு
வதற்கும், கண்ணாறு காண்பதற்கும் அந்த தண்டகாததாவாகிப்
கூற்றுவுககே சகியாமல், உடலே சித்திரகுத்தொன்னுங் கண்
கரைத்துத் துவரால் வருவித்து இவர்கள் என்ன நினைப்போது
எவ்வளவு செய்தனர்; இத்துன்பத்தினை எவ்வளவு காலமாக அனு
பவிக்கின்றனா இவர்களுக்கு எப்போது விமோசனம். ஐயோ!
எனக்கே பராககவுங் கேட்கவும் சகியாமற் பரிதாபத்தை விரைக்கி
னறதே! வினை கொடிது கொடிது. ஆ! ஆ! இதோ இவர்களைக்கண்
டமாத்திரத்தில் அத்துன்பமுழுதுவதும் நானே படுவோனாயினே
ன, ஆதலால், நீங்களிவர்கள் கணக்கினைப்பார்த்து வகுத்துரை மி
னகளென்று கூறக்கேட்ட, அக்கணக்கரும் வந்திது அவர்கள்
வினையே டெடுத்ததாராயநதுபாராயினா கேளும்! தருமரீரூ
னே! அந்தத்தீவாய்நரகத்து வருந்துவோர்கள், நல்லகலவிப்பொருள்
செலவப்பொருளிரண்டினைத் தேடியும், அதுகொண்டு சிவபூசைதோ
த்திரம் தியானம்திருப்பணி யிவற்றைச் செய்யாமலும் சிவநாமத்து
காததனம் கேளாமலும் மிருந்து தமவாமுநாள் முழுவதும் உண்டும்
உடுத்தும் பூண்டும் களித்தும் வினை கழித்த பாவியர்கள் பக்கத்
தில் ராவா னெரியம்பால வருத்தப்படுகின்றவர்களோவெனில் சிவ
நிந்தை குருநிந்தை அடியார நிந்தைசெய்கின்ற பாதகர்களோடு
நண்புகொண்டும், சைவதூஷணையக்கேட்டு மனம்பொறுத்து
அத்தூஷணைசெய்யும் அவர்களோடு பழகியும், மருவியும், அவா
கள் தங்குமிடத்திருந்தும், அவர்களை யுறவாக்கொண்டும், அவா
களைப்பார்த்தும் அவர்களோடு விழைந்து பேசியும் வயிறுவுளர்த
துத்திரிந்த மகாபாவியர்கள். இருட்டறை கிடந்த கொடியோர்,
வேதம், ஆகமம், புராணம், மிருதி முதலிய கலைகளை நன்கோதி யு
ணர்ந்தும் அவற்றினுண்மை யுணராது, மாயைவயப்படடு ஆண்
வததராகித் தருக்கித்து, உண்மையொருக்கால் நெஞ்சுட்டோன்
றிய வழியும் கல்வி முதலியசெருக்கால் விழுங்குதற் வராகிச் சிவ
நிந்தைசெய்து சைவதூஷணைக்குச் சிறிதும் வாயகூடாது! “யா
தொரு தெய்வங்கொண்டிரத் தெய்வமீகி யெங்கண், மாதொருபா
றும் வருவார் மந்தைத்தெய்வங்கள், வேதனைப்படு மிறக்கும் பி

திருவெண்காட்சரித்திரம்.

ஹகுமேல் வினையுஞ் செய்யு, மாதலா லவையிலாதா னறிந்தருள் செயவனன்றே” என்றவுண்மையைக் குருமுகத்தாலறியாது, பேத பாவனையால் அறிவுமயங்கி, என்மெயவம் உண்மெயவம் என்று பிரித்தும், பெரிது சிறிது என்று தருக்க வாதங்கள்செய்தும், கொடுவினை விளைத்து வாழ்நாள் வீணாகச்சிவனருள்வெண்டு மரணம் கோடிக்களைப் பெருந்தேவ சொன்னு மருண்டு, சிவனடியார்களைப் பிழைக்கறி யுழன்ற பெருமபாவிகளாம்; மலம புழுக்களைப் புசித்துப்பசியால் வருந்துந தீயோரா, கடவுளிலலை, முதலியிலலை, சொர்க்கநாகமில்லை, அறமபாவமில்லை. ஆன்மாவென்ப தொன்றில்லை, இவ்வுடம்பினை யோரம்புவதே பொருளென்று “எவ்வுயிருமீசன் சநநிதியேயாகும்” என்றபடி சிவன கோயிலென்று வேதா கமங்களாற கூறப்பட்டுள்ள பலவுயிர்க்களையும் கொன்று அவற்றின் ஊனைத்தினதுமுலும் கொடியராயினோராம், நோயாலும் விஷசெந்துக்களாலும் வருந்துகின்றபேதையா, “தாண்டலாதுலக மிலைசை சகமலாதடிமையிலலை” என்ற தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்தின் ஆணையைக் கடைப்பிடித்து, எல்லாவுயிரகளும பரமேசுவர னடிமையாதலால் முறதுக்கும் அடிமை என்று அடிமைத்திறஞ்செய்ய வறியாமறபோனாலும், அதிகாரபேதமநோக்கி “மாலறநேய மலீரதவாவேடமும் ஆலயநதானு மரனெனத்தொழுமே” என்றதனையாவது கடைப்பிடித்துப் பததிசெய்யாமல சிவகாருணியம், பற்றறுதி, கடவுட்பததி, மெய்யுணாவும் அமைந்திருந்தமை, சன்னாரககண்டும் காதாரககேட்டும், அழுகாறு காரணமாக நலவடியார்களுக்கும், சிவாலயங்களுக்கும் பலதீங்குகளை விளைவித்துப் பெரியோர் மனமவருந்துபடியான தீமைகளைத் தாமே செய்தும் பிறரைக்கொண்டு செயுவிததும் செயவார்க்குத் துணையாகியும் இருந்து வாழ்நாளைக்கழித்த இழிந்தபிறப்பினராம். கேளும் காலநாதனே! இவர்கள் எப்போது இந்நரகில் வந்தாரெனில் நாமறிந்தபடியல்ல, முன்னெந்தகற்பமோ தெரியவில்லை. இககணக்கு எங்களாலெழுதப்படுவதல்ல தருமதேவதையா லெழுதப்படுவது. அது எனதும் நித்தமாயுள்ளதாதலால், இவ்வுண்மை அத்தருமதேவதைக்கே தெரியும். இவர்களுக்கிந்த நரகவேதனை யொழிவுகாலம் இககணக்கில் வெளிப்பட்டதன்று. ஆனால் கற்பாந்த விமோசனம் எனறிருக்கிறது. அது எந்தகற்பாந்தமோ வென்று சொல்லக்கேடட தருமராஜன் திடுக்கிட்டு நடுநடுங்கி யுடலபதற நரக்குழற் வஞ்சியோடி யப்பாவிகளைப் பார்த்ததோஷம் பரிநாரமாம்படி சிவித்தியானம் செய்யலாயினர் என்று ஆகமங்களுள் சிவநிறதைசெய்வா ரீழிவுகூறுங் கண்டங்களிற் கூறப்பட்டிள்ளன.

சிவபூசைசெய்வதற்குத் தாயாரிடத்தில் விடைபெறுதல்.

சிவபூசையாகிய பெருந்தவம் எளிதிற்கிடைப்பதல்ல. தாயே! அதுவும், “தவமுநதவீமுடையார்க் காகுமவமதனை யஃதிலாராமே ற்கொள்வது.” என்று பெரியோ ராணையிடமிருப்பதால் சித்திப் பது அருமையே ஆதலால் முனசெய்தவசகுறையா வித்தனைகா லம் வீணேபோயவிட்டது. “பெருமபற்றபுலியூராணப் பேசா தநாளெல்லாம் பிறவாநாளே.” என்றது தமிழேதமாக்கலால் போனநாள் யமனுடைய நாளாகப்போயினும் இனியுள்ள நாளாவது நமமுடைய நாளாகுமபடி சிவபூசை செய்வோமே. இஃகா சிவபூசை மோக்ஷதையன்றோ தருவது, அதனைப் பின்பு பாராதுகொள்ளுநோம்; இப்போது நன்றாய்ப் பொருளைத் தே டி யுண்டுடுத்துப் பூண்டு இமமைசகுகத்தை, யனுபவித்தொ ழிப்போமென்று, கால்தொட்டு மாலையளவுங்கடாப்போ லு ளைத்தும் உழைப்புகுத தக்க கூலிபெறுது அரிதே சிறிது பெறுவதற்கு, அச்சிற்றுந் தங்குடுமப்ப பாதுகாப்புகளே பற ருது “துப்புரவிலலாதுவரத் துறவாமையுபிறமுங் காட்குந் கூற்று.” என்றபெரியோ ராகுகியத்தை நினைத்து நினைத்து இர வெல்லாம் உறக்கமின்றி வருந்திகிடந்து விடநதளவில் வேமபு தினனும் புழுப்போல வினைவசத்தராய மயங்கி மீட்டும பழைய படி உழைத்துவருநதுவா. அநதோ! அது அவா முன சிவபூசை செயயாதகுறை. “இலாபலாபகிய காரணநோதபாரா சிலாபலாநோ லாதவா.” என்றபெரியா வாகுகியம் வீண்போமோ? அப்படிக்க ின்றி செனமாநதரத்தில நீங்கள் நல்ல சிவபூசைசெய்திருநதபடி யால், இப்போது உங்களுக்குக் குறைவற்றசெலவம் ஆண்டவன் அனுகூலகம் செய்திருக்கிறா. ஆகையால் உங்கள் வயிற்றிற் பிற நத அடியேனும் இன்னும் மேலான செல்வத்தைப் பெற முயற்சி செயய விருப்புக்கின்றேன்; அமமே! இதற்கு நீர் தடைப்பிவது தரு மமோ! தகுதியோ! மக்களுக்கு ஆகமதேடுவதன்றோ பெற்றோர க்டன்; ஆதலால் இனிமறுத்துத்தேவரீர் ஏதேனு மொன்றுகூறுவ தாயிருந்தாலு மெனயாக்கை நீங்குமபோலும் என்று அஞ்சலி செயது நின்றா. அப்போது, ஞானகலாமையாகிய அவ்வுத்த மததாயாரானவர், மகனா வாரத்தைகேட்டு வியப்பும பேரானத மு மடைந்து, “இவனுக்கு இவன்றரத்தின் மேம்பட்ட அறிவு நோநதது பூர்வபுண்ணிய மெனபதற்குச் சந்தேகமில்லை. இவன் கொண்ட கருத்து இவனளவிற்பயனாவதன்றி, ‘முவேழுகுறமுர் ணுநரகிடை யாழாமேயருளரசேபோற்றி.’” என்ற மந்திர மொ ழிப்படி பெற்ற தாய்தந்தையளவுமே உனறியவா முன்னோ மூ வேழுகாலுக்கும் பெருமபேறுகத் தக்கதேயாம். எந்தகுலத்தில் எவனுக்கு ஈசரபத்தி, அறிவு, ஒழுக்கம், சீவகாருணியம் சிறந்திரு

திருவெண்காடர் சரித்திரம்

க்கினறவோ அநகுலநதான் பெரியதென்று பெரியோர் கூறுகின்றனா. அச்சைவனபிறப்பே யுயர்பிறப்பு. "அவனாருண் உலகத்திற பிறந்தவன் சாகாமனிதனுமவனே ஆதலால், இவன் கனவுகண்ட திற்பழுதின்று உண்மையே இனி நாம் தடைசொல்வது நகுதியலலவென்று துணிவுற்று, மைந்தா திருமுகநோக்கி, ஐய! வெண்காட! அஞ்சும்க! கவலம்க! உன்கனவின வண்ணம் திருவெண்காட்டினையடைந்து, செய்கடன முடிததுச் சிவதரிசன்னஞ்செயது உனஞ்சிரியன் வருமளவும் காததிருக்கக் கடலையாகவென் றருளிச்செய்தார். அப்போது, அவாகவிவிடிந்தாற்போலும் பே விடிந்தது சூரியனுமுதயமாயினான்.

அசிரியரைநாடிப் பட்டினத்தையா திருவெண்காட்டு சோதல.

உடனே ஞானகலையமையாரா ஏழுநதிருந்து காலேச்செய்கடன கழித்து, சகலகலைகளு முணாநத் பெரியதை தருவித்து அருச்சித்துபசரித்து, அவாகளுக்காத தமமகனா கனவைநகூடக, கேட்ட அச்சானனோ அதிகஆச்சரியமும் களிப்புமடைந்து, அவ்வமமையாராநோக்கி, அமமே! உமது புதலவா சாதாரணமான மாணுடதேகியலல ஏதோ காரணதேகியாயிருக்கவேண்டும் பெருந்தேவர்க்குமரிய சிவனருள இச்சிறுவயதில வருந்தாது பெற்றனர். இவா மகவும் அலல பெரியரிற்பெரியா ஆதலால் இவா கருத்தின்வண்ண மிசைவிப்பதே கடனென்றாகன். அப்போது செய்கடனு முடித்திருந்த வெண்காடனா, உடனேதமமருமைத தாயாத திருவெண்காட்டுக்குப் போகுமபடி முன் செலுத்திப் பின்னே சிவராச்சனைக்குரிய திரவியங்கனோடு தாமும் அங்கிருந்த சிவநேசபெரியோருமாகப் புறப்பட்டுச்சென்று திருவெண்காடென்னும் அததெய்வத்திருப்பதியையடைந்து, காவேரிசங்கமுகத்துறையினீராடி விபூதி உருத்திரசாதனமணிந்து உள்ளன்புரீகச் சென்று சங்கமேச்சுரரை விதிமுறையே தரிசித்து வணங்கி அடியார்களைப் பூசிக்து அவர்கள் வெறுக்குமபடி வேண்டுவனவற்றைக்கொடுத்தபுச் சரித்து, அவர்கள் இனமுகத்தையும் அருளப்பாட்டையும்பெற்று மாடவீதிவலமவந்து ஆலயத்தையடைந்து கோபுரவாயிலைப்பணிந்து சென்று முகஞளநீரிற் சங்கற்பவினேசெய்து பூழுகிப் பலதானங்களையுஞ் செய்து பட்டுடுத்துத் திருவெண்ணீறுததூளன்னஞ்செப்து திரிபுண்டாமாகத் தரித்து, சிரம கண்டம் மாறாபு தோள் முன்கையிலும் விதிப்புடி உருத்திரசாதனமும் புனைந்து சிவதயிர்னத்தோடும் சைவவேதியாகள் புடைசூழக் கோயிலுட் புகுந்து வலம்வந்து தண்பதி சநிதிசென்று விசேடமாகத் திருமஞ்சனம் செயலித்து பத்திர புட்பங்களாலும் அறுகாலும் அருச்சித்து,

ஆசிரியரைநாடிப் படடினீததையா திருவெண்காடுசேர்தல. ௩௫

இலட்டுக முதலிய அபூபவாக்கங்களும், அவல, கடலை, பொரி, எள், கரும்பு வாழை, செங்கு முதலிய பலவகைகளும் வைத்து நிவேதித்துத் தூபதீபாராதனைகளை நடத்தி வணங்கித் தோத்திரம் பண்ணி நிர்வகிக்குமுண்டாமபடிப் பிரார்த்தித்து அருளவிடைபெற்று, சிவனடியார்கள் பரதங்களை தாயமுதலியவர்களோடு சிவசநிதானத்திற்குவந்து திருநந்தியைப்பணிந்து சென்று அவ்வாறே சுவாமிகளையும் ஹாதேவியாரையும் அருச்சித்துப்பணிந்து ஆசிரியர் வரவுநோக்கி நின்றனர்.

அப்போது அங்கே யிவ்வா கனவு நனவாக்க கோடிமனம் தரும் வெடகப்படுமபடி, முருகபிள்ளையார் தமது ஷண்முகங்களுடையகரத்தோர் வடிவெடுத்தாற்போலும் அழகிய திருமேனியுடையராயச்சடைமுடி விளங்க, அரையின் முஞ்சிப்புலலனாளுணும மார்பில முப்புரினாலும் மானரோலும் பிரகாசஞ்செய்ய, விபூதி உருத்திரசாதன முழுவதும் பேரழகுசெய்ய, வேதாகம முதலிய தலைகளை முறுமுண்ணாத தன்மை வெளிப்பட்டு, வேதமந்திர பாராயணஞ்செய்யு நாவினராயச் சைவவேதியப் பிரமசாரி யொருவர வந்து திருவெண்காட்டுப் பிள்ளையார் எங்கே யெங்கே யென்றவகிருந்தவர்களை வினாவிக்கொண்டே ஆலயத்துள்ளே பிரவேசித்தார். பிரவேசித்தவளவில் அங்கிருந்த அந்தணராவரும் கண்டு, பேரன்பும், பெருவிடப்பு முடையார யெதிரசென்று, ஐயரோ! தேவரீர் எங்கு நினது மெழுந்தருளுகின்றீர், திருவெண்காடனாத தேடுகின்றீர் யாதுகாரணம் என்று வினாவு, அம்மன்றியவர குலக்கொழுந்து, அந்த பிராமணோத்தமர்களை நோக்கி, ஐயரோ! நீவிர் அறியலாகாத தொன்றுமில்லை, ஆயினும், எம் வரலாறு முற்றும், சிதவராகிய திருவெண்காடாபால யாமடைந்தவளவில் தெரிந்து கொள்ளலாமே யென்று சொல்லிக்கொண்டே வருகையில், எதிரோ அப்பிள்ளையார், தம் அனையராகிய ஞானகலை அம்மையாரோடு, சிவபெருமான நிரும்ஞ்சனம் அருச்சனை முதலியவற்றிற்குரிய திரவியங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டிருக்கக் கண்டு, அவர் முகக்குறி, தேகவளம், செயலினிறுத்தம், ஒழுக்க முதலியவற்றாலே யிவாதாம் வெண்காடொன்று எளிதினுணராதவராய மனங்கிழவோடு மினமுகநாட்டி மாதுரியமானசொல்லால், ஐய திருவெண்காட்! உன்னைப் பாராக்கவேண்டு மென்னும் விருப்பத்தாலே யிங்குவந்தோம். உன்னெண்ண முழுவதும் யாமறிந்துள்ளோம். அகருந்து நிறைவேறுங்காலமடுத்தது என்று சொல்லி எதிரினின்றனர்.

பட்டினத்தார் குருநிசனம் செய்தல.

அவ்வளவில், அத்திருவெண்காடர் அக்கோலமுற்றுநோக்கி அவர் திருமுகக்கருணைபெற்று, நாம் கன்னிகண்டபடி, நம்மை

திருவெண்காடர் சரித்திரம்.

யான வெழுந்தருளிய கருணையுருப்போலும்; எம்பொருட்டு வட வாலநிழலினிருந்த பரமகுரு விவவண்ணமேழந்தருளியபடியேயர் எனறெண்ணி, ஆராமையும் அன்புமேலிடக்கண்களில் ஆனந்தநீர் பெருக, நெககுருகி, உடல புளகம போர்ப்ப நெஞ்சங்கரைந்து; அடியறற பனைபோல அவா திருவடிகளில் விழுந்த பல்லாயிர முறை ஆட்டாங் பஞ்சாங்க விதியால் வணங்கிச் சொல்வகை யறி யாது சொற்குழறத தேமபிததேமபி, எம்முடையாய்! எம்பெரு மானே! தேவரீரைக் காணப்பெற்றேன்? எனனுரைக்கேன்? என செய்கேன்? எம்மவாநல்லோர்; பிழைத்தனர்; யானுமுயந்தேன் உயந்தேன். இனி யென்னையு மென்னுடைமையையும் தேவரீரக குரிய வாகக்கொண்டு, எனனை யெனசெய்யத் திருவுள்ளமோ அதுசெய்தருளுக கழிந்த விரவிலே யான கண்ட கரு நனுவா யிறமே! என்னரசே! உமக்கு யான புகலாயினேன் என்று மீட்டி ம பணிந்தார்.

அப்போது, அவவாசிரிய மணி அவரன்புகுருகி மனங்க ணிந்து அவரைமுறைய நோக்கிச் சொல்லுவார். ஐயா! யாமிருப்பது வியக்கிரபுரம். நேற்றிரவு இங்கு வந்தோம். எமது கணவின கண்ணை சைவவேதியு ரொருவா வந்த நானுதயகாலையில் சுவே தாரணிய மஹாக்கேததிரத்திறகுச் செல்வாபாயின, அங்கே திருவெண்காடன எனனும் பெயரையுடைய ஆறுவயதுள்ள சிறு வனொருவன் தாயும் சிவனடியவாகநும் புடைகுழவநதிறப்பன், அவனுக்குச் சைவநீரைக் செயது, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைக் கிரம்ப படியுபதேசித்து, இந்த சூம்புடத்தை அவனிடத்தில கொடுப்பா யாச. இதனுள்ளே, பூர்வசனமத்தில் அவன் பூசித்த ஆனமாதத் மாகிய சிவலிங்கமூரத்தியிருக்கின்றது. இச்சம்பட்டம் திறந்து பா ர்க்கத் தேவராலும் முடியாது அவன் கைப்பட்டா லுடனே திறக் கும். ஆகையால், இதையவனிடத்திற்கொடுத்தது, பூச்சனிதியையு முணர்த்தி யோரமண்டலங்காறு மவனுடனீயு மிருத்தி யென்று வீதித்தார். அப்போது, அவரை யான நோக்கி, நீர் யார் என்கிரு ப்பதென்று வினாவினேன். அதற்கவா, “யாமென்கு மிருப்போமா யினும் இப்போது, சிவைமாதேவியின் இதயகமலத்து வெளிப் பட்ட மத்தியாரசுன்மென்னும் இடைமருதில வசிப்போம். யாமோடுகேன்.” என்று சொல்லி மறைந்தனர். அப்பா! திருவெ ண்காட! உன் பொருட்டால், படைத்தற்றெழுதி லுங் காததற் றெழு தி லுஞ்செய்யும் இருபெருந் தேவராலுங்காணரிய பெரிய பெருமா ன் எனக்கும் எளியராயவந்தருளினர் எனவெனச் சொல்லியாவரும் பா ர்த்திசுநிக் குமபடி பட்டுப் பரிவட்டஞ்சாததி மூடி வைத்திருந்த

திருவெண்காடர் சிவதீக்ஷபெற்றது.

சம்புடத்தை ஒரு வுயாந்த பீடத்தின்மே லெழுந்தருளப்பண்ணி மேலே மூடியிருந்த கஞ்சனையை வாங்கினா அப்போது அங்கிருந்தவர்கள் யாவரும் அதிக காந்தியுள்ள பொன்னாலாகிய வச சம்புடக் கோயிலைக்கண்டுலகந்தோன்றாது பிரமைகொண்டவர்களாயினார்கள் திருவெண்காடரோ, அக்கோயில வயததராயக காந்தமபூந்நிய இருமப்புபோ லொன்றுந தோதறமினறித தமமை மறந்து தறிபோல அசையாது நினறு பினனெருவாறு கிறிது தெளிவு வந்தவுடனே, குருவின றிருவடிகளிலே பலமுறை பணிந்து பொன்னமாரியோடு இன்பககண்ணீர் மாரியை சொரிந்து துதித்து நின்றா,

கேளும் முனிவர்களே! சிவஜாலத்தை யாநறியவல்லவர்கள். வேதாசுமங்களே அறியாவானுல அரியயனிந்திரனமுதலியதேவர்களோ அறியவல்லவர்கள் என னுசொல்ல, முனிவர்கள் வியப்படைகாமேலநடந்தகதைவினவ வுபமன்னியாசொல்லத்தொடங்கினா.

திருவெண்காடர் சிவதீக்ஷபெற்றது

முனிவர்களே! பின்பு, அப்பிரமசாரியாய வந்த தேசிகோத்மன, மாணககராகிய திருவெண்காடரது அதிதீவரத்தை யறிந்து, அங்கிருந்த சிவநேசாக்களாகிய அந்தணர்களது அனுஞ்ஞையைப் பெற்றவராய அமமறையவா கூட்டத்துடன் திருவெண்காடரையும் அழைத்துச் சென்று காவிரிக்கரையடைந்து சைவதீக்ஷாசங்கற்பம் சொல்லி மீட்டும் ஸ்நானம் செய்வித்து, முகஞ்ஞ நீரினும் முமுகப்பண்ணி விதிப்படி திருவெண்ணீறு உருத்திராகமணி வித்துச் சிவசனனிதியிலழைத்துச் சென்று, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை உபதேசித்துப் பின்பு, சைவசம்புடத்தை யெழுந்தருளச்செய்து அவ்வாசிரியன் அதன மகிமையைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு அங்கிருந்த அந்தணரொவ்வொருவரையும் மறைத்து அதைத் திறக்கும்படி ஏவுதலும், அவர்கள் ஒவ்வொருவருஞ் சென்று தங்களா வியனமமட்டில திறக்க முயன்றும் திறவாததாகக் கண்டு முன்னு சோரநதாறபோலக் கையுஞ் சோர்ந்து நின்றார்கள். அப்பால் சுததகிரியாதீக்ஷா குருவாய் வந்த வேதியர்குலமணி திருவெண்காடரை நோக்கி திருவெண்காட்டைய! நீ சென்று திறப்பாயாக வென்று திருவுளம் பற்ற, அவரும் அவ்வாசிரியராணை தலைமேற கொண்டு சென்று, வெண்காடுடையாரையும் அவரிடம் பிரியாப் பிரமவித்தியா நாயகியையும் பணிந்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தியானத தோடு அப்பெட்டகக் கோயிலை வமை வந்து பணிந்து தமது திருக்காததாலக கோயிற் காப்பினைத் தொட்டார் அவவளவில், அக்கதவந்திருக்காப்பவிழந்து திறப்புற்றது. அதில கோடி சூரிய

திருவெண்காடர் சரித்திரம்.

உதயமாயினும்போலும் பேரொளியவாய்க் கண்டவர்கண்லையும் மனதனையுங் கவராதக்க வழகினவாழ்ச் சிலிலிங்கமூர்த்தியொன ழும், விராயகமூர்த்தியொன ழும் தெய்வமநதாரப்புகுகளால் பூசி ககப்பட்டிருந்தன, அக்காட்சியைக் கண்ட யாவரும் பெருநீய பபுமானநதமுமடைந்து, இம்மூர்த்தம் மாணிக்க மூர்த்தமோ? நவமணிகுயினறவோ! கட்டவுண மணியாலியனறவோ? முன அடி முடி தேடுவார காணவெழுந்த சோகிப்பிழம்போ, இந்நிலவுலகத் தவோ? தேவருலகத்தவோ? ஐக்கலையகத்தவோ? என்று ஐயமு ற்றுத்தமவாயில வந்தவாறுதுதித்துத் திருவெண்காடா தவதந்த யும் அவா பெற்றுக்கொண்ட பேற்றினையும் குறித்து மிகப்புகழ்ந் துகொண்டாடினார்கள்.

பின்பு, பிரமசாரியாக வந்த ஆசிரியா, மாணககரை நோக்கி ஐயா? இன்றுநற்றினமாதலால், உன்னுடைய ஆனமாதத்தினைப் பூசிக்கக்கடவை இப்பூசை செய்வதற்கு முன இததிருவெண்காடு டைய நாயகனாயும், உலகெலாம் என்ற ஞானவித்தை முதலவியா கிய பெருமாட்டியையும் விதிமுறையே பூசை செய்வித்ததிடுக. நீ முன்னே முயனற் புண்ணியம் மிகப் பெரிதுகண்டாய், அதனாலன் றோ? இன்று ஆவணிததின்களும், திங்கட்கிழமைபும், ஒணமும், பதினமூன்றாம் நாளாய் மஹாபிரதோஷகாலமவாயத்தது. இதி ல்விதிப்படி பிரதோஷகாலத்தில் மஹநரியாச பூர்வமாய் பூரி ருத் திராபிஷேகஞ் செய்விப்பது சிறந்ததென்று வேதாசமங்கனாலவி திககப்பட்டிருக்கின்றது. சிவபூசையைச் செய்வதற்குமுன சிவனடி யாரைப் பூசிப்பதே சிலாககியமாம். இறைவன் அடியவரைப்பூசி க்கின்றவர்களை நன்றாயறிவார். “ஏறுடையாயிற்றவாவெம்பிரா னென்று-நீதிவாரடியார் நிழலேவாகன - ஆற்றணிசெஞ்சுடைய ண்ணலிவ்வொன்று-வேறணிவராககுவினையிலலைதானே.” என்றது தி ருமந்திரம். ஆதலாலிவ்வண்ணம் சிவனடியாரையும் சிவபெருமா னையும் பூசிக்கத்தொடங்குமுன சங்கற்பஞ்செந்துரீராடி நித்தியக் கட்டி முடித்து, “புற்றிலவளரவுமஞ்சேனபொய்யாதமெய்யுமஞ் சேன - கற்றைவார் சடைபெய்மணணலகண் ணுதல்பாத நுண்ணி மறறுமோர தெய்வநீதன்னை யுண்டெனநினைந்தெய்மெய்யா-கற் றிலாதவரைக் கண்டாலம்ம நாமஞ்சுமாமே.” என்றது மந்திரவிதி யாதலால் வேறு தேவருளராகச் சிந்திக்குஞ் சித்தவிகாரமின்றி “பிணியலாம்வரி ணுமஞ்சேன பிறப்பினோடிற் ப்புமஞ்சேன - றுணி நிலாவணியானுன்றன் றொழுமபரோடமுநதியமமா - நிணிலிமபி ளந்துங்காணுச்சேவடிபர விவெண்ணீ - றணி கிலாதவளாககண்டால் மம் நாமஞ்சுமாமே” எனவும் “இணங்கிலாவிசனே சத திருநதசித்த

திருவெண்காடர் சிவபூசைசெய்தல்.

த்தினேற்கு-மணங்கொள்சீர்த்தில்லைவாணன் மணவடியாராள் வண்மைக-குணங்களைக் கூறாவிற்றிற் கோழைவாய்ச சீறறக்குண்டப் பிணங்களைக்கூணுகணவாய பேசாதப் பேய்களோடே.” எனவும் “ஏட்டுருவிரவியெனனை யாண்டவனீண்டுசோதி- விட்டிலங்கலங்கறநிலலைவெந்தரைச்சோந்திலாத-துட்ட னைத்தூர்த்தவார்த்தைததொழும்புரைப் பிழம்புபேசும-பெட்டனைக்கூணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்களோடே.” எனவும் முதுமொழிமந்திரங்கள் விதித்தலால் அககாலத்தில் அடியவாகலலாத பவிகளாகிய அனலியரைப்பந்தல், பரிசித்தல், உறவுசெய்தல், மருவுதல், அவரோடு வாராதையாடல் முதலியவற்றை யொழிதது, ஒருமைப்பட்ட மனத்தோடும் பூசிக்கக் கடவையெனநருளிச்செய்தார்

திருவெண்காடா சிவபூசைசெய்தல்

திருவெண்காடரும், தமதுகிரியா குருவின கட்டளையின்படி நீராடி நித்த கருமமுடிதது நிபமமுடையராய அநதப் பிரதோஷ காலத்திற்குனே ஸ்ரீ சுவேதாரீணியப் பெருமானுக்கும், அவரிடம்பிரியாஞானவித்தியாங்குரையாகிய மஹாதேவியாருக்கும் மஹநநியாச ருத்திராபிஷேகம் செய்விகவேணடி, எல்லாக்கருவிகளை யுஞ் சேகரிப்பிதது பலலாயிரம் ஆதிசைவ வெதியாகளை வரவழைதது, ஸ்ரீருத்திரநமகசமகபாராயணம் செய்யச்செய்து ஆயிரங்கலசும, ஸநபனமவைத தருசசிப்பிதது, சுகந்ததைலம், நெய், பஞ்சகவ்வியம், பஞ்சாமிர்தம், பழச்சாறு, இளநீர், பாஸு தயிர, சீக்ஷண கலவைச்சாந்தம், பணிநீர், ஸநபனமுதலியவற்றூலபிஷேகஞ் செய்விதது, பட்டுப்பரிவட்டத்தாலும், முத்தூ, பவளம், மாணிக்கமுதலிய மணிகளாலமைத்த ஆபரணங்களாலும், முலலை மலிகைச் செவ்வநதி, மரு, கொன்றை, துமபை, விவமுதலியவற்றூலமைத்த இண்டைமாலை, கண்ணி, தொடையல், பிணைபல், முதலிய மாலைகளாலும், நீறுசாந்தக கலவையாலும் புனைவிதது, நாலவகையுண்டியவகைசகவையுமுடைய பாலினனடிசில நறுநெய் கறிவகைபண்ணிய வகை பழவகை தண்ணீர், நல வாசத்தோடுகூடிய அடைக்கூராயிலை முதலியவற்றை நிவேதிதது, தூபதிபம், கவரி, குடை, ஆல்ததி, கண்ணாடி, ஆடல், பாடல், வாத்தியமுதலியவுபசாரவகைகளிற்கு ஹைவொன ஹயில்லாதபடி நிறைவேற்றிச்சிவாக் கினியையும் ஒம்பிப் பூசிதது, சிவனடியார்களுக்கும் அவ்வாதே வருவிதது திருவடிவிளக்கிப் பாததீர்த்தம் புனிதமாமபடி யுட்கொண்டு அவர்களுக்கும் இன்சொல முகமனபலவுங் கூறிவேண்டிவாரவேண்டும் வகையால் அவர்களை முன்னே தேவரமுதினுஞ் சிறந்த பல்வகையுண்டியாலுமுண்பிதது முகவாச நீருதவித் தாம்பூலம் புஷ்பசந்தனமாடை

ஆபரணங்களால் அவர் மனங்களிககச்செயது, மேல வேண்டியவைகளையும் வெறுப்பக கொடுத்து வணங்கி அவாகளருள்விடை பெற்றுப் பின் தமது ஆனமாதாமாயெழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானைத் தங்குருவருணெறியாலருசிக்கலாயினார்.

கேளும் முனிவர்களே! பின் திருவெண்காடர் குழுவேழைருக்கை சேர்ந்த கர்லலம்பி ஆசமிததுப் பூசை மடங்குறுகி ஆசிரியனை யோர்பிடத்தெழுந்தருளப்பண்ணியருசுகிதது, அருள்பெற்றிருந்து, ஆசமனமும் பிராணாயாமமுஞ் செயது பஞ்ச பஞ்சாகரத்தைத் தியானித்து பஞ்சசுத்தி முடித்து, அருக்கியமமைத்துப் பின் விககினேசுரமூர்த்தியோடு ஆனமாதாமாகியவுடையவரை அபிடேகவேதிகையிலெழுந்தருளப்பண்ணியருக்கிய தூபதீபநைவேதனம் பண்ணி யுபசரித்துத் தாம் செய்யும் அருச்சனைக்குத்திருவுள்ளஞ் செய்யும்படி பிரார்த்தித்து முதலில் அநதரியாக பூசை செயது, எம்பெருமானே புறம்பிலும் என பூசையைக் கொண்டருளகவென்று விண்ணப்பித்தனீ, தைலம் பஞ்ச கவவியம் பஞ்சாமிரதம் கலவைச்சாந்தமுதலியவற்றாலும் அன்புமயமாகியசுத்தநீராலுந் திருமஞ்சள மாட்டுவித்து, ஒற்றடைசாததி வெண்பட்டுமுதலிய பரிவட்டங்களாலும்,முத்துமுதலிய மணிப்பணிகளாலும் அலங்கரித்து வெண்ணீறு சாந்தஞ்சாததி முல்லையாதி வெண்மலாககண்ணி, இணடை, தெர்டை, ஒலியல முதலிய நறுமலாமாலை சூட்டி அட்டபத்திரங்களாலும் பூக்களாலும் அருச்சித்து, ஆனம் நிவேதனமாகச் சுத்தபேரனகவகைகளையும் தாமபூததையும் நிவேதித்து, உயிர் வாசமாகத் தூபதீபம் கருப்பூரவாலாதிகவரிசுடை கண்ணாடிமுதலிய பணிமாறி, அனபுபெருக ஆடலபாடலைநடத்துவார ஒன்றும்கவகைகாணாராய மயங்கியருள வழிப்பட்டு நின்றார். அப்போது; சிவானுசுகிரகத்தால, திருவெண்காட்டையி! எல்லாக கலைஞானமும் உனபாலாக என்று ஓர்சரீரிவாக குண்டாயது. அதுகேட்டங்கிருந்தார யாவரும் பெருநியப்பிளையடைந்து, இப்பிள்ளையார முருகப்பிள்ளையார திருவவதாரம்போலும் என்று துதித்தார்கள். உடனே திருவெண்காடாதமமையாளுடையவையதை துதிக்கலாயினார்.

சோழிரம்-வண்ணகவொத்தாழிசைக்கலிப்பா.

அளவையில்பேரருட்கடலேயமமையப்பாவனைத்துடையாகளவறுவாரோரரசேகாலனை முற்காயந்தோனே துவவநறுநதாருடையானே நேன்மலைத்தோனாருக்கி வளமருவுமலைமகோமணந்தபிரான்வாழியவே.

திருவண்காடர் சிவபூசைசெய்தல்

இன்னரசேயெனவுலகுவுழுததுமெமமானெனக்குனிநு
பொன்னடியலலாலவெறுபுகலிடமுமுணடுகொலாம்
நன்னயமெனகரும்பிருக்கநவையிருமபைமெலவார்போற
பிள்ளைபொருதெய்வத்தைப்பேசுறியேனபேயேனே. (உ)

இளையர்ணடுநதரவு

மலையரையனந்நுபபாவைமகிழ்நிதமணவாள
புலையறிவிறபுதுததொழுமபேனபுததழமைகொளஞ்சியோ. (க)
முன்னஞ்சாமதன்மபுமுரணழித்தமெயயானே
என்னெஞ்சேயிரவுபுலெண்ணிநீகிடவாயோ. (உ)
யானேதுமபிறப்பஞ்சேனிதபதற்கெனகடவேனென்
ருளுதபேரறிஞரருளிஞரருளாலே (ங)
எஞ்செயகேனெண்ணரியபிறப்பினுகுவிருமிக்கோன
முன்கொளஎப்பினெருடருமுழுமரணத்துயாககுமையா. (ச)
இன்னுயிராகுப்பிழையிழையாதினியனவேசெயிற்செயதுன
பொன்னடிப்பூசனைமறவாப்பொயயிலன்புமருளுதியோ (ரு)

இளவையசூழாழிசை.

எனையடிமையினிறிதுடையவவுலகினி
வினைநிகரபவரினெயெனிலுயாபவரொவா. (ர)
பலவுலகுதனியபமைகிழபயலவ
வுலைவறுபவமயலொருவுநரபிறொவா (உ)

இளையர்ணடுமராகம

குடுமபமாககடலிடைக்குளித்தவெனறனை
இடநதிகழருட்கொயேற்றவேணடுமால (ச)
என்னுடையடிமைவேண்டாவுனககெனில
பின்னெனகடுவ்ருளாபேசவேணடுமால (உ)

இளவஇரண்டுமநாடியமபோதரங்கம்.

தாயினுமிகப்பெருநதயாவினலலையே
மாயிருமுலகெலாழருவுமெலலையே
நொயுறுவினைப்பகைநொடிககவலலையே
ஆயுறுசுகமவினையண்ணலலையே

இளவாரான்குமநாடியமபோதரங்கம்.

எளியேமுககுறவுநீயாவர்க்குமிறைவனீ
அளியோடுகாப்பவனீ அறவாழியங்கடனீ
முழுமதியிறசுநதானீ முன்னமுன்னச்சுவைப்பவனீ
கெழுமுமையாள்பாகனீ கெடுவிலவெண்ணாடுடையவனீ

இவையெட்டம்போதர நபர

புகலுநீ புண்ணியநீ போதநீ நாதனீ
தகவுநீ சார்புநீ சங்குருநீ சயம்புனீ
வினடையநீ வேதியநீ மேதினநீ வேதமுநீ
ரண்டையநீ யுணர்வுநீ யுரியைநீ பெரியைநீ.

இவைபத்தொறம்போதர நபர.

னவாங்கு-இது தனிச்சொல்.

முதுவாகூறியமுழுமொழியலலதைப
புதுமொழிவேறுபுகளறனவிலலை
யாதலினையவொளலை
பேதைபுகலெனப்பெரிதறிததருளே.

இஃசரிதசம.

என்று பாடி, ஆனந்தக்கூத்தாடி அழுதுதொழுதார இதனை
சகனடோர யாவருங்களிசிறந்தனா. அப்பால, திருவெண்காடா
உத்தரபூசை முடித்துப் பெட்டக்கோயிலுள் உடையவரையும்,
மூத்த பிள்ளையாரையும் எழுந்தருளப்பண்ணித் தமது நெஞ்சம்
போன்றதோர சுத்தக்காப்பி லிருந்தருளப்பண்ணி, நிவேதனமா
ன, பிரசாதத்தாலும் ஏனைய சிறந்த பொருள்களாலும் தம்மாசிரி
ரைப் பூசித்துக்களிக்கச்செய்து, அவா கட்டளைபெறத்தாயாரும
சுற்றத்தாருமுட னிருந்துணைச சிவப்பிரசாதத்தினை யுட்கொ
ண்டு நிறணிந்து, ஐந்தெழுத்தெண்ணி அலைவற்ற சிந்தைய ராயி
ஞ்ர. சூரியாஸதமனமு மாயவிட்டது

திருவெண்காடர் தாயாரோடு மகேசரபூசைக்காக வசாவதல.

அப்பால, அவவசியகுலதீபமாகிய வெண்காடா, தமது குர
வனருக்கும், சிவநேசசசெலவராகிய அந்தணா முதலிய அடியவ
ரானருக்கும் மிகுந்த தகஷணை கொடுக்கவென்றெண்ணி அன்னையா
ரிடஞ்சென்று வணங்கினின்று, தாயே! தேவரீர கருணையினால் செ
ய்து முடிக்கவேண்டுவன வெல்லாவற்றையெழுத்தெழுத்து முடித்தவ
னாயிடுனன. ஆயினும் சிறுகுறை யொன்றுள்ளது அதனைக்கேட்
டிடுகி. என்னெனில், வேதாசனங்கள் சிவலிங்க மூர்த்தத்தினை
யிரண்டு வகையாகப் பிரித்துவைத்தன. அவற்றுள் ஒன்று தாவர
மூர்த்தியெனவும், மற்றொன்று சங்கமமூர்த்தி யெனவும் பேர்பெ
றுங் தாவரமூர்த்தி, சிதம்பரமென்னும் கோயில் முதலிய மஹா
கேசுத்திரங்களில் பார்த்தமெனவும், அன்போடு பூசைசெய்யவ
ந்தவர்க்கு அடியாராகுமிடத்தில் ஆனமார்த்த மெனவும் கூறப்பட்ட
பெழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப்பெருமாளும். தாவரமென்று
ஊம ஸ்கிரமென்னு லும் பொருளொன்றே. சங்கமமூர்த்தி, அச

திருவெண்காடார் தாய்ரோடு மகேசுரபூசைக்காக வுசாவுதல்

சிவபெருமனை இரவுபகலொழியாது இதயக்கோயிலில் வீற்றிருக்கச் செய்து நம்மை யழிமைகொள்ளும் பெருமக்களாகிய அடியார்களாம் அவாகள்தான் வேதம், வேதாங்கம், ஆகமம், புராணமுதலிய கலைகளெவற்றினுச்சும பிறப்பிடமானவர்கள். எல்லாததருமங்களும், ஆசாரங்களும், செலவங்களும், இன்பங்களும் அவர்களிடத்திலிருந்தே யிவ்வுலகம் பிழைக்க வெளிப்பட்டன. சங்கமமென்றாலும் சரமென்றாலு மொரோ பொருள். ஆதலால், தாவரலிங்க பூசையிலுஞ்சிறந்தது சரலிங்கபூசையாம். “படமாடக்கோயிற் பகவற்கொன்றியில், நடமாடக்கோயி னம்பாககங்காகா, நடமாடக்கோயி னம்பாககொன்றியிற், படமாடக்கோயிற் பகவற்கதாமே.” என்ற மந்திரமே சாஷி. நாம் தருமபொருள் தினையளவினதாயினும் “தண்டறுசிறதை தபோதனா தாமகிழ்ந், துண்டதுமூன்று புவனமுமுண்டது, கொண்டதுமூன்று புவனமுங்கொண்டதென, நெண்டிசை நந்தியெடுத்ததைத்தானே” ஆதலால் இவ்ருவாதுள்ள சைவமாகேசுரர்களாகிய வேதியாமுதலியாவரையும் அருசசிப்பது கடனாகவிருப்பதால் அதற்கான பொருள் சேகரித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்ததாம்.

அதற்கவ்வமமையார், மைநத! நீகூறியதெல்லாமுண்மையே, ஆயினும் இதுவரையும் நமமிடத்திருந்த பொருள் முழுவதும் செலவாயவிட்டது. இனிககடன் வாங்குதலொழிய வேறுவருவாயுமில்லை எனசெய்ககடலேம என்று கூறினா, அப்போது திருவெண்காடா மனங்கலங்குறது, ஐயா அன்று துன்னிலே “உனக்குப் பொருள் கிறிது சிலகாலம் வேண்டுவதுதான்” என்று சொன்ன துண்மையாயிற்று. என்செய்வது, “ஒன்பொருள் காழப்பவியற்றியாக்கெண்பொரு ளேனையிரண்டுமொருங்கு” என்ற பெரியோரொழிபெரியவல்ல இப்போது ஸ்ரீருத்திரப்பாராயணஞ் செய்த வேதியாக்கும, நமது தீக்ஷாகுருவுக்கும் தக்ஷணை கொடுக்கவேண்டுமே, என்னகொடுப்பது? யாது செய்வது? எவ்விடத்திற் கடன்கேட்பது? யா நமக்கு வேண்டிய அவ்வளவு பொருள் கட்டிகொடுப்பார்கள? கடன வாங்குவதற்கும் வயது சாலாவினம்பருவம் உடையவனுயிருக்கின்றேன, சிச்சி” இல்லாமை மிக்ககெட்டது. “இன்மையுள்ளனாததியாதெனினி னமையுள்ளமையே பின்னாது” என்ற துண்மையே யன்றோ! என்று பலவகையாலும் நெஞ்சுகவலப்படச் சிந்தித்துத் தேறும்வகையும்தேற்றுவாருமின்றி நைந்துவருநதி, தமதுள்ளுறவாகிய கடவுளுக்கு வீண்ணப்பித்துச் சிவத்தியானத்தோடு நிவததுப்படுத்துதற்கினா, ஆவா அன்னையா ஞ்சுன்கலாம்பையாரும் மகனா மனக்கவலைநோக்கித்தாமும் கவ

திருவெண்காடர் சரித்திரம்

லையுற்றவராய் அவாருட்கு நதனா செயதாரா. மறமைய வேதியர் முதலிய யாவரும், ஆலயமண்டபத்திலும், சோலை நந்தவனங்களிலும், மடங்களிலும் இசைவழியே சிவத்தியானத்தோடுந் சயனித்திருந்தனாகள

கேளுமமுனிவாகளே! அப்பால எல்லாம வலல கடவுளானவர், அவ்வெண்காடா மனக்கவலையறுக்கத் திருவுளங்கொண்டு, அன்றிரவு அவாகனவில, முன்னேவந்தாம்போலும் விருததராகிய சைவவேதியர் திருவடிவோடு கேர்வானறி வநது, ஏதிரின்று ஐயா! திருவெண்காட! அஞ்சமக. நெஞ்சுக்கவலையொழிதி. நீ நமதனபாகட்கு இனியை யாதலால எமக்கும் இனியை, ஆகவே நீ வேண்டும் அளவானபொன, மணி, பூண, ஆடை முத்தலிய வெல்லாம குறைவறக கொடுத்தோம். அவை யெல்லாம உன மனை யநததுள்ளன. அவற்றுள்ளுநமதனபாகள வேண்டியவை களை வேண்டியவாறு வெறுப்புகொடுத்தது நீ வேளவிப பயனைப் பெறுதியென்று திருவாய்மலாநதருளிப் போகருக்காட்டி. மறைநதனா அப்போது, திருவெண்காடரும் அக்கனவிற்றானே தொடராந்தோடி, எம்பெருமான! எங்கெழுந்தருளுவது, இவ்வாறு கை விட்டுப்போவதும் அருளியலபோவென்றாறி மறைநதமைகருவருநதி, உடனே விழித்தெழுநது சிந்தித்திருந்தாரா அப்போதருநே சயனித்திருந்த அவரன்னையாரா அண்ணடெழுநது மகனா டோக்கி ஐய! பகலெல்லாம சிவராசசனேகாரியத்தில் அலநத நீ இப்போது சிறிதுநேரமாயினும் அலைவற்றிராது, எனனகவலோடு இருக்கின்றாயென்றா. மகனரும் எழ்ந்தவரை வணங்கித் தாங்குண்ட கனவினைககூறக்கேட்டுள்ளமுவநது கடவுளருளைவாழ்த்தி அப்போது விடியுநதருணமாயிருந்ததால குரிய வுதயததையெதிராபார்த்து மைநதரோடு மிமையாது காததிருந்தா.

அத்தருணத்தில், காவிரிப்பூம்பட்டினத்து இவர்களுக்குடிவாழ மனையிற்காவலபூண்டிருந்த மெய்காப்பளருட்சிலரோடிவந்து அவ் வம்மையாரை வணங்கி நின்று அம்மணி! தாங்குள பூட்டிட்டுக்கா வல வைத்திருந்த தங்கள் மனையுள்ளே அரை மிரவிலோரா பெரு னேசோதியுண்டாய இன்னதெனது எங்களால மனிக்கவொண்ணாத வகையாயிருந்தது. எங்கள் கண்களுங் கூசின. ஆகவே, இவ்வதிசயத்தைத் தங்களுக்கு விண்ணப்பிக்க வநதனம். அவ்வொளியின்னுமாறவிலலை எனாரர்கள். அதைக் கெட்டமாத்கிரத்தில் அவ்வுத்தமமாதாரா, தமது மைநதர்களு வுண்மையாமபோலுமென மகித்து எழுந்தனர். குரியனுமுதயமாருன், உடனே காலககட்

திருவெண்காடர்தாயாரோடு மகேச்சுரபூசைக்காக வுசாவுதல. ௪௫

ன்முடிததுப்புதலவராகிய திருவெண்காடரோடுவ காவிரிப்பூம்பட்டினம் வந்து மனைபுகுந்து வாயிற்காப்பு நீச்சி உடபுகலும், இத்திரனாகரும், அளகையும்போலும் நிதிகஞுவையலால கால வைக்க என்னிடமும பெருது நிரம்பியிருக்கு மாளிகையறையிட முதலிய வற்றைக்கண்டச்சமும், அன்பும், ஆனந்தமும், வியப்பும்பெருக, அந்நிதி சிவப்பிரசாத மாகையால கிரமப்படி அருசசனை செயது தூபதிப சிவேதனங்களு லாராதித்து வணங்கி, அதினின்றும் அப போதைக்குத் தமக்குவேண்டும்ளவு பொன்னும், நவமணிகளும், ஆடையும், பூணைகளும், மற்றவைகளுங்கொண்டு பண்டி யேற்றித் திருவெண்காட்டுக்கு முன் செல்ல வனுப்பிப்பினனே தாமும்மை நதருமரீகத் தமமாளிகையைத் தாழிட்டு முததநித்தது மெய காவல னைத்துப்புறப்பட்டுத் திருவெண்காடு வந்து செர்ந்து, அததிரவியத்தையெல்லாம் அவ்வாலயத் தொருபுறத்திற் கருளுவன செய்தன்தது வைத்து, மகனானோராக்கி, ஐய! இனி நீ உன்னெண்ண மபோலும் குருபூசையும் மகேச்சுரபூசையும் செய்கவென்று சொல்கிறா.

உடனே, திருவெண்காடா, விதிப்படி நீராடித்திருவெண்ணீர ககமாலைபுனைந்து நித்தக்கடனமுடித்து, தமது ஆசிரியரையும் அந தணாகள முதலிய சிவனடியார்களையும் நல்ல ஆசனங்களில் ஏழுந தருளப்பண்ணி, பாதபூசைசெய்து பாதோதகமுட்கொண்டு, அவர் களனைவாக்கும் காதணி கடுக்கன குண்டலம், கழுத்தணிசண்டிகை ஆரம் பதக்கம், கையணிவளையாழிமோதிரம், அரைஞாண்காலணி பாதுகை, பொன்னாடை, பட்டாடை, பருத்தியாடை, பூசாபத்திரம், அடுக்களைபாததிரம், திரவியம், பசு, விளைநிலம், ஆளடிமை முதலிய பலவும் வேண்டுவார வேண்டியபடி வெறுப்பக்கொடுத்து வணங்கி உபசரித்து, குரவா நீங்க மற்ற வேதியாகளைத் தத்தமிட மபோக இனிய வராததை சொல்லியனுப்பியபின்பு, தமமாசிரியரிடமமீட்டுமவந்துபணிந்துநின்று, எம்பெருமானே! தேவரீர்! கருணையால எல்லாம் நிறைவேற்றினவனாயினேன், யானும், என் குலமும், என முன்னேரும் ஒருங்குயநதோம். இனியாதொருகுறையுமில்லை. என் மனக்கவலை யெல்லாம் ஒழிந்தது. ஆயினும் இனி முன்னுகு அடியேன் செய்யத்தக்க பணிவிடையாது? அதனைகட்டளையிட்டருளவேண்டுமென்று முயிராதித்துநின்றார். அப்போது அவ்வாசிரியர் அவனானோராக்கி, ஐய! நீ குறை முடிக்க வந்த தேகி. உன் சார்பில் வாழ்பவர்க ளனைவரும் சிவன் முத்தரோ யாவர். ஆகவே உனக்குபபுதிதாகவுணர்த்தக் கிடந்த தொனது மில்லை. ஆயினும், நீ நன்மை வினாவியதால் உணர்த்துவதொன்றுண்டு. அதா

வது, “ஏதுகளுளும் மெடுத்த மொழியாலுமிக்குச் - சோதிககவே
ண்டா சுடர்விட்டுளனெங்கன்சோதி - மாதுகநீங்கலுறுவீரமனம
பற்றி வாழ்வின் - சாதுக்கள்மிககீ ரிதையேவந்து சார்மின்களே”
எனவும், “அடியேனடுவுள ளிருவீருமிருப்பதானு லடியேனுன்
அடியார் நடுவுளிருக்கும்ருளெப்பிரியாய்,” எனவும், “அரியவற்று
ளெல்லாமரிதேபெரியாரைப், பேணித்தமராக்கொளல” எனவும்
மஹாவாககியங்கள் விதித்தலால், இரவுபகலொழியாது சாதுசங்க
மொனறனைமாததிரம உறுதியாகப்பிடித்து அவர்களிடத்தி லனபு
செய்துவரகநடவை. இதனமேலுனக்கு யானறிவீரகததகக தொ
ன்றுழில்லையென்றா. இங்ஙனம் கூறிய குருமொழியானது திரு
வெண்காடர் திருவுள்ளத்துப்பசுமரத்தானி யறைநதாற்போலும்
பதிவுற்று, அதுமுதலீ நாளதோறும் உணமையான அனபும் பத
தியும் வளர்பிறையின் கலைபோல வளர்ந்து ஒங்க, குருபூசையும்,
சிவபூசையும், அடியார்பூசையும் கண்டவாகேட்டவாகளெல்லாம்
அதிகசயிக்குமபடி நடத்திவந்தாரா. அவ்வருமைப்பாட்டினைச் சிவன
னறி உணர வல்லவாக ஞலாததொருவரு ம்லலையாயினர் கேளும்
முனிவர்களை! இக்குருவிங்க சங்கமபத்தி செய்ய வல்ல பெரியோ
னைக்காண்பதும், அவன சரித்திரங்களைக்கேட்டதும், அவனோடு
வுகொளவதுமே இம்மானுட வடிவமெடுத்ததற்குப் பயன என்று
சத்தியமாக வுணரக்கடவீர்கள்.

திருவெண்காடர் திருமனம்.

கேட்பீரகளாக, அப்பால் சிலநாளிருந்து, ஆசிரியராகவந்தபிர
மசாரி வேதியர் தமமிசலசபோன வழி சென்றபின், திருவெண்கா
டர் குருவருள நெறிதவறாது, குருவிங்கசங்கமபத்தியை நடத்திச
சகலகலாஞானத்திலும் ஆன்றோராயப் பிறாதமமை யித்தனமைய
னென்றுதெரியாவண்ணம் நீறுபூதநெருப்பேபோல வொழுகுமநா
ளில், இவர்க்குத் திருமணஞ்செய்யத்தக்கக காண்பபருவம் வந்தது.
வரலும் இவரை ஈனமெடுத்த தாயாரானவா, கண்டு சிந்தித்துத்
தமமரபுக்குஒத்தமரபு, ஒழுசகம், செலவம் முதலியவற்றால் குறை
வற்ற குடியிற்றிறந்து நற்குண, நற்செய்கை, அறிவு, ஆசாரம்,
அடக்கம், அழகு, கற்புடைமை முதலிய அமைநத்களனி எங்குள
ளாள் என்று ஆராயந்துகொண்டிருந்தார்.

அப்படியிருக்க அக்காவிரிப்பூழ் படமினத்திறுனே உத்தம
வேளாண்டுகைமை சிறந்த வசியகுலத்திறுனறி, அறிவால் அ
நந்தனையும், சுத்தத்தா லக்கினிதேவனையும், சம்பததால் அளகைக்
கேளையும் ஒத்த சிவசிதம்பரீசெட்டியாரொன்பாரொருவர் தம்மா
புக்கொத்த மரபிற்றிறந்து அழகால் இலக்குமியையும், கழபாலருந

ததியையும் வென்ற மஹா சீலையாகிய சிவகாமயமமை யெண்ணு
மணவியாரோடு கூடித் தங்குலவெர்முக்க மீதுபடாதவகையா
லிலலறதரும் வழுவாது நடத்திச் சிவநேசமும், அடியார பத்தி
யுமே தமது பெருமபேறாக வழுவாது பாதுகாத்து வாழ்ந்திருந்
தார் அவரும் அவா பத்தினியாரும் அருந்தவம்பலசெயது, உல
கத்துள்ள அழகுந தவமுந திசுண்டொரு வடிவெடுத்ததாற் போல
வீரா பெண்கொடியைப்பெற்றுச் சிவகலையம்மை யென்று பேரிட்
டுசுகுறத்ததார அழலார யாவரும் வியக்குமபடி தரு செலவத்திற
கேறப அருமை பிலசெயது வளர்த்துவருநாளில், அத்தவகொழு
ந்தாகிய சிவகலையென்னும பெண்ணரசு அழகு, அறிவு, அடக்கம்,
ஆசாரம், அன்பு, தவம், பொறுமை, தயவு, நாகைமுதலிய தமமிய
றகைக குணங்களெல்லாம் கேட்டோர யாவரும் விழையுமபடி ஒரு
வகுக்கடிபுடன வளர வளரந்து பெற்றோரககின்பம் பெருசத்தளர்
நடைப்பருவம் கடந்து பேதைப்பருவநாண்டிப் பெதும்பைப்
பருவஞ்சென்றது. அதுகண்டு பெற்றோரிருவரும் நமது திருமக
ளுக்குத்தக்க கொழுநன் யாரொன்று, தமமுள்ளே யெண்ணி யெ
ண்ணிப பிண திருவெண்காடாகிப நமது ஐயா திருச்சரிதமுணர்ந
து இவரோ யிப்பெண்ணுக்குரிய மணவாளநம்பி யாவொன்று நிச்ச
யித திருந்தனாகள்.

அக்காலத்தில், திருவெண்காடா அனையார அச்செய்தியுண
ர்ந்து தமமரபிற தக்க முதியோரைச் சிதம்பரசெட்டியாரபாலமக
ட்பேசவிடுபப, அவாகளுஞ் சென்றவரை வினாவினர்கள். உடனே
அச்செட்டியார மகட்கொடுப்ப நோந்துசெய்தி அனுப்பி, மற்றொ
ருநாளில் கணிதநூல வல்லோரை வருவித்து, நம்பிக்கும் நங்கைக
குந தக்க மணவினைக்குரிய நானுமோரையும் நிச்சயித்து, சுற்றந
தினாக்கும் நண்பினாக்கும் மணவிலைபேர்க்கித் திருக்கலியாணமண
டபம் சிறப்பாகச்செய்து வாழை கமுகு தெங்கு நாட்டிப் பூவா
லும், ஆடைகளாலும், மணியாலும், கவரிகண்ணாடி விளக்குபா
லிகை முதலியவற்றாலும் அலங்காரஞ்செய்வித்தனாகள். இசை
ய்திகேட்ட அவ்வூரினுள்ளார யாவரும் அம்மணத்தினைத் தங்கட
ங்கண் மணம்போல வெண்ணித் தத்தம் மனை மாளிகை முதலிய
வற்றினையும் அலங்கரித்து மாதரும் மைந்தரும் தாங்கடாங்கள் தம
முள்ளே களிசிற்றது மணவலங்காரம் புனைந்து, மங்கலங்கொண்
டாடினார்கள். பின்பு குலமுதியோர் திருவெண்காடனாகரு முன்னே
நாளே விரதசமாவாததனம் செய்து, காப்புத்தரித்து, முன்புபரப்பி
மறுநாட்கலை வாசநீராட்டி வெண்பட்டாடை புனைவித்து, கடுக்
கள், ஒட்டுகமுதத்தணி யாராமபதக்க முதலியனவணிவித்துக் கைய

ணிமோதிரம்பிறவும்பொன் அரைஞாண்படடிகையுந் தரிப்பிதது, தலைப்பாகை சூழி பூமாலை தொடையல்லேயுச்செயது. அழகுக் கழகுசெய்வதுபோல ணிந்தார்கள். அப்பால் அவ்வசியகுல மணி விளக்கானவர் திருவெண்ணீற்றுப் புண்டரமணிநது தமதான்மா ர்த்த பூசைமுடித்து உடையவர்பால் விண்ணப்பித்து விடைபெற லுசு சென்று சங்கமேசுசுரையும், ஞாயாவனப்பெருமாயுந் திரு வெண்காட்டிழைவரையும் சென்று பணிநது மருதவாணனைத் தியானிதது நண்பினர் சுற்றத்தார மிகுகளிப்போடு புடைசூழநது வர, மத்தளம், சச்சரி, யாழ், வீணை, குழல முதலிய துறைகளினி, பெரிமுதலிய வாததியங்கள் முழங்க மாதர்கள் நடனஞ்செய்யச் சிவிகையேறி ஊர்கோலமாகிச்சென்று சிதம்பரசெட்டியார மனை யருகாக வந்து சேர்ந்தார.

அப்போது, சுமங்கலிகள் அஷ்டமங்கலத்தோ டெதிராவந்து செந்நீராலத்தி சுற்றிக் கணம்சசலபோககப் பிராமணேததமாகள் அக்ஷதை மலர்கள் வீசி ஆசீர்வதிககச்சிவிகைவிட்டிழிநதுவலத்தா ள முனவைதது கடிமணமண்டபத்தில் பிரவேசித்தவளவில் கட ன் முழுககம்போலப் பலவாததியங்கள் முழங்கின. அப்பால் நம து வெண்காட்டையாசென்று கலியாணபீடத்தில் வீற்றிருந்தனா சிதம்பரசெட்டியார சுகந்தமங்கல நீராட்டிப் பூட்டுடுத்ததுப் பலவ கை மணிக்கலங்களால் பேரணிசெயது வைத்திருந்த தமதுகுமா ரத்தியாரை அச்சபையிலுள்ள பெரியோராணையின்படி நல்ல மு ஞாதத்தில சுமங்கலிகள் மங்கலம்பாடிசு சூழ அழைத்துவந்து கலியாணபீடத்தில் நம்பெரியோராகிய வெண்காடர் வலப்பகத திருக்கச்செயது, பத்தினியார் விதிப்படி யருச்சிக்கப்பட்ட கலச நீராவக வெண்காட்டு நம்பிகள் பாதமவிளக்கி வரபூசைசெயத் தின் சங்கற்பிதது உபயகுலங்கோத்திரம் சூத்திரங்கூறி நம்பிகள் கரத்தில் நங்கையார் கரமவைத்து யான தவத்தாலீனம் இக்கண் ணிலைய வெண்காட்டோ தேவர்களகாண வுமத்களித்தேன் ஆதலால் நீரீ இல்லறக்கிழமைபூண் டெமர்க்கு இருமையும் அளிப்பிராக” என்று தாரைநீர் சொரிந்து வாழ்த்தினா. சுமங்கலிய முதுமாதர் பலலாண்டு கூறினர். அந்தணர் முதலிய பெரியோர் ஆசீர்வாசீர் செய்தனர். அப்பால் புரோகிதர் மணவினை விதிப்படி மாங்கலிய தாரண முடிப்பித்து ஒமாக்கினியையும் நார்த்திதேவர்களையும் பூசி த்துப் பெரியிடுனோடு பூரணகுறிமுடித்து “சத்தபதி” பென்னும் அம்மி மிகித்தலையுஞ் செய்து தீவலம்வந்து தம்பதிகள் வணக்க யாவரும் மங்கலம்பாடி வாழ்த்தி அத்தம்பதிகட்குப் பாஸ் பழமூ ட்டிக் தளிகொண்டாடினார்கள். சிதம்பரசெட்டியாரும் அந்தணர்

முனிவர்கள் உபமனியனாயை உபமனியனாயை வினாவுதல்

முதலியோர்க்குப் பொன்னுடை நலமணிகள் முதலியவற்றைத் தாம்பூலத்தோடும் கொடுத்துப் பூசித்து, பின் அந்தணர் முதலியோர்க்கும் தம்பதி சுற்றண்பினராதியாகும் அறுசுவையுண்டியாலும் ஏனையதாம்பூலஞ் சந்தனம் புட்பம் முதலியவற்றாலும் உபசாரஞ்செய்து, அவரவர்க்குத்தக்க பரிசெல்லா நிறைவேற்றிக் சலியாண்விழாக்கொண்டாடினா சுற்றத்தாராவரும் மகிழ்சிறந்தனர் நண்பினர் அயலவா முதலியோர் பேராதந்தமடைந்தனர். இவ்வண்ணம் நான்கு தினமும்கிரமப்படி ஒளபாசஞ்ஞிகளை நடத்தி ஐந்தாநாளி மங்கலஸ்நான முடிந்தது.

பின்பு அப்பதுமணவாள நம்பியும் மனாடிபாள நங்கை யோடு சர்வாலங்காரமுடையவராய் ஒக்கல நண்பினர் குழந்தை வரப் பெரியோர் ஆசீர்வதிகக் மங்கலவாததிய முழங்கக் கிவிகை யேறி மணக்கோலத்தோடு தம்மனைபுகுந்து அங்குவந்திருந்த அந்தணராதி பெரியா சுற்றம் நண்பினர் யாவரையும் உண்டிவினையாலும் மறறை அணிபூணுடை முதலிய பலபரிசாலும் களிக்கச்செய்து தத்தம்மிடஞ் செல்ல விடுத்தது தாம் தம்மனைவியாரோடும், அன்னையாரையும் ஆட்கொள்ளவந்தெழுந்தருளி யிருக்கும் ஆன்மார்த்த வுடையவரையும் காலந்தவறந்து பூசித்து, “தென்புல்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கநன்னென்றவ கைம்புலத்தாரோம்பறலை.” என விடுத்தவண்ணம் இருவாருடனது மொத்த ஐம்பெரும் வேளவியையும் வருவாது நடத்திக் குடிமுறை பிறழாது பல வேறு தேயதநுநீபத்துநிகழும் வாணிப விருத்தியையும் செய்து வந்தனர். இவர்கள் இவ்வாழ்க்கைத் திறத்தினைக்கண்டு வியவாதாரொருவரு மிலலையென்பாரேன, இவ்வாழ்க்கையை விரும்பினவாயாவாக்கும் இதத்தம்பதிகள் எடுத்து உடம்புலக்கியமாய அவ்வாழ்க்கை விதியினைபுலி விளக்கிவினராசன. கேட்டவர்களோ முனிவர்களையென உபமனனிய முனிவா கூறினா.

முனிவர்கள் உபமனனியனாஜயம் வினாவுதல்

இவ்வினம் உபமனனியம் ஹாமுனிவா வாக்கியத்தைக்கேட்ட முனிவர்கள் பெருங்களிப்பையுடையவர்களாய், சுவாமி, திருவெண்காடா திருவவதாரமும், அவா கிரியாநீக்கை பெற்றுச் சிவபுரைசெய்யும் பேறு பெற்றதும், அவா திருச்சுலயாண விபவமுங் கேட்டுப் புனிதரானோம். சிவசரித்திரத்தினும் சிவனடியார் சரித்திரம் மிகவும் மகவுளமாயுள்ளது. இனி, மூவர், தேவர், மானிடா முதலிய சரவுயிரகளுக்கும், புனமரமுதலிய அசரவுயிரகளுக்கும், பதியாவா பரமசிவம் எல்லாப் பொருளிலேயும் கலந்திருந்தும் அவற்றினொன்றோடும் தாக்குதலற்று அவைகளை முழுவதும்

நடத்துவிக்கும் தலைவராமன் முதலிய முப்பத்தாறு தத்துவநாட்டு மப்புறப்பட்டவர் என்றும், மூலப்பிரகிருதி விஷ்ணுவெனவும், புருடத்தத்துவமஉருத்திரமூர்த்தியென்றும், இப்பிரகிருதியும் புருடனும் ஆண்பெண்வடிவிறகூடியகூட்டமஉலகப்படைப்பினுக்குக் காரணமாயிற்றென்றும், இக்காரணங் கடந்துநின்ற அவ்விறைவாதமகஞ் ததாமே வயப்பட்டவராயத் தமக்குமேலொரு தலைவருயிலாதவராயும், அன்பாககருளத் தமமுருளிசசையாற்றி ருமேனிதரிப்பதலலது புவன போகங்களை அனுபூவிகினறஎமபோல மலபாகதேகமுடையரல்லராயும், கல்வியாதிப கரணமினறி இயலபாகவே எல்லாமொருங்குணர்ந்த பேரறிவினராயும், மலபாசங்களை ஓடு எனறுங் கலவாதவராயும் தம்மை நினைப்பவாககெலலாம் இனபம வினாககினற பேரினப மூர்த்தியாயும், அணுவிலண்டமும அண்டத்தாளனைத் தும அடைத்த அளப்பரிதாமாற்றலுடையராபு முள்ளவனென்றும் வேதாகமமுதலிய கலைகளெல்லா முறையிடுகின்றன அன்றியும் பிரகிருதியாதாரமாகும் புருடத்தத்துவ சொருபியாகிய உருத்திரமூர்த்தியும் ஒரு கற்பத்தில விஷ்ணுமூர்த்தி நாபிகமலத்திற பிறந்த பிரமதேவனதனக்கு உலகத்தைப் படைக்கும் தொழில்கை கூட்டாமல் வருந்தித் தப்பஞ்செய்தகாலத்தில் சிவானுகரிகத்தால அபபிரமன நெற்றியில் "அவநரித்தாரொ" என்றும், அபபிரமவிஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் யாவரும், சாபமுதலிய காரணங்களால் மாண்டயொனிகளிலும், திரியசகுயோனிகளிலும் பிறந்ததரவும கூறி புளளது. அல்லாமல், அவவேதாகம முதலிய கலைகளெல்லாம் சிவபெருமானையென்றும பிறந்திறவாதவன் என்று சொல்வதுமாதிரிமோ? அவரது ஆபிர நாமங்கனிலேயானறி எவ்விடத்து அவரைக் குறிக்கவேண்டுமாயினும் அவ்வவ்விடங்களிலும் பிறப்பிறப்பிலானென்பதே அவர்களுடைய கருத்திப்பெயராக வழங்கி வருகின்றது. இச்செய்தியாரும் மந்திரத்திடு இங்ஙனமிருக்க இவ்விறைவா திருவெண்காட்டுருக்கு எவ்வாறு புதலவராயினோ எனபது பெரியதோரையம் அஃதங்ஙனமாக, அவரிருக்கும் கரவிரிப்பும் பட்டினத்திறகடுதது சாயாவனமுந் திருவெண்காடுமாகிய திருப்பதிகளிருக்க அச்சமபந்தமான திருநாமங் கொள்ளாது மருதவாணனென்னுந் திருநாமத்தால அவ்விறைவா வந்தது அவர் மகவாசை நீர்த்து, அருளுருசெய்ததற்கு நிமித்தம யாது? இவற்றை விளங்க வெங்கட்கருளசெய்யவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தார்கள். அப்போது, அவர்களை நோக்கி உபமனனியா சொல்லலாயினர்.

ஓ! முனிவர்களே! உங்கள் வினாமிக்கிறதது இது மேற்கூறியதை விரும்பி முயற்சிசெய்வார முன்னேஅறிந்துகொள்ள

ள்வேண்டிவதாக விருக்கின்றது. ஆகையால் ஞாபகத்தோடுங் கேட்பீர்களாக. முன்னொருகாலத்தில மெயப்பொரு ளின்னதென் று அறியவிருப்பமடைந்த முனிவா பலா ஐம்பொறியின் வழியே புலன்களை துகரச் செல்லவொட்டாது மனதை யொருவழிப்படு த்தி, அந்த திருவிடை மருதூரின் கண்ணே அருந்தவ நெடுங் காலஞ் செய்திருந்தனா அப்போது பிரமதேவன அவர்கள் தவத்தினுக் கிங்கி, சரச்சுவதி தேவியோடு அவர்களுக்கு வெளி ப்பட்டுத் தரிசனை கொடுத்தாரா. உடனே முனிவர்கள் கண்டுவண் டுகித் தொழுது, எம்பெருமானே அறியாணையான விருளிற் கிடந து, வாத தருக்கமென்று கூவரி ன மோதித் தலைபிளக்க வருநதுகி ன்ற அடியோங்களுக்குள்ளையத்தினைத்தேவிரா அனறிவிளக்குவா பிறொருவருமில்லாமையால் எங்கள் குழையைத் தீர்த்தருளவே ண்டுமென்று பிரார்த்திக்கப் பிரமதேவனும் அவர்கள் விண்ணப்ப த்தினைத்தமமுள்ளங்கொண்டார். அகழிப்பிணையறிந்த முனிவா கள் உடனே கேட்டலாயினா, ஐயா! தத்துவங்களுையெல்லாம் அசைப்பித்து எவ்வகைத்தொழிலையும் நடத்துவோனயாரா? மே லானது என்ற பொருட்கெல்லாம் மேலானவன் யாரா? ஒரு பொ ருளை விருமபுதலும் ஒரு பொருளை வெறுத்தலுமில்லாத பரமேசு சுரன் யாரா? பிறவிசுருககாரணமாகிப் பற்றுக்களெல்லா மியல்பாக வே கடிந்ததுின்ற பரிசுத்தன் யாரா? வேண்டுவார் வேண்டுமொரு ளெல்லாங் கொடுக்கவல்லனாகிப் புகழாம் பூசிக்கப்படுபவன் யாரா? முடிவில் எங்கே ஒடுங்குவது? இந்த மஹா பூதங்களெல்லாம் யார்கு வசப்பட்டடங்கி நிற்கின்றன. எவற்றையும் ஆட்டுவிப்பபான் யாரா? அவனை நாங்களுவவாய் அறியலாம். எவ்வகை முயற்சி யாம் காணலாம். இச்சந்தேகத்தை இவ்வுலக பிதாவாகிய தேவ ரீர தீர்த்தருளவேண்டுமென்று மீட்டும் பணிந்தார்கள்.

அப்போது பிரமதேவன் மிகமகிழ்ந்து சிவத்தியானஞ் செய் து கண்களில் ஆனந்த நீர்பெருக, மயிராப்புளக மருமப, அஞ்சலி யத்தராக வெழுந்து நின்று அம்முனிவர்களை நோக்கிச் செல்ல லத்தொடங்கினா ஒ! முனிவர்களே! நித்தியமாயுள்ள வேதீகமங் கள் எல்லாம், நீங்களிப்போது வினவியவொருவனை யறியவேண டித், தன் வயத்தனாதல, தூயவுடம்பினனாதல, இயற்கை வுணர் வினனாதல, முற்று முணராதல, இயல்பாகவேபாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்ற லுடைமை, வரம்பிலின்பமுடை மையென்னும எண்குணங்களைப் பற்றித் தேடித்தேடிச் சென்றும் உண்மையறியாது அலுத்து நின்றவிட்டன. இன்னமுந் தேடி நிலைமையிற்றா னிருக்கின்றன. இவ்வுண்மையை அனுபவமாகக்

நனம் கசமடைந்தோனே விதனுவான் அவன் ஒன்றற்கும் தன்
 னெஞ்சில் அஞ்சான். அதுநிற்க.

அவ்விதைவனை “ஒருநாமமோருருவ மொன்றுமில்லான்”
 எனவும், “அவனருளே கண்ணுககாண்பதல்லா, விப்பீடியனிய
 வருவ னிவ்வண்ணததா னிவனிதைவனென மெழுதிக் காடடொ
 னாதே” எனவும் மறைமொழி யுள்ளனவாயினும், “வசி” என்பது
 வசத்திலுள்ளது எனவும் அர்த்தமுடையது எனவேதனக்குள்
 ளடங்கியது என்றபடி. இலகக்ணையாலவிரும்பத்தக்கது. எனவும்,
 ஒளியினை யுடையது, எனவும் பொருளபடும். அது ஹிமசி என
 னுஞ் சொல் எழுத்தது நிலைமாறி சிமஹம் என நின்றும்போல
 எழுத்துநிலை மாறிச் சிவவென வினது அந்த இறைவன் திருநாம
 மேயாகி யோகருடியால்வழங்குகின்றது. ஆதலால், முனிவாகலே!
 நீங்கள் வினாவியவிலக்கணமுடைய தலைவன் சிவனேயாம். அசைவ
 னவும் நீற்பனவுமாகியவெல்லாவதமுண்ணின்றுமடத்தலாற் கடவு
 ளெனவும், குணங்களையும் மனமுதலியகரணங்களையும் புலன்க
 ளையும், பூதங்களையும், பொறிகளையும், மஹைத் தத்துவங்களையும்,
 அரிபிரம நிந்திரா முதலிய யாவரையும் முதலிலே தானே தோற்
 துவித்தலால் அமையப்படுவனெனவும், “முழுவதும்படைப்போற்
 படைக்கும்பழையோன் படைத்தவை, காப்போற்காகவுங் கடவுள்
 காப்பவை, கரப்போன் கரப்பவை கருதாக்கடவுள்” எனவும்,
 தனக்குயர்வும பூபு மிலலாமையின் “ஒருவனென்னு மொருவன்
 காண்க” எனவும் எல்லாப்பொருளையும் உடைமையால் அசனென
 னும், உற்பத்தி நாசமென்பது என்றநதன்க கிளமையால் ஆரன்
 னனும், அவ்வேதாக்கமங்கன துதிக்கின்றன. அன்றியும், மோகக்
 ததை விருமபுவோரொல்லாம் ஞானாகாசமே ஸ்ரீவமாகவுடைய
 அச்சிவபெருமானையேதியானிப்பாரகள். தியானபலத்தினுலவாக
 ஞானியராவா. என்னை முதலிற் புதலவனாகப் பயந்தோர் அக்கட
 வுளையாம். பாசிலே சுவையும், மணியிலே ஒளியும் எல்லாப் பொ
 ருளிலும் ஆகாயமும் எப்படி கலந்துள்ளவோ அப்படி எல்லாவ
 ண்டங்களிலும் அச்சிவன் பரிபூரணமாகக் கலந்திருத்தலால் “சிவ
 மயம்” என்றருடியு முண்டாயிருக்கின்றது. “ஒருவர்” என்னுஞ்
 செந்தமிழ்ப் பெருவழக்குச் சொல் அவ்விதைவனையே பொருளா
 கவுடைய தென்பது கற்றுணர் புலவரால் அறிபுத் தக்கது. அச்
 சொல் மற்றொக்கடவுளாகுஞ் செல்லாது. “தோலுந்துகிலுங் கு
 னையுஞ்சுருடோடும், பரலவெள்ளைநீ றம்புகஞ்சார் துமைபங்கிளியி
 ஞ், சூலமுந்தொக்கவளையுமுடைத்தோன்மைக், கோலமேநோக்கி
 க்குளிர்த்துதாய்கோத்தும்பி.” என்றவின், சூரியனீற்சோதியும், ச

நீரெனிற்குளிரச்சியும், ஆகாயத்திற்கலப்பும், காற்றிலவன்மையும், தீயில் வெப்பமும், நீரிற்ருளிரச்சியும், மண்ணிற நிணமையும் வைத்துலகு தெரழிற்பட்டு வரவமைத்தோ ரவனோ யெனபதற்குவேறு அளவைநாம் கூறவேண்டுமெனில்; மேல் அச்சிவமென்ற சொற பொருளென்றே யுணராததும. கடவுளில்லை யென்று வாதிக்கும நாததிகரும் அச்சொறபொருளைத் தேற விசாரிகரு மிடததில அங் கடங்குவர். திரிபு, கேடு, இல்லாத தென்பது “இயற்கை” ஆம் ஆகவே, அவ்வியற்கை பெனபதே அச் “சிவம்” என்று உணரக் கடவீராகள். எங்ஙனமென்னில், இயற்கையு ளடங்காத மதவாதிக ஞாலகிலொருவரு மில்லை ஆதலால் அவ்வுடங்குதலே “வசி” பபொருளானால் “சிவம்” எனபதே “இயற்கை” எனவாரும். இனிப்பிரமம் எனபதும் சிவமெனபதும் ஒரு பொருட் கிளவி மிலீம், நீர், தீ, காற்று, வெளி, சூரியன், சந்திரன், உயிர் எனற எட்டும் அக்கடவுள் திருமேனியென்று வேதாசுமங்கன் கூறுமா னால் இவற்று ளடங்காததெது? இவ்வெட்டி னுபகாரத்தை வேண டாததெது? ஆகவே யார் எனன வுபாசனை செயதபோதிலும் சிவ னையுபாசித்தபடியாம். ஆதலாற்றான் “விரிவிலா வறிவிறாகள் வே ரொரு சமயஞ் செயது, எரிவிற்ற சொன்னானோனும் எம்பிராற்கேற ததாகும்” என்று தமிழேதங் கூறியது. இக்கடவுள் எல்லாவற் றிற்கும் வித்தாயிருத்தலால், இவரை முறகூறிய பெயராலே யன்றி வேறு எக்கடவுள் பெயரால் எப்பொருளினபெயராத கூறினுங் கு மறமில்லை. எல்லாப்பெயரும் அவர் பெயரேயாம். எல்லா வடிவும் அவர் வடிவேயாம். எல்லாகருறியும் அவர் குறியேயாம். யார், யா னாததொழுதாலுமஎதை உபசரித்தாலும், அச்சிவனைத் தொழுதது முபசரித்ததுமாகவே முடிவில முடியும். இக்கருத்தாலன்றோமுன் அருச்சுன்ன பாரதப் போர பதி னமுனற நாளிரிறி கண்ணனைப் பூசித்த தன்விற்றைவனைப்பூசித்தவாறாயிற்று. அன்றியும் இவ்வுலகத் தில் பசுவின் தன்னு கடடும் கட்டுத்தறியும், நென் முதலியவற்றை யளக்குங்கருவியாகிய மரக்காலும், புறறும், பலகையும், மண்ணு ம், கலலும் இலைபோலவன் பிறவும் சிவகுறியேயாயிற்று. உண் மையை ஆராயந்து பாரகரு முணாச்சியிலலாதவா ஏனறும் ஒன் றும் உணராதவரே யாவர். இவ்விற்றைவனை வைவதும் அவர்க்கு வாழத்தேயாம். முன் வனவாசகாலத்தில், அந்த அருசுசுன்ன பாசுபதப்படைவேண்டித் தவத்திற்குச்சென்றிருந்தபோது அவ னிடுக்கண்களையும்படி அவ்விற்றைவன் வேடவடிவத்தோடு வந்து பொயப்போர் புரிந்தகாலததில, அப்பாண்டவர் நடுவன் கடவு ளென்றறிபாது வில்லாலடித்த அடியும், மதுரையிலகிருவாதவூரடி கள் பொருட்டுவர் விடுத்த வையைப் பெருகதை யடைக்குமபடி

பிட்டுவிற்கும். வந்தியார் ஆனந்த வந்து அரிமந்தன் பாண்டிய ராஜனும் பட்டியிரம்படியும், சாக்கியர் கல்லடியும் அருச்சுனையாக வே முடிந்தவனாரே? உண்ணை யறிந்த பெரியோர்கள் தாம், தந்தை, உடலபிறந்தார், மனைவி, மக்கள், சுற்றம், நட்பு, அயலார், பகைவா என்ற கூட்டந் தழமைச்சோந்தகாலத்தில், அக்கூட்டித் துள்ளாரா யெம்மவர் என்ற பந்தகினைவாற் பாராமல் இவர்கள் எம்மைப்பரிபாகப்படுத்திப் பிழைப்பிக்கவந்த சிவவழிவாகிய குருலிங்க சங்கமகோலத்துள்ளவர்களுள்ளே கொள்வார்கள். இக்கருததை அறுபத்து மூன்று நாயனமார்கள் முதலிய பெரியோரா சரித திரததா லறிவோர்களாக். அவ்வேதாகமமுதலிய கலைகளும், நானும், விஷ்ணுமுதலிய எல்லாததேவரும் அவ்விதைவனது அனந்தசத்தி களுள் ஒவ்வொன்றே யாவேம். இதற்கு வேதாசமமே சாக்ஷி. அனரி அனுபவததாலேபு மெளனிலுணரலாம். இக்கருதது, அடங்குவதும், அடங்குவதும், அடங்கிக் கொள்வதும் அடக்கிக் கொள்வதும் ஏன்? எது நிமித்தம் என்று நடு நிலையையோடு ஒவ்வொரு வஸ்துவையும் பற்றி விசாரித்தறிவாராகு வெளிப்படும். கேளும் முனிவர்களே! இவ்விதயத்தி லினனம் சொல்லப்புகுந்தா லென னாயுள் போதாது அதுநிறக.

முனிவாகட்டுப பிரமன் இடைமருதுமான மிபங்கூறியது.

இனி இத்தலைவனைப் பூசிப்பவர்க்கு எவ்விதத்திலும், எக காலத்திலும் எவ்வுருவத்திலும், எப்பெயராலும், தாம் அறிந்த எவ்வகையாலும் பூசிக்கலாம். இன்னவிதத்தி லெகாலத்தி லிவ்வுருவத்தி லெப்பெயராலிவ்வாறு பூசிக்கவேண்டுமென னும நியமம் வேண்டுவதில்லை ஏனெனில், உலகத்தின்சுன்னுள்ள எல்லாவிடமும், எல்லாக் காலமும், எல்லா வடிவமும், எல்லாப் பெயரும், எல்லாத் தொழிலுமுடையா னவ்விதைவனை யுருளே? எழுத்தின மணமறியாத வேடா குடிபிறந்த சண்ணைப்பதேவா, எச சின் மயங்கச செயத நிரும்ருசனும், குடித் தந்தநிருபபளரித் தாமமும், சுவைகண்டறித வுனமுதும் அவ்விதைவா மகிழ்ந்து கொண்டருளியவனாரே? ஆகவே உண்மை அன்பே பூசையாவ தன்றி வேறில்லை ‘அன்பு இளைய புறத்தா னுடலாயுளான-மு னபிணுளளான முனிவாகடும் பிரானவன-அன்பிணுளளா யிரு மரும்பெரான-அன்பிணுளளாகக்கே யனைதுணையாமே.’ என்ற மந்திரவிதிசான்று.

ஆயினும், சன்மாந்திரத்திற செயத முழுப்புண்ணியர்க்கன்றி அத்திறம் வாயப்புகிறது. ஆகவே, புத்தடிமை செய்யமுயல்வார்க்கு உண்டே அசசிவமுணர்ந்த பெரியோர் வகுத்தமைத்த இடம்,

முனவாகடருபபசமுன் இவையுமருதுமான மயங்குடையது. (ருரு

காலம், உருவம், மந்திரம் செய்வதை முத்தியனசிலவுள்ளன. அவ
ற்றுள் உருவத்தினை முன்னுணர்ந்தியேனை யவற்றைப் பின்னுணர்
த்துகின்றும் ஓ! அந்தனைரோ! கேண்மின்கள.

யுவகண்டாகராசிவத்தினிடத்தில் விளகுகொளியோற்பிரிவ
ற்றிருந்த சிறுசத்தியுணினும பராசததியார் வெளிப்பட்டனர்.
அப்பராசத்தி அனுக்கிரகக்ருபியும், ஆதலால் பததியானினைப்
பவாகணினைத்தவண்ணம் காட்சிதரும். அப்பராசததியார், குண
வகுறியற்றெவற்றிற்குங் காரணமுமாவர். இயற்கையறிவினா, நித்
தமானவா. இச்சாநானகிரியை வடிவாக வெளிப்படுவா. கூரம=
அவவியத்தம்=வெளிப்பட்டாத்து. அகூரம=அபிரதம்=நாசமற்ற
து, இவ்விரண்டு வடிவமும் அவர்தான் யாவற்றையுமளித்ததா
யாதலால் உமையெனறும் கூறப்படுவா. சந்திரனுங் கிரணமும்
பிரிவற்றிருந்தாற் போலும் அச்சிவசததிகள பிரிவற்றுள்ளன. இவ
ற்றை வேறுபிரிததெண்ணுவோன் பாவியாம். பிரமன, விஷ்ணு,
உருத்திரன், மகேசசுரன், சதாசிவன் என்னும் பஞ்சகருததாக்களே
யும் கடடிலாகககொண்டுவிற்றிருப்பார ஆனமாககளுளளக்சமலத்
தில் வீற்றிருப்பார, கோடிகூரியருதயமானோபோலும் பேரொளி
யுடையார், ஆனமாக்கருககுப் பந்தமுத்தியிரணடிதது முண்டா
கும் இச்சையைப பாசமாகவும், துன்பவினைகளையொழிப்பிகுருங்
குரோதததையே அங்குசமாகவுமுடையவா. அருளினிலே நமது
பயததையொழிகுருங் குறியுடைய கரத்தையும், வேண்டும் வரத்
தைத் தருங் குறியுடைய கரத்தையும் உடையவா. தத்துவங்களை
யுணரு முணாசசி, சிவனாகிய தனையுணரு முணாச்சி, சிவத்தையு
ணருமுணாச்சிகுருங் காரணமான சூரியன், சந்திரன், அககினி எ
ன்னுமுசகடரையுங் கண்களாகவுடையவா. விஷயங்களைப்பற்றாத
சுத்த சத்துவ்வராகமாகிய செவ்வண்ணமுடையதோயாப்பூரது
கிலுடையவர். அடியார இச்சித்தவண்ண மருளும் பெருந்தயா
ரு. காணக்கருதவினிய அழகின் பேருருவானவா. “பெருந்தனநா
யகி” என்னும் திருநாமமுடையா. எப்பொருடருந் தலைவி
எல்லா வண்டங்களினுட்புறதது மப்புறததும் வீற்றிருப்பார். கா
யத்திரி தெய்வமாயச் சூரியனிதயத்தில் அமர்ந்திருப்பவர். எவ்வ
கையணிகளுக்கும் ஓரணியாயுள்ளவர். எண்ணிறந்த மந்திரங்க
ளும் தமவடிவமாகககொண்டவா. அம்மந்திரங்களே தாமிருக்கு
ம பீடமாகவமைத்தவர். “சருவாங்கசுமங்கலை சருவவித்தியாகா
ரணி. சருவ ஞானங்குறா சிவஞானப்பிரதாயினி. சந்திரமண
டலவாசினி. நித்தியகலியாணி. நித்தியசந்திரி. அமிர்தகிரண்முகம
ண்டலி. தயாராசபூரிதவிலாசனோசனி. ஜராமரணஞ்சருமெளக

திசை. ஸ்துதிப்பிரிய சுரோத்திரி மதுரவாககுவிநோதினி. நித் தியமாங்கலிய சங்குகிரீவை. ஆபீத குசவல்லி. பிரமாத்வி ஜகதி னுதாரவுதரை. பஞ்சதசாஷ்டீமந்திராசசநாதுககிரகபதுமபாதா. சோடசாஷ்டீ மந்திரமகாமூர்த்தி. சுருவஜகம்மஹாமாதா. சுருவை சுவரியகாரணி. மஹாராஜை. மஹாதேவி சிருஷ்டி, ஸ்திதி, 'சய ஹார, திரோபவாணுகிரதாயினி, சர்வதந்திரோசுரி. சர்வயந்நிரோச வரி. சாவந்நிரோசவரி" என்று வேதங்களாற்றுநிகழ்பட்டவா. திரிபுரை சுந்தரி யந்தரி சிந்துரப் - பரிபுரை நாரணியாமபாலவண் ணத்தி - பிருளபுரையீசைமனோன்மனியென்ன-விருபல வாய நிற்கு மாமாதுதானே" "தாளணிநூபுரஞ் செம்பட்டுத்தானுடை, வார ணி கொங்கைமலரக்கன்னலவாளிலி, ஏரணியங்குசபாசுமெழின முடி, காரணிமாமணிகுண்டலககாதிககே" "அவனையறியாவமர ரும்லலை, யவளன்றிசசெய்யுமருந்தவமிலலை, அவளன்றியைவரா லாவதொன்றிலலை, அவளன்றியூரபுகுமாற்றியேனே" என்றது மந்திரவாககியமும.

இனி. இப்பராசத்தி நிலைமையை "போகஞ்செய சத்திபுரி கு முலாரொளும் - பாகஞ்செயநாகிகே பராசத்தியாய நிற்கும் - ஆக ன்செயநாகிகே யடியவா நாடொறும் - பாகஞ்செயஞானம் படா கின்றகொம்பே." என மந்திரங்கூறியதால் அப்பெருந்தன்னாயகி (பிருஹதகுசாமபா) உள்ளமாகிய தகராகாபத்தில சுவயம்புவாகிய பரமசிவம், "மஹாலிங்கமூர்த்தி" என்ற திருநாமத்தோடும் யாம னைவரு முய்யும்படி சிலலிங்கமாக வெளிப்பட்டனா அங்ஙனம் வெளிப்பட்ட க்ஷேத்திரந்தான் திருவிடைமருதூர். சிதம்பரத்துள் உலகுவுடிவான் விராட்புருடனுடைய இதயத்து வெளிப்பட்ட சிதாகாயமூர்த்தியாம். அவ்வாறன்றி அவவுலகையெல்லா மீனற அமமையாகிய வுமாதேவியா ரிதயமாகிய தகராகாயும் திருவிடை மருதூரொன்ற லதனினுமிது சிதந்ததாமனனே. அன்றியும் சிவ பெருமான சிதம்பர தலத்துள்ளே சிதாகாயவுடிவமாய எழுந்தரு ளி யிருப்பா. இந்தக்ஷேத்திரத்தில் மஹாலிங்கவடிவமாக வெழுந தருளி யிருப்பர். அந்த காரணத்தினாலே மற்றையதிருப்பதிகுன்ற கொண்டிருப்பதுபோல வேறுதிருநாமங்களொளாது, இததிருப பதியில் "மஹாலிங்கம்" என்ற திருநாமஞ்சிறப்பாகக்கொண்டரு ளியது. இத்திருநாமம் மறமெந்தத் திருப்பதியிலுமில்லை. இம்ம ஹாலிங்கப்பெருமாள் என்று மொருபடித்தா யெழுந்தருளியிருந் து, பிரமனாகிய வென்னாலும் மற்றையதேவர் முனிவர்களாலும் பூசிக்கப்படுவா. "இருணமலமொழிக்குமுககணிழையவன் குண மொன்றில்லான், பொருணிழைகுணங்கட கெல்லாம் பொருந்

முனிவாகட்குப் பிரமீன் இடைமருதுமான்மியங் கூறியது. ௫௭

துமாதர்மரான, அருள்சதாசிவனீறிலலரன் ஆய்ந்திடுங் குறிவு
காரம, மருவிவன்குணத்தையாக்கிமூவனாவகுத்தான்மனனே.”
“வலத்தினிலென்னை அந்த வாமத்தில அரியைமகதித, தலத்தினி
லுருத்திரப்போததையையளித்தியாரொனன்ப, பலததுமதநதை
யாமநீர பால்கா தொழிலோமூனமும், நலபபடப்பெற்றே மும்
மை நயந்தெமைப்பூசைசெய்யின.” எனது, “பூசைசெய்திறததை
யனது புண்ணியன உரைத்தான்மூவாக, கீசனமுனசொன்னவ
ண்ணம இயம்புவனுங்களுககு, நேசமாமுனிவோகேணமின நிமலி
யை முன பூசிதது, ஆசையாலமகாலிங்கததைப பின்பருசசிதத
லவேணடும்.” “ஏனெனில மகாலிங்கம முன சத்தியாதர்மாத-
தான வெளிவந்ததாலே சயம்புவாம அந்தலிங்கம்” சிருட்டி, திதி,
சங்காரம, திரோபவம, அனுகிரகமென்னும் பஞ்சகிருத்தியங்க
ளைபூர்த்தி செய்வதற்குப் பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசசுரன்,
சதாசிவன் எனனும் ஐந்துதலைவாருடைய தோற்றத்திற்கும் எ
முவாயாக விருந்தது. அனறியும், ஈசானம், தற்புருடம், அகோர
ம, வாமதேவம், சத்தியோசாதம் எனனும் பஞ்சப் பிரமங்களும்
அமமகாலிங்கத்திற்குநான தோன்றின. இவற்றின, ஈசானம், ஆதி
யும் மகததுமாயப் பிரகிருதிக்கு அதிகாரியாய ஆனமானவப்பற்றி
நிற்கின்றது அது மஹாலிங்கமெனப்பட்டு இமமூவுலகத்துள்
ள இலிங்கமூத்திகளெல்லாந் தோற்றுமிடமாம் தற்புருடம், அ
வ்வியதத்திற கதிகாரியாய முககுணமபற்றி நிற்கும். இதிலதரும்
முதலிய எட்டு அங்கங்களோடும் கூடி புத்தித்ததுவம் பிறக்கும்.
அகோரம், அவலிங்கமூத்தியிடமாக ஆற்றமுற்றிருக்கும் வாம
தேவம், அகவசாரத்ததுவத்திற் கதிகாரியாயிருக்கும். சத்தியோ
சாதம், ஒளிப்பிழம்பாய மனமென்னுந் தத்துவத்திற் கதிகாரியா
யிருக்கும். இந்த பஞ்சபிரமலிங்க மூத்திகளும் இமமஹாலிங்கத்
தினுக்கு ஒருகுரோசத்துள்ளே அமைந்துள்ளன. இப்பஞ்சமூத்த
திகளையும் முடர்சித்தவர்களுககு எல்லாந்நமைபுமுண்டாம் நன
மைக்கே விதது இவையாதலால், இவவுலகெல்லாம் தேவதேவரா
கிய சிவபெருமானா பஞ்சமூத்தவடிவமாம் சூததரிகனபாஷை
யைக் கயிறுலாடடுவதுபோலும் இறைவனும் அறம்பாவமென்
னுங் கயிற்றை கட்டி யாட்டுகின்றனா. எவ்விடத்துள்ள சிவகுறி
யும் இமமஹாலிங்கத்துட்டோன்றியவே. இம்மூத்ததியை வழிபடு
வோருககு துக்கமெனப்பதொன்றும் எப்போது முண்டாகாது.
இத்திருப்பதியிலுள்ள துரும்பும் சிறுகல்லும் சிவமயமே யென்று
பெரியோர் உறுவர். அண்டத்துளாகிய விபகூமி தன்னு ளிம்மகா
லிங்கத்தைக்கொண் டிருக்கின்றது இவ்விடைமருதீச ரெப்பொரு
ளுந்தாமேயாவர். இவ்வுண்மையையுள்ளவாறுணர்ந்தவன் பிறப்பு

இறப்பு என்னுந் துன்பத்துள்ளும் அகப்பட்டான். பொன்மயமாகிய விப்பிரமாண்டமும், அதனுட்பாலிருக்கும் ஆண்பெண்ணை பிராணிகளும் தோற்றுமிட மிமமகாலிழ்கமேயாம். பெருந்தன வலலிபாகனநிராகி, வெள்ளிடையேறி விரிபொற்சடையோன், அநாகணமலரோன் அருண்மேனியானோன், ஆளுடைநாயகியமில்வுள் வெளியில், நீள ஒளிகொழுந்தாய நின்றனன் ஆதலின், வேருண நீர் மரத்தின்கிளைக்கெல்லா மாயவாழ்போல இந்த மஹாலிங்கத்தை யருசுசித்தால் நடப்பனவும் நிற்பனவுமாகிய எல்லாவுயிரத்தொகைகளும் திருத்தியுறுதுக்கிளாச்சியையடையும். இச்சிவகுறியின் பெருமையை மாயவன் அறியான், வானவா அறியார், ஆயிரமணிமுடிச்சேடனும அறியான், சனகநாதியோகியா தாமுமறியார் மயங்கும் பிறப்பின் மாணுடரறிவரோ, அருவமாய உருவமாய அருவுருவமுமாய, முதல நடுமுடிவிலா முழுமுதலாகி, அறிவே மயமாய ஆருயிரக்குயிராய தானுவாய அமாந்த தம்பரன்மகிமையை, அவன் ஒரு படைப்பில் அடங்கியதேவா, யாவாதாம அறிவார யாதுகாண்குவார்கள. சதுரபுகமாயிரந்தானைனககொருபுதல, என்பர் மாயுள் இலங்கு அறிக்கு ஒருபகல, அவ்வறி ஆயுள் அரணுக்கு ஒருபகல, அவ்வரன் ஆயுள் ராசனுக்காமபகல, அவயீசன் ஆயுள் அருள் சதாசிவன் பகல, ஆளுடையிறைவனுக்கு அளவொன்றில்லை. ஆனால் அளவுடை அமரர்கள் அறிவரோ? அவலிறைவன் எழுந்தருளிய-இந்தத்தலத்தில வசிகுறும் பசுபகதி ஏறும்பீரூன எவ்வகையுயிராளும் பிறப்பிறப்பிலலாத சிவலோகவாசிகளான வருத்திரகண்திபார்களே யாவார்கள இந்தத்திருப்பதியில் வந்திறந்தவார்கள இந்திரன் விஷ்ணு முதலிய தேவார்களாலும் அடைதற்கு அருமையாகிய சிவலோகத்தை எளிதில் அடைவார்கள் மண்ணுக்கு மேல சுவர்க்கம், அதற்குமேல சத்தியவுலகம், அதற்குமேல் விஷ்ணுபதம், அதற்குமேலசிவலோகமாகியவருத்திரவுலகம். இங்கு வசிப்பவர்களும் அவ்விடம்பெற்றவழிகாள் அழிவின் றிவாமுனர்களா, அவ்வாறு உமாதேவியாருக்குசிவபெருமான அனுகிரகித்திருக்கிறார். ஆதலால் முனிவர்களே! பூருவபுண்ணிய பரிபாக மடைந்த சததானமாக்களாகிய சத்திய பத்தியுடையவர்கள் இவ்விடத்தில் சிவபெருமான், மஹாதேவியார், கணபதி, முருகப்பிள்ளையார், சண்டேசப்பெருமான் என னுட்பஞ்சமாததிகளையும் இயனறன் விலஉள்ளன பு பொருந்த, பிறர்மதுக்கவென்றெண்ணுமல தாம் உயய வேண்டுமென்ற நல்லெண்ணத்தோடு பூசித்துக்கடைத்தேற்றுவார்கள என்று சொல்லிப் பிரமதேவாமத்தியார்ச்சனப்பெருமானை வணங்கி அருள்விடை பெற்றுத் தமதுலகமே போயினர்.

கேளும முனிவர்களே? சிவபெருமான், மெய்யன்பா பாவனை வசப்பட்டவர் “மலர்மிசை யேகினுன மாணடி சேர்ந்தார நிலமிசை நீடு வாழ்வார” என்ற வேதவிதி சததூயம். அன்பு வழி அறியாத மன்மதன இட்ட தாமரைப்பூ, முல்லைப்பூ, மாம்பூ, அசோகம்பூ, நீலப்பூ எனனும் ஐந்து வகைப்பூவும் பாணமாகி முடிவில் அந்த மனம்தூயிருக்கு உலையாய நின்றன இன்றும் அவன அனங்கனாகி பொழிந்தான அன்பின் வழிநிறைந்த சர்க்கியா இட்டகலலை மலராகி அவரை என்றும் அழிவற்ற வினபத்தை யுடைய சிவலோகத்தேறப்பண்ணிற்று, ஆதலால் அடியார மனக்கோயில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானைத் திருவெண்காட்டு ரிஷிம பகலும் மறவாத நேசம் வைத்துப் பூசித்து வாணிபத்தின் மிகச்சிறந்து கற்புக்கரசியாகிய தமது மனைவியாரோடு பெருஞ்செல்வராய். வாழ்ந்துவருநாளில், அவர்க்கு வயது முப்பத்தைந்தாக அதுவரையும் மககட்பேறிலலாமையால், மனத்துட் சிறிது வருத்தங்கொண்டு, “படைப்புப்பலபடைத்துப்பலரோடுணனு, முடைப்பெருஞ்செல்வராயினுமிடைப்படக, குறுகுதநடந்து சிறுகைநீட்டி, யிட்டுநதொட்டுங் கௌவியுநதுழந்து, நெய்யுடையடிசின் மெய்படவிதிர்த்தது, மயக்குறும்சகலையிலலோர, பயக்குறவிலாதாம வாழ்நாளே” என்று சிந்தித்து, பின் ஒருவாறு தேறித்தமது குறைவைத் தமமை யானாகவுடைய திருவிடை மருதுருடையாருக்கு விண்ணப்பித்துப் பலவகை தானமுதலிய செய்கடனை நிறைவேற்றி வருதலா

சிவசுருமா சரித்திரம்.

புகாலத்தில, பிரமாமுதல சிறுபுருஷீரூகிய வுயிராகள தோறும்நிறைந்து நின்று அவ்வவாக்கும் புவனபோகங்களை ஊட்டுவிக்ரும அமமையப்பாசகத்திருவிடைமருதாரிலமாநத அருளாளா திருவெண்காடர் விண்ணப்பத்தைத் திருவுள்மேற்று அவர்க்குத் தாமமுன் அணுகுகிற திருந்தபடி அருளசெய்யவென்று கருணைவைத்தாரா. அப்போது, அந்த மஹாக்கூத்திரத்தில தம்மை மறவாதுள்ளனபோடும் வழிபட்டு வரும் “முப்பொழுதாந திருமேனி தீண்டுவர்” ஆகிய ஆதிசைவரும், நாலவேதங் கரைகண்டவரும், ஆகமப்பெருந்தல கடந்ததோணி போலவாரும், சகல சாதகிரங்கட்கும் கருவூலம்போன்ற வரும், நல்லொழுக்கமே வடிவான்வரும், சிவபத்தி அடியார் பத்தியன்றி மறறென்று மறியாதவருமாகிய சிவசுருமொனனும் அந்தணர் குலமணியானவா, கற்புக்கரசியும், அழகுக்கு அணிகலமுமான சுசீலையென்னும் மனைவியாரோடும் இல்லறம் வழுவாது நடத்திக்காலங்கடோறும் பெருந்தன நாயகியாராயும், அவரையிடம் பிரியா மகாவிக்கநாதனாயும் விதிப்படி.

அருச்சிததுவரும் நியமம்பூண்டவா தமதுபெருஞ்செலவத்தையெல்லாம் அச்செலவம்பெற்றபயனெனறுசிவராசசனைக்கும் அடியார்மகேச்சர பூசைக்கு மாககிவந்தனா. இந்நான் மொழுகுநாளில், அவர் அனபினிலைமையை யாவர்க்கும் வெளிப்படுத்துவராய எல்லாமுடைய பெருமான் அவர் செலவத்தினைப் பூரணைகழித்தச் சநநிரன சுலைபோலசெய்யத் திருவுளம் வைத்தலும், அதுபுலாஹுண்பாராதவம்போல யிற்று. அந்நான்மரபும்சிவசருமாதம்முள்ளனபும ஊக்கமும் குறைவினறி மீன்மேலும் பெருகிவரவேரநாள்உதயகாலத்து மனைவியாரானோக்கி, நல்லவளே! இன்றுசிவராசசனைக்குரிய வுபகரணங்கள் கேட்கரித்திடுகின்னன, அவ்வமமையார வணங்கி, என்னிறைவரோ! குழந்தைகட்காக எடுத்துவைத்தசிலபண்டங்களிருக்கின்றன. அவற்றைக்கொண்டு இன்றைக்குச்சிவபூசைமுடிக்கலாமென்றா, அதுகேட்டசிவசருமரும் மனக்களிப்போடு அவுபகரணங்கொண்டு கோயிலையடைந்து வழக்கப்படி திருமஞ்சனநிவேதன முதலியவற்றை முடித்து, அடியார் பூசைசெய்யும்படி மனைக்குத் திருமபுகாலையில், மத்தியராச்சனப் பெருமான் பசியால் பிடிக்கப்பட்ட ஒருவிருத்தவேதியராகிவந்து சிவசருமானோக்கிப் பசிக்கன்னமிடுதியோஎனன, அவர் அவ்வேதியரை மனைசுகழைக்க, ஸ்யா மனைபோமளவும் பசிபொறுக்கலாற்றே நெனச, சிவசருமர் அவ்விடத்திற்குநே அவ்விருத்த வேதியரை உண்டிமுதலியவற்றாலுபசரித்தார். அவ்வளவில அந்நிறுத்தாதாறு வாககாம்படிசேகரித்திருந்த வெல்லாவற்றையுந தாமொருவரோ யுண்டினைப்பாறி மறைந்தார். சிவசருமர் உடனேகடவுளென்றறிந்து பொருந்தமடைந்து, மருதவாணரைப் பலகாற்பணிந்து துதித்தாடிப் பாடிக்கொண்டிருக்கையில், பரிசனா வந்து சிவனடியார் பலா மனையிறப்பியோடு வருந்திக்காததிருக்கின்றன ரெனத் திடுக்கிட்டு மனைக்குப் போதலும் மனைவியா கண்டு, தலைவரோ நிவேதனமாண் சிவப்பிரசாதமெங்கே, அடியார் பலா பசியோடு வருந்திக்காததிருக்கின்றனரே யென்கேட்டுச் சிவசருமர், பெண்ணே நிவேதன வழுது மருத ஷாணாககே யோக்கியமானதாயிற்று என, அக்குறிப்பை யுணர்ந்த அக்குல மகள் எதோ இதுவோ சிவலீலையாக விருக்கின்றது, எல்லாம் பொறுத்தறிவோம் இப்போது சிவனடியார்கள் பசியாற்றும் வகை தேடுவதே முறையெனமெண்ணி, உடனே கணவரைப்பார்த்து, என்னையுடையவரோ! நாமும் குழந்தைகளும் பட்டினி யிருக்கினு மிருக்கலாம் வந்த சிவனடியவர்களை பசித்திருப்பது முன்றயல்ல; இவ்விடத்து ம்றுபடியும் சமைப்பதற்கும் வேறு உபகரணங்களிலலை. காலமோ பகலுக்கு அதிகரித்து விட்டது. ஆதலால் இந்த மிகக்ஷியத்தையாவது மாறி வந்தவிலைப் பொருள் கொண்டு

அமுதுபடி கறியமுது முதலியவற்றைச் சேகரித்துவந்தால், அடிய வாபுசை செய்யலாம் என்று தங்கமுத்திலிருந்ததைக் கழற்றிக்கொடுக்க, சிவசுருமா வாங்கிச்சென்று, அவ்வாறேவேண்டுமெனவற்றைத் தரக்கொண்டவ்வம்மை மறுபடிபார்க்கு செய்து, அடியவரை யமுதுட்டி புபசரித்துச் செலுத்தித் தாமுமக்களுமுண்டவ்விரவு சிவதரிசனம்செய்து வழங்கப்படி சயனித்திருந்தார்கள உதயகாலத்திலுதுயிலுணர்ந்தசுசீலையாருமசிவசுருமரும், எழுந்தசிவத்தியானஞ்செய்துமுடித்தது இன்றை கருளுசெயலோமென முசிந்ததிருக்கையில், கற்பின் கிழத்தியாகிய அசுசுசீலையம்மைபார்க்கொருநாபகமவந்து, ஐயோ!! நமது ஆண்டவர் “வேண்டுவார் வேண்டித் துரையும்விண்ணவாரம்” ஆன்றோ? அவரிடத்து ஏன்? தேவரிருக்குள்ள குறைகளைக் கூறலாகாதெனச் சிவசுருமரும், நல்லது ஆலயத்துப் போவதற்கு வெறுங்கையாலெப்படி கூடுமென, அவ்வம்மையார கேட்டு, எம்பெருமான இன்றைய பூசைக்கு வேண்டுவன குறைவில்லை கொண்டுசெல்லலாம் என்றுசொல்ல, உடனேயெழுந்து காலேக்கடனைக்கழித்து, நித்தியஞ் செய்யுமானமாததபூசை, தீக்கடன் நிறைவேற்றி ஆலயம்போய நியமப்படி கிருதவாணையும, பெருந்தனநாயகியையும், திருமஞ்சனம், அருச்சுனை, நிவேதனமுதலியவற்றால் குறைவறப் பூசித்துத்துதித்துவணங்கிவழிபட்டு, நிவேதனமான, அன்னம் வியஞ்சனம் அபூபவருக்கமுதலியவைகளை அடியார்களுக்கு ஆம்படி தமது திருமனையிறசோப்பிக்கப் பரிசாரகாட்குத்திட்டஞ்செய்தனுப்பிவிட்டுத்தாம், பூசிஞ்சாக்கரத்தியானத்தி லிருந்தார்.

இருக்கையில், அப்பரிசாரகாள் அவற்றைத்திருமடப் பள்ளியில வைத்து விட்டுத் தங்களுக்கிக்கடன முடிக்குமபடி அவ்வாலயத் தருளுளகளருணியாமாத தீர்த்தத்திற்குப்போயினா அப்போது, மீருதவாணா முனபோல ஓர் விருத்தவேதியர வடிவாய்ப்பசித்துவாங்கண்ட சிவசுருமரும் பெருங்களிப்புடனெதிரொசென்று பசரித்தழைத்து வந்து திருவடிவிளக்கிப் பாதோத்ச முட்கொண்டு பூசித்து, ஒருபீடத்திருக்கப்பண்ணிப் பரிசுலக திருத்திலைத்து நிவேதனப் பிரசாத வழதுபடைக்க, அன்றம் அவ்வமுதுமுதலியவற்றுள் சிறிதும் மீதியாகாதபடி முற்றும் புசித்தருளிக் கைகால் சுத்திசெய்து, ஒரிடத்திருந்து இளைப்பாறுபவராய ஸ்ரீமநிருந்தருளினார். அங்ஙன மிருக்க, இழைவராகிய அநதணா பெருந்தகை, மனைவியார வேண்டுகோளால் செல்வத்தை விரும்பிக் கேட்குமபடி எதிர் நிற்கும் சிவசுருமர் கருத்தை யுணர்ந்து, வேள்வியில் அவிதமுதுண்ணுமவர் அனபமுதுண்டமையால் அச்சிவசுருமருக்குப் பெருஞ்செல்வமளிக்காத திருவுளத்தடைத்து, ஓய சிவசுரு

மொ' அந்தணாகளாகிய சிவன் அடியர் அனேகர் உமது மூளி
கைககண்ணே பசித்திருக்கின்றனர். அவர்களு மனம் புலாந்து
செலவார்களானால் உமதுபிதிரர்யாவரும் நரகமடைவர்; ஆதலால்
விரைவாக மனைக்குச் சென்று அவர்களை உபசரித்தனுப்புமென்று
சொல்லி அந்நினை மறைந்தருளினா

மறையவே சிவசுருமர், தாயைப்பிரிந்த விளங்கன்றுபோறது
டித்துப் பூமியில விழுந்த மூசசித்துப் பின் தெளிந்தெழுந்த,
அரசே! ஐயா! கருணையா! என்னையுமோர் பொருளாகக்கொண்டெ
ழுந்தருளிவந்து, நிவேதித்திட்ட சிறு பொருளைப் பேரனபமுதாக
அமுது செயதருளிய தேவரீர் இவ்வண்ணம் என்னை வருந்துமப
டிவிட்டுப் பிரிந்துபோவதும் அறமோ! ஆருளோ? எனசெய்கேன
எனசெய்கேனென்று ஆராமையால் அரற்றிப் பல்வாறு துதித்து,
ஆண்டவரைப் பூசிக்கப் பெற்ற பேற்றினுற் களித்தாடிப் பரவச
ராயப் பினதெறிந்து, மனைக்குச் செல்லுமபடியிறைவரிட்ட கட்ட
ளையை மறுக்கவஞ்சி, பெருமான் சநிதியிற் பலமுறை பணிந்து
எழுந்து விடைபெற்றுத் துணிந்து மனைக்குச் செல்லுமறனா.
அததருணத்தில முன் நிவேதனப் பிரசாதத்தைத் திருமடப்பள
ளியில வைத்து, மாததியானீகஞ் செயயசசென்ற பரிசாரகாகள
வந்து பராகத தாமவைத்த பதாரதங்களுள் அந்நினை வெறும்
பாததிரங்குளையிருக்ககண்டு பயந்து சிவன்டியவாகள பசியோடு
காததிருப்பார்களே எனசெயவோம் எனறஞ்சி, வெளிவிட்டுச்
சொல்லமாட்டாதவர்களாய், யாரொடுதனா, யாரபுசித்தனா, ஏ
தாயிற்று என்று எண்ணி யெண்ணி ஒன்றும் தோன்றாமல் கசிக
கமுற்று வேறுவரை காணாதவாகளாய்ச் சிவசுருமருக்கு விண்ணப
பித்தனா. அது கேட்ட சிவசுருமா நடந்த உண்மையைச் சிந்தித்
வெளிப்படுத்த மனமில்லாதவராய் ஒன்று மறிபாதவாபோல, சிவ
லீலைக்கு நாம் எனசெயவோமென்று சொல்லி அஷ்டக்ளையழைத்
துக்கொண்டு வருகையில், மனைக்கண்ணே சிவன்டியவர்களும், அ
றக்கிழத்தியாரும், மக்களும் பசியோடுகாததிருப்பார்களே என
செய்யது, பெருமான் திருவுளம்போலாக எனது சிந்தித்து மெல்
லமெல்லச் செல்லுமறனா. இவா செய்தியிதுவாக.

முன்னே இச்சிவசுருமரை அடியவரோடு அமுதுகொள்ளும்
படி மனைக்குப்போகவொன்று கட்டளையிட்டு மறைந்த மருதப்பெரு
மானார், தாம் சிவசுருமராகவும், பிரமதகணத்தலைவர்கள் பரிசார
காசனாகவும் திருவுருவந் தரித்து நிவேதனப் பிரசாதங்களை வழ
ககப்படி பாததிரங்களிலெடுப்பித்துக்கொண்டு, இவர் வருதற்கு
முன்னே இவா மனைக்கேகி, சுசீலையமமையாரகையிலளித்துச் சிவ
ன்டியவர்களை அமுது செய்யப் பூரிகலந்திருத்தியிட்டம் பண்ணுந்

தோவருகினமேனென்று போகக்குகாட்டி மறைந்துவிட்டனா. சுசீலையாரும் உண்மையாகத் தனது கணவா தாம் எழுந்தருளினவொன்று எண்ணி, வழக்கப்படி இடம்பெறத்திருத்திவைத்துத் தமது கணவனார் வரவை யெதிர்பார்த்துத் தலைக்கடைக்கு முள்ளுக்கு மீளக் ஆடை நெயனோன் குழலபோலுலாவிநின்றனா.

அத்தருணத்தில், அடியவரை அழுது செயலிக்கும் வகை எனனவென்ற சிந்தையோடு பரிசாரகர் புடைசூழநதுவர மெல்ல மனையருகே செல்லும் சிவசுருமரை அவா தருமபத்தினியார நோக்கி, இதோ வருகின்றேன மகேசுர பூசைக்குப் பரிசுநதருத்தென்று சிவநிவேதனப் பிரசாதங்கொடுத்துச் சென்றெவ்வளவு நேரமாயிற்று, அடியவரனைவரும் பசித்திருக்கின்றாயென்றதமமில் லறக்கிழத்தியார சொற்கெட்டுப் பெருவியப்படைந்துள்ளேனென்று பராக்கையில் கோயிலில் விருத்த வேதியருக்குத் தாம் அழுது செயலித்த பதாரத்தங்களினும எனமடங்கதிகமான சுவை, மணம் அளவு முதலியவற்றை சிறந்த அறுசுவை யுண்டி வகைகளிருக்கக் கண்டு, இது நமமையடிமையாகவுடை இடைமருதவாணா நமக்கருளிச்செய்ததாருமென அவவரலாற்றை மனைவியாக்குத் தெரியவுரைத்தருளி, 'அப்பிராசாதத்தினை மருதவாணராகவே கருதிப் பூசித்து மும்முறை வலம் வந்து பணிந்து பெருங்களிப்போடு சிவனடியவர்களை யுண்பித்துபசரித்தனுப்பிச் செடப்பிரசாதத்தினைத் தாம் மனைவிமக்கள் சுற்றம் பரிசுனா முதலியவர்களுடன் உண்டு பெருமகிழவுகொண்டு, இறைவா தமக்கருளிய வருளப் பாம்பினையெண்ணியெண்ணியேமாப்புறறிருந்தாரா. வட்டமீனி லுஞ் சிறந்தகற்புடைய அவா மனைவி சுசீலையார பெண்பாலாகவின இங்ஙனம் அருள தெய்த பெருமான சிறிது டொருள் அனுகூலகிருக்கலாகாதோவென்றெண்ணி மௌனத்திருந்தனா. இங்ஙனமிருக்க

வழக்கப்படி அன்றிரவு கழிந்தது விடியற்காலமாகுந் தருணத்தில் சிவசுருமாகனவிலும் அவா மனைவி சுசீலையார கனவிலும் விருத்த வேதியராயெழுந்தருளி, நம்பான மிருந்த பேரன்புடைய கோயிலருகான காருணியாமிரத் தீர்த்தக் களையின் கீழுண்டையுள்ள வில்வமரத்தடியில் நாம் ஒரு குழந்தை வடிவமாகயிருப்போம். நமமை நீங்கள் எடுத்துக்கொண்டுபோயுக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் மகவிலலாமல வருநதி அருந்தவம்பல செய்யும் திருவெண்காடா என்னும் வசியகுலமணியொருவருண்டு. அவா நமமிடத்தில் மெய்யன்புடையார அவருக்கு நமமைக்கொடுத்து நம்மளவு பொன்பெற்றுநம் வறுமை தீரந்து இருமைஇன்பமும் அடைமின்களென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினா. அதுகேட்டுச் சிவசுருமர் தீயினி

திருவெண்காடாசரித்திரம்.

ட்ட புழுப்போற்றுடிதுடிதது, பிரம் விஷ்ணுக்களும் வேதமும் பெறுதற்கரிய பெரும் பொருளாகிய எம்பெருமானைக் கொடுத்தோ பொன்னைப் பெற்று யாம் உயிர்தரித்தது வாழ்வது; இதனிலும் தீப்பாய்ந்தேனும், கங்கை பாயந்தேனும், வரைபாய்ந்தேனும், விட முண்டேனும் உயிராதுறத்தல இன்பமாமபோலும், எவ்வனம் துணிநது எம்பெருமானைக் கொடுப்போம் சீசசி!! இச்சமுசாரம் சவிகெட்டது. என்னைச்சுட்டர்லும் தீராது. கொடிது கொடிது. வறுமை தீவினையாலானது எனபதுணமையே இவ்வலகத்திலெனதும்மாறப் பழிபகுவத்துக்கு ஏதுவான இக்காரியஞ் செயயத் தோலோதோல நான் உடனபடேன். எனனிறைவனே! இவ்வறுமைபால் யான் இன்றே அழியினும் அழிக என்றார். அது கேட்டுப் பெருமான, ஓ உத்தம வேதிய உமது நிலைமையும் மனைவியின திறமும் யாமுணாவோம் உங்களை இவ்விழுக்குக காரியந தொட்டங்கச செயயவேண்டுமெனபதலல நமது கருதது; முன்னொருகாலத்தில் நமது தோழனான குபேரன் மாண்புபிறப்பையடையுமபடி நேரிட்டது. அப்போது நாமவனுக்குப் புதலவனாக வருவோமென்று அனுகிரகித்திருந்தோம் ஆதலால் அவ்வாறு நிறைவேற்றுகாலமிதுவாக நோந்தபடியால் இங்ஙனம் உமமை ஏனினோம் அன்றி வேறலல அககுபேரனதான் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தது திருவெண்காடொனனும் வேளாண வசியன அவனுக்கு மெய்ஞ்ஞான நிலைமை அனுகிரகித்தது நாம் எப்போதும்போல மறைநதுவிடுவோம் அக்காலத்தில் உமக்குக் குடுமபத்தோடு முததியளிப்போம். நீர் ஒன்றற்கும் அஞ்சாது யாம் சொல்லியவண்ணம் செய்யுமென்றருளிச்செய்து மறைநதுவிட்டார்

உடனே சிவசக்தி மா விழித்தெழுநது அறபுதமும் ஆனந்தமுமுடையவராயப் படுககைவிட்டு நீங்கித் திருநீறணிந்து சிவத்தியானஞ் செய்து பெருஞ்சிந்தையோடு திருமபினார். அதன்முமுன்னே தானே கணவனாக கண்ட கனவையே கண்டாண்டெழுநது அவர் விழிப்பையெதிர்பாரத்திருந்த சசிலை மனையார வணங்கித் தங்கனளைவக கொழுநரொடுகூற, அவர் தாங்கண்டதையுந் கூறி இருவரும் அச்சமுந் துன்பமுமுடையவர்களாய முனபின தோன்றாது கவலைப்படுக்கொண்டிருக்கையில் சசிபையமமையார் “வறியாரிருமையறியார்” என்ற மந்திரவாக்கியம் உண்மையே சீசசி!! வறுமைகெட்டது. இவ்வறுமைக் கொடுமையால்ன்றோ நமமையுடைய பெருமானிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்யவும், அதனைத் தீர்க்கும் வழியாக ஆண்டவன் இவ்வண்ணம் கட்டியிடவும் நேரிட்டது; “அட்டுண்பாரிட்டுண்பார்” என்ற தமிழ்வேதமொழி பொய்யல்லவே நாம் அவ்வறுமைக்கஞ்சுவானேன், இவ்வண்ணம் குலதெய்

வத்தை விற்று அடர்ப்பழி சுமப்பானேன் * “சதையை விற்று சங்கடந்தீராவது” என்றவலத்து அழ்நதிய அவரது நிலைமை நோக்கிக் கொழுநராகிய சிவசுருமா, பெண்ணே நீகூறிய துண்மையே, நமது வினைப்பயன குறித்தே மருதவாணரிவ்வண்ணம் அருளசெய்தீர். ஆனால் நாமசிவாருநரையைத்தடுக்கலாமா? பிரமவிஷ்ணுகளே தடுக்கமாட்டார்களென்றால் நாம செயயத்தச்சு தென்னிருக்கின்றது. இறைவனானையை மறுப்பதற்கு வேதமும்ஞ்சி நிறகின்றது. விதியிலலை ஆகையால் நீ இங்குத்தானே நலலெண்ணத்தோடுமிரு, நான்போயவருகிறேனென்றா. அதுகேட்டவ்வமமை மனம் பதைபதைத்து, எம்பெருமானே! தேவரீர் கட்டளைப்படியிருக்கக்கடவேனெயொழியமறுத்துரைக்கக்கடவனல்லன். எவ்வாறாயினுமாக அடியேனைத் தேவரீர் உடன் வருமபடி கட்டளையிட்டருளவேண்டும். மூவராலும் அறியொண்ணாத மூரத்தி எம்போல்வாராபிறப்பிறப்பை யொழிக்கும் பெருங்கருணையால் தாம் ஓர் மாணுடக குழவியாவவோல வளாகும் தவப்பேறு எனக்கிலையாயினும்தேவரீர் அடிமையானவெனக்குப் பாரகருநதவப்பேறுமில்லையாவதுமரபோ? என்று இருகண்ணீருஞ்சோரவிண்ணப்பித்துநின்றா. அதுகண்டசசைவவேதியமணி, மனமிரங்கிப்பெண்ணே உனகருத்திதுவாயின விரைநது வருகவெனன், தமபதிகளிநவரும் மனைகடநது சென்று ஆலயமபுகுநது வழக்கப்படி பெருநதனநாயகியாராயும் மருதவாணரையும் பணிநது வலம் வந்து தொழுது, இறைவா கட்டளையைமெண்ணி, காருணியாமாத தீர்த்தத்தினீழ்பாலவநதனா. அங்கே சத்தியநதழைத்துத்தயைமலாநதுசைவமனமவீசி அன்புதுளித்து உபகாரம் பிழித்து இன்பம் பழுத்தசிவனடியார இருக்கூட்டம்போலத்தழைத்துப் பூத்து மணநது தேனதுளித்துக் தூயததுப் பழுத்திருக்கும் சூதம், பனசம், நாளிகேரம், பூசம், நாரதம், சம்பிரம், சூருநதம், குரவங்கம், குருக்கத்தி, பாடலும், புனனாகம், வகுளம், மந்தாரம், சம்பகம், பாரிசாதமமுதலிய விருக்ஷங்கள் நெருங்கி, முலலை, மாதவி, முதலிய கொடிகளசைய இளந்தெனறலவீசப் புளினத்தடங்கடோறு மலானமுலாவ மயில், குயில், கிளி, சகோரம், சசகிரவாகம், வண்டானமுதலிய பறவைகள் பாடியுமாடியுங்களித்துத்திரிய, விந்திரனது நந்தவனமும் நாணுமபடி வீற்றிருக்குங்கோயிலுயயான வனத்துள் இளங்குழந்தை அழகுரால் கேட்க, அச்சத்தோடும் அன்போடும் விரைநதுகுரால்வழிச்சென்று, குருவருள் மந்திரவழிச் சிவத்தைக்கண்ணும் பரிபாகினைப்போல, வேதமும் பிரமனும் விஷ்ணுவும்

“ததை, சசையெனமருவிறறு.

துதிக்க, இந்நிரன்முதலியதேவா பூமழை பொழிந்தது கவரிருடை முதலிய பணிமாற, கைலை கலலாலமாமொத்ததோர விவமரத் தடியில, நந்திர பீடமன்ன மணமலர்னைமேல பெரியரிற் பெரியோன சிறுமகவரய வீற்றிருக்ககரணடனா

சிவபெருமான மசவாகள முநதருளியது.

கண்டளவில் அப்பொதுவாகிய பராவையாற்றாணைபெருந்த வுகொழுந்தாராகிய தம்பதிக ளிருவரும் தமமைக்கணடினா.பேர முகன வடிவாகிய காததமிவா நெஞ்சமென்னு மிருமபைக கவாந து தன வசஞ செயதது என்றால் மறமைய அவயவங்களின் அழகினையெவ்வாறுதனித்தனிகண்டுரைக்கவல்லாகள அவ்வவயவங்க ளுக்கு உவமை கூறத்தக்க பொருள யாவை? ஒப்பநெரக்க கால மேது? இடனேது? ஐயோ 'முன்னமே மறைமொழியானது, "நித தமணாளா நிரம்பவழகியா சித்தத்திருப்பா லன்னே யென்னும்" என்று வாளாகு விட்டதே. இனி அததிருவங்க அழகினைத்தனித் தனி ஆராயநது வருணிக்கததுணியும் வனகண்ணா பாரோ நாம அறியோம் சந்திதிப படுமுன்னே குளிரையொழிகுஞ செநநெரு பப்புப்போலும், சமுகத்தைக குறுக நினைக்குமுன்னமே மனத்திட் பத்தை யொழிகும் திறங்கண்டனறே "நீராயுநக்கியென்னா ருயிராய நின்றானே" என்றது அருட்டிருவாசகம் ஆகவே இத்தம்ப திகள சுருணைவடிவைக் காணுமவரையில் அவர்கள நெஞ்சக்கரணம் தலைகாட்டி நின்றதே ஆச்சரியம்! அவர்கள் முனசெய்த நலவினைப் பயத்தாலதுவரையில்வாகளமன மிருமபுருவாதரித்தவாறுபோலும். அநவனமசிறுபொதுதமமை மறந்திருந்தசிவசநுமாதெளிநது, அததெய்வக்குழுவியைவினாநதாவலோடுமெடுத்ததுமார்போடனை ந்து உச்சிமோநது மெயப்பயன்பலவகையாலும்பெற்றாராய ஐய னே!அரசே! அழகின் பானே! அறிவாநதமே! அற்புதப்பேறே! அருடகருவூலமே! அருமபெரும பொருளே! ஆசைப் பேரொலலை யே! அமுதப் பிரவாஹமே! அன்பின் பிழம்பே! ஆருயிர நிலய மே! ஆகவின்னவே! அண்ணலே! அப்பா! வென்று நாதத்தித் தீக குழை அழைத்தாரறற்க கணகளிலன்பு நீர்பெருக வெடுத்ததுச் சென்று, நினைவற்றுத தம்பமபோனினற மனைவிகையிற கொடுத்தார். அவ்வளவில் அவ்வமமையார நினைவெழுவெழுந்தனைத்துக கண்ணொற்றி நெடிதுயிர்த்து மோநதளளிமுத்தங்கொண்டு, அன் னிமிகுதியால் தனங்களிற பால்கரப்ப வூட்டுதலும், ஐயா உண் பார்போ லபிரயித்தார். அபிரயித்தலும் கலிகெட வந்த சுழ்க மே! ஐயா! கண்ணுக்கினியானே! காதப்பெருக்கானே! எண்ணு க்கரியானே! எங்கட் கெளியானே! பண்ணுக்குப்பண்ணானே! பார் வைக்கோர் பார்வையானே! மண்ணுக்குவாழ்வானே! மாதவமே

ஆதரவே! என்று சீரடடித் தங்கணவனானோக்கி, எம்பெருமா
னே! நம்பாறகுழவி யாகாமல் நம்பாற்குழவியாகிய வித்தெயவ
மணியைப் பிரிந்து முயிரதரிகுமோ, இவவுலகத்து வேறுவாழ்
வும வேண்டுமோ, இம்மகவைக் கண்டாலெந்நெஞ்சு முருகுமே
யாஹு லென்னெஞ்சுமாதிரம் கன்னெஞ்சா? ஒகோபிரிவு கொடி
து! ஆதலாலிகுழந்தையைப் பிறா ஒருவாக்குங் கொடுக்கவென்
மனமியையாது, பொருள் வேண்டில் நீர் வேறுவகையிற் பெற்ற
யலுவிராக, யாம் நம்மனைக் கிப்போது செல்வேம் என்று எடுத்து
ப்போகலாயினார் அவ்வாறுபோகையில் சிவானுக கிரகத்தால்
போகுந் திசையிது வென்றறியாமற் சென்று திருவிடை மருதுக்
குக் கிழக்கின் கண்ணிருகாவத்ததநாகிய காவிரிப்பூம் பட்டினம்
வந்து ஓர் முகூர்த்தப்போதில் சோநறு பசிநாகத்தா லிளைப்
பிணியடைந்து அங்கோர் மனைப்புறம்முகத்தோர் ஆராமத்தினைய
டைந்தார், அவ்விடத்து இலிய குழைதழைகளைப் பரப்பி அதில
தங்கையிலிருந்த தெய்வக்குழந்தையைக் கிடத்தி அக்குழவியை
யே பார்த்தவண்ணமா யிளைப்பாறியிருந்தார் அவாகணவராகி
ய சிவசுருமரும் அவர் மக்களும் நிழலபோற்சென்றவவிடமடை
ந்தபாவுயாததிருந்தனர் கேளும் முனிவர்களே! இவவேதியர்
மனைவி யிலலஞ்சேரவெண்ணிச் சென்றும், அடைந்தது கடவுள்
கட்டளைபின்படி காவிரிப்பூம் பட்டினம், சிவனுணையை யாவரால்
கடக்கமுடியும் “ஒன்றை நினைக்கினது வழிநதிடொன்றாகும்”
என்பது முதுவேராமொழியன்றோ என்றபபால் உபமனனியர்
சொல்லத்தொடங்கினார்.

திருவெண்காடர் மகப்பேற்றுக் கருத்திரம்.

முனிவர்களே! இஃதிப்படி யிருக்க, திருவெண்காடர் நா
டோறும் “பெறுமவற்றான யாம்நிவதிலலை யறிவறிந்த-மக்கட்பே
றல்லபிற” என்றமுதுவா மொழியைப் பலகாலஞ் சிந்தித்துருகி
கித் தம்மை யுடைவா பூசையையும் அடியவா பூசையையும் வரு
வாபு நடத்தி வாணிபத்தால் வளம் பெருக்கிவருகையில், அவர்
மனைவியார் அச்செல்வங்கண்டு மகவிலலா வறுமை குறித்துத் தங்
கணவாபால் குறைகூறி வருந்துவார். ஆகவே அன்றிரவில் அவ்
விருவா கணவியும், திருவிடை மருதுடைய பெருமான் சைவ
விருத்த வேதியராக எழுந்தருளி, மகவு வேண்டிப் பெருந்த
வம் புரியும் மாதவத்தோகாள! இனிவருந்துத் லொழிமீன்,
உங்களுக்குச் சிறந்தவிப் பிறப்பில் கருவிருந்து வருந்திப் பெறு
புத்திரப் பெறிலையாயினும், நோவாது பெற்றதக்கத்தோர் பிள
ளைப் பேறுண்டு, எங்குன்மெனில், நாராயதினத்தில் உங்களுமனைப்
புத்திரருக்கும் ஆராமத்துச் செல்வீர் எனாயின் அக்விடத்தில்கிவ

சரும்சென்றும் சுசீலையம்மையெனறும் பெயரையுடைய ஆதிசைவதம்பதிகளிருப்பராகள். அவர்களில் அச்சுசீலையம்மையார் கரத்தில் மிக இளையதோர் ஆண்குழவியிருக்கும், அவர்களை உபசாரத்தோடு அழைத்து வந்து பூசித்து ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரிப்பித்து அவர்கள் மனங்களிககச் செயதால் அவ்வம்மை அககுழவியைத் தருவள். பின்பு நீங்கள், அக்குழவியை ஒருதுலையிட்டு, அவ்வளவு பொனை நிறுத்து அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டுக் குழந்தையைப் பெற்றுக் கொளவீர்களாக, அதைப்பொருள் கொடுத்துப் பெற்றபிள்ளை யெனமெண்ணவேண்டா, உங்கள்தவத்துப் பாவனை முகிர்ச்சியால் அருள்கொடுத்த பிள்ளையாக நினைமின்கள், அது கருவிருந்து பெற்றதேயாம். அக்குழவியே உங்களுக்கு இம்மை மறுமை வீடுதரும் சுபுத்திரா னாவான் நாமகரணமுதலிய கருமங்கள் உங்கள் குலமுறைப்படி நடத்திக் கொளுங்கள். என்று கூறி மறைந்தனா.

திருவெண்காடர் மனைவியார சிவசருமா மனைவியார்பால்
மகவைப்பெற்றது.

உடனே அவ்விருவரும் துயிலுணர்ந்தெழுந்து கைகால சுத்திசெய்து ஆசமனித்துத் திருவெண்ணீறு தரித்து சிவத்தியானஞ் செய்து ஒருவர்க்கொருவா கண்ட கனவு கூறியொப்பிட்டுப்பேராரந்த மடைந்தவாகளாயத் திருவருளை நினைத்து ஆராமையோடும வெண்காடர் தந்தாயிடஞ் சென்று கனவுகூற அவாகேட்டாரந்தத்தோடு பின்பு அனைவரும் விடியும் நாழிகை யெண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது சூரியனும் உதயமாக, ஆகாயநதெளிந்தது, சுகந்தமாகவிளந்தென்றல்வீசிறது, பறவைகள் இனியஒலித்தன. வேதமுழக்க முழங்கிறது. மங்கலவாதிய மியம்பின, யாவர்க்கும் மனத்தில காரணயினி ஊக்கம், மகிழ்ச்சி, சிவத்தியானமுதலிய வுண்டாயின. வலத்தோள வலக்கண் துடித்தன பூமழை பொழிந்தன. இந்தநற்குறிகளைக்கண்டவெண்காடனாகளிப்புறாநித்தநியமமுடித்துச்சிவாச்சனைசெய்துவந்த அடியார்களையும் வேதியர்களையும் பூசித்து மனைவியாரோடுதம்மனைப்புறக்கடைப பாவ் கராகிய ஆராமத்துட் சென்றா. செல்லலும் அங்கு சோடையுற்றிருந்த தம்பதிகளிருவரையுங் குழவியோடிருக்கக்கூண்டவடனே மருதாருடைய பெருமானும் பெருமாட்டியுமாக வெண்ணி அருகு சென்று வணங்கி யினிய மொழிகளைக் கூறியுபசரித்தார்கள். அவ்விருவரு மிகமனங்களித்துச் சோடையெல்லாம், அவர்களின்சொல்லாற்றணிந்து, இன்பநிலையராயினார்.

அப்போது, திருவருளானையால், அச்சுசீலையா ரென்னும் பாரப்பினியார் கருத்துத் திரிபுற்றுள்ளங்கனிந்து கனிப்போடு திரு

திருவெண்காடர் மனைவியார் சிவசுருமர் மனைவியார்பூல்

கலைப்பெற்றது.

வெண்காட்டடிகள் புனனியாராகிய சிவசுருமர்மையாரானோராகி, அமமே! நீர்மிக் நலவாகவருக்கின்றீர், இககுழவியோ தெய்வக் குழவி, அழகும், அருளுந் திரண்டொருவடிவானது; இதையென கணுவா யார்க்கோ பொருளாசையாற் கொடுக்க விருககினறனர்; ஆகலால் நீ இதை உமமுடையமகவுபோல வளர்ப்பிராயின, உம க்கு எல்லாநன்மையும் செலவழும் பெருகும். நான் வேண்டும் போது வந்து பராதது என கலியாறுவேன. எனசொல்லிமறூதீர். இது இனி எனமகவல்ல துமமகவேயெனய அவா கையிற்கொடு த்தார். உடனே சிவசுலைத்தாயும் தாங்கண்ட கனவு நனவாக முடியக்கண்டு பேராசையும் அச்சமும் கொண்டு, கண்களில் ஆனந்த நீர்பொழிய விருகையு மேற்று வாங்கியவளவில தனங்களினின அழ் அனபு பாலாகப் பெருகக் குழவிவடிவாகிய பெரியபெருமா னுகு ஊட்டலும், முனதாயனா ஊட்டிய மாவடுவுங் கீளாயும், இளையான் குடிமாறனாட்டிய முனைநெல்லமுதும், கண்ணப்பதே வருட்டிய எச்சில ஊன அமுதும் உண்ட அனபுக்கெளியார அரு வருப்பரோ? உண்டருளி, அழகைநீரது பசியாறினமை காட்டி னார். சுசிலையாரும் சிவசுருமருங்கண்டு களித்தாராகள். உடனே சிவசுருமர், வேறுஞாபகந்தோனறத திடுக்கிட்டு, நாம கண்டகன வென்ன? இப்போது நமது இலலக்கிழத்திசெய்த காரியமென்ன? வேளாண்மை சிறந்த திருவெண்காடாககனரோ இக்குழவியுரிய து? என்று சிறுபோது சிந்தித்தது, அங்ஙனே தெளிவுற்றுச் சிவசுலை எவ்வாறாமோ முழுவதுஞ் செலவசெலவப்பாரப்போம். என் றுள்ளடக்கிக்கொண்டிருந்தா. இவ்வகிசயமெல்லாம், அரு கிலிருந்து பாரதத திருவெண்காட்டடிகளார திருவருளையெண்ணி யுடல் பூரித்துப் புளகம்போரப்பச்சிரிதுபோது, கமழித்துத் தம் பித்து நின்று பேராநந்தத்தா லொன்றுந் தோன்றாது பினதெளி வுற்றுச் சிவசுருமரானோராகி, ஆனந்தநீர்பெருகப் பேரனபோடும் எம்மையோர் எனனசிறதிககினறீர், என்னையாண்ட மருதவாணர் திருவருளாலன்றோ வுமமை நானிங்குப்பெறமேன. தேவரீர் எங் குடிக்கலிதீர்த்த கருணையாளரன்றோ? இது வுமது திருமாளிகை யேயாம், எழுந்தருளுமென றுபசரித்தாரா. சிவசுலைமமையாரும் சுசிலையாரானோராகி, அமமே அஞ்சவேண்டுவதின்று நீர்கட்டளை யிட்டவண்ண மிககுழவியைக் காப்பேன். சிவானுககிரகத்தால் கிடைத்த விம்மகவு என்மகவேயாம். நீர் யாதோரையழும் கொ ள்ளவேண்டாம் யானும், இம்மகவும, இம்மாளிகையும், எங்கள் செல்வமும் உம்மதே. இதில்சந்தேகம் இல்லை. தேவரீர் எம் மை எவ்வகையானும் ஆண்டுகொள்ளலாம் என்னார். அப்போ து சிவசுருமர் இவ்வாற்ததைகளைக்கேட்டு, நமதுஇறைவர் கனவிற்

குறித்தருளிய திருவெண்காடரிவரோபோலும் என்று திருவருள் தோறமுலிக்க வெண்ணிநின்றா

அப்பால், சிவகலையமமையரா தங்கையிலிருந்த அழ்புதமக வைத் தங்கணவாகையிற்கொடுப்ப, அவா வாங்கி “மக்கண்டெய தீண்ட லுடறகின்பம்” என்ற மெய்ப்பயனை துகர்ந்து, சொல்லிவா முடிவாக விளங்கி யினபம் பரவிக கொந்தளமாகிச் சித்திபை முடி தத திருமுடியையும், தேயபிறையின் குறைவறுதத அருட்டிருமு கததையும், நீற்றுக்காப்பணிந்த திருதுதலையும், இருளறுக்கு மொ ளிககுமொளியாக விளங்குந திருவிழியையும், உலகுயிராப் வுயிர க்குங் குமிழநாசியையும், மறைமணம் வீசும் பவளவாயையும், இசைவிளங்க விளங்குநதோடணிகரதையும், உயிரகலைப் புரந்த குறிதிகழ் மணிகண்டததையும், போகமராதத பொன்னடையாள ததுப புகழெனப் பரந்தமாராபையும், திசைப்பேராறதல திரண்ட தோலையும், வள்ளன்மைமலரந்த மலரத்திருக்கையையும், வையம் திககப்பெற்றமஞ்சளவயிற்றையும் சிந்திப்பரியவுநதிசுசுழியையும் கண்கவாகடியையும், கவினபெறுதொடையையும், முன்னுறநீண் ட முழங்கழலையும், கோமளமாகித், தாமரைமலர்ந்த செம்மைபழு த்துத், திருவெலாங்கனிந்து, சொல்லளவாதுகலலென்னெஞ்சைநீ ராயுருக்கிப், பேராசைபெருக்கி, ஆதாரமாகி, அமுதாயணையப், போ தாரதெயவப் புதுநலமவினததுக, காணங்கவாந்து, மாணந்தவிர தது, மீதானததுமின்னெனத்திசுழந்து, காணற்கரிதாய்க் காணற்கி னிதாய்க், காதமணக்குமமெல்லியகுழகின் நல்லடிமலரையும், இன னதெனவொண்பபின்னழகினையும், தனித்தனிநோக்காதுநோக்கிச் சிவயோகிகளமெளனவினபததுமூழ்குமாறுபோல இன்பவெள்ள ததுணமூழ்கினா இங்கே இத்திருவெண்காடனாதமமைமறந்தனா, தநிலையநிந்திலா, மெய்யமைதெரிந்திலாபொய்யமமையொன்றறி யாரா, அச்சேயழகினை யிவருண்டாரோ? அச்சையினழகிவரையுண்ட படியோ? அறியேமசுற்றுப்பொறுதது இவருலகுமுகமாயினா அது திருவருள்திருப்பியவாரேபோலும் அங்கனே கண்ணெற்றி மாரப ணைத்ததுசசிமோந்து எச்சினமயங்கரமையாளி முதத்தகொண்டங் குமிங்குமாகவாசையிழுத்தலைப்பவுள்ளமூசலாடவேவா வுவகை வெள்ளந்தினைத்துப்பலகாற புதிதுபுதிதாகநோக்கினோக்கிககரைந துகரைந்து புலவண்ணம்மறிச சொலவண்ணமறியாது, மூக்கோ போல், வேகநாயகனுகியதமமைந்தனா மீட்டுந்தமமனைவியாகரத் தளித்துச், சிவசுருமரையும் அவாமனைவிசுசீலையாரையும் உபசரித் தழைத்துச்சென்று அவர்களை ஆதனத்திருத்தித் திருவடிவிளக்கிய ருச்சித்தது ஆடையாபாணங்களாலவரைப்புனைந்துமீடும் பலபடி யாலும் பூசித்து நேசித்துத், தந்திருமகனைத்தொட்டிலி லப்போ

தே கிடததிப் பொன்னு மணியாலும் புனைநது, ஊரும், ஓக்கலும், நடடாரும், உற்றாரும், அயலாரும், அடியாரும், அறிஞருமாக விச்சையகிசேட்டுக் களிப்பிற்காணவந்தார்க்கெல்லாம் ஓகை சிறப்பப் பொன்மணியாடையுண உண்டி யாவும்ளித்துபசரித்தது, இரீவலர் யாருக்கும் தம்பண்டாரநிறைநது மிடிக்கெட நிதிமழை சொரிநது முகவிழாக்கொண்டாடினா மங்கலியகாதா யாரும் வாழத்தினர். வேதியா பூவும் பெரியும் அகூதையுந் தூவி மறைவழி பல்லாணடுபாடினா. மங்கலவாதகியமுழங்கின. கணிகையா நடித்தனா. சூதா மாநீதா வந்தியா புழந்தனா. அனமவலூ முழுவதும் மகிழ்ச்சிதாங்கிப் பெருவிழாக்கொண்டேறறு

திருவெண்காடர் புத்திரோச்சவங்கொண்டாடல்

• அததருணத்தில, திருவருளாணையால் மறையா கேளாதவண்ணம், ஒ! சிவசருமரோ! திருவெண்காடரோ! உங்களுக்கு கனவி லிட்ட கட்டளைபடி சீக்கிரத்தில் முடிக்கக் கட்டவீரர்களென்று, ஓராசரீரி வாககுண்டாகவே, சிவசருமா அதைக்கேட்ட சச்சத்தோடும், இருக்குமொழிகளாற னுதித்தார. திருவெண்காடர் கேட்டு அன்பும் ஆராமையும் மேலிட, எம்பெருமானே! மகவுபெற்றமகிழ்ச்சியின் மயங்காமை கருணையாற செய்வகை தெரிவித்தது உய்வகைசெய்யும் பேரருளாளனே போற்றி, யாவைக்கு மூலமே போற்றி, முதலு முடிவுமில்லாதாயபோற்றி, மண், நீர், தீ, காற்று, வெளி, மதி, ஞாயிறு, இயமானனுமான வெணவகை வடிவாம் அரசே போற்றி, ஆதாரமொன்றின்றியே யாவைக்குமாதாரமாகும் அமுதமேபோற்றி, பிறப்பிறப்பிலாத பிஞ்ஞகனேபோற்றி, குறிகுண மிலாத குணக்குணமே போற்றி, யோகியர்யோகத்து ஒளியேபோற்றி, அவாகருணாசகியேபோற்றி, மெய் அறிவு இன்பவடிவாபோற்றி, பிரமமேபோற்றி, பரமனேபோற்றி, பெரியவபோற்றி, அரியவபோற்றி, பொன்வண்ணபோற்றி, பூத்நாதனேபோற்றி, அங்கணபோற்றி, அனைத்துலகுமானாயபோற்றி, உயிராக்குயிரான் வத்தமாபோற்றி, பூரணபோற்றி, புண்ணியா போற்றி, ஆரணபோற்றி, அறபுதாபோற்றி, தேவாகளபுகழமுதேவனேபோற்றி, மூவாகளபோற்றும் முதலவனேபோற்றி, தத்துவ போற்றி, தயாரிதிபோற்றி, வித்தகபோற்றி, வேதியபோற்றி, கண்ணுதலேபோற்றி, களைகண்ணேபோற்றி, எண்ணுதற்கு எட்டாரசனேபோற்றி, அம்மையேபோற்றி, அப்பனேபோற்றி, அம்பிகை பங்குடையையனே போற்றி, வஞ்சகரநியாமாணிபோற்றி, நெஞ்சகத்து ஆசை நிராததாய்போற்றி, காதலாபோற்றி, காவலாபோற்றி, தேசனேபோற்றி, செல்வனேபோற்றி, தேசனே போற்றி, நித்தனேபோற்றி, எண்ணியவண்ணம் இசைவித்தாய

போற்றி, புண்ணியம்பழுத்த புராணன்போற்றி, போற்றிப்போற்றி புராதனபோற்றி, போற்றிப்போற்றி புராதனபோற்றி, போற்றி புயங்கபோற்றி, போற்றிப்போற்றி புனிதனென்போற்றி என நாததமுதமுக்கததுதித்து மெய்ப்புளகமருமப வியாத்து நெக்குருகிக் கண்ணீர் வாரப்பலகாறபணிநது தொழுது ஆடிப்பாடி அவலமறுத்தாராயினா.

அப்பால திருவெண்காடா, புதியதோர்மணித்துலை தருவித்து மநகிராமுறையாற் புனிதஞ் செயது பூசுததுச சாநதி வினைமுடித்து, மெல்லியஅணையையோர தட்டிபரப்பி, அதன்மேற் றமபெறலரும பேறுகிய தெய்வகருமந்தையைக் கிடத்தி, மறொருதட்டிற் பொன்னும் மணியும் பெயவாராயினா. அப்போது சிவானுக கிரகத்தால பொன்னிடுந் தட்டு மேலெழுந்தே நிக்ககருமவி யிருநத்தட்டு நிலத்திறுமுநது கிடந்தது. இது நிபாயமே, சிவபெருமான அடியவாகளன்பு மேலேறமேலேறத் தாமதற்குள் ளடங்கியே நின்றல் எனறுமுள்ள வியலபுவழகருத் தானே. முன் அமர்ந்திப் பெருநதகையாரிட்ட பொன்னினமட்டிணுகருக் கோவணக்களவராகிய ஐயரிட்ட கோவணத்தட்டு தாழந்தேகிடந்ததனறே. அவ்வறபுத்ததைக் கண்ட யாவரும், மனமருண்டு இஃதோதெய்வகருமவியோ? சிவனருளோ? சிவபெருமானே யிவ்வடிவொடுவநதவாறே? திருவெண்காடா புண்ணியமோ? வென்றுத்ததமகருத் தோன்றியவாறு கூறினர்.

சிவசருமர், அவ்வாசசரியத்தைக்கண்டுள்ளத தச்சமிகவடைந்து துலைவலமவந தஞ்சலிசெயது எதிரினின்று, இடைமருதுடைய எந்தைபிரானே! அடியேன் பொருளவிழைவாற் தேவரீரககடிமைப்பட்டவாறனறே, திருவடித்தொண்டுககனறே ஆசையுறழிமைபூண்டது. அந்நவமாகத் தேவரீர் திருவுளமிருநதவா நென்னையறியேன்? என்னைச் செல்வககளிமயக்கில் வீழ்த்தவோ? அல்லது, இவனசெய்தது புறத்தொண்டுகானே, அதற்குக் கூலிப்பயனில்வளவிற்காகவென்று பொன்னைக்கொடுத்துப் புறநள்ளவோ? எத்திறத்து மிப்பொன்னுல நான அபராதிதேயராவேன். என்குடும்பப் பாதுகாப்பினுககாகப் பொன்னளிக்கத்தேவரீர்க்குத்திருவுளமாயின அளவைகடந்த பொன்னைக்கொடுப்பினயானேன்செய்யக்கடவேன். இப்பொன்னைப்பாதுகாததற்கே எனவாழநான் முழுதுமர்யவிடின உயவகைபினனேது? அதுவுமன்றிக்கண்டார்யாவரும், இவ்வேதியனமாயம்வலலன்கொல்லோ! பொருளவிழைவால், இப்புண்ணியவடிவரான திருவெண்காடனா வஞ்சிப்பான சிறிது செய்தபடியோ வென்ன நினைக்கவுமன்றே ஏதுவாயிற்று. ஆகவே எம்பெருமான் கருணையேழையேனை யுயனிக்கவென்றிருப்ப

துண்மையாயினிததுலைத் தட்டிவவளவிற சமனிலையடைகவென்
று மநதிராக்ஷதை யிழைத்துவணங்கினா. அங்ஙனே துலைத்தட்டு
கிருவருளாணையாற சமனிலைபெற்றது பூமழைபொழிந்தது தேவ
துநதுமி முழங்கிற்று. அங்குநின்ற சராசரவுயிரனைத்தும் அன்பு
பெருகிக் குதுகுதுப்புறந். அடியவாயாரும் ஹரஹரமுழக்கஞ்
செய்தனா திருவெண்காடா, சிவசருமரைப் பலகாற்பணிந்து பர
வினின்றனர் சிவசருமரும் அருளுன்னித தமமை மறந்தவராய்
வினின்றா அப்போது, சிவனுணையால், “ஒசிவசருமரே! உமமைச்
செலவமயக்கிலாழ்த்தவென்றலல இங்ஙனம்செய்தது. இத்திருவே
ண்காடா பொருளமுற்றும் அறத்தோடுமீட்டப்பட்டது. அதனைப்
பெற்றமுகுரிய கலம் நீர் ஆதலால் இங்ஙனம் செயலித்தனம். அஞ்
சலிர், அஞ்சலிர் இன்றுதொட்டுப்பதினாறு டெல்லைகழிந்த தின
தது நீரும்உமது குடும்பமுமநம்புத்ததழிவினறிவாழ்ந்திருக்கப்
பெறுவீராக, கவலொழியின். இப்பொண்ணைக்கொண்டு இனிஇடை
மருதடைமின்” என ஞோ அசீரிவாக்கு உண்டாயது அதுகேட்ட
ங்ங்ருந்தார யாவரும்கடலொலிநாணஹரஹர முழக்கஞ் செய்தாரா
ள சிவசருமரம் ததவலமது ததுப்பலகாலிழைவனைப் பணிந்து து
தித்தனா. திருவெண்காடா மீட்டுமசிவசருமரைவணங்கினா சிவ
சருமா அதுகண்டஞ்சி அவாவணங்குமுன்தாம் அவாக்கஞ்சலிசெய
து தழுவிக்கொண்டனா அன்று அக்காவிரிப்பூம்பட்டின முழுவ
தும் கைலைஒலக்கமே போன்றது முளிவாகளே! இதனாகடவுட்
பெற்றம் அன்பளவ ன்றப் பொருளளவல்ல வென்பது வெளிப்படு
கின்றமை அறிமின்.

இங்ஙனம் விலைவரமபறியாத மணியைமகவாக்பெற்றவெண்
காட்டடிகள் நுலைநின்றமகவையெடுத்தனைத்து, மிச்சிலபேராகத்
தக்கபொருளுக்களாற்கணமிச்சிலபேராகி; இருக்கைசேர்த்தது, பொரு
ளகனையெல்லாம் திருவிடை மருதூரிலிருக்குமசிவசருமாதிருமாளி
கைக்குப்பரிசனாரைப் பொதுசெய்தனுப்புவித்துப் பின், அறறைப்
பொழுதே நனனாளாகத் தமமைநதாக்குத் திருநாமஞ் சாததக்கடிந்
தி அங்கிருந்த முதியோரையும் சிவனடியாரையும் சிவசருமரையும்
வினாவலும் சிவகிருபையால் அனைவருள்ளதும் ஒருபடித்தாய
“மருதவாணன்” எனத்திருநாமஞ் சாததலென்று, திருவெண்கா
டா கருத்துப்போற்றேனற, அதனைச் சிவசருமர், அருளேவலான்
முநதி, மருதவாணன் என்று நாமகாணஞ் செய்கவென, அனைவ
ரும் விடப்பட்டனது, யான கருதியதிது, யான கருதியதிதுவென்
று கூறிக் களித்தனா. உடனே வேண்டுமுபகரணங்களைத் தருவித்
துச் சிவசருமரே புரோகித உரிமை கொண்டு வேதாகம விதிப்ப
டி தேவபூசை ஓமத்தீக்கடன சாந்திவினைமுடித்து, பிள்ளைப்பெரு

மானுக்கு “ மருதவாணன் ” என்று திருநாமஞ் சாத்தினர். மறைமுழக்கமும் மங்கலதூரிய முழக்கமும் மலிந்தன. நற்சகுனம் பலவும் தோன்றின திருவெண்காட்டையா மிக மனங்களித்தது வேதியாமுதலாயினாககுப்பொய், அணி, ஆடை, நெல், மணி, ஆணை, வீணைநிலம் முதலாயின வெறுப்பக கொடுத்தது, இரவலாக்குப் பெருந்தி வழங்கிச், சிவனடியவா, அநதணா, ஓக்கல, நடபினா முதலியோரையும் ஏழைகண்முதலிய பலலுயிரையும் உண்டி முதலியவற்றால் நன்றாய்ப்பசரித்துப் பிறவிப்பெருமப்பயன் கொண்டார். அங்குவந்திருந்தார யாவரும் திருவெண்காடையும் அவர் மைந்தரையும் பனமுகத்தாலும் வாயார்வாழத்தித்தத்தம்மிடஞ் சென்றனர்.

சிவசுருமா திருவிடைமருதூரடைந்து இருத்தல

அப்பால சிவசுருமா விருந்தாண்டு அன்று கழிந்தது மறு நாள் போய் மறறை நாட் காலையிலே திருவருட் கட்டளையின் படி திருவிடை மருதூருக்குச் செல்லவேண்டிய தங்கருத்தைத் திருவெண்காடாக்குக் குறிப்பிக்க, அவரும் அவ்வேதிய மணியை நன்றாகப் பூசித்துப் பொறமேர் செய்து அவரையும் அவர்பனனியையும் மக்களையுமேற்றிப், பிரிவாற்றாதுபின் சென்று நெடுந்தூரம் வழிவிட்டு, அவர் கட்டளையால் தம்மனைக்குமீண்டனா தேவோரிச் செல்லுந் தம்பதிகள் அருளாணையைக் கடப்பதற் கஞ்சித் தெயவிக் குழுவியைத் திருவெண்காடாக்குக் கொடுத்தது வந்தார்களாயினும், அன்பிழுத்தவர்களை யலைக்க, மருதவாண! மருதப்ப! மகாலிங்க! மத்தியாரசன! மாணிக்க வள்ளலே! மைந்தனே! மணியே! வாழவளிக்க வந்த பெருவாழவே! மருந்தே! அப்பா! ஐயா! என அழைத்தழைத்து வருந்தி முன்கெல்லக்காலெழாது திருமபித் திருமபிச் சிறிது தூரம் பராதஞ்ச் சென்று, அப்பால முழுவதும் பிரிவாற்றாமததுயரால் விழுங்கப் பட்டாராயத் தம் வசஞ் சிறிது மினறித்தேறிற் சாயந்தனா. அதுகண்டு அவர்கள் மக்கள் வருந்தவே தோப்பாகன தேனாநிறுத்தி அவர்களுக்கஞ்சுச் சைத்தியோபசாரம் செய்து களைதெளிவித்தலும், விழித்தெழுநீவார ஐய! மருதவாண, எனறெழுந்தராகள அப்போது அன்பு பரன்புக கெளிய பெருமான் கருணையால் அம்மருதவாணப் பேர்த்திருக்குழவி வடிவ மொன்றெடுத்து இவர்கள் கவலையறஅத்தேரி லோபுறத்தி லவாகள மைந்தர்களோ டிருக்கக்கண்டு, துணுகுற்றுக குழந்தையை வாரி யெடுத்து அனைத் துச்சி மோந்து ஐயனே! எவ்வாறு வந்தனை எவ்வாறுவந்தனை? அப்பா! உன்னைப் பிரிந்தாறுயவோமோ என்று அன்பினாலுருகிக் கதறித் தேரை விரைவாக நடத்திக்கொண்டுவருகையில், அத்தம்பதிகட்கு அருளாணை

யின்படி, தோ வேகத்தாற் றழுத்தியொன்றுதோன்ற, தோ திருவி
டைமருதூர் அடைந்து திருமாளிகை வாய்தலைச்சோந்தது. சோத
லும் அவாகளமயக்கமொழிந்து, அணைத்திருந்தகுழந்தையாகியம
ருதவாணரைப் பராககையில் அமராயக்குழவி காணாதாக, திடுக்கிட்டு உடல் பதைக்க, ஐயோ! அணைத்திருந்த குழந்தையேதாயி
றனோ! தோ வேகத்தாலயாமஉறங்கி விழுந்தபோது தவறிக் கீழே
விழுந்ததோ? அல்லது குழுவிறந்ததுபோற்குளவுதா லாகண்டன
மோ? யாரோனும் கொண்டு போயினமோ? என்று துடித்துடித்து
ஒன்றுந் தோன்றித் தமங்கிநின்று, கண்ட புனமரமுமஉருகுமபடி
வருந்தி நிறகையில், சிவசுருமா ஒருவாறு தெவிநது தமமனைவியார
முகநோகிப் பெண்ணை நாமவீணை வருததப்பட்டுக் கொண்டிங்
கிருப்பதிற் பயனிலலை, நீ உனமக்களை வைத்துக்கொண்டு உடை
யவா அருளசெய்த செலவ மிகுதியாயிருப்பதால் அகித்பூசை தவ
ருது நிறைவேற்றி வருதி நான சாவிநிப்பூம் பட்டினஞ் சென்று,
நமது அற்புதக் குழந்தையிருக்கப்பாத்தது வருகிறேன் பராக
நேரிடாவிட்டால் தேக்கத்தை யொழித்தது விடுகிறேன் என்று கூறி
னா அதுகேட்ட அச்சுசீலையா, முன்னிலும் மிகவருந்தி, எம்பெ
ருமானே! தேவார்பை பிரிந்தால், இம்மக்களும் செலவமும என்ன
செய்யும், நீர் பிரிப்புன என்னுயிர்தான பிரியும், ஆதலால் தேவ
ரீருக்கு அடியேனைப்பற்றிய கவலை யொழிந்துபோம் என்றா.
அதற்குச் சிவசுருமா சொல்வகையொன்றும் தோற்றுவவராய
மயங்கிநின்றா.

அங்கே காணிர்ப்பூம் பட்டினத்தில அததெய்வக்குழவி, கண்
ணிமைபோல் காத்நிருக்கும் சிவகலை யமமையாருக்கும்திருவெண்
காடனாராகும் பலவிங்கிதங்களைக் காட்டிக் களிப்பித் திருந்தது.
இங்ஙனமிருக்க, அக்குழந்தையளவாகத் திருவெண்காடா றிந்து
துச்சிவசுருமருக்குக் கொடுத்த திரவியம் மூன்று தினமாகப் பண
டியில் திருவிடை மருதூரக்கு வந்துகொண்டிருந்தவனோ, அன்
று ஏனையமுற்றும் மெய்காவலரோடுவந்து சிவசுருமா மனைக்கண்
சோந்தன. ஆகவே, அமமெய்காவலர் கூட்டத்தாள் இறைவா கட்ட
டனாயால் அச்சேவகாகள வேடமாக வந்திருந்தகண்திபா ஒருவா
லாகவளிகையையுந் திருவெண்காடா எழுதியவருக் லா ஒலைமுடங்
கலையும் சிவசுருமருக்குக் கொடுத்த திசையை வழியே போவாரோடும்
போயினா. பின் சிவசுருமா அவவோலை முடங்கலை நிமிரத்து
வாசித்து அதனுள் மருதவாணப் பேரிளங்குழவி உகத்தி லங்கே
பலவினையாடல் செய்திருக்கும் செய்தியும் இவரது பிரிவாற்றாமை
யகல அக்குழவி திருவடிவமாகவமைக்கப்பட்டபொற்பட மொன
றனுப்பியமையுந் திருவெண்காடா குறித்தெழுதிய வண்ணமிருக்க

க்கண்டு, மிகுமகிழ் சிறந்தெழுநது கூததாடி உடனே அக்கவளி
கைக கட்டவிழ்த்து நோக்குதலும், அதில தெய்வசகுழுவியைமெ
யமமையிற் கண்டவாறுகண்டு, அவலமற்றவராயத் தமமனைவியா
ருக்குங்காட்டிப் பெண்ணே! இனி நாம் குழுவியினபொருட்டு வரு
ந்துவதுமுறமையலல, சிவபெருமான் ஆணையை வேதம, அரி பிர
மர், இந்திராதி தேவரும் கடக்கவல்லாரல்லா. நாம் கடக்கவல்ல
மோ? ஆளுடையா திருவுள்ளம் அததெய்வக குழவீ திருவெண்
காடா பாலிருக்கவேபோலும். நீயே நினைத்துப்பார கோயில நந்த
வனத்திலககுழந்தையைக் கண்டெடுத்த நீ உன்னிருப்பிடங் கொ
ண்டுபோகவென்று, என சொற்கடந்தோடினையன்றோ? சிவலீலை
எவ்விதமாக முடிந்தது? திசை கெட்டுச்சென்று நெடுங்காதத்திரு
க்கும காவிரிப்பூம் பட்டினத்து, முன்பின் அறியாத அத்திருவெண்
காடா மனைப்புறத்தோட்டத்தை யடைந்தாய். அமமட்டிலோ? இ
ன்னொன்று விசாரித்து அறியாமல் வலிய அத்திருவெண்காடா
மனைவியா சிவகலையமமையா கையில் நீயே கொடுத்தது, உன்பிள
ளையாக வளாகக்கடவை யென மெ சொல்லியாய். அதுநிற்க, இந்
தப்படத்தைப் பார்த்தனையோ? இவ்வாறு இவவுலகத்தில் சாதார
ணமாய யாவரால் எழுதக்கூடும், இதுமானுடரால் எழுதப்பட்ட
தன்று. நமது ஆசையும் ஆராமையும்கண்டு அக்குழந்தை வடிவம்
அமையக்கடவுளே யிப்படத்தையும் தீட்டுவீதனுப்பிய வாறு
போலும், ஆதலால், நாம் நமது ஆசைதனிய வித்திருவுருப்படத்
தை யுபசரித்து நமது மறமையநானே குருவருளானேப்படிக்க
க்கடவேம் என்று மனைவியாரைத் தேற்றினா

உணமையே யன்றோ? * “மைப்படியுங் கண்ணுளுந் தானுங்
கச்சிமயானத் தான வராசடையான் மாசொன்றிலலான் - ஒப்பு
டையனலல னொருவனலலனோ ரூரனலலனோரு வமனிலலி, - யப்ப
டியனவவுருவ னவவண்ணத்தானவனருளே கண்ணகச காணின
ல்லா, விப்படியனிவவுருவ னிவவண்ணத்தனிவ னிறைவென்ன
மெழுங்ககாட்டோனாதே.” என்றதனமேமறைமொழி அப்பால்
அதுகேட்ட கற்பாசியாகிய அவலமமையாரும் இஃதுணமையா
மென்று எண்ணித் துயரமாறினா. அதுமுதல்சிவசருமா அத்திருப்
படத்தையலங்கரித்ததோகூடத்தமைத்துக் காலங்கடோறுமமக
வுக்குமகடவுட்கும செய்யும்அன்பும், அச்சமுமபொருந்தவுபசரித்

* மைப்படியுங் கண்ணுளுந் தானுங் கச்சிமயானத்தான வராசடையா
ன்னெனினலலா - ஒப்புடையனலல னொருவனலலனோ ரூரனலல னோருவம
னிலலி - யப்படியுந்நிறமுமவண்ணமுமவனருளே கண்ணககாணினல்லா
விப்படியனிநிறத்தனிவ்வண்ணத்தனிவனிறைவென்னமெழுங்க காட்டொன
தே என்பதுஉம பாடம்

து, தங்கள் நியமப்படி சிவபூசை, பிதிராகடன, அடியவ ராசச னை, வேதாகமமோதல, சுற்றந்தமுவுல, பலனுயிரோம்பல, ஏனைய வேளவிமுதலிய நித்தநைமித்தங்களைக் குறைவற நடத்தி வந்த னா. முனிவர்களே! இவா முததியடைந்த செய்தி பின்னும் கூறு னோம். இனித்திருவெண்காடா செய்தி கூறுவோமென்று ஸ்ரீ உப மன்னிய பகவான் அப்பால சொல்லத்தொடங்கினான்.

அருட்குழவிப்பெருமான திருவிளையாடல்.

அந்தனாளே! அப்பால திருவெண்காடரும் அவா மனைவி யாரும் தமது அருமைமைநதனை நானொருமேனியும் பொழுதொ ருவண்ணமுமாக வளர்த்து வருசையில, குழவி, முகங்குவிழந்து செங்கையாடிப், பின்னிருந்து சப்பாணிகொட்டிப், பெறாது பெ ற்றாககுப் பேராந்தம விளைத்தது. பெற்றோர்கள் தக்ககாலத்து அன்னப்பிராசனமுதலிய கருமங்களை நடத்தி, குழவிப்பெருமா னைக்கு உச்சிசுருழியமுஞ் சுட்டியுஞ்சாததி, காதிற் குதம்பை புனைந்து, மாபிலைமபடைமதாணி முததுவடம் விளங்க அரை யிற பொற்சிறுமணி கட்டி, கையிற கடகமும் பவளமும் பொன் மணியுமாகக்கோத்தணிந்து, சிறுவிரனமோதிரமழகுபெறவமைத் துக் காலிற பாடகமுஞ் சிறு சதங்கையுந் தரித்து, கைத்தாய செ விவித்தாய சேடியா புடைசூழந்து கண்ணிமைபொலக் காததுப் பாராட்டிச் சீராட்டியவ்ஞரும் சுற்றத்தோரும் பெருமகிழ் தூங்க அரசனுலகோம்புவதுபோற்றோற்றவாராயினா. ஆயினும், மூவரு மேனைத் தேவரும் பதினெண்கணத்தவரும் நாடோறுங் கைலை யோலக்கங் காணச் செல்லுமாறு காவிரிப்பூம்பட்டினத்து வந்து ஐயா குழவித் திருவிளையாடலைத் தரிசித்துயவுற்றாராயினா னாகளுள்ளக் கண்ணாற் காணும் பெருமானைச் சராசரவுயிரனைத் தும் ஊனக்கண்ணாற் கண்டு மனமேற்பிறந்த பயனைப்பெறலாயி ன் அநகர்ச் சூழல் முழுவதும் வறுமை, பிணி, அகாலமரணம் முதலிய துன்பங்களொழிந்தே போயின் மலர்கள் எல்லாம் மக்களைப்பெற்றனா பெருமபாவியா புண்ணிய சீலராயினா. கொ லலா விரதம் குதுகலித்து ஓங்கித் தயாமூலதருமந் தலையெடுத்து வழங்கிறது. தருமசீலனைவாக்குஞ்சத்தினிபாதநதானேபதிந்தன. சிவனைசமுடி அடியா பணித்திறமும் அனைவாக்கும் சாதனமின றிவிளங்கின அடங்காதாரொலலாம் அமரரோயாயினா. வேறுகு ருமொழி பெறாது சிவஞானம் அனைவருளத்தும் விளங்கச் சீவன முதத் நிலைபெற்றனா. யார் எத்தொழிலைச் செய்யினும் சிவபூ சையாயின. யா எதைக்கூறினும் சிவமந்திர ஜபமேயாயிறது. யார் எதை நினைக்கினும் சிவத்தியானமாயிற்று. ஆண் பெண் னுயிர்களனைத்தும் சிவமுஞ் சத்தியுமாயின. ஆகவே எல்லாஞ்

சிவமயமென்பது விளங்கிற்று. அந்நகரமனைகடோறும், இத்தெய்வமீசைவப்பற்றி அனபு செயது புகழ்வாரும், அருமைசெயது புதுமையாகவெண்ணிப் போயப்பாரப்பாரும், கைத்தொழில மறநது சீராட்டு வாரு ஞாயினா. ஆயின இஃது ஓர்வியப்பனது. ஏனெனில், தீ அடுதத திரணங்களைத் தன்மயமாகவது மஆசசரியமோ.

இங்ஙனம் எம்மருதவாணப் பெருநதகை வளாழுமகாலத்து மெலலததளாநடைப்பருவமடைநது தாயா பினறோடா' விளையாடிச் சிறுதேருருட்டி வீதியிற சிறு பேதைப்பெண்குனிழைத்தாடுஞ் சிற்றிலுழித்தும், அவர் வண்டலாட்டு விருநதாயும், தமது திருவிளையாடற் பருவத்தேர்ட்டோத்த ஏனையவாணிபச சிறுவரோடு வேறுபல விளையாடியும், திருமேனி புழுதியாடி அன்னையா யாரும், “ஐயவருக அண்ணலவருக அமுதவருகவருகவே, அப்பவருக அமுதவருக அமுதவருகவருகவே, செயயவருக தேசவருக செலவவருக அல்லலதீ, தீரத்தவருகமுர்த்திவருக சீலவருகவருகவே, துயயவருக சோதிவருக துணைவவருக மகவிலாத, துகடமகல வந்தவினப் சுக சொரூப வருகவே, வையமுழுது முயயவந்த வள்ளல்வருக வருகவே, மாசிலாதமருதவாணவருசவருசவருகவே.” “பழிசெயாமலுலகமெங்கள் பாரசெலவமவீறவே, பரிவுசெயதுகுருவிருநத பாலலீல வருகவே, கழிவிவாசை தணியவநத காதலாள வருகவே, கவலைதீர வாரமவைத்த கலைகணுள் வருகவே, ஒழிவிவாதெமுள்ளமுருகவுவகைசெயதநிதியமே, உம்பா இம்பாலமபுபோலுதித்தஐயவருகவெம், வழிசெடாமைவாழவைத்த மாதவமவருகவே, மருதவாணவருகவெங்கன்மருதவாணவருகவே” “செத்தபின்புமுத்திரவே செலவமககவவேணடுவாரா, பித்தாபோலுமுலகாழுண்டபோகளயாராபின் வருவதை, மத்தாசொலலைகொண்டிலே மதுக்கிலேமேலாவதை, யத்தவெங்கள் மருதவாண வருளகமுத்த மருளகவே.” “கண்ணமுத்தமருளகவெங்கருத்தமுத்தமருளகசெவ, வண்ணமுத்தமருளகவாண் வரம்பமுத்தமருளகவெம், பண்ணமுத்தமருளகவெம்பாலமுத்தமருளகவெம், மெண்ணமுற்றமருதவாணவெநதைமுத்த மருளகவே.” “சங்கமுத்தமேகமுத்தநதாமரைப்பூமுத்தநல, மங்கைமாரீள எத்துமுத்தம வரைகொள முத்தமிப்பியின், துங்கமுத்தமயானைமீன துலங்குமுத்தமவேண்டிலேம், ஈங்கனையமருதவாணவீகவாயினமுத்தமே” “செமமையானகண்டுசாகககாசெழித்தபாலுமெம், அம்மைதருவ மோடிவருக வருள்கமுத்த மொன்றுமேல, விம்நுபுழுதிபோககலாம விராநதுவருகமுத்தமொன், நிம்மெனத்த ராயோவைய வெங்கள்மருத வாணனே.” என்று அழைப்பவோடிமேல்விழுந்து முத்தமளித்தாடியும், மழலைழையப்பேசியும் பெற்றோரை மகிழ்செய்தனா. “மககண் மெய்திண்ட

லுடற்கிண்பமற்றவர் சொற்கேட்டவின்படு செவிக்ஞ. அபிமுதினு மாற்றவினிதே தமமககள சிறுகையளாவியகூழ்” எனறுதிருகருற ளகூறிய இனபத்தை உண்மையாக துகாரதவாகன் நமது திருவே ண்காட்டடிகளும, அவா திருமணைவியாருமனறி வேறு யாரா யாம கூறுவோம். எனனெனில், பரமகாரணரான சிவபெருமானாரே மைந்தரானால் மெய்யானமகவி ஸப அனுபவம் யார்க்குண்டு அது

இங்ஙன மிததளா நடைப்பருவ மொழிந்தவளவில், மருத வாணப பெருமான் எனையவசியச சிறுவரோடு கூடிககநங்குத முற்காய முதலிய கருவிகொண்டு வினையாடியும், யானை, குரங்கு, மான, மரை, தநா, குறுமபூழ, சேவல் முதலிய வளாததும், போர செயயும் விலங்கு பறவைகளைப் போர மூட்டி யாடலகண் டு களித்ததும், சோலை, நந்தவனம், தோப்பு, தண்டலை, கூவல், வாவி, கயம், யாறு, கடலகளிற் சென்று பூ, காய, பழம்பறித துச குடியுந், தினமும், ஆடியுங், குதித்ததும், நீந்தியும், நகரமனை கடோறுளு சென்று ஏககாலத்திலனைவருபசாரததையும் கொண்டு விருநதுண்டு அவாக்கு வியப்பை விளைத்ததும், அவாகள் மறைய வைத்த சிறுண்டுகளைத் தெரிந்தெடுத்ததுவநது மகாரோடுண்டா டியும், அவர்களப்பண்டத்தைத் தேடுகையில் முனனிலலாமை கா டடி மீட்டும் வேறோரிடத்திலப்பண்டமிருக்கக்காட்டியும், தந்தா யை விட்டுப் பிரியாமை மனைக்கண்ணேயிருநதுகாட்டி யூறிற் சிறு குறுமபு செய்துலாடியும், பறபல கூட்டமாகப் பிரிநது வினையாடு ஞ்சிறுவரோடு தனித்தனியிருநது காட்டியும், அச்சிறுவா விரும பியவாறு உண்டியாடை பூண்டு கொடுத்தும் திருவினையாடல் செ யதனா.

மீனாயிருந்த மணிக்கிரீவன் சாபந்தீர்த்தது.

இங்ஙனம் பலபலவினையாடல்செய்தாரநாள அமமகார்களோ டுகடற்க்காசென்றுவினையாடுவாரா, மணிக்கிரீவன் எனனும கந்தரு வன் சாபநீக்கத்திருவுளங்கொண்டு, மரக்கலமொன்று அச்சிறுவா ணைவரோடுமேறிநெடுநதூராகுசென்றுதிரிந்து ஆடிவருகையில், போ சனை நீளமுள்ளதோரபெருமீன இவாகள தோணி போக்கி விழுங் குங்குறிகாட்டிப்பெருஞ்சினத்தோடு விரைந்தோடிவருதல்கண்டு, அவவசியமககள யாரும பொறிகலங்கி யஞ்சிப்பெருங்கூச்சலிட்டு, மருதவாண! மருநவாண! இனி என்செயக்கடவோம் யாமெல்லா ரும் ஒருங்குமாளவந்ததே! இப்பெருமீன வாயினினமும் எங்ஙன முயயவல்லோம்! அறியாது வந்தாவுயிழக்கலாயிறமே! அநதோ! நமமனைதந்தையர் ஸ்வரியாது வருந்துவோ! என்று புலம்பி வருந்துகையில் அம்மீன நாவாயக்கருகே வநது கூம்பின்றலைநின்

ற அவருளொருவனைப்பற்றி விழுங்கியது. விழுங்கவே மற்றையர் கள் நடுங்கி மூர்ச்சித்தவராயினர் அப்போது மருதவாண வள்ளல்கண்டு இரக்கமுற்றுச் சிறுவர் பயந் தீர்ப்பாராயத் தமது திருவடி நீட்டி அம்மீனறலையின்மேலுதைத்தனர். உடனே அம்மீன் உயிர் துறந்து மாண்டது. மாளலும் அதன் யாககையினின்று ம் ஓர் தெய்வ வடிவப் புருடன் புறப்பட்டு விமானமேறி அந்தரத்தே நின்று, இம்மருதவாண வள்ளலை நோக்கி எதிரிற்றருசித்தொழுது, ஐயா! நானமணிகிரீவன எனலும் கந்தருவன வேடிககையாகத் திரிகையில, ஒருவனத்தில சிந்த முனிவரைக் கண்டு என் அழகின் செருக்கால அவரை யிகழ்ந்தேனாக, அவர் முனிவுற்று, உடனே என்னை மீனாகும்படி சபித்தார்

அதுகேட்ட ஓசியான அவரை வணங்கி வேண்டலும் ஆளுடைய பெரியபெருமான அனபருய வேண்டி மருதவாணப்போமகனாய் எழுந்தருளும். அப்போது, அவர் செல்வத்திருவடி பட்டளில உன் மீனயாககையொழித்துயவாயெனறருளிப்போயினார். அது முதல யான பல துயரப்பட்டு வருந்தி நின்றேன் அவ்வருத்த மெல்லா மின்று கட்டோ டொழிந்தது. பெருங்கருணையாளனே யென்று துதித்தலும், அவனுகருள் புரிந்து சுவாககம் புகவிடுத்தது, பயத்தால மூர்ச்சித்து விழுந்திருந்தநாயகமைந்தாகன் உயந்தெழுக கருணையானேகுகலும், அவராயருங்களை தெளிந்தெழுந்தது, மருதவாண நமசி அருகே நிற்பதும் மீனிற்றது மிதப்பது நோக்கி, மிகவியப்புற்று அவரைத் தழுவிக்களிப்புடனே உபசார வராததைகளைச் சொல்லித்தமது கூட்டத்தினுளொருவனை அம்மீன் முன்னமே விழுங்கியதன்றோ அவன்மீட்டுநதம்முடைய கூட்டத்துளிலலாமைக் கிரங்கி அம்மருதப்பிரானிடம் விண்ணப்பித்தார்கள. அதுகெட்டபெருமான புனனகை செய்து அதோ அவன் வருகின்றனன் பாருமென், அச்சிறுவன் அம்மீன் வயிற்றி னினனும் விலையுயர்ந்த நவமணிகள் கண்கிலலனவாரிப்பெரியதோராகுமைசெய்து கொண்டு வாயினவழியே சாதாரணமாயத் துன்பமின்றி வரக்கண்ட அவ்விப்பர்மகார அனைவரும் களிப்போ டெதிராசென்றவனைத்தழுவி யழைத்துவந்து அவன் கொணர்ந்த மணிகளைக் கண்டு மகிழ்ந்து தாமும் அஃவாறு மணிகளைச் சோக்கவிரும்பியதை மருதப்பெருந்தகையாராகுக் கூற அவரும் கருணையாலவர்களை நோக்கிஉங்கட்குநவமணிகளிலவிருப்பமிருக்கின், இம்மீன் வயிற்று துழைந்து கொண்டுவமமின் என், அச்சிறுவர்க ளவ்வாறே அம்மீன் வாயவழி துழைந்து அங்குத் தம்மாசையெல்லைப்படுமட்டும் மணிகளை வாரிக்கட்டிச் சுமக்கலாற்றாது சுமந்துவந்து நாவாயிற்சேர்த்தது, அவ்வவரும் தாரதாங்

கெடுவந்த மணிகளிற சிறந்தன தெரிந்து மருதப்பிரானுகுக்கா
ணிககையென்று கிழிமுடிந்து வெவ்வேறு பொதிந்து வைத்தனா.
ட்டனே நெடுநேரமாயிற்று நம்மனைதநதையா நமது வரவு நோ
க்கிநிற்பராதவிட யாமவிரைவிற்செலலககடவமென்று அனைவரும்
தோணி செலுத்தி வாலாபினா அவரங்ஙனமாக.

இங்ங்ை நகரவணிகமாக்க னனைவருந்தததமைநதர்கள் மனை
குக்காலத்திலவரமைகண்டுமனமவருநதித் திருவெண்காடராகிய
பட்டினத் துப்பினையாரா திருமாளிகைவந்து வினாவ, அவரமனைவி
பாரும் தமமைநதா வரவுகாணாது வருநதினராயத்தமது கணவா
கூறிவிபப, யாவரும் நகரமுற்றுநதேடினரா யெங்குங்காணாதுகட
னமேல விளையாட்ச் சென்றிருக்கலாமென மெண்ணிக டட்டககா
பட்டினது விசாரித்தவளவில, அங்குச் சிறுவரெல்லா மொருங்கே
கூடி மிதவைமேலேறிச்சென்ற செயதி யுணராத வருநதி வரும்
வழியெனா நோக்கி வாடிநிற்குந தருணத்தில, தோணியும் வந்து
வினாது; மக்களனைவரும் மணிகுடுவைகளோடு களையேறித் தத
கம குரவரை வணங்கி வினமனா. அவர்களனைவரும் பெருங்குளி
யோடு தமமக்களை யழைத்துக்கொண்டு மனைக்குச் சென்று அவர்
கள் தநதமணிகளைக்கண்டு களிப்புறதுப பட்டினத் துப்பினையாரு
க்கு அவ்வரலாறுணாததிப் பெருவிழாககொண்டாடி யிருநதனா.
பட்டினத்தாரும் தமமைநதா தநத மணிகளைக்கண்டு வியப்புற்று
வேதியாகடகும் ஏழையாககுமாக அமமணிகளை வழங்கி மகனோ
டு மனைபுகுந்து இன்புடனிருநதனா

மருதப்பிரான் வித்தியாப்பியாசம்.

இங்ஙனம் சின்னஞ் சுழியலுமமருதப்பருக்குக் கலவிபயிலபரு
வம் வநதநுத்ததாக்க கண்ட திருவெண்காடாதவரு செயதாசிரிய
த்தனமையடைநதா ரொருவரைத் தருவித்து, அவரைப் பூண்டு
முதலியவற்றாலுபசரித்து இனமொழியரல மகிழ்வித்து ஓர் நன
னானில் அவரிடத்து மருதவரணரைக் கலவிபயிலவமைத்தனாழ்ரு
தவரணரும் சின்னொன்றினே அறுபத்துநான்கு கலைகளுமையின
றுவலலராயினா. பெருலகைக் கணமொன்றிலுணராததவலல பர
மாசிரியராகிய ராசனா சின்னொன்றிப் புயினாரோனபது கொண்ட
கோலத்திற் கேதபக்கூறியபடியன்றி வியக்கத்தக்கபடியன்று.

அஃதங்ஙனமாக, அந்நியதேயத்தினின்றோர் வணிகன் பெற
லரிய பருமணிமுத்து ஒன்றை அக்கரணிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாழ்
மவசியாபாலகொண்டுவர, அதனையவனைவரும் கண்டளவிற பிர
மைகொண்டுமயங்கினானறிவிலையறியமாட்டாநாராய்த்தமமுட்சி

மந்த திருவெண்காடர் பரம்கொண்டு வந்தனா அப்போது திரு
வெண்காடர் அம்மணியை நோக்கி அதன் பருமனுக்கும் திரட்சி
வடிவினுக்கும் ஒளிகும் நிறத்தினுக்கும் வியந்துநெடுநேரம் தம
மனத்துளராய்ச்சியுடனிருந்து பின் எவ்வகைமணிகளும் விஷையா
வது கொள்ளேன விருப்பினளவாமாயினும் இம்மணி பதினாயிர
ம்பொன்விலைபெறுமாகத்தோற்றுவது என்றா அதுகேட்ட அவ
வாணிபரணை வரும் ஒக்குமெனவுவந்து நின்றனா அதனைக்கொடு
வந்தவனும பெருங்களிப்புறறு நின்றான அததருணத்தில மரு
வாணப்பெருந்தகையார் பள்ளிககுச்சென்று வருபவா வழக்கம
போலும் தம் பிதாவு— னுண்ணைத் தடை நோந்ததாக அவரை
யழைக்கவந்தனா. அங்குக்கட்டியிருந்த வசியாகுழாத்தையும் அவரி
டையிருந்த பெருமணிமுததையுங்கண்டு, அங்கிருந்தாரைநோக்கி
ப்பெரியீர்! இம்மணியெங்கிருந்து கிடைத்தது; இதனவிலையென்ன?
யாரிதனை விலைமதித்து வாங்கினீர்களென்று வினாவினர். அப்
போது பட்டினத்துப் பிள்ளையாரா மருதவாணரை நோக்கி, ஐய
குழந்தாய்! இம்மணியைப் பற்றிய விசார முனக்கேன? பசிபொ
றுக்க லாற்றாதவன பள்ளிககுச் சென்று வந்த நீ மனை புகுந்து
ண்டு பசியற லாகாதாவேன, அவரை நோக்கிமைந்தனா, அப்
போ! அங்கனமன்று பலகலைத் துறையிலவோருலகியலிலு முலகி
யம் பொருளிலும் உணமையறிய முயல்வது கடனாதின, நவமணி
களிலக்கணத்தினையான எம்மாளிரியாபாற பயிலும்போது கேட்ட
தோ குறிப்பாடிமமணியிற்கண்டேனாகலின அதனை நமக்கு வெ
ளிப்படுக்கமுயன்றேன எனலும், அங்குள்ள வசியரு ளொருவா
இவா சொறகேட்டு வியப்புறறு அதனையறிய விரும்பினாராய்! ஐய
எம்மருதப்பெருந்தகைய! கேட்டருளக. வேற்றாரினின றும் இவ்வ
ணிகா தந்த விம்மணி எம்மான மதிப்பிரிதாயுந்நையாராகிய விப
பட்டினத்தையா பார்த்ததேமாக அவா பதினாயிரம் பொன் மதித்
தனா. இதன வாலாறிது, இனிநீர் கூறுவது கூறுமெனக்கேட்ட,
மருதையா, பெரியாரோ! யெந்தையா மதித்த பதினாயிரம் பொன்
ணையும் யானே தருகிறேன்; ஆனால் இம்மணிகண்ணாறு நோக்கத்
தக்கதன்று; என்னெனில், இதனுள் நீர் கிடந்துள்ளது. இது ஆணி
மூத்தன்று. இதைத்தொட்டாலும் வறுமை நோய முத்தவிய வுண்
டாம். அதனை நீவிர் அணைவரும் பாரக்கவென்று, முன்பின நோக்கா
தம்மணியையுடைத்தனா, உடனே அதனுள்ளிருந்த நீர் வெளிப்
பட்டது. அதுகண்டயாவரும் வியப்புற்று மருதப்பிராணை மகிழ்ந்
துகொண்டாடினர்.

பின்பு மருதவாணப்பெயாவள்ளல் அம்முததினைத்தந்த வணி
“கனுக் கிரங்கித் தாழுதைத் தவண்ணம்பொருள்தர வெண்ணி, கடா

மருதப்பெருந்தகைவாணிபத்தின்மேற்கலமேறிச்சென்றது. அங்

ரபுரத்து வாழுஞ் சிவநேசத்திற் சிறந்தஞானந்தனென்னுந் தம
துநேயனுக்குத் திருமுடி மளிப்ப, அவ்வணிகள் அத்திருமுகம்
பெற்றுக் கடாரபுரமடைந்து அச்சைவணிநீர் திருமுகம் கொடுத்த
தனலில் அவன் அறபுதமும் ஆராமையுங் கொண்டு அன்போடெ
திரோற்றுத்தலைமேற்றறிததுப் பூசித்து வாசித்து, உடனே அவ்வ
ணிகளை உட்சரித்து இனியனக் கூறிக் குறித்த பொருவிபலிக் கொ
டுத்து அனுப்பினான். இச்செய்தி யுணர்ந்த வெண்காடர், தமது
மைந்தாபால அச்சமும் அன்பு மிகுந்தவராயிருந்தார்.

மருதப்பெருந்தகை வாணிபத்தின்மேற்கலமேறிச்சென்றது.

இங்ஙனம் நிகழ்நாளில் பதினாண்டெல்லை குறுகியது, மருத
வாண்ப பெருந்தகையார் முன்னந் தாம் சிவசுருமருக்கும், திரு
வெண்காடருக்கும் அனுகூலித்தபடி முதற்கு விடுகருந் திரு
வுள்ளமுடையராய் ஒருநாள் படவிறத்ததுப் பிள்ளையாரிடஞ்செ
ன்று, ஐயமோ, கலமேறிக் கடலோடி வியாபாரம் செய்து பலதுறை
பாரத்துவரமிக்க ஆசை யொன்றுடையேன். தீவரநதரங்களில்
விலையுயராதமணி முதலியன பலசிறந்த பண்டங்கள் இருப்பதா
கக் கேள்விப் படுகின்றேன் வணிகராகப் பிறந்தவர்கள் இளைமைப்
பருவத்தில் வருந்தியும் பொருளை மிதப்பத தேடவேண்டுவதே
கடனன்றோ? முதுமையில் என்ன செய்யக்கூடும். பொருள் மிதப்
பவிலலாவிடி லிமமை மறுமைபயனை அடைவ தெங்ஙனம் “ஒண்
பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியாகக்கொண்டொரு னேனை யிரண்டுமொ
ருங்கு” எனப் பெரியருங் கூறினாரோ “துரைகடலோடியுந் திரவிய
நதேடு” என ஒளவையாரும் கூறினாரன்றோ ஆதலால் எனக்குக்
கடலையானால் தீவரநதர வியாபாரத்திற்குச் செல்லும் ஓநகர
வாணிகமாக்கலோடு யானுஞ்சென்று சினனாளில் வருகிறேனெ
ன்றனா.

அது கேட்ட வெண்காடர், நெஞ்சு திடுக்கிட்டு, அண்ணலே!
என்னகூறியாய்! பிள்ளைகலி தீக்கவந்த பெருமாளே! உன்னைப்பிரி
ந்து ஒருகண்மேனும் உயிராவாமுவலஸ்தே! என்னினைந்து என்ன
செய்யத்தணிந்தாய்? உனக்குப் பொருளென்ன தாழ்வாகவாவுள்
ளது. வேண்டிய செலவிரம்பி யிருக்கப் பல துன்பத்தோடு கட
லோடி வருந்திப் பொருள்தேட வேண்டுமென்ப தெனனை? எத்த
ன்காலம் நீ எவ்வாறு செலவு செய்யினும் உலகத்திதிக்குவைய
ல்பாசிப்பற்றிக் கிடக்கின்றனவே. நீ செலவழிவையாகி மனம்
போனபடியுண்டுத் துணாவித்திரிவதை விட்டு இவ்வண்ணம்நெடு
ந்தூரம் போர்க்குண்டிட்டு மனைத்திவ்வாறு செல்வது முறையன்று.

திருவெண்காடர் சரித்திரம்.

நீ, இன்னும் முலைப்பால் மணம் நீங்காதவாயையுடைய சிறுமதலை இக்காலம் உண்டுடுத்தாடுந் தரத்தது. இதில் பொருள்தேட விரும்புவது முறையல்ல. அன்றியும் உன் அன்னையும் முததன்னையும் உன் பிரிவுக்கஞ்சி உயிர் துறப்பார்கள. ஆதலாலிப்போ திவ்வெண்ணத்தினை யொழிப்பாயாக ஐயனே! என் னுவருந்திச்சொல்லினார்.

அதுகேட்ட மருதப்பரும், சிறுநகைசெய்து, அப்போ நீரு னாத்தன முழுவதும் உண்மையே உங்க ளன்புகும் நிலைமைக் கும் தக்கதுவே கூறினார். ஆயினும் “மகனறந்தைக காற்று முதவியிவனறந்தை யெனன்றோறான் கொல்லெனுஞ்சொல்” எனறபெரி யோரா ஆணையை நிறைவேற்றுவது என்கடன. ஆகவே அக்கடனை மனமொழி மெய்யளவாகக் கழிக்கவேண்டுமானால் பொருளினறி முடியாது. ஏனெனில், “தம்பொருளென்பதமமக்களவா பொருட நதம் வினையான வரும்” என்பது சான்றோர துணிபு. அன்றியும் உலகியலறியாதவனுக்குத் தருமவியலும் கடவுளருளியலும் உணர் வதருமையாம். அவ்வுலகியலறிதலும் பலதேயஞ் சென்று வருதல், அரசவைபுகுதல், கற்றுணர் புலவா கூட்டத் திருத்தல், இங்கித நட்பினரோடளவளாவலு மாகிய இந்நான்குங் கடைபிடித்து நல்லொழுக்ககேதோடும் ஒழுகினுலன்றி முற்ற முடியாது. இதற்கு இளமைப் பருவமும் ஒருகருவி. அறிவதறியும் பருவமாகிய இதுக டர்தால தருமதுணுக மெவ்வாறு முதுமையில் வெளிப்படும். மு ன்தசரதன் தன முதுமையில் தவஞ்செய்து வருநதி யிறை இரா மனிலகருவனென்னு மிள மைநதரை அரசகரோடு போசெய்ய வன்றோ விசுவாமிததிர முனிவாபின் செலுத்தினார். நீர் அறியாத தலலலை! குலவொழுக்கமும தொழிலுமாயினும் மக்கள காலையிற பயிலவதே சிறப்பும் பயன்படுவதும் ஆம். “அகாலப்பயிரும் அன னையப்பனிலலாப பிள்ளையும் அலலற்படும்” என்பதூல்க வழக்க மன்றோ? எல்லா ஸ்ரீநாரந்த நீரோ இங்ஙனமானால் என் அன்னை மார் பெண்பாலார் அவர்கள் நிலைமை ஏதாகமாட்டாது. ஆதலால் என் னிண்ணப்பத்தைப் பயனற்றதாககாது கட்டளை தரவேண்டு மென்று கூறக்கேட்ட வெண்காடனா தமமுடைய மைந்தர்குறிப் பைபுத் தெரிந்துகொண்டு, இனி இவா தடைக்கு அஞ்சார் என்று எண்ணி, ஆயின, ஐய! யானு முன்னுடன் பொதுவல போதுக என்றார்.

அப்போது மருதவாணர் அப்போ! யாமிருவரும் ஒருங்கே சென்றால் எம்மன்னையா நம் இருவர் பிரிவு மொருங்காற்றா திறந் துபடுவர். அல்லது உம் என்முயற்சி ஊக்கமுதறுச் சிறவாது. ஆக ளின் நீர் கருணைசெய்திங்குத்தானே என்னன்னையார்கா க் காத்திடு

மருதப்பெருந்தகை வாணிபத்திறனும் மீட்சியும்.

திர், யான்வினாவில் பொருள்தேடி வந்து சேர்கின்றே, னெனச் சொல்லக்கேட்டு, பட்டினத்தையர் மறுக்கமாட்டாதவராய்ச் சிறுபோது மயங்கி நின்று பின்னொருவாறு தெளிந்தது, அவர் வழிச்செலவுக்கும் வியாபாரத்திற்கும் வேண்டுகருவிகளையும் துணையையும் பண்டங்களையும் குறைவறச் சேகரித்து, புதிய தொருகலத்தில் நிரப்பித்தக்க மீகாமனொருவனை நியமித்து, நன்னிலில் வழிகொண்டு தாய், மூத்தனனை தந்தை சுற்றத்தினர் சிவனடியாழுதலிய பெரியோர் யாரையும் வணங்கி விடைபெற்றுக்கடற் றுறையடைந்தனா அதற்கு முன்னமே அவ்வூரிலுள்ள வணிக மாககள மைந்தரும் இவர்க்குத் தோழருமானவாகள யாவரும் வாணிபத்தை முன்னிட்டு அவ்வாறே பற்பலபண்டங் கொண்டு கல மேறவந்திருந்தவர்களோடு தாமும் ஏறிக்காற்றினசாயலு மொத் துவரக கலஞ் செலுத்தி மிகவினாவிற சென்றனா. இவர்கள் அன் னைத்தந்தையர் சுற்றமனைவரும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற றானே இவர்கட்கு ஊதிய மிகப்பலகவென்று தத்தம் பழிபடுகடவுட் பரா வி மைந்தர் வரவையெதிரோக்கி நின்றனா.

மருதப்பெருந்தகை வாணிபத்திறனும் மீட்சியும்

இங்ஙன மிருக்கையில் பொருளவளாகக் வாணிபங் குறித்துக் கலமேறிச் சென்றவர்களைவரும் சிலநாளில் ஒருதிபத்தினையடை நது அங்குத் தம்பாலுள்ள பண்டங்களை மாரிகொண்டு, வேறுபல நாடுகோக்கி, மருதவாண ரொழிய, மற்றையர் யாவரும் போயினர் மருதவாண ரவ்விடத்திற்குநானே யிருந்துகொண்டு தம்பாலுள்ள பண்டங்களை மாறிப் பொருள்கொண்டு, கோயில், மண்டபம், மட ம, சத்திரம், சாலை, நந்தவனம், சோலை, குளம், கூவல், தடாகம் முத லிய பலவனாகயறங்களையும் சிவகாருணியத்தாற் செய்து ஏழை யாழுதலியயாவாக்கும் உபகரித்துக்கொண்டு பல்புகழ் நிறுத்தி வந்தனா. இவ்வாறு சிலமாதங்கள கழிந்தன.

அப்பால், வாணிபத்தின பொருட்டு வேறுதிபநோக்கிச்சேன் றிருந்த அவர் நண்பராவரும் அந்தந்த தீவுகளினும் நாடுகளினும் முள்ள பண்டங்களை மாறிப் பொருள்விருத்தி செய்துதிய மடை ந்தவர்களாய்ச் சின்னொற்றானே மருதவாண ரிருந்தவிடம் வந்து சேரந்தவரைக்கண்டு முகமன கூறிப் பிரிவாற்றாமை வினவி மிகிழ் கொண்டாடி யிருந்து, அவாவாணிபத் திறம் வினவினாராக, அவர் டைந்த விளாபம் வேறு பிரித்தின்றியீவர் பூல்வரட்டினும், அவல் கடலையுமே யிருக்கக்கண்டு, திடுக்கிட்டு, ஐய, நீர் கொண்டு வந்த வுயர்விலைப் பண்டங்களுக்கும் பெருகிலைத் திரவியங்களுமே தாயிற்று,

உம்மிடத்தில் உலர்ந்த எருக் குப்பலும், மிகுந்த அவல்கடலையுமே யிருக்கின்றனவே, என்ன காரியஞ் செய்தீர்? பீட்டினத்துப்பிள்ளை யாரொனப் புகழ்பெற்ற திருவெண்காடா தவப்பேரூய வந்த நீர் எமமனைவர்க்குந் தலைவராக விருக்கின்றீர், எம்மினுஞ் சிறந்த அறி வாற்றலுடையீர், பொருள வளாக்க எம்மையேவினீர், அருள வளர்க்குங் கொடையாளராயினீர் என நி மருளவளாகுந் மாண்பி லர்போல என்னபண்டம தேடிவைத்தாளீர் ஐயா! இது உமக்கு அதிகுமே? துந்தையார் கேட்டால் என்னினையார்? என னுரையார்? நீர் என செயதீர் என செயதீர்? தும்மையாகக்கென னுரைப்பீர் என று, மிகக் பரிதாபத்தினராய்வார்கள வினா, மகாலிங்க மூர்த்தியாகிய மருதவாண வள்ளலா அவர்களை அருக்கிய நோக்கினுற் சிறிது கடைக்கணித்து, அனபரோ! நீவிரயாவரும் எனப்பொருட்டேல் அவலப்படுகிறீர்களா? எந்தையார், இக்கருமம் பற்றி துங்களை வினா வாதவகை நேருமாக, எனறனா.

அதனைக்கேட்ட தோழர்கள் யாவரும், என்னகாரணம் இது வரையு மிருந்தவாறன்றி நமது மருதவாணவள்ளல குணத்தான் மாற்றுறுக குறிப்பு வேறுபட நின்றனா திருவெண்காடா தவப்ப யனிதுவேயோ? யாமென செயவது? போனதுபோக இனியாம் னைவரு மிவரைப்பிரிந்து உறைவேமலலேம், என்றுதமமுள துணி ந்தாராகி யிருக்கையில் அங்கு சிலநாள்கழிய மீட்டுந் தங்கள் கா விரிப்பும் பட்டினஞ் செலவயாவரும் எண்ணித் தத்த மரக்கலங்க ளிறறும் தேடியபொருளையும் பண்டங்களையு மேற்றுவித்ததுததாழு மேறிக் காற்றின் வாய்ப்பறிந்து நாவாயோட்டி வருகையில், எல லாம் வல்ல மருதவாணப் பெருந்தகை ஓர் திருவினையாடலைக் கருதித்திடொன்றோபெருங்காற்று மழைவரப்புகிறதுநிசைதப்பிக் கலங்கலோடச் செயவித்தனா ஆகவே அப்பெருமபியலுட் சிக்கி யாவர் மனமுமுளையக் கப்பலிருட்குழலுட் புருந்ததாகப் பலநாள திகழுந் தோற்றது அலைந்து திரிகையில் அவரவர்கள் சோதது வைத்திருந்த வுணவு முதலிய வுபகரணங்கள் செலவழிந்துபோய்க் குளிரான மெலிந்து அதனை நீக்குவதற் கெரிதுருமபுமின்மையால் மிகவருந்திப் பெருங்கவலை யடைந்தவர்களாய், மஹாலிங்க மூரத் திமானாகிய மருதப்பரிடம் வந்து தோழமையா வினியு வாததை கூறி, ஐயரோ! உமமையன்றி யித்தருணத்தில் எமக்கார் திகு எம் மனைவரையும் காப்பீது உமதுகடன் என்னெனில் பலநாளாய்க்காற் றுமழையுட. சிக்கித் திசைதப்பி யலைவதில் காவிரிப்பூம் பட்டினம் சேரும் வரையிலாவதாகத் தேடிவைத்திருந்த விற்ற கு முதலிய வுபகரணங்கள் முழுவதும் செலவாய்விட்டன. இன்னம் மழைவிட்

டபாடிலை. யாம் எங்குள்ளோமோ கலம் எத்தினை நோக்கிச் செல்கின்றதோ வென்றுந் தெரியவில்லை. குளிரோவியிருடன்ற மங்காவகை வாட்டுகின்றது. விறகுமுதலியன விலைகளுக்கொள் ளுவென்றாலும் கரைதுறை யாதொன்றுந் தோற்றவில்லை. என் செய்வோம். உமமிடத்துள்ள வரட்டியையேனு மித்தருண் மெங்களுக்குக் கொடுத்து உபகரிக்கவேண்டுமென்று பிராரத்தித் தார்கள். கேட்டீர்களோ! முனிவர்களே எனதுபமனனியர் சொல்ல மேல நடந்தகதை கேட்க ஆவலுடைய அம்முனிவர்கள் அவ்வா சிரியராவணங்கி அப்பாலநடந்தகதைவினவக கூறலாயினர்.

நேளும் முனிவர்களே! அன்பர்கள் வேண்டுதலுக்கு இரக்க முற்ற நமது மருதவளளல அவர்களை நோக்கி, அன்பர்களே! நீங கள் ஊரைச் சோந்தவுடனே எனவரட்டியிடைசுகிடையாகக்கொ டுததாறபோதும் என்று சொல்லி அதற்கவாகளிசைவு பதநிர மெழுதிப் பெற்றுக்கொண்டவ்வாறே நிறுத்துக்கொடுத்தனா. பி ன்பவர்கள் யாவருந் தத்தங்கலங்கட்குச் சென்று குளிர பசிதணி நது சுகமுற்று மருதப்பரை வாழ்த்தியிருந்தனா அப்பால மழை யுமவிட்டது; காற்றுந்தணிந்தது. யாவரும் திசை கண்டுபிடித்துக் கப்பலோட்டித்துறைமுகமறிந்து காவிரிப்பூம்பட்டினம் வந்துசுக் மாகச்சோந்தனர்.

மருதப்பெருந்தகை ஊரடைந்தது.

இதற்குமுன்னே இவர்கள் பிரிவாற்றாமையால் வருததப்பட டுப் பகலுணுமிரவுறக்கமுமின்றி ஏக்கங்கொண்டிருந்த அவ்வவர் கள் தாயதந்தையருஞ் சுற்றத்தினரும் நண்பினரும் இச்செய்தி கேள்வியுற்றவள்ளிலே தங்கடங்கனிப்ட தெய்வங்களை வாழ்த்தி வழிபட்டுக்காணிககை செலுத்திதிருவிழாக்கொண்டாடினார்கள். திருவெண்காடரும் அவா மனைவியும் துயரக்கடற்கரை காணாது உலகை மறந்து மருதவாணர் திருவுருவமொன்று தவிர மற்றொ ன்றும் புலப்பாடில்லாதவார்களாயிருந்தவர்கள், மருதையர் திரு த்தோணி துறைமுகமபற்றியமைவந்து சொன்னளவில, தமமைய றியா தெழுந்த களிப்பென்னும் ஊழித்தீபரநது முன்னிவர்க ளைஉயிழாது விழுங்கிக் கிடந்த துயரப் பெருங்கடலிருந்தவிடங் காணாதபடி வரளச செய்தது. அங்ஙனம் இனப் மழை பொழிந்த து. இவர்கள் அங்கங்குளிரந்து ஐம்புலன செழித்ததுத் தத்துவங் களெல்லாந்தலையெடுத்து அறிவுமபூத்த வாராயிறறு. உடனேதி ருவெண்காடர் தமது பண்டாரத்தைத் திறந்து ஏழைகள் கொள் ளவிடுத்தது, தமக்குச் செய்திவந்து சொன்ன பேரனைவாக்கும்

திருவெண்காடர் சரித்திரம்.

ஆண்ட ஆபரண நிகக்குவைமுதலியன வெறுப்பக்கொடுத்து, தக்காரர்க்குத்தானமிதப்பவளித்துச் சுற்றத்தினர், நண்பினர் முதலியோர்க்கும உணடாட்டுச் சமைத்து, தமது ஆன்மாததமூத திக்கும், திருவெண்காடுடையார்க்கும சங்கமே சுருங்கும நைமித்திகத் திருவிழாக்கோளொடுபிதது, அங்ஙனே இல்லம் புதுக்கி அணி செய்வித்து அட்டமங்கலம் அமைத்து நகாக்கிச் சொண்டாட, யாவருந் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரக் கடற்றுவறை சென்று சிலரோடுபட்கேறி, மருதையரையழைத்துவர நல்லோரை நாடிக் கப்பற்குச் சென்றனர். செல்லும்போது, மருதவாணரோடு வாணிபத்திற்குச் சென்றோருளொருவன் முனவந்து இப்பட்டினத்துப் பிள்ளையாரோடு, ஐயா! துமது திருக்குமாரனா சிலநாளாய்ச் சித்த வியற்கை வேறுபட்டனராகக் கண்டேம். ஆதலால் இதனை உமக்குக் குறிப்பிக்கவே முனவந்தேனென்று சொல்லிப்போயினான். அதனைக் கேட்டவுடனே நெஞ்சு திடுக்கிட்டு உவகைமாறிச் சற்றுக்கவலைகொண்டனராய், எவ்வகையாயினும் மகனவந்துசேர்ந்துதுபோதும், மேலே விகற்பங்களைச்சீர செய்து கொளவேனென்னுந் துணிவாலொருவாறு தேறிக் காலந்தாழாது கலம்புக்குத்தம்மைநகரைத் தழுவிக்கொள்ள, அவரும் வழிபட்டு நிற்க, வெண்காடர் உச்சிமோந்தனைத்து ஆதரித்துச் சாவதா எம்மாயருகிருத்திக் கொண்டு, பின்பு, அக்கலத்துள் சிலவரட்டிகளும் அவைமுதலிய சிவபண்டங்களூந் தனிர வேறிலலாமை கண்டு, பிரமித்து, உடனே சென்றோருளொருவன் வந்து மருதவாணர் சித்தவிகற்பத்தினராயினொன்று சொன்னதுண்மையேபோலும். நஞ்செல்வன் முக்கருதியுஞ் சிறிது வேறுபாடுறுள்ளது. ஆயினும் தேற விசாரிப்போமென்று, மெல்ல மகாவிநாயகமூர்த்திமானை அழைத்துக்கொண்டுபடகிற் பிரவேசித்துக் கரையை யடைந்தோர் மணிநாடத்துல மருதப்பெருமானையிருக்கப்பண்ணி, மெய்க்காப்பாளரை யமைத்துக் காக்கத் திட்டஞ் செய்து, மீட்டும் மருதாசுவரத கலத்திற்கேசி, அங்குள்ள சாக்குகளாகிய வரட்டி, அவல முதலியவற்றினையும், என்மையெட்டி கணக்குமுதலியவற்றையுமெடுப்பித்து வந்து மருதவாணரோடு சென்று வந்த வாணிகமாகக் கருடனிருந்து சோதிக்கும் போது, அவர் பெட்டியில் ஒரு வரட்டியும் ஒலையுமிருக்கக்கண்டு, முதலில் வரட்டி பெட்டியிலவா நிமித்தமெனான? இதில் ஓர் விசேடமிருக்கவேண்டுமென்றெண்ணி அதனை யுடைத்துப் பார்க்கையில் அதனுடேவ் சூரியனொளிவிட்டெழுந்தாற்போலும் மாணிக்கமொன்றிருக்கக்கண்டு வியந்து, மற்றைய வரட்டிகளையும் சோதனைசெய்கையில் அவ்வாறே யெல்லாவற்றுள்ளிருக்கவே வியப்பு ம்கனிப்பும் அடங்காதவராய்த் தம்மை மறந்து, தம்மைந்தர் திறத

பட்டினத்தார் மருதப்பிரானைக்காணுதுவருந்துகை. அக்

தையும் ஆற்றலையும் எண்ணியடங்காமகிழ்வோடுமற்றையவற்றையும்கேட்கையில் அவல்முட்டைமுழுவதும் பொன்மணல் விரவியதாகவுழிருந்தன. ஒலையையெடுத்ததுப்பாக்கையில் அது உடனென்ற ஏனையவாணிகமாக்கள மருதவாணாபாற் பெற்றுக்கொண்டவரட்டிககாக, நகாசென்றவுடனே அவ்வரட்டியைக்கொடுக்கும்படியொப்புக்கொண்டெழுதிக்கொடுத்த பத்திரமாகவிருந்ததுகண்டு, அவ்வாணிகமையெனநோக்கி, இதுநீவிர் எழுதிக்கொடுத்ததாமோவென அவர்கள் யாவரும் ஒப்புக்கொண்டு ஆமையாமெழுதித்தந்ததே எல்லாகூறித்தமமுளவியப்பும் அச்சமுமெய்தி மருதவாணாதரமறியாதுமயங்கிச் சித்தவிகற்பங்கொண்டனொன்றும், வாணிகமமுறையே செய்யவறியாது, வறிதே வரட்டியும் அவலும்கொண்டுவைத்தாரொன்றும் மயங்கி மோசம போனோமே! அடைமனமுயில அவாபாலபெற்ற வரட்டிகளை நன்கு சோதியாமல சாதாரணமானதெனநெண்ணி அடிப்பெரித்தொழித்தோமே! அவர்பத்திர மெழுதிக்கொடுக்க வென்றபோதும் யோசிக்காமற் போனோமே! இப்போது திருவெண்காடா பத்திரப்படி வரட்டியைத் தாசசொலவாராணை என்னசொல்லவல்லோம். உளவறியாது, மருதவாணா சித்த விகற்பங்கொண்டாரொன்றும் யாரோ அவர்குச் சொல்லிவிட்டார்கள் இனி அவா நமமை என்னவகையில் எண்ணுவார்? நாம் அனைவரும் அவரை வஞ்சிக்க. முயற்சித்தவர்களாக வல்லவோ முடிந்தது. என்ன நோந்தது? எனசெய்யக்கடவோமென்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பட்டினத்தார் மருதப்பிரானைக்காணுதுவருந்துகை.

திருவெண்காடோராவென்றால் தமக்குத்தமமகனா தேடித்தந்தமணிக் குவைநிக் குவைகளைக்கண்டு, களி ததுமபினவராய் அங்ஙனே ஒடித்தமமகனைத் தழுவ ஆவல்கொண்டு அக்காவன் மாளிகைக்குட் சென்றார். அங்கே மருதப்பெருமானைக் காணாமல் திடுக்கிட்டு மெய்காப்பாளரை வினாவ, அவர்கள், எம்முடையோ! நீரிட்ட கட்டளைப்படியே காததிருந்தனம், ஆயினும் தேவரீர் திருமகனார் சென்ற வழியாமறியோமென்று கலங்கினின்றுனர். திருவெண்காடார், மனத்துள்ளமும் ஓர் கலக்கந் தோன்ற இனி என்செய்கோ! நான் எனமகனுண்மையுந் திறலுமறிபாது தவறிழைத்தேனே! எவ்வாறினியவனைக் காண்பேன்! என்னகருகியதோ அவன் திருவுள்ளம்? தந்தை நமமை இழிவெண்ணினொன்று எண்ணுமோ? அறிவிலோர் சொற்கேட்டையா அவமதித்தனரோ எனச்சிந்திக்குமோ? எனனுயிர்க்கிழுவன எனனைஞ்சென்னைச் சுடப்பண்ணிமறைந்தனனே! தவறு தவறு!! ஆயாதுசெய்யுங்காரியம் ஓயாத்துய்ரமாமன்றோ. “பதமுத தாரியஞ் சிதறது” என்னும் பழ

மொழியையும்மறந்தேனே எனறிப்படி. நெடுநேரஞ் சிந்தித்து, வேறோ ஞாபகந் தோன்ற நெடுநாட்பிரிந்தபிரிவாற்றாமையால்தாயமுதலியோகளைப் பாரககவென்றுஒருகால போயிருக்கினும் இருக்கும்; ஆதலால் மனைபுகுநது பாரப்போமென்று வினாவோடுமபோயினார். அவரு பெருங் களிப்பிலிருக்குநதமனைவி தாயமுகம்நீர்க்கிச் சிறிது மனத்துயரமாறினவராயத் தம மகனா வரவை விசாரித்தனா. அப்போதவ்விருவரும் இப்போதே நமது சிறுவனவநதுண்டு இதோ புறத்திற் சென்றாள். எமக்கவன வாணிபத்தினும்தேடித்தநது பூசித்தளித்த ஆடை பூண்மணியினையெனக்காட்டக் கண்டுமூ ஒரு சமரூறினரோயன்றித் தம மனத்துட்டோன்றிய கலககமுற்று மொழித்தவரல்லா. ஆகவே மீட்டுமமருதவாணரை ஒருக்காற பாரககவேண்டுமென்னும் அவரத் தூண்டிகொண்டேயிருப்பவெழுநதங்குமிங்குமோடித்தேடி நகரமுற்று மநாடுவராயினா. நாடியும் எங்குங் காணாமையால் பெருங்கலககப்பட்டவராய மறுபடியும் தமமாளிகைவநது கிலேசப்படடுக்கொண்டிருந்தனா.

மருதப்பிரான்றிருவுருக்கரநததுமசிவசருமாமுத்திபெற்றதும்.

இவநிங்நனமாசு மருதவாணரோ, இடை மருதில தமமை அன்போடு படவுருவத்துப் பூசித்து நேசித்திருந்த சிவசருமா பாவனைமுதிராது சிலயோகங்கூட, அவா குடுமபத்தினரோடும இரவுபகலற்ற சிவயோக சமாதியிலிருக்கையில், அவாக்குக் கூறியிருந்த பதினாறாண்டு நிரம்பியதால் சோதிப்பிழம்பாக வெளிப்பட்டச சோதியில் அச்சிவசருமனாயும் அவா குடுமபத்தினனாயும் ஐயங்கம் பண்ணிக்கொண்டு தாம் தமமுடைய மூலநிங்கமுரத்தியாகிய மஹாலிங்கத்துட்பிரிவறக் கலந்தெழுந்தருளி வீற்றிருந்தனா. கேளும முனிவர்களே! கடவுள் “பந்தமும் வீடும படைப்போனானே” என்ற முதுமொழி உணமையாயிற்று என்றுபமன்னிய முனிவர் கூறினா.

பட்டினத்தடிகள் திருவருள்பெற்றது.

அப்பால நடந்த வரலாறு கூறுமென முனிவர்கள் வினாவ உபமன்னிய பகவான சொல்லலாயினா முனிவர்களே! இவ்வாறு திருவெண்காடர் கிலேசப்படடு உணடி வெறுத்தவராயச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவா மனைவியார் ஒரு சிறு பெட்டியைத் தந்து அவர் முன்வைத்து இதனைத் தேவரீர் வந்தவுடனே கொடுக்கும்படி ழுதுமைந்தனற்றந்துபோயினான் என்றா, உடனே பட்டினத்தார்மைந்தனற்றந்தெனவேபோவலோடெடுததுத்திறந்து பார்த்தா. அநில ஓகாதற்றவூசியும்ஓ ஓலைநறுக்குமிருக்கககண்டுயிருந்த ஆச்சரியமுடையவராய அவ்வோலையைப்பார்க்கஅத்

னுள் “காதற்றவூசியும் வாராது காணுங்கடைவழிகடே” என்றெழுதியிருந்தது. ஆயின் இவர் முன்னாடு செயதவகுறை முக்கடிவந்த மூர்த்தியாதலால் மருதவாணப் பெருந்தகையாரா திருநோக்கம், பரிசம், பாவனை, வாராததை முதலியவற்றால் மனம் முன்னமே பகருவப்பட்டிருந்த தாக, அவ்வளவிறநூனே இவரோடு ஒருமைப்பட்டிருந்த இருவினைக்கடமவே, மும்மலமும் பரிபாகப்பட்டு, நோக்காணமுரு கததமாய், ஐந்தாபுலனுமொரு நெறித்தாகி, ஆறுபகையும், எழுபிறப்புங் காலம், வெண்வகைச் சித்தியும் எதிரினை பணிகேட்ப, ஒன்பது நிலையுந் தாண்டிப், பத்துத்திசையும் சிவானந்தம் பரிந்தவெள்ளமாகவெழுந்து கவர, அதனுண்முழுகித்தேடும் பொருள் வேறொன்றினிக் கவலையற்றாராதலும் அருளவாணி முன்னிறகவே

“பட்டைக்கிழித்துப்பருவூசிதன்னைப்பரிந்தெடுத்து முட்டசசுருட்டியென்மொயகுழலாளகையின முன்கொடுத்தாக கட்டியிருந்தகனமாயசுகாரிதனகாமமெல்லாம் விடமுப்பிரியவென்றோவிங்ஙனேசிவனமீண்டதுவே” எ-ம.

“சூதுற்றகொங்கையும்மாராகலவியுஞ்சூழ்பொருளும் போதுற்றபூசலுக்கெனசெயலாஞ்செயதபுண்ணியத்தால் தீதற்றமன்னவன்சிறந்தையினின்றுதெளிவதற்கோ காதற்றவூசியைதநதுவிட்டானென்றனகைதனிலே”

எனறுசொல்லி இருல்கைப்பற்றுமற்றவராய உபசாரதம்பிறந்த சித்தவிருத்தியுடன் உலகத்தினையருக்கிய நோக்கால நோக்கி, “தாம் பெற்ற பேறிவவுலகம் பெறுக” எனப்பது சிவமெயஞ்ஞானி சுளது தயாவினியலபாதலால் உலகத்தாராயும்பொருட்டு, தமது நெஞ்சினை முன்னிலையாகக் கிணராததுவா.

“வாதுற்றதினூபுரணனாமலையாமலாபபததைப் போதுற்றெப்போதுமபுக லுநெஞ்சேயிந்தப்பூதலத்திற் றீதுற்றசெலவமென்றேடிப்புதைத்ததிர்வியமென காதற்றவூசியும்வாராதுகாணுங்கடைவழிகடே” எனவும்.

“வேதத்தினுட்பொருண் மண்ணைச் மங்கையை விட்டுவிடப் போதித்தவன்மொழி கேட்டிலையோ செயதபுண்ணியத்தா லாகித்தனசநதிரன்போலே வெளிச்சமதரம்பொழுது காதற்றவூசியும் வாராதுகாணுங்கடைவழிகடே, எனவும்,

உபனிதப்பொருளவாகிப் திருப்பாடலருளிச்செய்து, தாயா னா நோக்கி, அமமே! உமது தவஞ்சிறந்தது நீ யாதொன்றற்கும் வருந்தாதிரும். உமமை ஒருகணமும் பிரியேன். யான் குரு பரன ஆணைவழியின்பவனாயினேன். என அனையாரும்அக்குறி

ப்பறிந்து, ஐய! எனக்கிதுநாள் சமீபித்திருப்பதால் எனனீமக்க
டனைக் கழித்தாவது செல்லலாகாதாவென, அவ்வாறேயாக, என்று
சொல்லி, எதிரி ஈறதமது ஆததநண்பரும் தலைமைக்காரியக்கார
ருமாகிய சேந்தனரை நோக்கியிப்பொரண்முழுவதும் இவ்வுலகிற்
பல்லாரும்கொள்ளப் புரிவீரென்று சொல்லி, குறைபிடப்பணிதீது
விட்டு, தொடர்பொன்றுமில்லாராய்ப் புறப்பட்டனா. அக்காலத்
திலவந்திருமேனிமேலாடைகழனறிருந்தமைபுமுணர்ந்திலா. அ
துகண்டு அவர்மனைவியா சிவகலையமமையாசென்று வணங்கியெ
ம்பெருமானே! அடிமைசகுத்தேவரீனாவிட்டோராகதியிலையே!
அடியேனுமமுடனவருகிறேன என்று பணிந்துகூற, பெண்ணே!
யாவர்க்குங் கதியாவார் சிவபெருமானா ஆயினுமயான குருபரன்
றிருவாணைவழிநிற்பெனையினேன இனி இவ்வுலக முயற்சியில் உழ
ல்வேனலவேன, நீயோ! என்னோடு தொடரத்துவருமாற்றவில்லா
தவனாதலால் சிவநேசம் அடியாநேசமறவாமல் இந்நகிருந்து திருவ
டியடைதி. எனனுரை மறுப்பதுன கடனலலவென்று சொல்லி அவ
ரைநிறுத்தி, எதிலாபேற சென்று ஊர்ப்பொது மண்டபமடைந்தி
ருந்தார அப்போது, அவ்வூரி ளுள்ள முதியோரா, நட்பினா, சுற்ற
த்தினா, அயலவா முதலிய யாவருமிசெய்தியறிந்து வந்து கூடி
அவரைக்கண்டு, ஐயோ! எனசெய்தீர், நீர் எங்கள் முதலியலலீரோ?
என்னகுறையுள்ளதென்றிப் பரதேசிகோலங்கொண்டா? இனி எம்
சகு ஆதரவாவார யாவர என்றிரங்கினா அது கேட்டு வெண்
காட்டையா அவர்நனைச்சுட்டி. நோக்காமே பராமுகமாக நோக்கி
த்திருவருளோச சிந்தித்து,

மனையாளுமககனும் வாழவுநதனமுந தவ்வாசன மட்டே
யினமானசுற்றமயானமட்டெவழிககேதுதுணை
தினையாளவெள்ளளவாகினுமு ாபுசெயதர்வீந
தனையாளவெள்ளுமபரலோகஞ்சித்திக்குஞ்சுத்தியமே.

அத்தமும் வாழவு மகத்துமட்டே விழியம்பொழுகம்
மெத்தியமாதருமனீதிமட்டேவிமயிவிமயியிரு
கைத்தலமேலவைத்தமுமைநதருஞ்சுகாடுமட்டே
பற்றித்தொடருமிருவினைப்புணையபாவமுமே.

எரியெனக்கெனனுமபுமுுவோவெனக்கெனனுமிநதமண்னுஞ்
சரியெனக்கெனனுமபருந்தோவெனக்கெனுந்தானபுசிக்க
நரியெனக்கெனனுமபுன்னுயெனக்கெனனுமிநநாறுடலைப
பிரியமுடனவளர்த்தேனீதனாலெனனபேறெனக்கே.

அண்ணதன்வீதியா சிருப்பாகு மணிபடையோர்,
நன்னொருநாலெனபதாமவரேவனுந்நுயிவ்வுர்

பட்டினத்தார னுருவருள்பெற்றது.

துண்ணென்பசிகுமடைப்பள்ளியானகுகமுமெல்லா
மெண்ணிலிகாலமவமேவிடுததனமெண்ணரிதே.

என்று நிலையாமையெப்பற்றிககூறிப்பின தமது நெஞ்சை
முன்னிலையாகி அவாகருககுமுன்னிலைப்புற மொழியாக
மாடுண்டு கனறுண்டு மககளுண்டென்று மகிழுவதெல்லாம
கேடுண்டெனுமபடிசேட்டுவிட்டோமினிககேண்மனமே
யோடுண்டு கந்தையுண்டுளையெழுததைநதுமோதவுண்டு
தோடுண்டகண்டனடியார்மககுததுணையுமுண்டே.

ஆறுண்டு தோப்புண்டணிவிதி யம்பலந தாறுமுண்டு
நீறுண்டுகரதைநெடுங்கோவணமுண்டுநித்தநித்த
மாறுண்டுலாவிமயங்குநெஞ்சேமனைதோறுஞ்சென்று
கோறுண்டு தூங்கிப்பினசுமமாவிருககசுகமுமுண்டே.

உடுககககவிக்கந குளிரகாற்று வெயயிலுடங்கி வந்தாற
றடுககபபழையவொருவேட்டியுண்டுசுகமுமுதும
படுககப்புறநகிண்ணையெங்கெங்குமுண்டுபசிததுவந்தாற்
கொடுககசசிவனுண்டுநெஞ்சேமககுததைவிலையே.

நாட்டமென்றேயிருசற் குருபாததை நமப்புமாம
லாட்டமென்றேயிருபொலலாவுடலையடர்நதசநதைக
கூட்டமென்றேயிருசற்றததைவாழ்வைக்குடங்கிழீநீ
ரோட்டமென்றேயிருநெஞ்சேயுனநகுபதேசமிதே.

ஒன்றென்றிருதெயவமுண்டென்றிருவுயா செல்வமெல்லா
மன்றென்றிருபசித்தோரமுகம்பார்நலலம்முரடபு
நன்றென்றிருநடுநீங்காமலேநமககிட்டபடி
யென்றென்றிருமனமேயுனககேயுபதேசமிதே.

என்று ஷெறத்தகக துன்னதென உறுதியைக்கூறியபின முன்
னிலைப்படுத்தி,

ஊர்ருமககோருபதேசங்கேளு முடம்படங்கப
பொர்ர்ச்சமனைககமுலெற்றுநீறதைப்புறநகிண்ணையிற்
சாரீரனநதலேசுகற்றததைநீங்கிச்சகநகைக
வேர்ருமககவாதாமேதருவரிணையடியே

கண்ணுண்டுகாணக கருததுண்டு நோக்கக்கசிந்துருகிப்
பண்ணுண்டுபாடச்செவியுண்டு கேட்கப பல்பச்சிலையா
டெண்ணுண்டுசாதத வெதிராநிற்க விசனிருககையிலே
மண்ணுண்டுபோகுதையோ கெடுவிரிந்த மானிடமே.

ஐன்ற திருப்பாடல்களை இதோபதேசமாகவருளிக்கெய்து,வே
று,வாய் பேசாதுமெனததிருந்தனர், இவ்வாறு இவர் கூறியதை

திருவெண்காட்டர், சரித்திரம்.

க் கேட்டவர்கள் வெருவி நாணமுற்று இந்த நிலை யாம் பெறுவது
கிடக்க, உணர்வதும் அருமையென் றுளங்குசிச் சென்றனர்.

அரசன சேந்தனாச்சிறைசெய்ததும்

திருவெண்காட்டரைக்கண்டதும்.

அப்பால் இவா துறவுநூண்டதும் இவரது செல்வமுற்றும்
ஊர்சூறை 'கொள்ளவிடப்பட்டதுங் கேளவியுற்ற அநநாட்டர
சனவநது நிதியறைகொளையாபாதவண்ணந்தடுத்தி, திருவெண்
காட்டடிகள் தமக்கைமைநததைத் தருவித்து இவருரிமைமுதலிய
ன கொடுத்தங்கு இருக்கச்செய்து, முறைபடிபக குடும்பப
பாதுகாப்பினுகுவுண்ணும்பொருள்தவிர வேளையவற்றைத் தன
து பண்டாரத்துச் சோப்பித்ததுத் தந்ருமசாலைமுதலியவற்றிற்குப்
யோக்கிக்க கட்டளையிட்டான.

அப்போது, திருவெண்காட்டடிகள் நண்பருந் தலைமை காரியக்
காரருமாயிருந்தசேந்தனரது உண்மைநிலைமையை அறியாத அவ்வ
ரசன் அவரைநோக்கிச் சேந்தனாரே! நமது திருவெண்காட்டர் செல்
வமளவை கடந்தனவென்று பலருஞ்சொல்லக் கேளவியுற்றிருக்கி
னரோமாயைவாவினனு மெங்கெங்குள்ளதெனக் கேட்கச் சேந்த
னார் அரசனைநோக்கி, மஹாராஜனே! அவர் நிதியுள்ளன முழுவ
தும் காட்டிவிட்டேனாக இனியொன்றாமறியேனென்று கூற, இறை
மகன் அவர் சொல்லிலையுங் கொண்டவனாய்த் தன் பரிசனாகளை
நோக்கி இவர் உண்மைகூறி, வெண்காட்டர் நிதி நிலைகளையெமக்குக்
காட்டுமவரையில் இவரைச் சிறைசெய்யின என்று கட்டளையிட்டு
ததவததைத் தளைசெய்தாற்போலுந் தளைசெய்து சிறையிலிட்டு,
இவர்காணியிடம் பொருள் முழுவதும் வெண்காட்டர் பொருளெ
ன்று கவர்ந்தான. சேந்தனாரோ சிவம் பழுத்த நெஞ்சத்துப்பத்
திவடிவினர்; யாதோவஞ்சமுமறியாதவா. ஆயினும் அவராகித்து
ன்பநோந்த காரணம், வெண்காட்டராகிய அவர் ஆசிரியர் தம்பொரு
ளைச்சூறையிடப்பணி தத்காலையில் அறத்தின் வழியே அரிதிறேடிய
விப்பொருளுஞ் சூறையிடம்பாலவோவென்று நெஞ்சிலெண்ணினார்.
இங்ஙனம் குருவாகிய தன்னமேல்விசாரமபிறந்தகும்மம் இவ்வா
று துன்பவிளைவுக்கேதுவாயிற்று. உடனே அச்சேந்தனார் மனைவி
யார் அரசன்கோன் முறைககஞ்சித் தமது ஒரே பேறுகிய ஆண்
மகவினையெடுத்துக்கொண்டு வேற்றுரிந் சென்றகற்புநிலைவறாது
கூலிவேலையாற்சீவனஞ் செய்திருந்தனா. இஃதிங்ஙனமிருக்க.

அரசன் பிழப்புபட்டினத்துப்பெருந்தகையாணக்காரணவேண்
டிவந்து ஊர்ப்பொது மண்டபமடைந்து அங்கு சிவஞான நித்
தையில் வீற்றிருக்கும் எமது வெண்காட்டடிகளைநோக்கி, ஓயரே!
நீர் இப்பரதேசி கோலங்கொண்டடைந்த விசேடப்பே மென்னை

யென்று வினாவ, அக்கோமகனை நோக்கி “நீர்நிற்க நாயிருக்க” என்றார் அதுகேட்ட வேந்தன், நாணமுற்றுச்சென்றான்.

சிவயோகசாதனையிளிஞத்தல்.

அப்பாலஅடிகளாரும் பசிவந்தபோது ஊரீற்சென்றிருகையேற்றுண்டுதமது நாட்டமுழுவதும் சிவனடிசகண்ணதாக மாறுபாடின்றி நினது சிவயோகசமாதியில் சகசவனுபவம் பிறக்க, யாதொருபொருளினும் பற்றுவிடுதி யிரண்டுமற்ற திறமே மனைவியாகவும், பலவுயிர்களும் மைந்தராகவும், சிவனடியவர்களே சுற்றத்தினராகவும், ஆறியாமையே பகையாகவும், அன்பே பொருளாகவும், அருளேயிடமாகவும், தத்துவங்களேயேவலாகவும், சாந்தமேசாராகவும், தவமே முயற்சியாகவும், தன்னிழப்பே போகமாகவும், பிச்சையூணும் நிலப்பாயலுங்கொண்டு நிரதிகயாநந்தத்திருந்தனா.

இந்நிலைமையறியாத அவ்வூர் வாழ்கின்ற விவர்குற்றத்தினர் இவரது பிச்சையூணும் புறந்திண்ணைக கிடக்கையுங்கண்டு, இவர் செய்கையால தம் மரபுகுத்தாழவு நோந்ததாக வெண்ணி, அவ்வூரீற் பிச்சையிடாவண்ணம தடை செய்தனா. அப்போது, படடினத்தடிகளீவர்களிடத் திரக்கமுற்று உணமையறிவுண்டாமபடி பசுமையசகுஞ் சிறுவருடனடியும், குப்பைமேற புரண்டும், தூயநிலத்திற் றமது காலிற் பழுதைசுற்றிப் பற்றி யீராகுமபடி சிறுவனாயேவியும், பிச்சொன நாட்டவா பழித்துரைக்குமபடி குடியிருந்த மனைக்குக கொள்ளிவைப்போம் என்று சொல்லிச சரிததும் வந்தனர்.

திருவெண்காடாகுத்தமககையார நஞ்சிட்டதும், ஊர்பற்றியெறிந்ததும், தணிந்ததும், திருவெண்காடு சேர்ந்ததும்.

அதுகண்டவூர் முன்பிறந்தாராமானமபொறுதவராயஇவரிமக்கினு நன்றொழைக்கருதி விடங்கலந்த ஒட்டப்பஞ்சமைதது இவருணைக் கொடுப்பித்தனா. அதனைத் திருவெண்காடர்திருவருளாலறிந்து, “தன வினைதன்னைச சுடும் ஒட்டப்ப மூட்டைச்சுடும்” என்று சொல்லி அதமககையார வாழ மனையிறப்பிற்செருகலும் தீபபற்றி ஒருவராலுந தணிக்கமுடியாது பிராணிகட்குஞ் சேதம் வராதபடி யூமுற்றுஞ் சுட்டது. அதுகண்டயாவரும் அஞ்சிப்பட்டினத்தடிகள் திருவடிகளை வணங்கி முறையிட, இரக்கமுற்று அத்தியினைத (தங்களைக்கேட்டுப் பிறந்திறந்திலம்) எனனும் செய்யுளைப்பாடித் தணித்தருளித் திருவெண்காட்டை யடைந்து சிவபெருமானைத் தரிசித்து (விளக்கினை வையமுய்ய) என்றது முதலிய பலதமிழ்ச செம்பாடல்பாடிபலியேற்றுண்டுஅங்கு “குடியிருந்த மனைக்குக கொள்ளி ஸங்ககவேண்டும்” என்று சொல்லி எழுந்தருளியிருந்தனா,

திருவெண்காடா தாயராக்குத்தனகிரியைசெய்தது.

அங்ஙன மிருசகையில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிவருடைய அன்னையா வாழநாள குறுகித் தேவியோகீழற்றனராக, சுற்றத்தினர் வழங்கப்படி யீமக்கடன கழிக்க மயானத்திற சோத்தனா. திருவெண்காட்டிருந்த பட்டினத்தடிகள் அதனைத் திருவருளானையாலுணரது பெருமான கட்டளைப்படி தாமதம்முடைய அன்னைக்குச்சொல்லிய வண்ண முடிசகவெண்ணிப் புறப்பட்டுவந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்தது மயானவெலலை யடைந்தவளவில சுற்றத்தினர் வெருண்டொதுங்கவே தாம் அருஞ்சென்று, அளாகளடுக்கிவைத்த சிதையைத் தள்ளி வாழைப்படடையாற சிதையடுக்கி அதன்மேலனையைகூட்டித் தி

வெண்பா

ஐயிரண்டு திங்களா வங்கமெலாநொந்துபெற்றுப்
பையலென்றபோதேபரிந்தெடுத்தது - செய்யவிரு
கைப்பற்றத்திலேநதிங்கனகமுலைதந்தாரோ
மெய்ப்பிறப்பிதகாண்பேனிணி.

(க)

முந்தித்தவங்கிடந்துமுந்நூலுநாடசுமந்தே
யநதிபகலாச்சிலையாதரித்துத் - தொந்து
சரியசுமந்துபெற்றதாயாதமடுகோ
வெரியத்தமுடநிலேன

(உ)

வட்டிலி லுந்தொட்டிலி லுமாமே லுந்தோணமே லுங்
கட்டிலி லுமவைத்தெனனைக்காதலித்து - முட்டச
சிறகிலிட்டுக்காப்பாற்றிச்சீராட்டுந்தாயக்கோ
விறகிலிட்டுத்தீமுட்டுவேன.

(ங)

நொந்துசுமந்துபெற்றுநோவாமலேநதிமுலை
தந்துவளாததெடுத்துத்தாழாமே - யந்திபகல்
கையிலேகொண்டெனனைக்காப்பாற்றுந்தாயத்தனக்கோ
மெய்யிலேதீமுட்டுவேன

(ச)

அரிசியோநானிடுவேனாகதாடனக்கு
வரிசையிட்டுப்பார்த்துமகிழாம - லுருசியுள்ள
தேனையமிரதமேசெலவத்திரவியடி
மாரேனெனவழைத்தவாய்க்கு

(ரு)

அள்ளியிடுவதரிசியோதாயதலைமேற்
கொள்ளிதனைவைப்பேழினுசாமன் - மெள்ள
முகமேனமுகமவைத்துமுத்தாடியெனறன
மகனெனவழைத்தவாய்க்கு.

(சு)

திருவெண்காடர் தாயார்க்குத் தகன்கிரியைசெய்தது. ௯௭

விருத்தம்.

முன்னையிட்டதிமுபபுரத்திலே
பின்னையிட்டதிதென்னிலங்கையி
லன்னையிட்டதியடிவயிறறிலே
யானுமிட்டதிமூளசமூளகவே. (எ)

வெண்பா

வேகுதேதியதனில்வெந்துபொடிசாமப
லாகுதேபானிபேனையகோ - மாகக
குருவிபறவாமமகோதாடடியெனனை
கருதிவளாதமெடுத்தகை. (அ)

வெந்தாளோசோண்கிரிவிதாசுநாநிபதத்தில
வந்தாடோவெனனைமறந்தாளோ - சந்ததமு
முன்னையேநோக்கியுநதுவாங்கிடந்தென
றன்னையேயினமெடுத்ததாய (க)

வீற்றிருந்தாளன்னைவீதிதனிவிருந்தாள
நேற்றிருந்தாளினாறுவெந்துநீறுணை - பாறமெளி
வெலவீருமவாருங்களைதென்றங்காமல
எல்லாஞ்சிவமாயமேயாம (கௌ)

என்றசெந்தமிழ்பாடி உலகாபோலச சடாக்கினியாற சடாநுதம
து ஞானாக்கினியால தகனஞ்செய்து, அவரைச சிவனடி நீழல
கூடுமபடி தியான சமாநியால அநதியேஷ்ட நிறைவேற்றி, அங்க
னே புறப்பட்டார புறப்பட்டவா,

பிஷு திருவிடைமருதூரடைந்தது.

மென்னுவிழுங்கிவிடாயகழிக்கநாதேட
லெனதுஷ்டியுமெனக்கெனகோவே-நனறி
கருதாரபுரமுன்னுங்கட்டழலாறசெற்ற
மருதாவுனசநிதிககேவந்தது.

என்ற திருவெண்பா வோதித் திருவிடை மருதூர் சென்றடைந்த
னா அங்கே இவா வரவுணர்ந்த சிவனடியர எதிரகொண்டு வண
ங்க, அவர்களைத் தாமும் வணங்கிப் பெருமாண் நிருவாலயத்தைய
டைந்தது வலமவந்து பனமுறை பணிந்து எதிரின்று மனமுருக
வன்புபெருகியுடல குழைந்து எனப் நெக்குவிட்டு வியாவெழு
ந்தது, கண்ணீராராக மடைதிழந்துபாய, நாததழுதழுகக வாயா
ரப்பாடுவாராய,

திருவெண்காடர் சரித்திரம்.

“தெய்வத்தாமரைச்செவ்விதினமலர்ந்து”

என்ற வினைக்குற ளாசிரியமுதலாக வெடுத்துத் திரு முமமணிக
கோவைபாடிப் புறழ்போந்து மனைகடோறும் பசியேற்றுண்டு
கோபுரத் திருவாயில்குடியாகக் கொண்டு சிவபாகசாதனையிலவீற
றிருநதனா.

அப்பால் ஒருதினத்திலிடைமருதுடையார அவ்ர துநனவில
அவ்வூக்காவலனபோற றேறாநிப்புறநதிண்ணையிறகிடக்குமதிரு
வெண்காடர் பாலவநது கைக்கோலால நிலத்தைத் தாக்கித்திரு
வடியாற்றீண்டி யுணாததி நீ ! யாரொனலும், அவா ஊர்மெய
காவல! யானாவான தோலோ, நரம்போ, தசையோ, உரோ
மமோ, எலும்போ, உகிரமோ, மூனையோ, மூச்சோ, மனமோ
யாதோவறியேன 'கலககுறுகின்ற நெஞ்சக்கவலை யொழித்திங்கா
ணேன் என்றனா. அங்ஙனே ஆளுடைய பெருமான மறைந்தரு
ள,வந்தவா இறைவனொன்றுணர்ந்து ஆராமமேற்கொண்டனபா
ற்காரந்துருகியமுது தொழுது அவாரின்ற நிலத்து அச்சவடடினை
ககண்ணொற்றிமா பணைத்துப்பொடி முடிக்கணிந்து பன்னிப்பா
வியிருநதார இருப்பவா ஒருநாள நீர் விடாயப்பட்டெங்குங் குடி
நீர் பெறுது மருதைப்பாப்பாடிப் பின்னுடம்பை யருவருத்துக்
கருமபிடுங்கழனியிலே யீராகப்பண்ணிப்பொப்புறுவித்து ஓடிமுற
திண்ணையிற படுத்துறங்கினா. அப்போது மருதீசர் அவா கன
விற்கேறாநி ஐய! வெண்காட! இனிமதுதிருப்பங்கடோறுஞ்செ
ன்று பாடுதுயென்று சட்டலையிட்டருள, உடனே திருக்கணவிழித்
து அக்கட்டையுணர்ந்து உலகத்துயிர்தள பிழைக்கும் வண்ணம்
பலசமயப்பிணக்குகளற, அச்சமயபேதங்களை யெல்லாம் ஆனமாகக்
கருக்கு வினையளவாக வறிவூட்டிமுடிவிற பக்துவித்திலவவானமாக
களைத்தரவேண்டிப்பெருமானமது ஆறுதிருமுகத்து நின்றமதோ
ற்றுவித்தமையும், அவற்றின் முடிபும, பயனும், விளங்கக்காட்டிமே
லுண்மையுபதேச நெறியையுமுணரப் பலதமிழ்ச்செம்பாடலைப்
பாடியருளி, மருதவனத்தையா சநிதியடைந்து பலகாலும் விழுந
துபணிந்தெழுநது கோயிலவலங் கொண்டு புறத்தணைநதன்பி
னும் கரைந்துருகியாடிப்பாடிப் பிரிபாவிடைகொண்டு புறப்பட்டடுத
திருக்குடமுககு, கீழ்க்கோட்டம், காரோணம், நாகேச்சூரம், குரங்
காடுதுறை, மாயூரம், நளிபள்ளி, வலம்புரம், ஆக்கூர், கடலூர்,
தருமபுரம், சிவபுரம், வாஞ்சியம், புகலூர், செங்காட்டங்குடி, மரு
கல முதலிய திருப்பங்களை வணங்கித் திருவாரூர்க்குச் சென்று
அடியவர் எதிர்கொள்ள வணங்கியுளபுகுத திருவிதி வலம்வந்
து கோபுர வாயிலைப்பணிந்து பூங்கோயிலுடையாரையும் வீதிவி

டங்கப்பெருமானையும் பலகாற்றொழுது பாடிப்பிச்சையேற்று விற்றிருந்தார்.

திருவாரூரில் இறந்தவனை யெழுப்பியது.

இங்ஙனம் அத் திருவாரூரிலிருக்கும் நாளிலே, மிகுந்த பதனீமானான சிவ்வொருவன் பூவ புண்ணியமுடைமையால் எமது திருவெண்காட்டிசுளபால் பேரன்பும் பததியுஞ் செயது காலந்தவறாது திருவமுது முதலியவற்றைப் பசரித்து இரவுமபகலும் பிரியானுகித்தொண்டுசெய்துவருகையில், அச்சிறுவன் றாயக்கொரு மகனாக, இவன் மறந்தையோடு பிறந்த நல்லதையொருத்தியொரோ பெணமாகப் பேறுடையவளாய் வேறுதிகுகின்மையால் அப்பெண்ணையிச சிறுவனாகக் கொடுத்தது தமையன் குடியுந் தனகுடியும் விளங்கப்பண்ண வேண்டுமென்னுங் கருத்தினளாய் அவனாய்க் குணாதத, அவன் அதனை மகனுக்குணாதத அச்சிறுவன் தற்கிணங்கானாய் நிறக்ககண்ட அலவிருமுது குரத்தியரும வருந்தித் தங்குறையைப் பட்டினத்துப்பிள்ளையார்பால் விண்ணப்பித்தது வருந்துகையில், ஐயா அவர்கள் முறைபாட்டினுகிரங்கி, மேலநடக்குங் கருமங்கருதி யிச சிறுவனை நோக்கி, ஐயா! கினதாய் அதனையிவர்கள் குறைவை ஒழித்தி இறைவன் நிருவருளாகவா லுபபரீலரம். என சொல்லக்கடவாது கைப்பிடித்தி என்று கட்டளை யிட்டருளினா அதுகேட்ட அச்சிறுவன் அஞ்சி, ஆளுடைய அடிகளைவணங்கி, எம்பெருமானாரே! தேவரீர்திருவடி யைப்பிரியாதுபணி செயது கிடக்கவெண்ணினே னாகு ஊழமுறை யிங்ஙன மிருந்தபடிபோலுந்தேவரீர் இவ்வாறு திருவுள்ளப்பாங்காய்க்கட்டளையிட்ட திறமஎனசெய்க்கட்டேன. ஆயினும், எம்பெருமானே! தேவரீர் அங்ஙனம் மனமபுணருங்கால் வந்தருளி ஆசீர்வதித்துய்யக்கொண்டருள்கவென்று வணங்கி விண்ணப்பித்தான் அடிகளும அங்ஙனமாகவென்று அனுககிரகித்து விடைகொடுத்தனுபியருளினார்.

அங்ஙனே அவனாரும் அததையும் களிப்போடும் அழைத்துசென்று நன்னுளகுறித்து மனமபுரிவித்தனர். அம்மண்பநதலிலே, பட்டினத்தடிகளுஞ்சென்று, அவன்கருதியவாறு வாழ்த்தி, அவ்வாழத்தினோடுமேலவன் உறுவதுங் கூறுவாராய்.

“நாப்பிளக்கப் பொய்யுரைத்து நலநிதியந்தேடி

நலனொன்றும் நியாதநாரியரைக்கூடிப்

பூப்பிளக்கப்பெய்யுரைத்துப் புற்றீச்சலபோலப்

புலபுலெனக்கலகலெனப் புதலவாகளைப்பெறுவீர்

கார்ப்பதற்கும்வகையறியீர்கைவிடவுமாட்டார்

கவர்பினந்தமரதனுளையிறக, னுழைத்துக்கொண்டா

ஆப்பதனையசைத்துவிட்டருங்கதனைப்போல

அகப்பட்டாங்கிடநதுழலவகப்பட்டீரோ

என்ற செயலுக்காகுநிச சேஷையிட்டு ஆசிராதித்து இசைசவழி
சென்றனர்.

அப்பால அவ்விடலை மனைவியோடுகூடி வாழ்ந்திருக்கையில்,
சின்னா கழியலும், ஊழவினையுரப்ப ஓர்நாள் எண்ணையிட்டு
நீராடியனறிரவில் காழங்கைமிகு மனைவியோடு புணர்நதனாக,
சன்னிபாதங்கண்டு, ஆயுளமுடிந்திறநதான் ஹததனும் அவன்
மனைவிமாமதாய சுற்றம் அயலவரும் கூடிக்கடலெனமறுகியாராக
குஞ்சுகியாதபேரழகை செய்தாள்

அததருணம், திருவருளிசசைவழியுலாவும எமது பட்டினத
தையா அவவீதிவழிவர ம சண்டா சிலா ஓடிவந்து வணங்கி நி
ன்று எம்பெருமானே! தேவரீர்க்குப் பத்திப்பேரன்புசெய்து திரு
வாக்கால வாழ்த்துப் பெற்ற அடிமைச்சிறுவன் இன்று சன்னிபா
தத்தினால் இறந்தனன் என்று கூறக்கேட்டுக்கொண்டே வந்தபோ
து, அவ்வழுகையோசை செவிப்பட்டிரக்கமுற்றும், அவனருகே செ
ல்ல, அங்கு இரங்குவாராயவரும் ஐயரைக்கண்டழுகையொழித்து
வணங்கினிறநராகவே அப்பினமகனைத கருணையானோகி,

விருத்தம்

வடிவநதானுமவாவிபம்மகளுநதாயுமாமியும்
படிக்கொண்டாருமூரிலேபழிக்கொண்டானீதியோ
குடிவநதானுமேழையோசுவவாருனுங்குழையோ
நடுகின்றனுமவீணோநகரஞ்சுழையானதே.

என்றசெயலுப்பாடியவங்ஙனே தமமையாட்கொண்டார் பேரரு
ணிலையொடி,

விருத்தம்

மண்ணுமுருகுமரமுருகுமாயையுருகுமாலுருகும
பெண்ணுமுருகுமானுருகுமபேதாபேதவகையுருகும
அண்ணலுருகுமிடத்தமாரநதவாததாருருகுமாவணையான
எண்ணியுருகுங்குருநாதனென்பாலுரைத்தவோமொழியே.

என்ற திருப்பாட்டைப்பாடியருளினார். அவ்வளவில் இறந்து
கிடந்த பிணமகன உயிர்பெற்றுத் துள்ளித்துடித்து உறங்கி விழி
த்தவனைப்போலெழுந்த வணங்கி நின்றான். தேவர் பூமழைபொ

ழிந்தனா அந்தரதுநதுபி முழங்கிற்று. அடியவா ஹாஹாமுழக்
கஞ்செய்தனர். அங்கு நின்ற சராசரவுயிரகளைத்தனம் ஆநந்த
வெள்ளத்துண் ஸ்துதின. * பின்பு உயிர்பெற்றெழுந்த காளை நடந்
தவண்ண மொன்றம் அறியாதவனாய், பெருமான திருவமுதுசெ
ய்யக காலநதாழ்த்தித் என மனம்பதைத்து வருந்திநின்று, ஐயா
பிச்சை ரிவேதனத்தைச் சித்தஞ்செய்வதற்கு முயலத்தொடங்க
லும், கண்ட ஆண்டவையாரா திருவுளங்குனிந்து,

வெண்பா

எருவாய்குருவிரனமேலெழுமுககூடடுக
கருவாய்க்கேகண்கலககபட்டாய - திருவாரூர்த
தேரோழமவீதியிலேசெத்துககூடநதாயே
நீரோடுநதாரைக்கேநீ

* இது சிவஞானிகளனுபவ நிலைமையை விளக்கியபடியாம்
எனனை? “துரியமலைத்துளதோர சோதிவளநாடு, தோனனும்நிலை
யாநடஞ் செய்யுமணிவீடு, தெரியுமதுகண்டவாகா காணி ஸ்தி
ரோடு, செததாரொழுவொன்று கைத்தாளமபோடு” எனவும்,
“சொல்லாளப்பரிய சோதிவனாமீது, தூயதுரியப்பதியி னேயும்
றையோது, எல்லாஞ்செய்வல்லசித்தா தம்மையுறும்போது, இற
நதாரொழுவொன்று புறநதாராய்து” எனவும் என்னுடையார
கூறுதலாறகாணக் வெண்க. எமமை ஆளுடையபிள்ளையாரா திரு
மயிலையில் எலும்பைப் பெண்ணுக்கியூபடியும், ஆளுடைய நம்பி
கள புகுகொளியூர் அவிநாசியில் முதலையுண்ட பிள்ளையை மீட்டும
உயநதெழுந்து வரச்செய்தபடியும் இதுவாம் “கொல்லாமைமே
றகொண் டொழுகுவானவாழநாண்மேற செல்லாதுயிருணனுங்
கூற்று” என்றதனால் சாகரவிததையின சித்தநிலைமையும் வழியு
மிதுவென்றதாம். இக்கருத்து வேதாகம வுபநிடதங்களானும் தே
வார திருவாசகமுதலிய திருமுறைகளானும் வெளிபெறக்காண்க.

இன்னும், “அடியாராகுகெளியவரம்பலவாணரடிபணிந்தால

மடியாமறசெல்லவரம்பெறலாமவையமேழளநத்
நெடியோனும்வேதனுங்காணுதநித்தநிமிலனருட
குடிகாணுநாங்கனவாகாணுமெங்களுலதெயவமே.
பிறவாதிருக்கவரம்பெறலவேண்டுமபிறநதுவிட்டா
லிறவாதிருக்கமருந்துணடுகாணி துவெப்படியோ
வறமாபுகழ்த்தில்லையம்பலவாணரடிக்கமல
மறவாதிருமனமேயதுகரிணனமருந்துனக்கே.

என இத்திருவெண்காட்டடிகளாருடனபட்டுக்கூறுதலாலும்
இவரது ஐயிக்க நிலைமையின வரலாற்றாலும் உணராக.

என்று அருளி அச்சிறுவனுக்கு நல்லருள்செய்து அறிவுணர்ந்தி வாழ்த்தி அவனை அங்கிருத்தி, அப்பால் எழுந்தருளுகையில், அவ்வூரிலுள்ளார யாவரும்வந்து வணங்கி, எம்பெருமானே! அடியோங்களுய்யும்படி எங்களைழைமைத்தொண்டுகொண் டிவடிகே தானே வீற்றிருந்தருள்கவேன வேண்ட, அவர்கள் குறிப்பினை யுணர்ந்து,

வெண்பா

வெட்டவெளியானவெளிக்குநதெரியாது
கட்டளைபுங்கைப்பிணமுங்காணாதே - இட்டமுடன்
பற்றென்றும்பற்றதுபாவினெனஞ்சிலவன
இற்றெனவேவைததவினிப்பு

எனறருளிச்செய்து, அவர்களைநிறுத்திவிட்டு அங்கு நின்றம புறப்பட்டு வழியிற கிடைத்த பலதிருப்பதிகளைபுந் தரிசித்தது வணங்கிப் பாண்டிநாட்டையடைந்தாரா

பாண்டிநாடு சென்றது.

அங்கே மதுரைப்பெருநகருறறுத திருவாலவா யுடையாரை யும் அங்கயறகண்ணமமையாரையுந் தொழுது,

கட்டளைக்கலித்துறை.

விடப்படுமோ விப்பிரவஞ்சலாழ்க்கையைவிட்டுமனந
திடப்படுமோ நின்னருளினறியே தினமேயலையக
கடப்படுமோ வறபாவாயிற்றசென்று கண்ணீர்ததுமபிப
படப்படுமோ சொகசநாதாசௌநதரபாண்டியனே.

என்றது முதலாகப்பலதமிழ்பாடி அங்கு சிலபகல வீற்றிருந் தருளினார். அப்பால் அந்நாட்டிலுள்ள திருப்பதிகளெல்லாஞ் சென்று உடையவரைகரும்பிட்டு, மலைநாடு அடைந்தது திருவஞ்சைக களமுதலிய திருப்பதிகளைத் தரிசித்தது ஆளுடையாரைப் பணிந்து பாடிக்கொங்குநாட்டையடைந்தாரா.

கொங்குநாடுசென்றது.

அக்கொங்கில் பேரையூர், அவிநாசி, முருகன்புண்டி முதலிய திருப்பதிகளிற் சென்று சிவபெருமானுரைத் தொழுது வாய்பேசா மோனவிரதத்தோடு அங்கிருக்கையி லோர்நாள ஆரை யிருளில் வடவானஸுமபோதும் புகித்தீயெழுந்து வருத்த, பட்டினப் பெருந்தகையார் சென்று, ஒருமூரககணன் குடுமியின் தலைவாயிலில் நின்று கைதட்டி அவன் இவரை அறியாது ஸாரோ காமக்கள்ளனென் றெண்ணிக் கம்கொண்டேமவந்குப

டைத்துத் தீங்கிழைக்க, எம்மைவர் நின்ற நிலைபெயராது சிவசிவ வென்றிருக்க, அடுத்த மனைப்புறந் திண்ணையிறகிடநத அம்மனைக் கிழவனுணர்ந்தோடியுநது அமழர்க்கனை விலக்கி, ஏட !! பேதை யே !! இவர் சிவயோகளு சிறநத பெரியராமே, ஏனித்தீங்கிழைத் தனை யென்றுவிலக்கி, நமபெருமானை வணங்கி யழைத்துச்சென று, திருவமுதுபடைத்துப் பசியாற்றுவித்து உபசரித்தனன். அப் போது, அடிகளாரா திருவருளை நினைத்து,

பூணுமபணிக்கவலலபொன்னுருத்தானலலபூமிதனைக்
காணும்படிக்கலலமங்கையாகசலநற்காட்சிக்கசலல
சேணுங்கடநதசிவனடிக்கலலவென்சிறந்தகெட்டுச்
சாணுமவளாககவடியேனபடுநதுயாசமறலலவே.

என்று சொல்லி, உடனே

இருககுமிடநதேடியென்பசிகதேயனன
முருக்கமுடனகொண்டுநதாலுண்பன - பெருக்க
வழைத்தாலுமபோகேனானேயென்றேக
மினைத்தாலுமபோகேனினி.

எனறவெண்பாவைப்பாடி, அவகிருநது புறப்பட்டுத் துளு வம்புக்குக் கோகரணமபணிந்துபோய், உஞ்சேனைமாகாளம் அடைந் து, மாகாளேசசுரரைப் பணிந்து நகருடுத்த சிறுபூங்காட்டி லுள்ளதோர கணபதிபாலய மடைந்து பரஞ்ஞானமடையிலவீற் றிருந்தருளினா.

கழுமரம்பற்றியெரிந்தது.

அவ்வனமிருக்க, அந்நகரத்தையாரும், பத்திரகிரிமகாராஜன இருவினையொப்பு மலபரிபாகமும் உததமசத்தினிபாதமும் வாய் தது அதிதீவரபக்குவரா யிருந்ததால் அவவரைத் தேமறசசிவ ாருள புரிந்தமையின, அவர் அரண்மனையில் களவுசெய்யும்படி ஒரிச்சை யுண்டாகச் சிலகள்ளா ஒருங்குகூடிவந்து அககுதுங்காட்டிலுள் ள கணபதி சநதிதியை யடைந்து தங்களுக்குக் களவு வாங்ககவே ன்று பிரார்த்தித்துச் சென்று பட்டணத்தைச் சேர்ந்து சோவு காலம்பார்த்தது அரண்மனையினுட புருநது தங்கள் ஆசைதணியு மட்டும வேந்தன கருவூலத்து நிதிக்குவைகளையும் மணி பூண் வகைகளையும் வாரிசுகுமைசெய்து எடுத்துச் செல்லுகையில் பிரா ர்த்தனை பலிக்கச்செய்த மூத்தபிள்ளையார் ஞாபகம்வரவே ஒடி, சந் நிதியடைந்து தங்களுக்குக் கிடைத்த களவுப் பொருளில் விலையு யர்ந்ததோர் பதக்கமெடுத்து விநாயகாக்குச் சாத்திச் செலவு ழிச்சென்றார்கள். அது இருப்போதாய்கையால் அவ்விதியுயரார ம் அவ்வேதந்தந்தப் பெருமான் திருக்கண்டமணியாது தவறி அரு

கே சிவயோகசாதனையில் வீற்றிருந்த எம்பட்டினத்தையர் திருக் கழுத்தணிந்தது. இஃதிங்ஙனமிருக்க.

அங்கே அரசன அரண்மனையிற் கருவுலத்துக்களவுபோன செயதி வெளிப்படலும், அவ்வேநதன பரிவாரங்களும், காணன் மாககளும் வெளிப்பட்டு அநநகரமுற்றும் புறவிடம்பலவுநதேடிச் செல்லுகையில் வேற்றோரடிச்சுவடு வெளிப்பட வக்கவடுபற்றிச் சென்று குறுங்காட்டுட் புகுந்து நாடிவந்து அபயனையாரகோ யிலையடைந்தனா. அவ்வளவில் வைகதையாய நிலநதெளிந்துவர அருளேதயமாகவே, சிவயோகத்தில வீற்றிருந்த பட்டினத்தை யரையும், அவாகமுத்தில ஒரிவிடம் அரதனவாரத்தினையும் கண்ட அப்பார் மனனன படாகள பதைத்தோடி யெம்பெருமானைக் களளருளொருவனென்று பற்றியோதகலைத்துத் தமக்குத் தோன றியபடியெல்லாம் துன்புறுத்து வாராயினா

அப்போது, நமமையா சமாதிவிட்டுக்கணவிழித்து வினாவொன் றுமறியாராதலிற் காலபடாபோனதிராஜிங்ங்கரா அலைக்குநதோ றும் தடுத்தல முதலிய முயற்சியொன்றும் புரியாது வேறொன்று முடியாது. “சிவசிவ”வென்று அருள்கருதி உண முகேனுகிரிநற ன்னா நிற்கவே, அவ்விதைமகன் பரிசனருட் சிலாஇவன பெருமாயக ளளளென்றோர்க்கு சிலர அக்கள்ளரிற்றலைவன இன்னும் நம்மரச ரணத்தற்றமநோக்கிக்கொள்ளுகொண்டன. அவர்க்கு உட்புழ்ந்துள்ள ளானன்றோர்கள் சிலர அபபடியலலகளிமயசகரற்ற சித்தனன்போ லும் எனறார்கள். சிலர் நமது நலலாழிவனைமயங்கச்செய்து இங்ரு கிடைக்கப்பண்ணிற்று, இல்லையேல இக்களளனா நாம் எங்கு கண் டுதேடிப்பிடிப்போம்; பிடியாவிட்டால நமநிறைவன கொடுநதண டம் புரியுமே எனறார்கள். சிலாபித்தனோவென்றோர்கள் சிலாவுட!! வாய பேசாது மூகையாயுற்றனை துங்குமுவார ஏனைய யாண்டு ற்றனா? மற்றையபொருண்முற்றுமென்னவாயிற்று. கூறினாலன றிநீயுயிரபிழைத்தலரிநாம் எனறாகள இவ்வளவு ஆரவாரத்திற ிரூம் சித்தவிகற்பங்கலக்கமொன்றும் அறிச “சிவசிவ” எனறே நிற குறிலையைக் கண்ட அக்காவனமாக்களுட்சிலா உற்றுநோக்கித் துன புறுத்தும் மற்றையரைத்தடுத்து, இவா களளரலலர் சிவஞானச செலவமுடைய பெரியாபோலும் இருக்கின்றனா. களளரானுல இநதராஜயோக்கியமான கண்டாபரணம் பூண்டு, இவ்வளவு நகா சமீபமானவிடத்தில் நமது கையிற் கிடைக்கவிருப்பரோ? அன்றி யும் நாம் ஈர்த்தலைத்துச் செய்யுமிப்பெருநதுன்பங்களுக்கஞ்சிரிதா யினும் முகச்சுளுக்கும் துன்பத்துயப்பு மினதிககளிமுகத்தினரா யுச் “சிவசிவ” என்று உண்ணோக்கி நின்றல் கூடுமோ? களிமயக்

கிணொன்பதற்குச் சிறிதுமிடனில்லை. பித்தரோ எனில் பித்துடையார்தேகவியலொன்றுமில்லை. ஆதலால் உண்மை தேறவிசாரித்து அறியாது, நாம் கொடுமை செய்தால் பழிபாவம் ஆவதன்றி இன்னும் என்னவினையுமோ? எல்லாம் அரசனுக்கறிவித்துக் கட்டளைப்படி நடப்பதே நலம் என்றார்கள்.

இங்ஙனம் இங்கே நிகழுகையில், முன்னம் ஐயநாக்கண்டவளவிலே சிலமூலககச் சேவகர்களோடோடி அரசனைக்கண்டுவணங்கி, ஏன் உழைவ!! நமதுவைப்பமையைச் சூறையாடிய களவர்கள் தலைவன் ஊர்ப்புறத்துக் குறுங்காட்டிலுள்ள விரயகாடுகாயிலிற் கிடைத்தான் அவனைக்கழுவேற்றினாலெர்ப்பிய வேளையாகிடைப்பது மரிது. இன்னும் நமதுபண்டாரமும் முறதக கொள்ளையாரும் ஆகவேவினாவிற கட்டளைதருகவென்று பதைத்தார்கள் அவ்வளவில் அரசன் நலவினைப்பரிபாகமுடையனாதலின், நெஞ்சத்தோர கலசகநதோன்றி மயங்கி நிற்கக்கண்ட கிங்கார, கோமகன் மயங்கும் சாரணம் யாது நஞ்சொல்லிலே நம்பிக்கையிலலைபோலும் என்று எண்ணி, எம்முடையாய!! நாங்களை பழிக்கிடமாம் படி ஆணைகளுகி வேற்றானைப்பிடித்து வந்தபடியன்று, அக்களவனிடத்தில் இந்நிரவிற களவுபோன இராஜயோக்கியமான சண்டாபரணமொன்று இருக்கக்கண்டேபிடித்ததன்ம. ஆதலின் வேறு ஆராய்ச்சிக்கிடனில்லை. தண்டனைக்கே, கட்டளையிடவேண்டும். அக்களவன் மாட்டிருந்த ஊராயிதுவென்றுநதந்து காட்டினர்.

ஆகவே அரசனுததமராயினும் அனுக்கிரக சத்திபதிவதன் முன்திரோதை பகிதலமுறைமையாதலால் அத்திரோதை சத்திவசத்தினராயமயங்கிக் கழுவேற்றக் கட்டளையிட்டார். அக்கட்டளையை யவர்கள் தந்து ஏனையாக்குத் தெரிவித்தலும், அடிகள் பககல காவலாளராய் விசாரித்திருந்த மற்றையா மனமொவ்வா திருக்கவும் இறைமகனாணைகளுகி, ஐயநாக்க சுமரம்பற்றுகருகழைத்துச் சென்றனர். செல்லலும் ஐயா கண்டு புன்னகையோடு மேலே நோக்கி,

“என்செயலாவதுயாதொன்றுமில்லையினித்தெயவமே
உனசெய்யலெயென்றுணரப்பெற்றேனநதவனுடுதத
பினசெய்ததினையாதொன்றுமில்லைபிற்ப்பதற்கு
முன்செய்ததினையோவிங்ஙனவநதுமுண்டதுவே.”

என்றிருப்பாடலையருளிச்செய்தனர். அங்ஙனே சுமரம்பற்றியெரிந்ததுவிட்டது. அவ்வளவில் அங்கிருந்தவரசன் பரிவர்த்தினர்கண்டு பயந்தோடி அரசனுக்கு நடந்த விவரங்களை விண்ணப்பித்

தலும், இஹ்மதன் திடுக்கிட்டு ஒன்றுந்தோன்றாதவராய்ச்சமே
மிகொண்டு தம்மையறியாத அன்பும் ஆராமையும்பிடரி பிடித்துந்
த, எண்ணையாளுடைய ஆரியமணியோர் வந்திருநியதென்று நினற
நிலையிலே பாதசாரியாகவேயொழிவந்து, பற்றியெரியுங் கழுமரத்
தண்டையில் நிற்கும்தவபடுருமலையாகியவெமது வெண்காட்டிடி
களைத்தரிசித்துக்கண்பெற்ற பேறுபெற்றவராய் இவ்வுலகினை முற்
றும் மறந்தனர்

பத்திரகிரியார் திருவருள்பெற்றது

அங்ஙனம் தமையிழந்து நினற அரசசிகாமணியாகிய பத்திர
கிரியார் சிறிதுணர்ச்சி கூடவே யடியற்ற பனைபோல விழந்து பல
முறைவணங்கி நினறு எம்பெருமானே! அடியேனறியாமையால
திருமேனி மிகவருத்தமுறந்துபோலும், பாதகனென என்செய்க
கடவேன்! என்செயர்கடவேன்! தேறவிசாரியாத பாவியென என
று ஆராமையால வருந்துசையில், பட்டினத்தடிகள் கருணை மீது
ராந்து சடைக்கணித்து நோக்காதுநோக்கி அருள்பதிரத வருளத
துச் சிவம்விளங்கத தத்துவநியதிசெயது,

“நாயகொருருளுமதற்கோரமுததுவராட்டிலுண்டோ

“பேயகொருஞானமபிடிபடுமோபெருங்காஞ்சிரங்கா
யாகஞ்ஞாரதருந்துவாராதுபோலுடம்பு
நீக்கி ரயாவதலலாலேதுக்காமிதைச்செபுமினே.”

“மாணர்விழியைக்கடந்தேறிவந்தனனவாழகுருவுங்
கோனுகியெனனைக்குடியெற்றிகொண்டனனகுற்றமில்லை
போனாலுமபேறிருந்தாலுறம்பேறிதுபெரியயன் துரா
ணாலுமிந்தவுடம்போடிருப்பதருவருப்பே.”

என்ற திருப்பாடலைச் சொல்லியவளவிலே ஐயரைப் பூட்டியிரு
ந்த தளைகள் தெறித்துவிழுந்தன, பின்பு அவாக்குறுதி கூறும்படி

அஞ்சக்கரமென னுங்கோடாலிகொண்டிருந்தவெம்புலனும்
வஞ்சப்புலககட்டைவேரவாட்டிவளங்களசெயது
விஞ்சத்திருத்திச்சதாசிவமெனகின்றவிதையிட்டும்
பஞ்சங்களைப்பறித்தேன்வளர்த்தேன்சிவபோகத்தையே.

என்ற திருப்பாட்டை யருளிச்செய்தார் உடனே அரசாக்கர
சான பத்திரகிரியார் நெஞ்சுதெளிவுற்றுத் துணிவுண்டாய் விரத்
திபிறத்தலும், அந்நின்ற நிலையிற்றானே அரசகோலமுழுவதுமா
ற்றி, குழுவிருந்த அரசகற்றம் பரிவாரமொன்றையும் பின்றிரும்
பிப்பாராது, திருவெண்காட்டடிகள் திருவடியி லடியற்ற பனை
போல் விழ்ந்து பற்றிக்கொண்டு, எம்பெருமானே! திருவடிக்

தவறினதுத்த அப்பிரதிராகிப் பெரும்பழிசுமந்த வெண்ணை உய்வக்
கொண் டருள்குவென்று கண்ணீருங் கம்பலையும்மரக் கலுழந்து
குன்றியிருநது நின்றார். நின்றலும் ஐயர்,

ஓங்காரமாய்நின மவத்துவிலேயொருவித்துவநது
பாங்காயமுளைததபயனறிநதாற்புகினலுலகு
நீங்காமனீங்குகிறையாநிறைநகநிறைபுருவா
யாங்குதாரமானவாக்ஊட்டாசுகனிவந்தமாநதிடுமே.

என்ற அருளிச்செய்து, பாவனைததிக்கையால் அவருளத்துச் சிவ
யோகவனுபவ நிலை பதியவனுக்கிரகித்து, அவனாரோக்கித் திருவி
டைமருதாருக்குச் செலக என்றருளிச்செய்து, அங்கு நினமும் புற
ப்பட்டு விநதம், காசி, கேதாரம் முதலிய வடதிசைத் திருப்பதி
களை வணங்கி ஸ்ரீசைலமடைந்து ஆளுடையாரைப் பணிநது பாடி
சிலநாளங்கிருநது புறப்பட்டு மறுபடியும் மேலகடற்கரையாகவே
வந்து கொங்குட்புகுநது பாண்டிநாட்டைநது திருக்குற்றாலம்
பணிநது,

வெண்பா.

காலன வருமுன்னே கண்பஞ்சடைமுன்னே
பாலுண்கடைவாயபடுமுன்னே - மேலவிழநடு
புறநூரமுமுன்னே யூராகடுமுன்னே
குறநூலத்தானேயேகூறு.

என்றது முதலிய பலதிருப்பாடல்களாப்பாடி இராமேசுவரம் வே
டநூலுணியுமுதலிய திருப்பதிகளை வணங்கி, மறுபடியும் திருவிடை
மருதாரைவந தடைநது மருதவாணரைப்பணிநது கீழைக்கோபுர
வாயிலில் வீழ்ந்திருந்தருளினார்.

பத்ரிகிரியாரது பிசைசித்திரம்.

பத்ரிகிரியாரும் குருவருளாணைப்படி சிவயோகசாதனை வி
டாது பிசையெற்றுண்டு தலங்கடோறுஞ் சென்று பணிநது பட்
டினத்தடிகள வநது சேர்ந்த தினமே தாமும் திருவிடைமருதார்
வந்து சேர்ந்து குருபரணைப்பணிநது அவர் திருவாணைக்குறிப்பின்
படி மேலேக்கோபுரவாயிலில் இருந்துகொண்டு நாடோறும்பிச்சை
பண்ணிவநது குருநிலேதனம் ஆனபின்புசேடத்தைத்தாமுமுண
டு சிவயோகத்தில் வீழ்ந்தருந்தனர்.

ஓ இங்ஙனம் நிகழ்நாளிலோர் நாள் பத்ரிகிரியார் தமது ஞான
சாரியன பரிசுசேடப் பிரசுரத்தினைத் தாம் அமுதுகொள்ளப்
புகுநதருணத்து, ஆதரிப்பாரற்றதோர் பெட்டைநாயக்குட்டி வந்
து வால்குழைத்துக் குறுகுறுத்து ஏழைமுகங் காட்டி.

பசியால் வருந்துந் தன்னிலைமையைக்குறிப்பிக்காக்கண்டபத்திரகிரி பார் பரமசிவகாருணியமூர்தியாதலால் அதனிடத் திரககங்கொண்டு அச்சேடப்பிரசாதத்திற் சிறிது அதற்கிட அதனை அப்பெட்டை நாயுண்டு பசியாறி அதுமுதல பத்திரகிரியாரை விடாது அவர் செல் வழிச்சென்றும் நிற்புழி நின்றும் அடி நிழலெனப் பிரியாது அவர் திருமேனி காவறறிருத்தொண்டினிலைமை பூண்டிருந்தது. அவ்வாசனமும் அதனிடத்திரககம வைத்து நரடோலும் தமதுசகிட்ட சேடப்பிரசாதத்தினை அதற்கிட்டு வந்தனர். கேட்குமர்களை முனிவர்களே! இழிந்த நாயாயப்பிறந்தும் அப்பெட்டை சிவஞானியின திருவருளுக்குப் பாததிராமாயிற்று. இப்பெறு இவ்வுலகத்தில் யார்க்குக் கிடைக்கும் என றுபமனனிய பகலான கூறக்கேட்ட தவத்தினர் யாவரும் வணங்கி வினாவுவாராயினர்.

எமபெருமானே! “ஞாலமும் ஞானநிட்டையுடையோருக்கு நன்மையொடு தீமையிலலை நாடுவதொன்றிலலைச்-சீலமில்லை தவமில்லை விரதமோடாசசிரமச செயலிலலை தியானமில்லை சித்தமிலலை-கோலமில்லை புலனிலலை கரணமில்லை குணமில்லை குறியிலலை குலமுமில்லை - பாலருட னுனமததா பசாசா குணமருவிப் பாடலி னோடாடலிலை பயின்றிடினும் பயிலவா.” என்ற வேதாகமகருத்தினபடி சஞ்சரிக்கின்ற பரமஞானியாகிய விப பத்திரகிரியாருக்கு அந்நீயினிடத்தில் ஏன் இரகசம் வந்தது? முனனனில சடபரதா என்பவருக்கு ஒன்றுமான் கனநினிடத்தில் உண்டாகிய தயவு காரணமாகப்பற்று வினைத்து பல்பிறவி நோந்தவென்று சில புராணங்கள் கூறிற்றே. இஃதெனனை? தேவாக்கும் மூவர்க்கும் யாவாக்கும் பெறுதற்கரியதோர் சிவஞானியின் உச்சிட்டப்பிரசாதம், பிறவிகளுள் அறக்கடையதாயும் முற்றும் பாவதேகியாயுமுள்ள இந்நாயகருக் கிடைக்கத்தக்க புண்ணியத்தவமேனீடு யாவை? இவை விளங்கத் திருவாய மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று மீட்டும் பணிந்தார்கள்.

அப்போது உபமன்னியபகவான் புன்னகைசெய்து, அம்முநிலர்களைநோக்கி, உங்கள் வினா மிகநன்று. இஃதுலகம் அறிந்துயயத்தக்கபடியாம். இதனையாழுங்கட்குக் கூறுவேம். ஞாபகத்தோடுகேட்போகளாகவென்று சொல்லலாயினர்.

வேதாகமத்தின் முடிவானகருதது.

* உலகத்தில் ஒருவன் ஒரு தொழிலைச் செய்யப்புகின், அததொழில தனக்குப்பயன், பிறர்க்குப்பயன், தனக்கும் பிறாக்கும் பயன், தனக்கும் பிறாக்கும் பயனிலலாமையென நான்குவகைய

* “ஓவகருளீசனோடொன்றியேநின்றோரும் - நாகருணீகாரொன்றிபற-த-எல்லாவுயிர்க்குமென்றநதிபற.” என்றா பிறகாலத்துப்பெரியரும்,

தாம். அவற்றுள் சிவ லிவ்வுலகைப்படைத்தது தனக்குப்பயனே எனில், தனக்குமேல் உயாந்தோ ரொருவரு மில்லான் றுனாதலாற புகழ்ப் பயனனது. எவற்றிற்குங் காரணன் றானாகவே வேறுபய னு மின்னு. தனக்கும் பிறாக்கும் பயனெனில் தனக்குவமையில லானாதலின் கூறவேவேண்டா. தனக்கும் பிறர்க்கும் பயனில்லை யெனில் மைநதா விளையாட்டாம், பேரறிவுடையா னாதலின் தமையாது 'மற்றென்னெனில் அனாதிமூல மலவிருளிறகிடந்த வுயிர்கள் உயயவென்ற கருணையாலாகவிற பிறாக கேபயனும். அங்ஙன மாகருளி கால ஆனமாக்கள குறை விரந்து வேண்டிச் செயதபடி யனது, தானே பேரருளாற், செய்த தாமாகவே, அததகைய பேரருளாளனாகிய சிவனடி நீழல் பிரியாத சிவஞாலி களும், சீட்டுமியறகையில்லாத இரும்பும நெருப், கூட்டுரவால் சுடுந்தன்மை பெற்றாறபோல, அவனருட் சோகல்கையால் நித்திய மான வானமாககருகருச சுகதுக்கரிலலை, மாயாதனுவுக்கே யவை யுள்ளபடியென்றறிந்திருந்தார்களானாலும் பெத்த தசையில் அவ வுணாசசி யல்வான்மாககருக கிலலாமையாற படும துன்பத்திற கிரங்கி யருளசெய்தல இயல்பாம். இவ்வருளிலலாவிடின முததிப பேறேயினறும். "அருளிலலாககவவுலகமில்லை பொருளிலலாக கிவவுகமில்லாகியாங்கு," எனறதே சான்று முததிக்கு, அருள் சார்பு. எனபதை "நல்லாறாருடியருளாள்கபலலாற்றாற மேரினு மஃதேதுணை" என்ற பெரியா மொழியாலுணாக. அதனாறான "அருட்செவவஞ்செவவ துட்செவவமபொருட்செவவம பூரியா கண்ணமுளவென்றா. இனித்தமிழ்மறையாகிய தேவாரத்துளந் ம் "சலங்கெடுத்து ததயாமூலதனமமென்னுந் தததுவத்தின் வழி நினறு சாரந்தோராககெல்லாம் நலங்கொடுக்கு நம்பியை நன்னாற் றுணை நானடியேளினைக்கபபெற்றுயந்தவாறே" எனறதுமளனாக.

ஆனா கண்ணன பாரதப்போர்த்தொடக்கத்தில் இருதிறப் ப டைகளையும்நோக்கித் தயவாலபோசெய்யேனென்றஅருச்சுன னு கருப்போதித்த கீதையில், இச்சாஞானககிரியாசொருபத்தால் ஆ ன்மாவொன்றே யாகவே தயவு செய்வானும் செய்யப்படுவனும் வேறில்லையாக நீயஞ்சாது விலலெடுத்துப் போர் புரியென்று பன முகத்தாலும் கூறிஅவன தயவைககெடுத்ததென்னையெனின? அங்ங் னனமன்று, அந்த கீதை, * ஆன்மசொருப்ஞானந் திடப்படுமபடி

* அருச்சுனநருமிராமற்கு மதிகாரமவபாரததே யறைநதூலின், கருத் ததியாய ஞானமொன்றே பிரமாணஞ்சரித்தது கணக்கன்றாகும், விருத்தமறி வாசாரமுடையோனே ஞானியில்லோன விருத்தனாகும், திருத்தமுடனமைச்ச விதுதுணைவென்றே யுட்கொளவாயதிரனாகி எனக்குமாரதேவா மகாராஜாதற வினாட கூறுதலாலு மறிக்.

புலமுகத்தும் னிரித்துக் கூறியபடி யல்லாது, ஆன்ம அனுபவஞ்
 னத்தைக்கூறியதன்று. அதனாற்றான் அல்வருச்சுன்னுக்கு உத்தர
 கீதையென்று மறுபடியுங்கூறினார். அன்றியும், கண்ணனும் அருச்
 சுன்னும் பூபாரங் கழிக்கவந்த நிமித்திகர்கள். ஆகவே உண்மை
 யனுபவஞானம்பற்றி விசாரிக்குங்கட னவர்கட்கிலலை அங்கு
 மிருந்தும் நான்முறை பிறழாதிருக்கவேண்டுமென்னுங்கருத்தால்,
 “இருவகையுமாகு மினியன யினபதுனபம் யானென்னதென
 றறியா, தொருபொருளாலுங் குறைவுபாடினறி யுள்ளமு மொரு
 வழிப்பாடாய்ப், பொருவருந்துணிவுங் கருணையுமபுரிந்து புலன
 மெரியுணர்வை யெனபாலே, மருவி நின்றொழுமும் யோகி யென
 பவனே மன்னவமறமெனக்கினியான.” எனக் கருணையு மொருந
 லையாக வேண்டுமென்பதை விளக்கினார்.

அல்லநாஉம, அவ்வருச்சுனற்கு அங்கேவந்த தயவு, பாட்ட
 ன, மைத்துனன், மாமன், மகன், ஆசிரியன், நண்பன், உறவின
 ன, படைஞர் எனமெருநத பாசசம்பந்த தயவேயன்றி, உண்மை
 யாலே யானமசொருப முணாந ததனாலுண்டாகிய சருவஜீவகாரு
 ணியமல்ல. அது உண்மை யுணர்ச்சியில் வந்த சருவஜீவ காருணி
 யமேயானால் மாறவும் மாறாது. யுத்தமும நடவாதென்றுணர்க.

இனி சடபரதாகும் நான் வளாததமானென்று சுதந்தர
 புதியாலெழுந்த பந்த சம்பந்த தயவேயாம அது அக்கதையா
 னே விளங்கும்.

அப்பால அப்பெட்டைநாயோ வெனில் முற்பிறப்பிலே அங்கு
 தேயதது, அழகிலே சிறந்த விலைமாதொருத்தி மூத்தோரினையோ
 னொற வரம்பினைப் புணர்ந்து பலவகையாலும் வஞ்சித்துப்
 பொருளதேடி, புலிகொலைகளாண்டலிவற்றிலேதன்னாளெல்லாம்
 போகக் கழிததுத் தருகும்றுத திரிந்து பலகொடுமைகள் செய
 து திரிபவளோ நானுச்சிப்போதில் சிவஞானியான குரவனாளை
 ப்படி பிச்சைக்கு வீதியே னொற தோரமானாககரான பகருவி
 யின் கையிலே தன்விடபுருடாகளோடுண்டு மிருந்திருந்ததோர
 சிற்றுண்டியைப் பத்திவகையினறிப் பரிகாசப்பொருட்டாகக் தொ
 டுத்தனா. அதை யம்மாணுகன குருப்பிரீதிபண்ணிக் தமபசியா
 றி பிச்சைவழிசென்றனா. அப்பால அவ்வேசை முதுமையடைந்
 து வறுமை பசி பிணி முதலியவற்றால் வருந்தி வினைபுலப்பவிற
 தொழிந்தபின் கருமசேடத்தால் ஒரு பெட்டைநாயாயப் பிறந்
 தாள்.

கேட்டாகளோ! முனிவர்களே!! அவ்வேசை தானுண்டதன்
 சேடத்தைப் பரிகாசமாக வொருசிவயோக சாதகியின் கரத்தினி

வேதாக்கமத்தின் முடிவானகருத்து.

த்த தோடத்தால் நாயாய்ப்பிறந்த னளாயினும் அச்சேடப் பண்டம் அவரது பசியைத் தணித்த பலவிசேடத்தால் முத்திகு கே வழியா யிப்போது பத்திரகிரியாராகிய சிவயோகியின் உச்சி டட சேடப் பிரசாதத்திற்குப் பரத்திரமாய அவர் திருமேனி காஹ்பணிகஞரியதாகும் பேறுபெற நோந்தது. திருமநதிரம் “மாதகிரை யொன்றினின் மனனியமர்ந்துறை, யாததனுககீந்த வரும்பெருநுளானவை, மூர்த்திகணமூவர்க்கு மூவேழ்குரவர்க்குந், தீர்த்தமதாமது தோநதுகொள்ளீரே.” ஆதலால், “அகரமாயிர மநதணாககீயிலென, சிகரமாயிரஞ் செய்துமுடிககிலென, பகர்தருஞானிபகலூண்பலததுககு, நிகரிலலையென்பது நிச்சயநதரனே.” ஆகவே, “ஏறுடையாயிறைவா வெம்பிரானென்று, நீறிடுவாரடியாரகிகழ்தேவாக, ளாறணிசெஞ்சடை யண்ணவிவொனது, வேற்றணிவார்க்கு வினையிலலைதானே.” என்றபடி சித்தித்தது.

கேளும முனிவர்களே! அப்பால் இங்ஙனம் சின்னஞ் சுழிய வே, திருமநதிரம். “வித்தகமாகிய வேடததாருண்டஹுண, அததனயனமா லருந்தியவண்ணமாம், சித்தநதெளிந்தவர் சேடம்பருகிடின, முததியாமெனறநம் மூலனமொழிந்ததே.” என்றபடி அப்பெட்டைநாயககுப் பரிபாகம் நோந்தது நோர்கி, நமமருநூருடைய பெருமான ஓர் அருட்சித்தவேடராய் பட்டினத்தடிநீள் டத்தி லெழுந்தருளி, ஐயா' பசித்திச்சகுதலால் பிச்சையிடவலலீரோவென, அவரும புனனகைசெய்து, ஐயாரே! யான் கோவணமே பாரமெனறுள்ளேன தெவரீர் பசிககுப் பிச்சையிடவலலஹே! ஆயின மேலைக்கோபுரவாசலில ஓர் சமுசாரியுள்ளான அவன்பாற செலவீரோஹுமதுபசிககுத தக்க பொருளகிடைக்குமென்றார். அது கேட்டு வலிதானும் பேரருளாளன அங்ஙனே பத்திரகிரியார்பாற் சென்று, ஐயாரே! கீழைக்கோபுரவாசலி லிருந்தா ரொருவரை நான் பசிககுச் சோறிடுமெனறேனாக, அவர் எனக்குக் கோவணமே பாரமாகப் பேரககினறி யிங்கிருக்கினறேன். ஆதலால் மேலைக் கோபுரவாயிலில ஓர் சமுசாரியிருக்கினறான அவன் பாற்செலவீரோல் உமது பசியாறுமென்றா ஆகவே நீரோனும் என்பசியாற்றீ வலலீரோ வென்றா.

உடனே அவ்வுரைக்குறிப்புணர்ந்த பத்திரகிரிப்பெருமானும் உண்ணடுங்கி, இவ்விரந்துணனுமோடும், எச்சிலுண்ணுநாயுமோ என்னைப் பிச்சைதரவல்ல சமுசாரியாககியது. ஆண்டவர்திருவுள்ள மிப்படியாயின் இனிதுதா நெனக்கு ஏன்செய்யவல்லதென்று கையிலிருந்த வோட்டினைச் சுழற்றி எறிந்தார். அதுசென்று அப்பெட்டைநாயின் பொறியிற் றுக்கவே ஓடுமுடைந்தது நாயுமிற

ந்தது. பிச்சைக்குவந்த மருதப்பெருமானும் புன்னகையோடும் மறைந்துவிட்டனர். பின்பு, பத்திரிகிரியாரும் திருவருணிலைமையை நாடிச் சகசரிட்டை பவிக்கத் திருப்புலம்பல் முதலிய அநேகஞ் செந்தமிழ்ப்பாடலகளை யருளிச்செய்து அலைவறழிவையோசத்தில் வீற்றிருந்தார்.

அப்பால அப்பெட்டைநாய, “உடையாய கூவிப்பணிவொள்ளாதொறுத்தாலொன்றும் போதுமே.” என்ற திருவாசகத் திருவுளப்பாங்கின்படி பரமயோகிகையினின்று மெறிபட்ட வோட்டினால் இறந்தவளவிலே முனபலகோடி பிறப்பிலுஞ் செயத நீவினையெல்லா மொழிந்துபோயப் புண்ணியமேலிட்டு, மககளினறித தவஞ்செய்திருந்த காசிமாநகரத்தரசன விசுவகுத்தா எனபவனுக்கு மகளாகப் பிறந்து ஞானவலலி என்ற பெயரோடு உலகத்தில் உயாவு ஒப்பு இல்லாத அழகும், நற்குணமும், நற்செய்கையும் உடையளாய சிவயோகியின் உச்சிட்டப் பிரசாதவிசேடத்தால். பூரவஞானம் விளங்குக குருவின திருவடியில் நேயமவைத்து வளருநாளில் அப்பெண்ணுக்கு மணஞ்செய்தற்குரிய மங்கைப்பருவம் வரக்கண்ட பிதாவாகிய அந்த விசுவகுத்த மகாராஜன் தன்மகளுக்குத் தக்க வரன்யாவெனனு நாடிக்கொண்டிருக்கையில் வரன்கிடையாதபடியால் ஓநாந மிகவு மனமவருநதிக கனனிகாமாடத்திருக்கும் தன்பெண்ணைப் பாராகவந்தவன் பெண்ணி னழகை நோக்கித் தன்னருகிருந்த புரோகிதரைப்பார்த்து, ஐயா! இக்கண்ணிகைக்குந் தக்க கணவன் இவ்வுலகி லொருவனுண்டோ? அந்தோ என்செயவேன! “பெண்களைப் பத்துவிருட்டித் தீண்டி மணம்புரிவியாது வைத்திருந்ததல பாவம்.” என்று பெண்பாலும் சொல்லுகின்றார்களே என்று கண்ணீருகுத்தான்.

அதுகண்ட அப்பெண் துக்கெனது பயன் துடலருநருகத்தந்தையை வணங்கி நின்று, அப்பரே! நீ இப்போது கூறியதென்ன? என்னை யார்க்கு மணஞ்செயவிக்கக் கருதுகின்றீர்? யான் யாருக்கு முரியவளல்லன் எனது குருநாதா! தென்னாட்டில் திருவிடைமருதூரில் மருதவாணராலயத்து மேலைக்கோபுரவாயிலில் எழுந்தருளியிருக்கின்றா. ஆதலால் என்னை அவரிடத்தி லழைத்துக்கொண்டுபோ யொப்புவித்தால் அவா யாருக்குக் கொடுப்பாரோ அவர்களுக்கு நர்ன உரியவளாவேன. நீ என்னை வருநதிப் பெற்று வளர்த்த தந்தையெனப் துண்மையே விவ்வுபகாரம் நீர் செய்யவேண்டும். இச்செய்கை ஆண்மகனிலலாத விமதுகுடி முனரோர் மூவெழுதலைமுறைந்தாரும் முதற்பெறும் தவமாகமுடியும். ஆதலால் எனசொல்லை அவமதியாது சொல்லிவண்ண முடிப்பி கவேண்டுமென்று மீட்டும்பணிந்தான்.

அதுசேட்ட அரசன் நெஞ்சதுணுகுறறு, இன்னுந் தாய் மடிவிட்டிதற்கி யறியாத இச்சிறுகுழந்தைக்குக் குருநாதன் யார்? அவரிருப்புத் தென்கூடு திருவிடைமருதூர் சிவாலய மேலைக்கோ புரவாயிலாம். அது இவளுககுத் தெரிந்தபடி எப்படி? பிறாசொல லக் கேட்டிருந்தவாறுமன்று. அரசாட்சியெய்துவருகிற நானிது வரையில் கேளாதது, இவள கேட்டதெங்கே. ஆனால் இவள அழ கு குணஞ்செய்கையை நோக்குமிடத்து, சாதாரணமான வுலகத் துப் பெண்களுள் ஒருத்தியல்லள ஏதோ காரணமாதாகவே தோற றுநின்றது. ஆதலால் இதை நன்கு விசாரிப்போமென்றுபுரோகித ரோடு தனசபைக்குவந்து, நல்ல விவேகிகளும் யோகிகளும் யுடையவாகளுமான ஒழுவதைத் தருவித்து, அவர்களுககுத் தன்கருத்தைத் தெரிவித்து உணமையையறிந்துவர, ஏவினான், அவர்களு மவ்வாறே தெனாட்டும் மருதூரடைந்து அடையாளப் படி பத்திரகிரியார் நிலைமை தெரிந்துவந்து அரசனுக்கு அறிவித் தார்கள. அங்ஙனே அக்கோமகன் பயமுறறுத் தன்பரிவாரங்க ளோடும் மகளைச் சிவிகையிலேற்றிக்கொண்டு தானும் புறப்பட்டு வந்து திருவிடைமருதூரடைந்து ஆலயஞ்சேர்ந்து மேற்றிசைக் கோபுரவாயிலின் அருகே சிவிகையினின்றும் தனமகளை யிழிச்சி நின்றான்.

அத்தருணம் பத்திரகிரியார் சிவயோகசமாதியி லிருந்ததால் அவ்வரசகல லிகை அஞ்சலியத்தததோடும் எதிரிந் து காலம்பார ததிருந்தனள ஐயா சமாதியிலின்று உலகமுகமாகிவிழித்து, நோக்கலும், அப்பெண், எம்பெருமானே! அடியாய்மிட்டும் திரு வடிப்பேற்றுககே வந்ததென்று வணங்கலும், எல்லாமுணர்ந்த பெ ரியோராகிய அவரும் அவ்வரலாறு முழுவது மொருங்குநர்ந்து அப்பெண்ணைக் கீழ்ப்பற்றிச்சென்று அந்தக்கணமே கீழைக்கோபு ரவாயிலி லிருக்கும் தம்முடைய ஞானாசிரியராகிய பட்டினத்த திகள் சநிதியிலிட்டிடு, எம்பெருமான எச்சிலுண்டநாயககு மிப் பிறவிநோயவரலாமோ என்று கண்ணீர்வார விண்ணப்பித்து நின் றனா. பட்டினத்ததிகளும், சிவசெயலுக் கெனசெயவல்லோ மென்று திருவருளை நாடினராச; அநிலையில் ஓர் பெருஞ்சோதி யுண்டாயது. அச்சோதியில் சிவபெருமான றிருவாணப்படி பத் திரகிரியார் அப்பெண்ணோடு புகுந்து கலந்தனா. பூமழைபொ ழிந்தது. தேவதுந்துபி முழங்கிறது. அவகிருந்த சராசரவு யிரணைத்து மானந்தமயமே யாயிற்று. அடியவா அரசகமுழக்க ஞ்செய்தனா. விசுவகுத்தமகராஜன் முதலியோர் பரவசராயின றனர், உடனே சோதியும் மறைந்து மகாலிங்கத்துட்செனறொடு ங்கிற்று, கேட்டவர்களோ முனிவர்களே! நாயபெற்றபேறு யாவரா.

லளவிட்டுச் சொல்லத்தரம்? யார்க்குத் தானகிடைக்கும் ஆதலால் உலகத்தில் சிவஞானிதரிசன விசேடமே மங்கலங்களுள்ளெல்லாம் பெருமங்கலமாவதென்று வேதாகமங்கள் சொல்வதுண்மை. என வுபமனனிய முனிவா கூறினர்.

அது கேட்ட முனிவாகள யாவரும் அன்பு மாராமையு மே ஸீட உபமன்னியபகவானை வணங்கி, எம்பெருமானே! “சித்தந தெளிந்தவா சேடம்பருகிடின முதனியாம்” என்ற திருமந்திரப்படி அபபெட்டைநாய அதேதேகத்தில்முததிபெற்றதுசெதது மறுபடியும் அரசுகுமாரியாகப்பிறந்து பூவஞானம் விளங்க வளநகிருந் து பின் முத்திபெற்றதன வாரணம் வெளிப்படையி லெங்கட்குணர்வுதிகழும்படி அருள செயா வேண்டுகென, ஸ்ரீ வுபமனனியமுனி வரும் கூறத்தொடங்கினா.

முனிவர்களை! கேளுநகன, நீங்கள் வினாவியதுண்மையே ஆ னால், அதே திருமந்திரம், “ஓரொழுத்கொருபொரு ளுணராககூறிய, சீரொழுததாளரைச சிதையச செடபிதேனா, ஊரிடைச சுணங்கனாய ப்பிறநதோருகம், பாரிடைசகிருமிபாயப்படிவம்ண்ணிலே” என வும், “மந்திரமோரொழுததுணாததமாதவா, சிந்தையிடுநெருகிடத திமைகளசெயதவா, நுநதியசுணங்கனாய பிறநது நூறுரு, வந்தி டும்புலையராய மாயவாமண்ணிலே.” எனவும் விதித்தது. ஆதலா ல், இஃதாய்ப்பிறப்பிற்கு முன்னடைந்திருநத வேசைப்பிறப்பில் செயதம்நைத்திமைகள்கிடகக, சிவயோகசாதகியொருவரைப பரி காசஞசெயத குற்றம் சிந்திலல, பெரிபதிமபெரியது. அது அததிரு மந்திரம் விதித்தபடி புலபல சனமமெடுத்து இறந்தாலொழிய வே று வகையாலொழியாது. ஏனெனில், பிறநகும்பொழுதோ; சிவதரு மோத்திரம்.” என்றெனறெண்ணியிருக்கு முயிரிடாபபட்டழியு மெழிலவனாககீழ், ஒன்று மொருவன மனைப்போலக் கருப்பாசயப் பையுறுததுதலான, மனறுததிமநிறதாழ்வான வீருத்த மென்ன வருந்தியிடும், நின்ற கருப்பாசயவுதகவெள்ளனவகொள்ள நிறையழி ந்தே.” “ஆங்கியதனிமறங்கியிடு மயோமயததகும்பததிம், தங்கு மொருவனமனம் போற்ற்பன மெயதுந்தாயுதாத், தங்குகடவே யழலனையகுசியதனாலாகத்தைப, பங்கித்திடவேபடுமிடரி னிருநா ற்குணிதமபட்டமுங்கும்” “கருப்பாசயமேகட்டமதாமதனிலதி கங்கடுங்காலும், முரிக்கமிகவுமோகமுற முன்னையுணர்வு மந்திலே யே, மரிக்கவாலைக்கருமபெனவேயோனி வழியின்வலிதொலைய, நெ ருக்கப்பட்டு நிலமிசையே தோன்றுமுயி ருனிலையுடனே.” என்ற படி கருப்பையுறுத்தல், அஹிற்சலம்பூரித்தல், உதராக்கினிசுடல், பி ரஞுதவாய்முரித்துத்தளளுதல், யோனித்துவார நெருக்குண்டல் எனற ஐவகைப்பெருந்துன்பமும பொறுக்கமுடியாது, தாங்கமுடி

யாது, வேறொருவரால்தஞ்ச முடியாதாயுள்ளன. இறக்குப் பொழுதோ? பெருந்திரட்டு, “பரணமாகியபெண்டிருஞ்சுற்றமும்பண்டிதங்கையிறந்த, விரணமானவைகொண்ட விவனாவிட்டியம்பிடா துவணேகும், மரண வேதனையாவராலியலாமயங்கியைம புலனந்த ச,கரணம்யாவையுங்கலங்கிட வருநதுயர்கடவுளேயறிகிறபான்.” “வந்திடும்பிறவித துன்பமறிததுரை செயப்பபோமோ,வுந்திமேலையுமபிதது முணாவொடுபொறிகலங்க,நந்திராவிருளேமுடிநாவுலர் நதலமநதேனனே,இநகமாவிதபபிறமுன்பமபவததுன்பததென்மடங்கே.” எனறபுடிஅப்பிறததலிலும் எனமடங்கு அதிகமானதுக்கம அதலுலனறோ? “சாதலினிநனனாகதினலை” என்றா தேவர். “பானேதும்பிறப்பஞ்சேனிபபநதுகருளீச்சடவே” எனறது திருவாசம. “சாதல சாதல பொலலாமை” எனற துமது. மராக்கண்டேயா அவவிதததலுச்சஞ்சிசசெயத முயற்சி சமறலலவே. இனி எந்தபபெரியாதான சாவுசுப்பயப்பபடாதவாகள; இழவு எனனுஞ்சொல எப்பொருட்டேடடுக்கும் பொதுவா யிருப்பினும் தேகுகெடுதிகுகளறோ வுலகம் அப்பேரிட்டு வழங்குவது. ஆதலால வினையொழிவு, பிறததலாலும் இறததலாலுநதான நேரிடும். ஆகவே, பெரியோரைப்பழித்தத்குற்றம் நாயாபபிறநது பவிபாததிரத தாலடியுண்டுஇறத்தலாலொழிந்தது. குரு உச்சிட்ட பிரசாதபலத் தால முன்னுணர்ச்சியோடு அரசுகளனியாகபபிறந்து தாலவுடம்போடும் அருட்டு ஒருஞ்சோதிபிறகலககப்பெற்றது என்று சொல்லி அப்பால நடந்த சதையைச சொல்லலாயினா.

கேளும் முனிவராகனே! அந்த அருட்டுபெருஞ்சோதி மறைந்தவுடனே திருவெண்காட்டடிகள் திடுக்குற்று ஆராமை மேலிட்டுக்கண்களில ஆந்த ரீபெருச்சிவனோது அவசமுற்றுத்தெளிந்து அருட்டிற் நாடி, இறைவா சநிதிநோக்கி, எம்பெருமானே! முன வரகுண பாண்டியனா பத்தினியாராத திருவடிவிற்ப கலந்து கொண்ட பெருங்கருணையாளனே இன்னுசெய்தபெருங்கருணைககு எல்லையென்னுள்ளது, இன்னுமஎன்னையும்எனவினையையும்இங்கு இருத்திவைத்திபோலும்,இனிவழையடியேனசெய்யங்கடவனஎன்னென்று நின்ருருநருணத்தில, ஐயா திருவருளால, “ஐய! நம் மொற்றியூகக்குவருதி” என்றோ அசரீரிவாககுஉண்டாதலுமவணங்கி விடைபெற்று அங்ஙனே புறப்பட்டு வழியிலிருந்த திருப்பதிகளில் பெருமானை வணங்கித் திருவெண்காட்டினையடைந்தார். என்றுபமன்னியமுனிவா கூறக்கேட்டமுனிவர்கள் அவரைவணங்கி, எம்பெருமானே! வாகுணபாண்டியனா திருமனையைய ஆளுடையார் திருவடிவிற்கலந்துகொண்ட வரலாமென்னையெனக் கூறலாயினர்.

வரகுணதேவர் கதை,

முனிவர்களே! முன்னொருகாலத்திலே பாண்டிநாட்டில் துவா
தசாந்தத்தலமாகிய மதுரையிலே அரசாண்ட சந்திரவம்சத்தார்க
ளாகிய பாண்டியர் குடியிலவதரித்துச்சிவநேசமேவடிவமாயிருந்த
வரகுணதேவர் மதுமுறை கோடாது அரசுசெலுத்தி வருநாளில்
ஓர்நாள் தேவோறி உலாவருமபோது முதுவேதிய நெருவன் மேர்
க்காலிற்சிக்கியிறநதானுகவே, அபபிரமகததி அவ்வரசு சிகாமணி
யைப்பற்றி வருத்தவேந்தன் அஞ்சி தூனமுறைக்கமுலா யெலலா
ம்புரிநது மொழியாது கண்டு தங்குலதெய்வமாகிய திருவாலவா
புடையா சந்தியுடையதென குறையிரப்பப் பெருமானுந் திருவுள
மிரங்கி, ஐய! வரகுண, உமையவனிதயாகாசமாய் உருத்திரர் பூசி
த்தருளபெறத் திருவிடை மருதூரடையின் இப்பிரமச்சாயை
யொழியுமெனன அசரீரிவாககாலருளலும், உடனே அபபஞ்சவர்
கோமான உலகோம்பலையமைச்சாவசநிறுவி, மறையபுரோகிதர்
முதலிய வுறுதிசுகந்தமும் பரிவாரமும் புடைகுழச்சோண்டுத்
திருவிடைமருதூர்புகருகநாருணிபரமிாத தீரத்தத்து நீராடி நித்த
கரும் முடித்துக்கோயில் வலமவநது கீழ்க்கோபுரவாயிலாற் புகுத
லும் அபபிரமச்சாயை அரசனைப்பற்றிச் செல்ல அஞ்சிப் புறத்தெ
ரின்றது. பெரும்பாறாநாயியப்பெற்றேன போன மரசனலயதது
புகுநது ஆளுநையா வணங்கித்தெருமுது துதித்து வலம
வநது பணியிந்து விடைபெற்று வெளிப்படுகையில், அசரீரியால
கிழைவாயிலிப்பிபுரையை நிறமலால மேலைவாயிலாற் செல்கவெ
ன்று அருளாணையாதலும், அவவாறே சென்று இருக்கைசேர்ந்து
காலங்கடோறும் மருதவாண் சந்தியுடையதென தரிசித்து அனபு
பெருக அங்கு வசித்திருக்குநாளில், தீரநாள் களனெருவன் அரச
ண்மனையிற்சென்று களவுசெய்யக்காவலா கடுகிபுகைகள்னைப்பற
றிககட்டிவந்து இறைமகன முன்னாவிடலும் பாண்டியரோய் அக
கள்ளன் உடம்பிறறிருநீறு விளங்கக்கண்டு சிவனடியவொன்று கட்ட
விழ்ப்பித்து வணங்கி அவன் வேணடும் பொருள கொடுத்தனுப
பினார். மற்றொருநாளிரவில் ஊர்ப்புறத்தது நரிகள் ஊரையிட அவ்
வோசைசிவபெருமானைப்பாடிய பாடலோசையாகவெண்ணி அவ
ற்றிற்கு ஆடைகள் பரிசாகவளித்தனர். பின்னொருநாளிரவில்மழை
பெய்யுங்கால் தவளைகள் இரைச்சலிட அவ்வினாசசல சிவநாமம்
போலச்செவிப்பட அங்குமே மனங்கனிந்து மணிகளையும் பொன்
னையுங்கலந்து ஆநீரிலிறைப்பித்தார். ஒருகாலத்தில் பெருமானார்
கிரும்ஞ்சனத்துக்காம்படி இதைஞ்சமைக்கவென்றுலாவிட்ட வெ
ள்ளினைக்காவிற்றின்ற வெருவனைக்கண்டுபிடித்துக்கொளரியர் கு
லமணிபரல் கொண்டுவர், அவனிவ்வெள்ளைத்தின்றதனால் இனிவ

ரும் பிறப்பு எருதாகப்பிறந்து சிவபெருமான் நிருவபிடேகத்திற் குத்தைலும் அமைக்குஞ் செக்குமரம் வலிக்கும் திருத்தொண்டு பெறலாமென்னு மரிசையா லிங்ஙனஞ் செய்தேனெனக் கேட்டு இங்ஙனமானுல யானும் அச்செக்கிணையீர்க்கும் மற்ரோருதாம் பேறுகிடைக்க உமதுவாயிலிருக்கு மெள்ளினுட் சிறிதளியுமென் நிரநதுணடுகளிததார. ஒருகால அமமருதா ஁ல்லையி னுருண்டு கிடந்த ஁ெற்றுத்தலையைநகண்டிது மருதா ரடைவா ரடிப்பொடி யணியவன ரோ விங்ஙனங் கிடந்துருள்வது, அப்பேறு எமக்குமாக வென்றததலையை யடுத்தடுத்திரநதுவநதனா. வேரோருநாள் திரு ககோயில வலமவருகையில் சநநிதியினை ஁புறத்தே நாயமலமிருக கககண்டிதனை யப்புறப்படுத்துவார்க்கெனனரசிற் பாதி தருவேனெ னறு சருதி, மறவலம வருகையில் ஒருவருமதை நோக்காராக, இனி யெடுபபார்க கெனனரக மூற்று மளிப்பேனெனறு சருதிச சென்று, மூனருமுறை வலமவருமளவும யாரும் தொடாமைசண் ஁ தாம தமதுமேலிருநக உத்தரியத்தாலவாரியெறிநதார. பிறிதொ ருநாள ஁னா உலாவருகையில் வேப்பங்கனி யுகிர்ந்திருகக கண்டு அவை சிவலிங்கமாகத்தேறாற்றலின ஆராமை மேறசொண்டு அவ ஁ற்றினுக்குவிதானங்க ஁மைப்பிதது ஆநநதிததனா இங்ஙனம் அப்பாணடி வேநதன ஁சாரமற்ற பத்திப பேராபுடன பெருமா ஁னுக்குப் பலவகைத்திருத்தொண்டும் செயதுவருநளில விககிரக சசோழா திருமகளார, இலக்குமி, சரசுவதி, இந்திராணி முதலிய தெய்வமாதாக்க ஁ாவருமவணங்கும் பேரழகும் ஁ாபும வாயநத, காந்திமதியென ஁ம பெயரை யுடையவரைத் திருமணஞ்செய்தன நிரலில பள்ளியறைககுச்சென்று மனைவியார திருவழவைநோங்கி, இம்மாதரசு நமமருதவாணருக்குத் தககவளாமே யெனறெணணி ஁ங்கினே மனைவியார காமபற்றி ஆலயத்திற்குட்புகுதலும், அத தருணம் ஁நாவமடங்கி இராததிரி நடுநேரமாகவே, ஁ாததயாம பூசை நிறைவேற்றித் திருக்காப்புச்செயது ஁கமபடித்தொண்டரு ம புறமபடித்தொண்டரும் தத்தமிடஞ்சென்றனராகவே அமமன் ஁வா பெருமான நிருவாயிறப்புறத்துநினறு, ஁னாவோடு “஁ய! மருதப்பா!” என்஁ழைத்துத் திருக்கதவைத்தட்டலும், பெருமா ஁ன், ஁வ்வேந்தின ஁னபு வலைப்பட்டாராதலின. வரகுண? வந் தேன! வநதேன்!! என்ரோடிவநது திருக்கதவநதிப்ப, உட்சென் ஁று, எமபெருமானே! இம்மாது தேவரீர திருவுளப் பாங்கினுக்கு ஁மேயென்று கொண்டுவிநதேனென ஁ங்ஙனே பெருமானும் ஁ வர் கருத்தினுக்கிசையககாட்டிச் சிவலிங்கத்திடை மாகவயிகசுஞ் செய்துகொண்டனர். வரகுணதேவீரும் திருப்பித் தம்மரணமனை புகுந்து பெருவரளிப்புடனிருந்தார். கோயில பழயவண்ணம் திரு க்கப்பபடைக்க ஁

கேட்டார்களோ முனிவர்களே! மறுநாள் வைகறையில் திரு வனந்தலுணர்த்த, கோயிற்றுழையா ரனைவரும் திருக்காப்பவி ழ்த்துட்சென்றபோது சிவலிங்கப்பெருமானுக்கு ஓர் புறத்து, வளைமுதலிய வணிந்த பெண்கரமொன்று மணிககட்டு மட்டும் வெளிப்பட்டிருக்கக்கண்டஞ்சி அனைவரு மொரு முகமாக வரகு ணசசெல்வாபாறசென்றறிவித்தலும், அவ்வரசாபெருமான அசச முநராணமு மேற்கொண்டு பெருமான சநந்தியடைந்த ஆகம்படி த்தொண்டர்கள் தமக்கு அறிவித்தவண்ண மிருக்கக்கண்டு, பெரு ங்கவலையும் துன்பமும் மேலீட, எம்பெருமானே! பாஷியேன பற றிய வெச்சிலென்றே ஆககரத்தினையுட்கொள்ளாது விட்டபடியெ ன்றிரங்கி விண்ணப்பித்து நின்றலும், யாவரும் கேட்கும்படி அச ரீரியால் “ஐய! வரண! உனபண்பை யுலசறியசெய்ய வைத்த படியன்றி வேறலல” என்று பெருமான கட்டளைபட்டருளியவுட் னே, அங்கிருந்தாரனைவரும் காணும்படி வெளிப்பட்டிருந்தஅக கை, சிவலிங்கத்துளமறைந்தது தேவாஹுமழைப்பாழிந்தனா. அந்தா துந்துழி முழங்கிற்று அடியவா அரசா முழங்குபதனா. எவ்வு யிரும பேரினப்பெள்ளத்தான மூழ்கின அப்பால வரகுணதேவ ரும் பலதிருத்தொண்டசெய்து பெருமாள் திருவடி நீழலையடைந் தனா. கேட்டார்களோ முனிவர்களே! பதகியினிலக்கணம் இப்படி ிசாரமற்றபடியில் வரம்பற்றதாக விருங்கின்றது. தேவா மூவர் யாவர்க்கு மரிய சிவன் அனபரணபுக கெளரியனாகவிருக்கின்ற தன மைகண்டர்களுர் அந்நாளை நேர “மெய்யன்பை யுடையாயபெ னான்வேண்டுமே” என்றது அருட்டிருவாசகம். என்று சொல்லி மனமுருகி திருவருளைத் தியானித்து அப்பால் பட்டினத்ததிகள் சரித்திரத்தினை முனிவர்கட்குக் கூறித்தொடங்கினா.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் மறுபடியும்

திருவெண்காடு அடைந்தது.

கேளும் முனிவர்களே! நமது பட்டினத்ததிகள் திருவெண்கா ட்டையடைந்த வளவிலே திருவெலலையைப்பணிந்து திருவிதி வ லும்வந்து கோபுரத்தை வணங்கிப் பெருமான சநந்தியடைந்து அன்பு பெருக உரைத்துமாறு யுரோமஞ்சிலிப்பக காமலர் குவி த்துக் கண்ணீர்த்துமப ஆந்தபரவசராய மனங்குழைந்து குழை ந்துருகப்பாடுவாராயிரார்,

திருச்சிறம்பலம்.

திருவெண்காட்டுத் திருவிசைப்பா.

பூதமுங்கரணம் பொதிகளைம்புலனும் பொருந்தியகுணங்க ளோர்மூலமும், நாதமுங்கடந்தவெளியிலேயுநா னுமசயநிறகுநா ளுளதோ, வாதமுஞ்சமயபேதமுங்கடந்தமநேரலயவினபசாகா

னே, ஏதுமொன்றையேன்யாதுநின்செயலேயிறைவனேயேகநாயகனே. (க)

யாவரேயிருநதும் யாவரோவாழந்தும் யாவரோயெமக்குமவாயும், தேவரீரலலாற நிசைமுகமென்குது திருவுளமறியவேவுளதோ, பாவலாறெருவன செந்தமிழ்க்கிரங்கிப்பறவையாருடலைமாறற, எவலாளாகியிரவெலாமுழைநிறைவனேயேகநாயகனே. (க)

உண்டதேயுண்டு முடுதததேயுதித்து மடுததடுதுனாத்ததேயுரைதறும், கண்டதேநனநடுகேட்டதேசேட்டுங்கழிந்தனகடவுநாளெல்லாம், விண்டதா மரைமேலன்னம் வீற்றிருக்கும்விழவருவீதிவெண்காடா, அண்டரோபோற்றவம்பலததாடுமையனையுய்யுமாற்றருளே. (ங)

திருச்சிறுமபலம்.

திருநாங்கூர் - சேந்தனாவரலாறு.

என்றசெந்தமிழ்ததிருவிசைப்பாபாடி வணங்கிப் புறம்போரது அங்குவிற்றிருக்குநாளில, முறையான சிறையுளகப்பட்டிருக்குஞ் சேந்தனாருடையமனைவியாரும், மைந்தராகியசிறுவரும், பட்டினத்தையா இங்கு எழுந்தருளியிருக்குஞ் செயதி கேள்வியுற்று வந்து அவரதுதிருவடிகளிலே வணங்கிக்கோவென்றுகதறியழுதாராகள. அப்போது, ஐயாஇரக்கமுறறு, நீவிரயாவா துமக்கடுதக்குறையென்ன, என்றுவினாவ, அவராகள நடந்தசெயதிகளையெல்லாம் விண்ணப்பித்ததுசேந்தனா சிறையை விடுவித்தருளவேண்டென்றுஇரந்தார்கள். அது கேட்டையாபேருளாளராதலால் திருவுளங்கனிந்து, சிவபெருமான சநிதியிற்சென்று, மத்தளைதயிருண்டாணுமலாமிசைமன்னிந்நும நித்தமுந்தேடிககாணுநிமலனே * யமலமுாதீ செயததனைக்கயலபாயநாங்கூர்சேந்தனாவேந்தனிட்ட கைத்தனைக்கியினமுன்காட்டுவெண்காட்டுளானே.

என்றதிருப்பீரட்டையருளிச்செயதமாததிரத்தில, பத்திவலைப்பட்ட பரங்கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமான முத்தபிள்ளையானாரோக கிருஞ்சேந்தனையாசனிட்ட சிறைக்களனினது நீக்குகவென்றருளிச் செயயக்கணைசப்பெருமானார் அங்ஙனே துதிககரத்தாலசிறைக்களத்திருந்த சேந்தனாதனையவிழப்பித்தது தூக்கத்திருவெண்காடாமுனவிட்டருளிநூர். சேந்தனாரும் துயிலுணர்ந்தவாபோல், வசம்மற்றிருந்தவா தெளிந்தெழுந்தது எனிரிற்கும் தமதுருமணியாகிய திருவெண்காடரைக் கண்டு திடுக்கிட்டும்பணிந்து, எம்பெருமானே! அரசனிட்டசிறையினின்மீட்டித்தாற்போல்பாசச் சிறையினினது மீட்டித்தருளவென்று மீட்டும்பணிந்தார்.

* தீபேயினது - எனபுறாடங்குறுவாருமுளா.

அப்போது, பட்டினத்தமிழ்ச் சிவப்பிரபாசேநாக்கி, ஐயாநின் குடுமபத்தோடு காட்டுவிறகின்கி லுவிழைப்பொருளகொண்டுவிவன் பனொருவரை பூட்டியுண்டு திருத்திலைப்பதியிலுறைதி எனறு கட்டளைபட்டருளிச் சீகாழிநோக்கி எழுந்தருளினார். அங்ஙனே சேந்தனார்-அவையுந் திருவெண்காடுடையாரையுமபணிந்து சித் தம்பர தலத்தை யடைந்து குரவணைப்படி பொழுதுவாராயினார்.

இங்ஙன மொழுகுநாளில் ஓர்கால் எழுநாள் அடைமழைபற் றிமனிதரியங்காவகைபெயர்ப்பசியால் வருநகிகாடுசென்று அரி துமுயன்றுவிறகுகொண்டுவந்தாரிலே மாறிப்பெற்றமாவைக்கொ ண்டுசென்று மனைவிபா காத்தளிப்ப அவர்களியமுதுசமைத்துத் தங்கணவனார்க்குத்தெரிவிப்பகருவணைப்படி யமுதுட்டச்சிவ னடியாராததேடி ஊரமுழுவதுந் திரிந்தலைது கோயினமண்டப ந்தோறும்புக்குநாடுசையில், இவரது பதகிப்பேரனபமுதுசெய்ய, அழகிய திருச்சிற்றமபலமுடையாரே மூப்பினுற்றளாநத ஓர் அடி யவர்கிருவுருகொண்டுமிகுபசியாலவருந் தினுரைப்போல் ஓர்மண்ட பத்திற்றங்கியிருக்கண்டு, திருவடிகளிம்பணிந்து எமபெருமா னே! ஏழையேன்கிற்றிருநகைக் செழுந்தருளிய முதுகொளளத்தி ருவுளமாமே என்ன, ஐயநுமதற்கிசைந்து பின்றொடாந்துவா, இ ருக்கை சேர்ந்து குளிர்போககிப பாதமவிளக்கிப் பீடத்தெழுந்தரு ளப்பண்ணிகளியமுதுபடைக்கபெருமானுமமுதுண்டு சேடத் தைமுனருளையின முடிந்துஎழுந்தருளித் திருவமபலம்புகு அங் குத்தகரிசுந்ததுக்கு வர்திருந்த திருமால் அயனமுதலிய வானவா முனிவாயாவாகும் அக்களியமுதின சுவையைக்கூறிச் சேடப்பிர சாதமளித்துச் சிவகாமியார்களிப்ப வீற்றிருந்தாரா. சேந்தனாரும் தங்குடுமபத்தோடு குறையற வீரதமுடித்தனராயச் சேடவமுது ண்டு பரயோகரித்திரையி லெழுந்தருளியிருந்தாரா.

அங்ஙன மிருக்க, சிவநேசத்திற் சிறந்த செல்வச சோழமகா ராஜன் நாடோறும் திருவமபலத்திற்சிறந்தபூசனைபட்டதிப் பூசை முடிவில் இறைவனருளால் எழும்மணி யாசைக்கேட்டு அமுதுகொ ள்ளும் வீரதம்பூண்டான். அன்று நடுவிராதநிரியாயும் மணியோ சைகேளாமையால் மனங்கலங்கி வருத்தமுற்றுத் தனாயிற் கிடந துதுயின்ருனாக, சேந்தனாரன்பை வெளிப்படுத்தும்படி கனவில், அமபலத்தழகாசென்று, அரசனே! வருந்துதலொழி இன்றுநம் முடையசேந்தன்நிவேதித்தகளியமுதுண்ணச்சென்றிருந்தனமாத லின்நீசெய்வித்த பூசனைக்கு வரத்தடைபட்டதெனறருளி மறைந் தார். உடனே அரசன் விழித்தெழுந்தாராயை மேலிட அச்சே ந்தனார் பேரன்பும் பத்தியும் எவ்வகைத்தோ? எவ்வாறவரையான் தரிசிக்கப்பெறுவேனென்று வருந்தித் திருவருளைச்சிந்தித்திருந்து

அருளேந்தையமாதலும் நித்தக்கடன் முடித்துத் திருக்கோயிலுக்கு வந்தான். அங்கு, திருவம்பலத் திருமுற்ற முழுவதும் தெய்வமணம் வீசிக்கொரியமுது உகிராந்துகிடத்தலைத் திருவம்பலத்தடியரும் தில்லைவாழ்ந்தணரும் தானுமாகக் கண்டு தன்கனைவக்கூறி, அவர்பததியைத் துதிகச, யாவரும் அவரைத் தரிசிகளும் விருப்பமுடையராயிருந்தனர். அஃதநகநமாக அப்போதுமார்கழி ஆதிரைத்திருவிழாநாளாகத் தேரணிவிழாநடத்தற்கு ருனனநாள் மழையாற்றடைபுறமன்று மழநிற்றலும் நடேசப்பிரானைத்திருத்தேர் விழாககோளுக்கெழுந்தருளப்பண்ண, தோநடவாதாக, யாவரும் வருந்துகையில், அங்குத்தரிசனைக்குவந்திருந்த சேந்தனாரைக்குறித்து, அவ்விடத்தத்திலைவாழ்ந்தணர் அரசன்முதலிய எல்லாரும் கேட்குமபடி, “சேந்த” தோநடக்க நமமைப் பலலாண்டுபாடுக” எனேறா அசிரீரிடனடாகலும், சேந்தனாரும் மனங்குழைந்துருகி எமபெருமானே! நாயக்குத்தவிசிடெனனவென்னையுமோர் பொருளாககி இததிருப்பணி பூட்டிய திருவருட்கெனனை கைமமாறெனது, அநகனே.

திருச்சிறுமபலம்.

கோயில, திருப்பலலாண்டு, பண் - பஞ்சமம்.

“மன னுகதில்லைவளர்கமபததாசனவஞ்சகரபோயகலப் [வக பொன்னின்செயமண்டபத்துள்ளேபுகுநதுபுவனியெல்லாம விள அனநடைமடவாளுமைகோனடியோமுககருள்புரிநது பினனைப்பிறவியறுக்கநெறித்தநதித்தற்குப்பலலாண்டுக் கூறுதுமே.

“எந்தையெந்தாயகற்றமுற்று மெனக்கமுதாமெம்பிரானென்றெ சிந்தையெஞ்சிவனசீரடியாரடியசெப்புமுரை [னது அந்தமிலானந்தச்சேந்தனெனைப்புகுந்தாண்டுகொண்டாருயிர்மே பத்தமபிரியப்பறிந்தவெனெனயபலலாண்டுக் கூறுதுமே. [ம்

திருச்சிறுமபலம்.

என்றருளிச்செய்தலும் தோநடநது வீதிவலமவந்து நிலை சேர்ந்தது. பூமழைப்பாழிந்தது. வானதுநதுபி முழங்கிற்று, அடியவாரஅரசர் எனறூர்த்தனர்.

அப்போது தில்லைவாழ்ந்தணர் அரசனமுதலிய யாவரும் மிக்ககளித்துச்சேந்தனாரைவணங்க. அவர்கள வணங்குமுன் தாம் வணங்கித் திருவிடைக்கழிசென்று, அங்கு முருகப்பிள்ளையாரை,

திருவிசைப்பா. திருவிடைக்கழி.

மாலுலாமநந்தந்தென்கையிற்சங்கம்வவ்வினன்மலைமகன்மதலை மேலுலாந்தேவர்குடிமுழுதாளுங்குமாசுவேனவள்ளிதன்மணாளன் சேலுலாங்கமுனித்திருவிடைக்கழியிற்றிருகருரார்மூழ்கீழ்நின்ற வேலுலாந்தடக்கைவேந்தனென்சேநனைனனுமெனமெல்லியலிவனே.

என்ற பதிகம்பாடித திருவாவதிதுறை, திருவிழிமிழலை, திருவாரூர் முதலிய திருப்பதிகளை யடைந்த பிற்பொருளைத் தரிசித்தது திருவிசைப்பா திருப்பதிகம்பாடிகருருவருளால் குடுமபத்தோடும் சிறப்பையிலாட வெடுத்த திருவடிநீழலில் வீற்றிருந்தருளிஞா.

திருவெண்காடாபுகழை உலகெலாமபரவிததுதிததுயந்தன.

இங்ஙனம் சேந்தனாகை முதலிவழிகரு விடுத்தது, ஸ்ரீபுகழிப்பதியடைந்த பட்டினத்தடிகள் ஆளுடையயிள்ளையார் திருவவதாரஞ்செய்த திருப்பதியென்று எல்லை வலம் வந்து பணிந்து சென்று கோயிலை யடைந்து திருத்தோணி வீற்றிருந்த பெரிய பெருமனையும பெரிய பிராட்டியையும் வணங்கியபு பெருககினது,

திருக்கழமலம் முமமணிககோவை.

“திருவளாபவளப்பெருமலைமணந்த”

என்ற வினைகருமளாகியபாபுதலாகவெடுத்து முமமணிககோவைபாடி அங்கு சில பகலவீற்றிருந்து, உலகெலாமுயபச சிறப்பையிலாடுந் திருநடங் குடமபிடலோனணமுண்டாதலும்,

“அத்தனைமுப்பத்த முக்கோடித்தேவாக்கதிபதியை

நித்தனையமமைசிவராமகந்தரிநேசனெயெ

கத்தனைப்பொன்னம்பலத்தாடுமையனைக்காணகரணந

ளெத்தனைகோடியுசமோதவஞ்செய்திருக்கினறவே”

என்றருளிச்செய்து கழமலமுடையாரைச் சென்று வணங்கி விடைபெற்றுப்பற்றப்பட்டு, வழிசகலுள்ள திருப்பதிகளையெல்லாத தரிசித்தது கொள்ளிடக்கரையேறிப்பெருமபற்றப்புகியூத திருவெல்லையடைந்து பணிந்துட்புகலும், நத்தனவனங்கனெல்லாம சிவநேசஞ்சிறந்த மெய்யனபாடோலத் தாது வெண்பொடிபூசி மலாமுகங்கண்ணீர் வாரவண்டொழி பழிச்செயலிகரட்டக்கண்டு வணங்கியப்பாற்செவலுக்கையில பரதநாடகஞ் செய்யு நாதாபோற பூங்கொடியசைய, குயில, தவளை, நாரை, வணடு ஒலிப்பல, பலவிய முழக்கிப்பாணாபாடும் பாட்டொலிகாட்ட, சணபகமருமபி விளக

* திருவாதிரைநாளில் இறைவருக்குக் களி நிலைதனம் செய்யும் சம்பிரதாய மிதுமுதலாக வுண்டாயிற்று. இச்சேந்தனா திருத்தொண்டின்னிலைமையைப்பற்றிப் பின் சந்தானாசாரியாரால் வருள் ஒருவராகிய கொற்றங்குடிவள்ளலாரும்

“அவிழ்ந்ததுணியிலவிழ்ந்தவமுதை

யவிழ்ந்தமனத்தோடளித்த - தவிழ்ந்தசடை

வேந்தனாக்கினமுதமாயிற்றேமெயப்பத்தி

சேந்தனாச்செய்ததிமம்.”

என்று துதித்தவற்றாலும் காரணம்

சிதம்பரமடைந்தது.

கேந்த, தாமரை பூத்துப் பாலிகைவண்ணஞ் செய்யத், தெங்குபூரணகலசமேந்த, சீழ்குபாளேவிரித்துக் கவிரியசைப்ப, கொம்பிற்பேர்தடை கண்ணாடிகாட்டி, பட்டினத்துப்பிவலையார வரவுகண்டு அசரங்களு மெதிர்கொளவபோன்றன. இங்ஙன மிவவணிக் கோக்கண்டு பெருமான திருவருட்டண்ணளியை எண்ணி, நானமறை முழக்க மறாத திருநகரத்துட்புகுந்து, துறக்கநாடுபோலும் செல்வ நிரமபிய மாடங்களைபுடைய திருவிதி நான்கையும் பணிந்து வலமவந்து, எழுநிலைக் கோபுரராமிலை வணங்கிக் திருமாளிகையைப் பிரதக்ஷிணமபண்ணிக் களாசபை தொழுது சிறசபைபிற் சென்று உலகாடவாடும் ஆநந்தத்திருநடனம் கண்டார். கண்டவளவிற் மமமைக்காராராய் நெடுநேரம் தம்பித்துக்கம்பித்து நின்ற பின் தெளிவு சிறிதுவரக கரைந்து கரைந்துருகியனபின் சடலமடை திறம்ப

கோயிலு எமணிமாலே
வெண்பா

பூமேலய அறியாமோலிப்புத்தத்தே
நாமேபுசுழ்ந்தளவை நாட்டுலோம - பாமேவு
மேத துகநதான நிலையிட்ட துகநதானமபலத்தே
கூத்துநதானகொற்றகருடை.

என்றெடுத்தது நானமணிமாலேபாடிக் குடநதம்பட்டுக் கூத்தாடித் திருவருள வெளாததுட்படிந்தாராய அரிது புறம்போந்தார். பின் பசியெழும் (பன்னாசவாடகப்பொறபாதம்) என்று பாடுதலும், உலகமாதாவாகிய சிவகாமியார வேதியமாதுருவமாய உச்சி நிவேனப்பிரசாதத்தினை வட்டகை நின்றும் கொடுத்தருள உண்டு பசியாறினவுடன மறைந்தருளலும் பிராட்டியாரொன துணர்ந்து ஆராம மிகுதியால்,

கட்டளைக்கவித்துறை

ஒடுமெடுத்ததளாடையுஞ்சுற்றியுலாவிமௌள
விடுகடோறுமபலிவாங்கியேவிஜயற்றவாபோ
லாடுமருட்கொண்டிங்கமபலத்தேநிறகுமாணடிதனைத
தேடுங்கணக்கென்னகாணசிவகாமசவுந்தரியே.

என்று தீங்கித்து அலைவற்ற சிவயோகானுபவத்தில் வீற்றிருந்தனா. அங்ஙனமிருப்பவா.

சோறிடுநாடு துணிதருங்குபபைதொண்டன்பரைக்கண்
டேறிடுங்கைகளிறங்கிடுநதீவினையெப்பொழுது
நீறிடுமேனியாசிறழ்மபலவாநிருத்தங்கண்டா
லாறிடுங்கண் சளுருகிடுநெஞ்சமென்னுள்ளமுமே.

என்ற பாடலை யருளிச்செய்து காலங்கடோறுஞ்சென்று சிற்பைத்திருநடங்கும்பிட்டு “நினைமின்மனனே” பென்றது முதலிய அனேகநதிருப்பாடல்களை யருளிச்செய்து, பலநாள் கழியத், திருவொற்றியூர்க்கு வருகவென்ற ஞாபகத்திருவருள் தோற்றுவித்தலும்,

“பாற்கடல்கடையப்படுங்கடுவெண்ணெயை”

என்றவடைக்கலத்திருவகவல்பாடி (வானமேடுமூன்றையேயோ) என்றெடுத்தது (நானமேடநானாரோநானாரோ) என்று அருளிச்செய்து திருநடம்கும்பிட்டுத் திருவமபலம் தொழுது மாளிகை வலம் வந்து கோபுரவாயிலைவணங்கி வீதிதோறுமபணிந்து புறம்போந்து வழிக்கொண்டார்.

வழியில் திருத்தினை நகரடைந்து சிவபெருமானை வணங்கியங்குநின்றுங்கெடில நதிககரையடைந்து, ஆளுடையவாசகனைக் கல்லாஅமுனா கடலிலேகட்டியிட்ட கழறானே மிதப்பாகககரையேற்றுவித்த திருநதியென்று பணிந்து மூழ்கித் திருப்பாதிரிபுலியூரிலடியார்களுக்குத் தோன்றாதுணையாபிருப்பாவணங்கியருந்த மிழ்பாடிச்சிலநாளிருந்து திருவதிகையடைந்து புரமட்டவீரட்டவாணைப்பணிந்துபாடித் திருத்துறையூர், திருவாமூர், திருநாவலூர், திருவெண்ணையநலவூர், திருக்கோவலவீரட்டமும் தொழுது விருத்தகிரியைத்தரிசித்துத் திருவணமுமலையைக்குறுகினார்.

குறுகுதலுமதூரத்தே மாலயனதேட நின்றமலைக்கொழுந்தாரைககண்டுவணங்கி யூருள்ளேபோந்து திருவீதிபணிந்துகோபுரந்தொழுது திருக்கோயிலவலங்கொண்டு சந்திரியடைந்து பெருமானையும் பெருமாட்டியையும் கும்பிட்டுத்துதித்து அருந்தமிழ் பலபாடி அன்பு மீதூரவுருகிப்பழிச்சி உடையவரைப் பிரியாவிடைகொண்டு புறம்போந்து திருமலைவலம்புரிந்து அங்கு சிலநாளவீற்றிருந்தார்.

திருக்காஞ்சிபுரமடைந்தது.

அப்பால் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருவோத்தூர் முதலிய திருப்பதிகளைத்தரிசித்துச்சென்று திருக்காஞ்சிநகருக் கணித்தாகலும், திருவெல்லையைப்பணிந்து சிவலோகம்போலும் இருக்கும் சோலை நந்தவனம் முதலியவற்றை வணங்கிச்செல்லுகையில், திருவெண்காட்டடிகள் எழுந்தருளும் வைபவத்தைக்கேட்ட திருக்காஞ்சிப்பதிவாமுஞ் சிவனடியார்யாவரும் அட்டமங்கலம் கொண்டு ஆரணமுழங்க மங்கலவாத்தியத்தோடு எதிர்கொண்டு வந்து வணங்க, அவர்கள்வணங்குமுன் தாமும் வணங்கித் திருமதிலவாயில் கடந்து, அறங்களெல்லாமோங்க மூவரும் தேவரு முனிவரு நாடோறும் பெருமான் திருவடிவணங்கித்திரியும் வீதிபணிந்து கோபுரவாயிலைக்கும்பிட்டுத் திருவேகம்பரத்தைவலங்கொண்டு வழித்

திருக்காஞ்சியடைந்தது.

தி அன்பு பெருக ஆராமையால் உளமுருகக் கண்களி லானநத நா
வாசத்தொழுது.

கச்சித்திருவந்தாதி.

கட்டளைக்கவித்துறை.

மெய்தொண்டர்செலுநெறியறியேனமிகநற்பணிசெய்
கைத்தொண்டாதம்மிலுநற்றொண்டுவந்திலனுண்பதற்கே
பொயதொண்டிப்பேசிப்புறமுறமேயுன்னிப்போற்றுநினை
விததொண்டனென்பணிகொளருதியோகச்சியேகம்பனே.

எனறுமுதலாகத்திருவநதாதிபாடிப்புறம்போநதங்கிருந்து
திருவேகம்பமாலை, கச்சித்திருவகவல் முதலிய திருப்பாடல்களைய
ருளிச்செய்து கச்சிக்காரோணத்தருகில வீற்றிருக்கு நாளி லொரு
நாள் பசித்தீ மிகவருதத, ஆற்றாராய,

வெண்பா

அததிமுதலெறுமபிஞ்ஞவுயிரத்தனைக்கு
சித்தமகிழ்நதனிகுநதேசிகா - மெத்தப்
பசிகுதையாபாஷியேன்பாழுவயிற்றைப்பறவி
யிசிகுதையாகாரோணனே.

எனறுருளிச்செய்தா. உடனே அறப்பெருகு செல்வி யாகிய
வம்மையார காமக்கோட்டத்திருநது அநதணமாதுருவாய வநத
முதளிப்பவண்டு பசியாறிகாமக்கோட்டம், கச்சபாலயம், ஒண்கா
நதநறளி, கச்சிகெறிகாரைக்காடு, அனேகதங்காபத்முதலியதிருச
கோயில்களைப் பணிநது பலதமிழ்மாலை பாடி அனேகம் அறப்புதங்
கள விளங்க சிலநாள வீற்றிருநது, அங்குநின றுமடிற்ப்பட்டு திரு
வாலங்காடு, திருப்பாஞா, திருவெண்பாககம் முதலிய திருப்பதிக
ளைவணங்கி, கண்ணப்பதேவரும், சிவகோசரியாரும், சிலநதியும்,
காளனும், அத்தியும் பூசித்துப் பேறுபெற்றதும ஈடைச்சங்கவா
ணராகிய நறக்கேதவா அருளிச்செய்த திருவநதாதியாகிய கொழு
தத தமிழ்சசீவைபுண்டறிநததுமாகிய காளத்தித் திருமலையை
வணங்க எண்ணிவழிச்செலவாராயினார்.

திருக்காளத்தியடைந்தது.

அங்ஙனம் படடினத்தடிகள் செலுனுகையில, திண்ணனா
முன்வலிதாண்ட திருவருளுள்ளே தூண்ட ஆராவனபு மீதூர்ந்து,

“முப்போதுமன்னம்புசிக்கவுந்தாங்கவுமோகத்தினாற்
செப்போதுமுலையாருடனசோவுஞ்சீவன்விடு
மப்போதுகண்கலக்கப்படவும்மைத்தரையயனே
யெப்போதுகாணவல்லேனறிருக்காளத்தியீச்சாரனே.”

என்று துதித்து இரவுபக ளைக்காது வினாந்து நடைகொண்ட
போது, வழியில் பாம்புகள் மணிவிளக்கேந்தினின்றன. காட்டியா
ளைகள்நெகிழ்பிடித்து முன் நடந்து முன்முதலியவிலகிவந்தன

புலிகளவரின்னா மாரக்கம் விளகதிச்சுத்தஞ்செய்தன. புல்வாய்மா
ன் மனாமுதலியன முன்னுமபி ருனும் அணிவகுத்துவழிகாட்டுவ
னவாயின. மயில வாரணமுதலியன சிறகுகளால் காற்றெழப்பண
னியும் வெயிலுககு நிழல் பரப்பியும் சென்றன. குரங்கு முகமுத்
லியன நல்லகனி கிழங்குவகைகளைத் தந்துபசரிப்பவாயின இங்ங
னம் விலங்கு பறவைகள் செய்யும் திருப்பணியை ஐயாகண்டு, இத்
திருப்பணி எம்மையுடைய காளத்தியாளவா திருநீழிகளோரோ
பொருந்துவவென்றும், பாம்புகளை நோக்கியிலைமுன் எம்பெரு
மானை மணிகள் சாத்திப்பூசித்தகாளனா மரபோ எனப் பணிந்
தும், நெகிடியேநிச செல்லுடி யானையை ஐயரைமுன்னருச்சித்த
அத்தியின சுற்றமோவொன்று தொழுதும், மாணினங்களை அப்பா
கையமைந்தமாரின உறவோவென்னததுதித்தும், அவவாறே
மற்றையவற்றையும சிவபெருமான ஹிருவடி நேயப்பறையுள்ளவற்
றின்ன மாகவணங்கியும் செலப்பவா, கண்ணப்பதேவாதிருத்தொண
டினையும் மற்றையடியார திருத்தொண்டினையும் எண்ணியெண்ணி
மனங்குழைந்துநிதி,

“வாளாநமகவரிந தூட்டவல்லி ளல்லல மாதுசொன்ன
ஞாளினிளமைதுறநகவல் லெனலலா ரெண்ணுசெயது
நாளாறிமகண்ணிடந்தபபவல்லெனலலா னினிசசென
றாளாவதெப்படி யோடுருகா ரத்தியப்பருக்கே.”

என்றது முதலாகத் திருத்தொண்டத்தொடையுட்குறித்ததுள்ள அடி
ப்பவா திருத்தொண்டினைத் திருப்பாட்டாக வுருளிசெய்தது, திரு
மலையைத் தூரத்தே கண்டுதொழுது, அணிநதாகச் சென்றடிவா
ரம் பணிநது திருமலைவலங்கொளவா அங்கு தவஞ்செய்யும் பெ
ரியாரையெல்லாம் வணங்கி, வேறுதொழில் செய்யு மவரையுங் குற
மகளிரையும் சிவகோசரியாராகவும் பெருமான திருவடியை நத
கன்னியராகவும் எண்ணிப்பரவிவந்து சந்நிதியடைந்து அன்பு
மீதூர வருந்தமிழ்ப்பாடியுடல நெககுவிட்டுருகக் குழந்தைகுழை
ந்து பலவாறுதுதித்து அரிதுபுறம்போந்து அங்கிருக்குராளில் ஆ
ளுடையபெருமான வடகைலைத் திருவொலககஞ்சேவிககவிரும்பி,

“மந்திக்குருளையோத்தேனிலலைநாயேன வழக்கறிநதுஞ்
சிறதிக்குஞ்சிறதையையானெனசெயவேனெனைத்தீதகற்றி
புருகிப்பரிவிற்குருளையேந்தியபூசையைப்போ
லெந்தைக்குரியவனகாணத்தனாகயிலாயத்தனை.”

என்றதிருப்பாட்டில் பாடலும் தென்கைலைவாணா அவவடகைலை
க்கோலநதரிசிப்பித்தருளத் தரிசித்துப் புலதமிழ்ச்செம்பாடல்
பாடி அருள்விடைபெற்றுத் திருமலை வணங்கித் திருவொற்றியுரை

திருக்காளத்தியடைந்தது.

ககருளி எழுந்தருளி ஓர் கேளும் முனிவர்களே ! எங்கும் சிவன பரிபூரணனென்று நன்குணர்ந்த சிவஞானிகளும் அனுபவமுதிர்ச்சி பெற்றவும் உலகவாதனை யாரிடம் பதறி நின்ற லொழியாதெனவும் நமமையுணராத வேண்டியிவ்வன்ம தலங்கடோறும் எழந்தருளிப் பல அழகுதங்களை விளக்கினாரென்றால் வேறுயாம சிந்திக்க தக்கதெனையுள்ளது. நெஞ்சினியறகைப் புதியதையே நாடுவதாகவேதும்மனோருக்கவண்ணமையை யுணராததுங் கருணையானன்றோ அப்பெரியரிதிறந்தாடைய பிடித்தருளிச்செய்தது என்றுபமனனியர் அருளிச்செய்தார்

அப்போது முனிவர்கள் அவரை வணங்கி, சுவாமி! அவ்வாறாயின இப்பட்டினத்தடிகளே தனித்திருவெண்பா,

“ஆரூரரிங்கிருக்கவல்லுரத்திருநாளென

மாறாகடோறுமுழுவூர் - நேரோ

யுளகருவிப்பைநாடாதவ்மரகாணீவீர

விளக்கிருக்கத்தேயீர்”

எனத் தலாபத்திறை சொப்பவரை நோக்கி மறுத்தானாத தருளியவாறெனனை யென்று வினாவி, ஞானஞ்சிரியமாயியவுபயம் எனியாகூறுவார கேளும் முனிவர்களே ! இத்திருவெண்பாவின் கூறியது, சாதகமுதிரந்து சகசம் பிறந்து காருணியத்தாற மலையாததிறை செய்கின்ற நல்லோர்களையன்று, ஞானாசாரியர் வெண்ணெய் வடிவமுடைய, தலம், தீர்த்தம் இவைகளைத் தொடங்கித் தவநெய்யை நறவாக்கொழு மன்று, உண்மையுணராத உலகபோகம் வேண்டியறிவினமையாற சாடிய தவமாயிய தவநாததிறை செய்வாரை நோக்கியவாறாம். முத்தியருச்சனை விடயத்திலும், “பச்சிலையிடினும் பத்தாக்கிரங்க மெச்சிச் சிவபத விடருளப்பனை” எனவும் திருக்கழுமல முடிமணிகளொவையுள், “தோணிபுரோசா-அடித்தாமரைசென்று சாவதற்குப் - போதும் பெருவிடிற் பச்சிலையுண்டு புனலுண்டென்கும் ஏதும் பெருவிடினெஞ்சுண்டு” எனவும் அருளிச்செய்த இப்பெரியோ, தனிப்பொதுக் * திருவிருத்தத்துள், “சொல்லிலுஞ் சொல்லின் முடிவிலும் வேதசகருதியிலும், அலலிலுமாசமற வாகாயந தன்னிலுமாயநது விட்டோர் - இலலிலு மன்பரிடத்திலு மீசனிருக்கு மீடங் - கலலிலுஞ் செம்பிலுமோ வீருப்பானெங்கள் கண்ணுதலே” என்றார். ஏனெனின முத்திசாதனமாகிய பத்திசெலுத்துமிடம் குருலீங்க சங்கமம் என மூன்றாம். இவற்றுள் உண்மை யுணர்ந்து அககுரு லீங்க சங்கமங்கள் மூன்றாம் ஓக்கக்கண்டு பணிசெய்யும் பகருவிக்கொழிய, உண்மை யுணராதது

* திருவிருத்தமென்க கலி இறையை வழங்கு மாபு தருநாவுக்கரசர் முத்திருமுதையுட்காண்க. ”

மூர்க்கத்தால, கேவலவுபாதான காரணம் பற்றிக் குருவை மனித
 னென்றும் அடியார்களைச் சாதாரண சீவர்களென்றும் தம்முளிக
 ழந்து இலிங்கமொன்றையே பொருளுணைக்கொண்டு நடக்கின்ற
 காமியதவத்தினரையும், உலகபோகத்தை விரும்பியுழலும் வஞ்சக
 நடப்பினரையும் நேரக்கூறியபடியாம். ஆனால் அவா தாமே தம
 தனுபவமாக “வெட்டாத சக்கரம் பேசாதமந்திரம் வேறொருவா
 க் - கெட்டாத புட்ப மிறைபாத தீர்த்தமினிமுடிந்து ~ கட்டாதவி
 ங்கவ கருதாதநெஞ்சங் கருத்தினுள்ளே - முட்டாத பூசையன்றோ
 குருநாதன் மொழிந்ததுவே” எனவும், உளியிட்ட கலையு மொ
 ப்பிட்ட சாந்தையு முததையறப் - புளியிட்டசெம்பையும் போற்
 றுகிலே னுயர்பொன்னெனவே - யொளியிட்ட தாளிரண்டுள்ளே
 யிருததுவதுண்மையெனது - வெளியிட்டதைத் துவைத்தே னினி
 மேலொன்றும் வேண்டிலனே” எனவுகூறியவாறெனனை யெனி
 ன்? தகரவித்தை சாரவான் மகவித்தை யெனனும் ஞானவித்தை
 யிரண்டனும் இவ்வையாதகரவித்தையுடையராதலால், அது, மந
 திரம், கலை, வருணம், பதம், புவனம், தத்துவமெனனும் மததுவா
 வாதையு நிகழ்செய்து மேனின்ற வருளைத்தரிசித்துப் பரையோக
 முற்றுச்சிவத்தோடிர்ண்டது நின்றன முறைமையதாகவே, அம
 ருமைமை விளங்கியபடியாம். கலையுஞ்சாந்தையுஞ் செம்பை
 யும் போமறுகிலேனென வானகூறி விடாது உயர்பொன்னெனப்
 பூட்டாறுகிலே னானக கொண்டு கூட்டமுடிந்ததுவே சானாரும்.
 இம்முனைபு இவரருளிச்செய்த பூரணமாலை, நெஞ்சொடு மகிழ்
 தல் என்னு மிவ்வுள்ள விளங்கக்காண்க.

திருவொற்றிப் பூட்டாததும் முதறிபெற்றதும்,

முனிவாகனே! அப்பால் ஐயா திருவொற்றிப்பூராக கருதிக
 கருகிய மனத்தினும் கடிது வருவார், பெருமான திருவரு ளமுத
 மூறிப்பெருசவே,

“கண்டங்கரியதாங்கனமுனறுடையதா
 மண்டதைப்பேரால்வழகிதாம் - தொண்ட
 உடலுருத்தித்திககுமோனகுபுகழொற்றிக்
 கடலருகேநிற்குங்குருமுடி.”

என்ற தனித்திருவெண்பாவைப் பாடிக்கண்ட சராசர முஸ்லிம்தும்
 குருளிக சங்கமங்களாகக்கண்டு ஆராம மிக அனபுபெருக,

“வாவியெல்லார்தீர்த்தமணலெல்லாம்வெண்ணீறு
 காவநங்குளெல்லாங்குணநாதர் - பூவுலகில்
 ஈதுசிலவேகமென்றென்றேமெய்த்தவத்தோர்
 ஐயந்திருவொற்றிப்பூர்.”

என்ற திருவெண்பாவாறறுத்துப் பலதரமும் பணிந் தெழுந்து
 திருவெல்லையைக் குறுகிவணங்கிபுட்புகுந்து திருவீதியடைதலும்
 . தம்மையறிபாதெழுந்த பேராசைக்கடலுண் மூழ்கி,

“ஒடுவிமுந்துழிப்பாயுமொன்பதுவாய்ப்புண்ணுக்
கிடமுருந்தையானநிந்துகொண்டேன - கடுவருந்துந்
தேவாகிதேவனைநிடுவொற்றிபூர்ததெருவிந்
போவாரடியிற்பொடி.”

என்றதனித்திருவெண்பாவோதி மேலுமேலுமடங்காதகாதலால்,

“சுடப்படுவாரநியராபுரமுனறையுஞ்சுடப்பிரான
நிடப்படுமாமதிமெனநெற்றிபூரனமெருப்பரப்பீல
நடப்பவர்பொறபதநந்தலைமேற்படநனகுருண்டு
கிடப்பதுகாணமனமேவிதியேடடைக்கிழிப்பதுவே.”

என்று துதித்து அததிருவிதியை அங்கவலமவந்து சந்நிதியை
ந்து, அடியவாதங்க ளாராவமுதனை அடங்காதகாதல பெருகங்
பாணமுகந்துண்டு அருடகடலிலலைத்து அமுருந் உடல குழைய
வெனபு நெக்கு விடடுருக்க ககாரந்து கரைந்து கண்ணீருங் கம்ப
லையுமாயக்கைகஞ்ச்சிமேலேற,

திருவொற்றிபூரத்தொகை.

“இருநிலமடநதையிலபிணிவடுத்த
பெருகடனமேகலைமுதடுமனப்பொளிந்த
வொற்றிமாநகருண்டையோய”

என்றெடுத்து அகவலொப்பாவொருபதாகிய ஒற்றிபூரத்தொகை
பாடித்துதித்துத் தமவசம்முநது பரவசமுறறு நெடுகேரரின்று
பினதெளிந்து பிரியாவிடைபெற்று மீளவா, படம்பக்கத்து நிரம
பிய பேரழகனநிருவடிகளிலே,

“ஐயுநதொடாநதுவிழியுஞ்செருகியநிவழிந்து
மெய்யுமபெரயயீகிவிடுகின்றபோதொன்றுவேண்டுவல்லான்
செய்யுநதிருவொற்றியுருடையீர்திருநீறுப்ட்டடுக
கையுந்தொழப்பண்ணியைநதெழுத்தோதவுங்கறபியுமே.”

என்று விண்ணப்பித்து, அரிது புறம்போநது, திருவெலலைபிரியா
ராய, சாக்கிரமுதலிய வைந்தவதைக்களையுங்கடந்து அருளுக்குத்
தமமையுணவுககி முழுவதும் விழுங்கப்பட்டாராயத தத்துவ
முழுவது மிச்சைவழி பணிகேடப் பிரணவமே திருவுருவாக
அருடசகசம் பிறக்கவேயுலகு பேயாகப் பசுமேய்க்குஞ்சிறுவரோ
டுகூடி ஆடியுமபாடியும் பலவினையாடல் புரிந்திருக்குநாளில உலக
மறிந்துபிழைக்கவும், உடனாடுஞ்சிறுவர்களிககவுமாக, முதலவன்
முறையீடு, அருட்புலம்பல, இறந்தகாலத்திரவால், நெஞ்சொடு
புலம்பல், பூரணமாலை, நெஞ்சொடுமகிழ்தல், உடற்கூற்றுவண்

ணம் இவற்றை அருளிச்செய்து பசுநிராமேயக்கும் அச்சிறுவ ரோடுகூடி மணற்குன்றிலும் புண்ணைச்சூழலிலும் பலவினையாடல் செய்து வீற்றிருக்குநாளில், ஐந்தெழுத்தருச்சினை முறைப்படிசெ ய்து திருவருளுக்கு முற்றும் தமமை உணவாக்கித் தத்துவமுழு வதுந் தம்மியலவேறுபட்டு அருளவடிவாய் தம் வசப்படவே தாம் பஞ்சாவத்தையையுங்கடந்து, பஞ்சபூதகாரியமாகிய தூல வுடம்பே பஞ்சாககரகாரியமாகிய மந்திர சரீரமாகத் திரிந்து நின்றது. அப்போது திருவெண்காட்டடிகளும், உடனவினையா டும் சிறுவர்களைநோக்கி, சிறுவராகாந் துங்கட்டுச்சிலவினோதநக கா ட்டுவல என்னை யேராகுழியிற புதையுமென அவர்களு மவ்வா றே புதைத்தவுடன, அவர்களுக்கு வியப்புண்டாமபடி வெளிப் பட்டு வேரோமணற்குன்றி னமேனிநறனா. அதுகண்டு அவர்கள் மனமகிழ்கொண்டு மீட்டு மீட்டும் புதைக்கப் புதைக்க வெளிப் பட்டு நின்று பராகருக்காடடி அப்பால ஒருவிசைபுதைக்கவெளிப் படாமல சிவலிங்கவடிவமாக முளைத்து நின்றா. அப்போது சிறு வர்கள் கண்டு வியப்பும் அச்சமுமடைந் தாரிலேயுள்ளவாகட்கு நடந்தனவற்றை அறிவிப்ப, அவர்கள் யாவரும் திரண்டு வந்து அவ்வறப்புததைக் கண்கள்கொண்ட தவப்பயன் பலிகுமபடி தரி சித்தாராகன். பூமழைபொழிந்தது. தேவதுந்துபிமுழங்கிற்று. மு னிவரும் சிவனடியவர்களும் அரக்கர் என்று முழுகஞ்செய்தனர். உலகெலாம் பேராநந்தவெள்ளத்துண்டிழ்கின.

கேடமர்களோ முனிவர்களே! இஃது முதத்திலையே முடிவான தும் உண்மையானதுமென யுணர்வீர்களாக. இங்ஙனமபட்டினத் துப்பெருந்தகையாகிய திருவெண்காடர் சுததசனமாராக முததி சித்தியாகப் பெற்ற செயதி உலகெலலாம் பரவிப் பகருவிகள யாவ ரும் கேட்டுத் துதித்துப் பேராநந்த முற்றனா.

இதற்குமுன்னே யீவா பத்தினியாசாகிய சிவகலையம்மையா தங்கணவனார் திருவடிதியானத்திலேயேயிருந்து சிவயோகமுறறுச் சிவபதம் பெற்றனா.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ளா யாவரும் ஐயா ஐக்கியநிலை மைகேட் டங்குநின்றும் புறப்பட்டுவந்து திருவொற்றியூரை யடைந்து தரிசித்தும் பலகிருத்தொண்டுசெய்து திருவருட்பாங்க ராயினார்கள். யாவர்க்கு மங்கலமுண்டாக. என்றுபமன்னியமுனி வர், முனிவர்கட்குக் கூறியபடி, சூதபுராணிகர் சவுனகராஜியா க்கு ஸ்ரீபவீஷியோத்தரபுராணத்துள் திருவிடைமருதூர் மான் றியத்திலே கூறிய பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திவ்விய சரித்திரத் தைக் கூறிமுடித்தனர்.

இந்த சரித்திரத்தை யுண்மையான பத்தியோடும் சிரத்தை யோடும் வாசிப்பவர்கட்கு இம்மையில் ஆபுன், செல்வம், மக்கள், சிவஞானமும் உண்டாய் மறுமையில் பேரின்ப நிலையான சிவபத மும் உண்டாம்.

இது உண்மையான முத்திரிலையின் எதென்பதுணர்த்திற்று. எங்ஙனமெனில், மற்றைய சமயமாகிகளெல்லாநும் கருமதேக மாகிய இத்தூலவுடம்பு பிராரதததைப் புசித்து ஒழித்து இங் கே விழுநதுபோக ஆனமா சூகசுமதேகத்தோடு முத்தியடையு மெனவெ கூறுவா. ஆனால் திருவாசகம், “செத்தேபோனும் சிரி யாரோ” எனறதுந தவிர, “மணமேலயாகுகை விழுமாறும் வந் துனகழற்கேபுகுமாறும், அண்ணுவண்ணககடவேனோ அடிமை சாலவழுகுடைத்தே” எனறது. எனவே தேகமபிணவியலா யிம் மண்ணிலே விழாது மூவகைச்சித்தியுள ஓவகைச் சித்திபெற்று நிற்பதே முடிவான முத்திரிலையெனறவாறாயிற்று. தாயுமானவ ரும், “முத்தியிலுந்தேக பிசைமூவிதமாளு சித்திபெற்றோரோ - எத் தனைபோனொறுபாப்ப தெநதாயபராபரமே.” எனறார். எனறவா, அமமட்டில்விடாது, “தேகமயாதேனுமொரு சித்திபெற்றசசிவன முத்தி-ஆகுநெறிநலநெறியையாராபரமே.” எனறார்.

இனி தேகஞ் சித்திபெற்றப் பெறுமுத்தியெயனறி, அதுவிழுந் தபின் ஆனமா முத்திபெற்றதலு முண்டு என்று கூறுவாரா நோ க்கி அவரோ, “உலகநெறிபேரற் சடலமோயவுயிரமுத்தி, யிலகுமெ னலபநதவியலபேபராபரமே.” என்று உண்மைகூறி மறுத்தனர்.

குமாரதேவரும், “சுத்தசாதகம்” என்னும் நூலுள்ளே, “தொம்பதமவிளங்கிா மேலவினைமறைத்த தொல்விருளகன்று போயொளிக்கும், தம்பதமானதற்பதமவிளங்கிற் சஞ்சிதமரைய போயொளிக்கும், அம்பதமானவசிபதமவிளங்கி லரும்பிராரததம் போயொளிக்கும், செம்பரவருளேவடிவதாயானமா சிவத்தினுக் கங்கமரபுநிசமும்.” எனவும்.

அடுத்தமற்றிரண்டுசனனத்திலவீட்டை யடைந்திடுந்தொ ளுபதநெறியேரா - அடுத்தமற்றொருநற்சனனத்திலவீட்டையடை ந்திடுநதற்பதநெறியேரர் - அடுத்தவிச்சனானந்தனிலடைந்திடும் வீட்சிபதநெறியுளோரவரும்-அடுத்தவிவ்வுடலோ டடைந்திடா விழன்மேலயாகுகையொன்றெடுக்குமென்றுணர்வாய.” எ-ம்.

“ஒடுங்கிடுங்காலந்தோன்றினவடைவி னொடுங்கிடுமென்றுணர் ப்புத்தால் - ஒடுங்கிடுங்காலஞ்சத்தியவாநிக் கொடுங்குமிவ்வுடற் றன் மாத்தினாயில் - ஒடுங்கிடுங்காலமசத்தியவாநிக் கொடுங்குமிவ்வுடற்

லசத்தியமாய் - ஒடுங்கிடுங்காலமுடலிங்கேவீழ்ந்தா லொடுங்கின
திலையென றுணாவாய்” எ-ம

“மேலொருவடிவையெடுத்ததேயாகின் மேவுமிவவுடலிங்கே
வீழும் - மேலொருவடிவையெடுத்ததினனாகின் மேவுமிவவுடலிங்கே
சேவீழா - மேலொருசிவத்தைச்சேவனசென்றடையுமேவுமிவவுட
லிங்குத்தானே - மேலொருசிவத்தினவடிவதாமருளாய்வெனியதா
முலகுகண்டுவே” எ-ம.

“சூகசூகமதனிநின்றுமுனவினையிறவாலதேகமுமுளதாகும்-
சூகசூகமநதனது காரணமடையிற் தூலமுஞ்சூகசூகமத் தடையும்-
சூகசூகமநதனது காரணமடையத் தூலமிங்குகனறதே யென்றால்-
சூகசூகமநதனது காரணமவிரிந்துதுத் தூலமென்றெடுத்ததென றுண
ாவாய்.” எ-ம.

“தூலவிவவுடலேவிடுததுநிலலாது சூகசூகஞ்சூகசூகமவிரிந்து
துத்-தூலநிலலாதீதிரண்டையும்விடுத்துத் தொலனுயிராநிலவுயிரா
விடுததுத்-தூலசூகசூகமநகணினிறிதாதுயிருஞ் சூகசூகமுமமுடிவ
டைநதால் - தூலமுமுடிவையடைந்திடாதிருத்ததொலனுலகினில
விழுநதிடுமோ.” எ-ம.

“வினையினிலெடுத்தவிவவுடலெமலும வினையுளதெனிலிங்கே
யுஞ் சூகசூகமவினையிலெடுத்தவிவவுடலுஞ் சூகசூகமவினையுளதெனிலிங்கே
வினையுளவுடலேபோற்றென்றெனமாத்திரமாய் வினங்கியேவெனது
புரிபோல - வினையிலாபபரமபுத்தியிலெவெனியாய் விமலநலநுள
தாயவிடுமே” எனவுடல் வினங்குகூறுதல்காண்க.

இன்னுமிகுமாரதேவா, இவ்விடயத்தில வேதாசுமநகன் கூ
றும் சரதகம், உபாயம் முதலியவெல்லாம் விவரப்பெட்ட ஆதாரவுட்
கூறுதலாலுமுணாக, இந்நிலை தமக்கரியதென மருமையவா விட்
டொழிந்தார்களபோலும்

இன்னும அருணகிரிநாதா - அனுபூதியுள “சாகாதெனையே
சரணநுகரிலே” எனவும், “கூகாவெனவென கிண்கூடியமுப் போ
காவகைமெயப் பொருளபேசியவா” எனவும் பிறவாற்றாலுங்கூறு
தலும், முதலுத்தாண்டவா, “காணிகரவாசகா பேற்றெனகருத்
தாவலலாயோ அறியேன” எனகூறுதலும் பிறசான்றோர் கூறு
தலும் காண்க.

இனி முதலியிலையுந் தேகமபெறும் மூலகைச சித்தியாவன,
உருவச்சித்தி, அருவச்சித்தி, உருவருவச்சித்தி எனவாம். அவற
றுள் ஆளுடைய நம்பிகளாகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும், சீசா

வச்சித்தியரம். அவை சுத்ததேகமெனவும், சுவாணதேகமெனவும் பிரணவதேகமெனவும் வழங்குகிறதும் அருவச்சித்தியாவது, திருவாதவூரடிகள் திருமேனி சிற்சபையிலே பரமாராசமாகக் கலந்து நின்றது “உருவெளிதானவாதவூருததமாகக் கலலரலின்னுங் குருமொழிநின்றாககுமுண்டோ கூறாயபராபரமே.” எனத் தாயுமானவா கூறுதலும் சாணக. உருவருவச்சித்தியாவது, ஆளுடைய பிள்ளையார், முருகனார் முதலியோர்கள் சோதியிழ்கலந்ததும் அரடிகள் சிவலிங்கத்துட கலந்ததும், போலவன. அன்றித் தமமேனியையே சிவ்லிங்கமாக நிறுத்துவதுமாம். ஆதலால், திருவெண்காட்டடிகளும் அந்நனம் நிறுவியுலகுயயுவழிகாட்டியவாரும், சிற்றம்பலநாடிகள் முதலிய பலபெரியரும் இவ்வாறே தம்முடம்பைச் சிவலிங்கமாக நிறுத்தியவாகளாம். ஆகவே முத்திமுடிவென்பது இதுவென யாவரு மொருதலையாக வுணரற்பாலதாம். இனி திருத்தொண்டத் தொகையுள்ளே கூறிய மெய்ப்பொருளார, ஏனா திருநாதா முதலிய நம்பெருமக்கள் திருமேனியை மணமேல வீழ்த்தியவாறு என்னையெனின, அவர்கள் உலகத்துள்ள பந்த சீவர்கள் உண்மையறிந்துயயச் சனமாகக் முதலிய நான்குமராகங்களையும் நடத்திக் காட்டியுணர்த்தியருளக் கருணையால் திருமேனிகொண்ட நிமித்தமுாத்திகளாதலின, அவ்வவ்வுயிரகளி எ வின்பபரிபாக நிலைமை வெளியரம்படித் தாம் தந்திருமேனியை யிசைவழி நிறுத்தியருளியபடியாம். ஆகலின், அதற்கு இவ்விதிக்கொள்ளற்க அதனுணமைபைக் குருமுகத்தாழ்பெறுக

வேதவேளவிவிதிமுறைவாழ்நீ
ஆதிநீமேமுத்தைநதநபர்வாழிய
பெரியா முத்திபெற்றவெண்காடனா
கரத்தவாழியகற்பவாவாழியே.

என்னையுமொரபொருளாககி யேராருமெண்காட ரினியகா
தை, மன்னியவிலவுலகேததத் தமிழவகுக்கமனமவலித்த மரபுசா
னற, துன்னியமெய்யன்பொலாமிசவாழகவுயிரத்தொகைகளகத்
தினோங்க, வினனியனலலறமவாழக வாழகமழையிலவுலக மினிது
மாடோ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார என்று வழங்கும்

திருவெண்காடர் சநித்திரம்.

முற்றுப்பெற்றது.

பிழைதிருத்த வசனபாகம் முகவுரை

பதகம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
க	உஉ	வழகத்துள்	வழகத்துள்
ச	சு	சிலா	சிலா
ச	சக	ஆகவுதி	ஆகவுதி

புராணம்.

உ	கந	னிற	ளிற
”	உக	பாலும்	பால
”	நௌ	சுனைச்சுற்ற	சுனைச்சுற்ற
எ	நுநு	கொண	கொண
அ	கக	புனை	புகனை
க	நசு	நாபபுரு	நாபபுகரு
உௌ	கக	பிரியா	பிரிடா
உந	சு	வெனசா	வெனசா
உசு	நசு	இமையாவாக	இமையவாக
”	ச	செறித்தம்	செறிநது
நௌ	உ	மிட்டுரு	மிட்டுரு
நக	உௌ	சுனைசுரை	சுனைசுரை
நந	நசு	முழை	முழை
நுநு	உௌ	பேரனபு	பேரனபு
”	நசு	முசுநாட்டி	முசுநாட்டி
நௌ	கந	வியப்படைது	விடப்படைது
”	நசு	சுருகசாததா	சுருகசாததா
நஅ	கக	மூனருநாம	மூனருநாம
நௌ	உக	யோனிக	யோனிக
நு	உசு	சீறபன	சீறபன
நுசு	க	அரிமாதசன	அரிமாதசன
”	கக	பிரமன்	பிரமன்
நுநு	சு	சுரகருதி	சுரகருதி
சுசு	உக	பமமம்	பமமம்
சுநு	Footnot	“ததை, சதை”	“ததை, சதை”
எந	உக	முனிவா.	முனிவா
எஎ	கக	பொல	பொல
எக	நசு	மருநவாண்	மருநவாண்
அந	நௌ	செய்யத்து	செய்யத்து
கக	நசு	பேரவலோடு	பேரவலோடு
கஉ	உௌ	குறையுள்ள	குறையுள்ள
”	உஎ	குஞ்சு	குஞ்சு
”	”	புனக்கு	புனக்கு

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கூந்.	௩௩	வருளிக	வருளிச்
க௦௭	௩௦	சொணடு	கொணடு
குகுடு	௩௬	வாருண	வாருண
ககக	௩௭	வெள்ளை	வெள்ளை
கக௭	௩௮	பெருங்குளி	பெருங்குளி
கக௮	௨௨	பெருநான	பெருநான

பாட்டுப் பிழைத்திருத்தம்.

பக்கம்.	பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
சு	க௨	௨௮	வலிசது	வலிசது
க௮	சு	௨௯	மெம	மெம
௩௦	ச௬	கக	சமலதது	சமலதது
௩௨	ச௬	௩௨	பாண்டாணடிட்ட	பாண்டாணடிட்ட
௩௩	௩௩	௩௮	பாபபிப	பாபபிப
௩௪	௨௩	க	கடைமே	சடைமே
௩௫	௨௮	௨௩	செநதி	செநதி
௩௬	௮௨	௩	விசசரதரா	விசசரதரா
௩௭	௨	கக	தாமறி	தாமறி
௩௮	௬	க	வறதொ	வறதொ
௭௦	க௦	சு	மெங்கள	மெங்கள
௭௧	௨	௨	வேறள	வேறள
௭௩	௬	சு	காணகதி	காணகதி
௭௪	௭	க	குருளை	குருளை
௮௧	௬௦	க	காணி	காணி
௮௩	௨	௩	மொறறி	மொறறி
௮௪	௨௧	௩	மொழையே	மொழையே
௯௧	௯	௬	பொங்கர	பொங்கர
௯௨	௦	௨௬	யெப்படி	யெப்படி
௯௦௬	௩௭	க	மணுவு	மணுவு
௯௦௯	௮௬	க	மொணைய	மொணைய

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி.

[illegible]

பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி.

க.க.எ

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
ஆவியொடு	அரு	உடைகோல	எரு
ஆளென்புதிதி	அ	உடைப்புளி	சசு
ஆறுண்பு	எசு	உடைமணியி	உஅ
ஆற்றிறகனா	எஎ	உட்கோட	கூந
ஆற்றோடுதம	எக	உண்டதே	எஉ
ஆனவடியாரா	கக	உண்மைப	கௌ
ஆனையுரியா	கௌ	உத்துங்கயா	சுந
ஆனேறே	கசு	உருதிக்கம்	கௌ
		உயிராயின	ருௌ
இ-ஈ-ஐ	ருந	உருத்திர	கௌ
இடவருசறுக	சுரு	உருத்திரனா	அக
இடைக்கமீன	சுரு	உருப்பேத	கௌ
இடைபிறக	கௌ	உருவாமுலகு	ருந
இடையாங்க	கௌ	உளாகைக்க	எஅ
இடையிலு	கௌ	உளாயின	க
இதழ்னைகூல	கஅ	உலகவிசார	கூஉ
இந்தமணமெ	கசு	உலவிய மிசவ	சக
இந்தவுட-ஊ	கௌ	உலவுசலதி	அ
இந்திலைம	கூந	உவரச்சொல	சஅ
இப்பிறப்பை	அரு	உழப்பினவா	உஎ
இப்பிறப்பை	கக	உளக்கண்	கூஎ
இப்போபுதி	கசு	உளவாராகுளிர	சஅ
இயங்குதிரி	சஉ	உளிபட்ட	அக
இரதம்பிரிந்து	ககஉ	உளமபெரிய	சுந
இருக்குமருதி	கூரு	உள்ளாககு	கூஎ
இருக்குமிடந	அரு	உள்ளுணா	கூரு
இருகிலமடந	ருஉ	உள்ளுமபு	கௌ
இருப்பது	அசு	உள்ளுமபுற	ககஉ
இருமபுநிறை	கசு	உறுகின்ற	சஎ
இனாக்கேயி	எந	உற்றொழு	கௌ
இலவவெங்க	சஅ	உற்றொரா	கௌ
இலவிதழ	ந	உன்னிலைழ	அக
இல்லந்-ஊந்	எசு	உண்ணைது	கௌ
இழையாரவ	சக		
இறைத்தார	சசு	ஊட்டுவிப்பா	எௌ
இனியவரி	சுரு	ஊரிநந்து	ககக
இன்றிருந்து	கூஎ	ஊரிருமக்கோ	எக
இன்றிருந்து	கஅ	ஊருருசத்தம	கசு
இன்றுசெய்வோ	ருக	ஊறையிறைக	கௌ
இன்னமபிறக	அசு	ஊறறைச்ச	கூஎ
		ஊனமுடனே	கௌ
நரவேரித்தார	கக	ஊனவுடல	அக
நராறுதனா	கௌ	ஊனயுடலு	கௌ
		ஊனுககுண	கௌ
உச்சிலெ	கௌ	ஊனபொதிந்த	கௌ
உடக்கை	கௌ		
உடலுக்குள்	கௌ	எக்காலம	கஅ
உடனாகவே	கக	எச்சிலென	அசு
உடுக்கக்கவி	எசு	எட்டுத்திசை	எஅ
உடுப்பாறு	எக	எண்ணிறந்த	கசு

பாட்டு.	பகம்.	பாட்டு.	பகம்.
எண்பத்து	க௦௬	ஒச்சம்முநத	கந
எத்தனைநா	அ௬	ஒறிவிழநது	அந
எத்தனைதாய	க௦௬	ஒப்பாரி	க௬
எதனைபே	க௦௬	ஒப்புவுமை	க௬
எத்தனைபே	அ௬	ஒப்புவுமை	க௨
எத்தனைபூ	அ௬	ஒருமடமாது	க௨
எத்தனைபேயா	க௬	ஒழுகத்தெரு	௬
எத்தேச்சா	க௦௬	ஒழியாப்பி	அக
எத்தேச்சமு	க௨	ஒளிபாய	க௦௭
எதெதொழி	அ௬	ஒளிவந்தவா	க௬
எநகெநதநா	க௨	ஒற்றியூர	ந௬
எநநாளுதி	க௬	ஒன்பதுவா	அ௬
எமமைமெம	௬	ஒன்றையுயி	க௦அ
எரியெனகென	௭௭	ஒன்றினைடொ	௨௬
எருமுட்டை	அ௦	ஒன்றென்றிரு	௭௭
எருவாயகந	அந		
எல்லாமறிந்து	௬அ	ஒருகாரங்கெ	கந
எல்லாருமபட்	க௨	ஒருகாரப்பொ	க௦
எல்லாருமபட்டகள்	கந	ஒருகாரமாய	௭௬
எழுமலாதநீண	ந௦	ஒருகனனூரக	௬௬
எழுவுகைத	௬௦௬	ஒருகபரத்து	அ௬
எள்ளுககுளென	க௦௬	ஒருசையொடு	௬அ
எனசுகுள	௬௦௬	ஒருமறபா	௬௬
எனவேயெழுந	௨௭	ஒருமெய்க்க	௭௦
எனசெயலாவது	௭௭	ஒருட்டத்துரு	௭௦௨
என்பெற்றதா	௭அ	ஒருவரிதோ	௬௬
என்னகுற்ற	௬௬	ஒருமறப்பொ	௬௬
என்னசொல	௬௬	ஒருதேயரு	௬௦
என்னதான	க௦அ		
என்னவினை	க௬	கருதுகனா	௬௬
என்னுமினிம	௬	கருதுலபக	கந
என்னென	௬௬	கருதுகொடு	௬௬
என்னைதசிரு	க௦௬	கசசாபுழை	௬௬
என்னையறி	க௦௬	கசசிறகிடக	அக
என்னையே	க௬	கடங்கடங்க	க௬
என்னோடு	க௨	கடலானகாம	௨௦
		கடலநீரு	௬௬
ஏகமபனெடு	௬௦	கடுருசொலவி	௬௬
ஏட்டிறுட்டங	௬௭	கடைககணரு	௬௦
ஏணிப்பழுவா	க௦௬	கட்டவுலக	௬௦
ஏதப்படடா	௭அ	கட்டியனை	௬௬
ஏதிலடியாரி	க௬௦	கட்டுவாககத	அஅ
		கண்டங்கரி	அந
ஐங்கரனைத்	க௨	கண்டங்கறுத்	௬௦
ஐந்துபுலனு	அஅ	கண்டபுலவர்	௬௬
ஐந்துபொறி	க௦௬	கண்டாக்கு	௬௬
ஐயமறுத்தலனை	௬௬	கண்ணுக்குக	அஅ
ஐயிரண்டுதங்	அ௨	கண்ணுண்டிகா	௭௬
ஐயுந்தொடாநது	௭௨	கண்ணென்று	௨௬
ஐவகையுமபுற	க௦௭	கண்மாயமிட்	௬௬

பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி.

西庄轴

[illegible]

பாட்டு.	பககம்.	பாட்டு.	பககம்.
சி.			
சித்தவிகார	கூரு	தரையாங்கு	கூரு
சிப்பியினமுத	கூஎ	தவியாதிரு	எக
சிலநகியு	கூசு	தவிரப்பை	கூசு
சிறைவண்டு	சூஅ	தளராமிரு	சூக
சிறைமபலமு	அசு	தனமிட்டு	சூக
சிறைமபலமு	கூக	தனிமுதலை	ஈசு
சினநதனை	எசு	தனுவாதிப	அஎ
சினமயநன	கூஅ	தனமையிந	சூக
சின்னஞ்சி	ஈசு	தன்னுடம்பு	கூக
		தன்னையிற	கூரு
சீதபபனிக	எசு		
சீயுங்குரு	எசு	தாயாகித்தந	கூஎ
சீறுமவினை	கூசு	தாயாகித்தா	அக
		தாயாருரு	அசு
சுடப்படுவா	எசு	தாயுமபகை	எசு
சுடாவிடுரு	கூசு	தாழாநேநினா	கூக
சுடபிறநி	கூசு	தானெனனை	கூஅ
சுநதநிநி	கூசு		
சுமமாவிருகக	கூசு	தித்திக்கூறு	கூரு
சுரப்பறறு	எசு	தித்திக்கூருதே	கூசு
		திரியப்புரமெ	சூசு
சூ.		திருமலபப	கூசு
சூதுற்றகொங	எசு	திருவளாபவ	கூஎ
செ.		திருவேடமாசி	எசு
செங்குமிழி	கூசு		
செந்ததாநா	கூரு	திருவகம்போலே	கூசு
செந்தாமரை	கூசு		
செம்பொறகமல	கூசு	திருவகம்போலே	கூசு
செய்யதிருநே	கூசு	திருவகம்போலே	கூசு
செய்யவரைப-ச	எசு	திருவகம்போலே	கூசு
செய்யவரைப	எசு	திருவகம்போலே	கூசு
செனநேறி	எசு	திருவகம்போலே	கூசு
சே.			
சேய்தந்தைமமை	சூசு	திருவகம்போலே	கூசு
சொ.			
சொககிட்டர	கூஅ	திருவகம்போலே	கூசு
சொல்லாரலே	கூசு	திருவகம்போலே	கூசு
சொல்லால்வ	கூஎ	திருவகம்போலே	கூசு
சொல்லிலுரு	எசு	திருவகம்போலே	கூசு
சொல்லுககட	கூசு	திருவகம்போலே	கூசு
சோ.			
சோதியான	கூசு	திருவகம்போலே	கூசு
சோநிடுநாடு	கூசு	திருவகம்போலே	கூசு
தணழுகை	கூசு	திருவகம்போலே	கூசு
தத்துவத்தை	கூசு	திருவகம்போலே	கூசு
தந்திரத்தை	கூசு	திருவகம்போலே	கூசு
தரம்பொறப	சூசு	திருவகம்போலே	கூசு
தரித்தேனமன	சூசு	திருவகம்போலே	கூசு
தருக்கவறறு	சூசு	திருவகம்போலே	கூசு
தருமருட்ட	சூசு	திருவகம்போலே	கூசு

பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி.

கசு க

பாட்டு.	பகம.	பாட்டு.	பகம.
நனையாரோ	கூந்.	நினைவாராதக	சுன
நச்சரவம்	அரு	நினைநிலையி	கூ
நஞ்சுமிழ்பரு	ந்	நீக்காப்பு	கூ
நடமாடியேழு	ந்	நீரானினிலு	சுன
நடனம்பிரா	சுசு	நீராடுதண	ககக
நண்ணிப்பரவு	சுசு	நீராளிப்போ	கூ
நமமைப்பிழவி	சுஉ	நீராகுமிழியா	அஅ
நரகக்குழி	அஅ	நீராகுமிழியா	கூ
நரகஞ்சுவாக	கூ	நீராமேற, குமிழி	கூ
நரம்புதசை	கூ	நீராத்தமே	எசு
நலந்தரநா	சு	நீராத்தபுனை	எக
நலஞ்சுபுகழக	சுசு		
நல்லாயெனக	சுஅ	நூலாலுணா	எக
நல்லாரிணகக	கூரு		
நற்பருவமாக	கூக	நெஞ்சமுருநி	கூ
நன்னூறிழை	கூரு	நெஞ்சாரார	சு
நன்னுல்லார	சுஅ	நெடியகத்தை	ககக
		நெருப்பான	எ
நாடிககொண	எரு	நெறிதருசுழ	ரு
நாட்டமெனதே	எள	நெறிவிழி	கூ
நாதலிநன	கூ		
நாப்பிளககப	அஎ	நேமங்கணி	எ
நாமத்தினுலெ	ரு	நோத்தமை	சுஅ
நாமந்திரித	கூ	நேற்றெனறு	கூ
நாமநட்ட	கூஅ		
நாமநலிற்றய	ந்	நெரநனுகும	அ
நாமேயிடை	ந்		
நாயனைப	கூ	நோக்கிறு	ந்
நாயாயப்பிற	சுஎ	நோயுண்ண	அக
நாயககுண்டு	எக		
நாயககொரு	அக	பஞ்சப்பிரள	கூ
நாலினமறை	எக	படைத்து	கூ
நாலுவகைக	கூக	படையாலுயி	சுந்
நாவாருணை	சுஎ	பட்டாளையு	அக
நாவிககமல	கூ	பட்டைக்கழி	எரு
நாறுங்குருதி	எந்	பண்டாயநான	கூசு
நாறுமுடலை	சுஅ	பத்திபறியா	கூரு
நானெத்தனை	அ	பத்துத்திசை	கூரு
நானேநீ	கூ	பத்துமுக்குந்	எந்
நானேபிறந	ந்	பத்தெட்டா	கூ
நானமுன்பட	அக	பரப்பாவிசும	சுசு
		பரமென்பா	கூ
நிரந்தரமா	கூஅ	பரவித்தனை	சுரு
நிலத்திடை	ருசு	பரிப்பருந்தி	சு
நிலத்திமையே	சுந்	பருத்திப்பொது	சுந்
நிலாவுப்புழ	சு	பருப்பிதங்கார	சுசு
நிலைவட்டி	கூ	பருமூதனுதிர்ந்தி	சு
நிலலாமைக	அக	பனிநகிற	கூ
நினைமின்மன	ருக	பற்றற்றா	கூ
நினையார	கக		

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
பா. அ. ச. கைக்கேரி	சுரு	பேசுவாழி	க
பாசமுடலாய	கக	பேசுகிறதா	கக
பாசமெரிததை	அக	பேசையெந்தேக	அ
பாசவினையை	கஅ	பேயபோற்றிரி	எஅ
பாடிப்படி	கச	பை.	
பாசம்பாவி	ருக	பையரவம்முண்ட	க
பாராமலேறப	எ	பொ	
பாராமத	கக	பொயவருநெஞ்சி	ருக
பாசுகிலெளி	கஅ	பொயயாயப	க
பாசத்தவிடமெ	கச	பொயயானவா	க
பாசத்தவிட	கக	பொயயமுடி	க
பாலினண்ணெ	கஅ	பொயயை	அச
பாவுபண்ணிய	கக	பொருளுருகு	உச
பாறகடல	கக	பொருளுடை	க
		பொருளுண்ணா	ருக
பிணவாழமுதற	கக	பொல்லாதவ	க
பிரமணபடை	க	பொல்லாவிரு	க
பிறகுமபொ	க	பொறியாயப	க
பிறகுமணம்	கஅ	பொறியும	க
பிறப்பைத்தவிர்	அக	பொன்னுறபிர	எ
பிறவந்திருக்க	எக	பொன்னுமு	க
பிறந்தேனரசு	உஎ	பொன்னெறினே	க
		பொ.	
புடபாசன	க	பொகருவரத	க
புண்ணியபு	க	பொதுமபெருவி	உக
புல்லாகிப்புடா	அஅ	ம.	
புணருதுழை	சுந	மகத்துவம்	க
		மகரங்கிடந	க
பூங்கொத்தருசு	சுச	மகக்களசுறத்த	அஅ
பூணுமபடி	அ	மஞ்சனமாட்டி	கச
பூசையுடன்	க	மணியாரருவி	க
பூங்குகளறு	கஅ	மணியாருமுழப	க
பூசுமுருகரண	எக	மணிகாட்டி	க
பூதமொடுதே	அக	மண்ணுசைப	அஎ
பூமேலபன	க	மண்ணுசுத	அச
பூணமாலைதனை	க	மண்ணுமுரு	அஎ
பூவாணாடோற	க	மணபெண்பொ	க
பூவா. மண	க	மணமுதலா	க
		மத்தளை	எஉ
பெ.		மத்திகுருளை	எச
பெண்ணிபிள்ளை	க	மந்திரத்திலா	அஅ
பெண்ணுகி	க	மந்திரமாயச	க
பெயராரலத	சஉ	மயக்கத்தநல	ரு
பெறுகின்ற	கக	மயக்கமில்	ருச
பெற்றவந்தாளா	க	மலாரதபடத	சச
பெற்றவந்தே	ச	மலையத்தத்ததி	ச
பெற்றோபிடி	எ	மனம்புத்தி	க
		மனமாயகி	க
பேசாப்பிரம	க	மனக்கரண	கஉ
பேசுகயாவரு	சஉ	மனையாருமக	எ

பாட்டுமுதற்குறிப்பகர்தி.

பாட்டு.	பகரம்	பாட்டு.	பகரம்.
மா.		மெ.	
மாநருருக்கொ	அஅ	மெயவாழ்வ	கஃரு
மாநாபிரபஞ	கஃரு	மெனறுவிழுந	அந.
மாநாவுடல்	அச		மெ.
மாநாக்கொருபா	கஃக	மெயினாவைக	ருஃ
மாநாதான	எஎ	மேலாகியெந	சகக
மாநெடு	எஎ	மேலாமபதந	ககக
மாணிகத்தான	கச	மேலுமிருகந	அரு
மாணிகமுத்து	கஃஃ	மேலியபுன	உக
மாணை. நாத்தலை	கஃ		கௌ
மாமாயை	அஎ	மைககுழமுட	அஃ
மாநாநட்டுபா	கரு	மையாடுகண	ய.
மாயாபபிர	சஃக	யாவலாயிருநது	எக
மாலைப்பொ	அச		சந.
மாறறுஞ்சல்	அஅ	வசுப்பரிஸாபோ	கௌ
மாறாவுழி	அக	வங்குஷ்டமே	உஃ
மாணமுழுவுந	கக	வசையில்காட	அஎ
		வடிவநதானு	அஉ
மி.		வட்டிலிலு	சந.
மின்களென்றா	சக	வணங்குமிடை	சஃ
மினனலிசும	சஅ	வணக்கநதலை	சஃ
மு.		வநதிககண்டா	உஎ
முகமபாகம	ருஃ	வநதுமணம்பெ	சஃ
முடிக்குமயிர	கஃந	வரங்கொண்டி	சக
முடிசாரநத	எஃ	வரிகேரல்	சக
முடிவிலொரு	கஃஃ	வருசுதநதரு	சக
முட்டறறம	கஅ	வருநதேன	சச
முதலாயநடு	கஃஎ	வருநதேனிறந	உச
முதறசங்கமு	அக	வரையொன்று	ச
முத்தியளித்தை	கஃ	வழக்கநதல்	கக
முநதிதவங	அஉ	வழிபிழைத்து	நக
முப்பதிரண	கஃஅ	வளையாரபசி	சௌ
முப்பாழுககப	கஅ	வனவரித்தின	சௌ
முப்பாழுககப	கஃஃ		வா.
முப்போதுமன	எந.	வாககிறநது	ககஉ
முல்லைசிலவெ	கக	வாககிறநது	கக
முறறொடாபிற	கஃஃ	வாககுமனமும்	கரு
முன்னநசெய	கஃக	வாககுமனமுந	கச
முன்னையிட	அஉ	வாககுமனநீத	கஉ
முன்னையினை	கந	வாசறபடி கட	அரு
மு.		வாசாமகோசர	கரு
முகக்குமுனை	கஃரு	வாசுதினை	கஃரு
முகசெனபா	கஃக	வாசுனைபேர்	ககஉ
முகலததிதி	கஃச	வாதுககுச	கக
முகலமறியேன	அஎ	வாதுறறசி	எக
முகலவித்தாய	கஃஎ	வாதுயாரவா	கஃக
முகனறுவகைக	கஉ	வாய்நாறு	எஅ
மெ.		வாரிதியாய	கஅக
மெத்தமெத்த	கக	வாரத்தைத்	அஎ
மெத்தவிக்கார	கஉ	வாலையாயப	கஃஎ
மெயத்தொண	சஃ		

பாட்டு.	பச்சம்.	பாட்டு.	பச்சம்.
வாவிதெயல	அந்	விதைக்கறகு	அஅ
வாழ்ப்பெரிதெ	சன	விருந்தாகவ	அஅ
வாழ்ந்தனமே	உரு	விருப்புலெறு	கக்க
வாழ்த்தியவ	கூரு	விலங்குபுள	கௌ
வாழ்வானவா	கூசு	விடையாசி	கௌ
வாழ்வாகவுந	கந்	வினைப்போகமே	எரு
வாளானமக	எந்		
வானமுதத்தி	சுள	விசுகரமும	கக
வானிமகதிர	கௌ	விடருகத்த	கௌ
வானென்பார	கௌ	விடருமகஞ்சு	எரு
வானோபணி	உரு	விடருலொரு	கூந்
வி.		விடருண்டாமணி	கௌ
விசுத்திமயேச	கௌ	விதறிருந்தா	அந்
விடக்கேபரு	எக	வெ.	
விடப்படுமொ	எசு	வெட்டவெளியா	அரு.
விடைபாயதொடுமை	கூரு	வெட்டவெளியி	கூசு
விட்டமுந	ககஉ	வெட்டாத	அௌ
விட்டுவிடப	அரு	வெந்தாளோ	அந்
விட்டேணலகம	எள	வெந்துயரை	கக
விண்ணிறந்து	ககக	வே.	
விதியாபஸை	எக	வேகுதேதி	அரு
வித்தாயமர	கௌ	வேத்திதுட	எசு
வித்தாயமர	கௌ	வேதப்பூவி	கூசு
வித்தாரம	எக	வை.	
வித்தியாத்தன	கூஉ	வையாபமுப	சுக

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி முற்றிற்று.

உ

கணபதி துணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினோராநதிருமுறையுள்

திரு வெண்காடொன்னும்

பட்டினத்துப்பிள்ளையா அருளிச்செய்த

முதலாவது

கோயினான்மணிமாவலி.

திருச்சிற்றம்பலம்

வெண்பா

பூமேலயன்றியா மோலிப் புறத்ததே

நாமே புகழநதளவை நாட்டுவோம் - பாமேவு

மேதது கந்தான நிலலை யிடத்தது கந்தா நம்பலத்தே

கூதது கந்தான கொற்றந் குடை. (க)

கவித்துறை

குடைகொண்டிவ வையமெலாங் குளிரவிததெரிபொற்றிகிர்
ப, படைகொண்டுகறெறும் பாரததுவராவதிற் பைம்பொற்கொன
றைத், தொடைகொண்டவாசடை யம்பலத்தானொண்டாக கே
வலசெயது, கடைகொண்டபிசசைகொண டுண்டிங்குவாழதல்களி
ப்புடைத்தே. (உ)

எண்சீரகசுழிநெழிலடியாசிரியவிருத்தம்

தளிவந்தமுதூறிக கன்மனத்தை யெலலாங்

கசியுமபடிசெயது கண்டறிவாரிலலா

வெளிவந்தடியேனமன் மபுகுநததென்றால்

விரிசடையுமவெண்ணீறுஞ் செவவா னமென

வொளிவந்தபொன்னிறமுந்தொன்னடமுங்காட்டு

முடையானுயாதிலலையம்பலமொன்றலலா

வெளிவந்தின்பிற்றாபாற் சென்றவாகுப்பொய்கொண

டிடைமிடைநதபூனமொழியா விசசையுளாயோமே. (ங)

இணைக்குறளாசிரியப்பா,

உரையினவரையுமபொருளினனவு

மிருவகைப்பட்டவெலையுங்கடந்தது

தமமைமறநதுகின்னைநினைப்பவர்
 செழ்மைமனத்தினுநதில்லைன்றினுநட
 மாடுமமபலவாணநீடு
 குன்றககோமானறன்றிருப்பாவையை
 நீலமேனிமாறிருததங்கைடைத
 திருமணமபுணரநதஞானபுபெருமநின்
 ருதவிழ்கொன்றைத்தாருமேதயில
 வீரவெள்விடைசுகொடியும்பேரரிற்
 மழங்குநதமருகப்பறைமுழங்குகொலித
 தெய்வகங்கையாறுமபொயதீர்
 * விரையாகலியெனுமாணையுநிராநிரை
 யாயிரமவகுததமாயிருமருப்பின
 வெண்ணிறசசெங்கண்வேழமுமபண்ணியல
 வைதிகப்புரவியும்வானநாடு
 மையறுகனகமேருமாலவனையுஞ்
 செயவயறநிலையாகியதொலபெரும
 பதியுமென
 றொருபதினாயிரநதிருநெடுநாமமு
 முரிமையிறபாடித்திருமணப்பநதரு
 ளமரர்முனபுகுநதறுசுசாததினின
 மமாபெயரொழுதியவிரெடுமபுததநத
 தென்னையுமெழுதவேண்டுவனினன்ற
 ளாணைவைப்பிறகாணைவணுவும்
 வானுறநிமிரநதுகாட்டுங்
 கானிலவானுளமபுகருடனாதலினே.

(ச)

வெண்பா.

ஆதரிததமா லுமநிநதிலனென்றஃதநிநட
 காதலிததநாயேற்குங் காட்டுமே - போதகத்தோற
 கம்பலத்தானீணைகங்கணத்தானறெனபுலிநீ
 ரம்பலத்தானசெம்பொனடி

(ரு)

கலிதனுறை.

அடியொன்றுபாதலடிழிற்குமப்புறமபட்டதிப்பான்
 முடியொன்றிவ்வண்டங்களைலலாகடந்ததுமும்முவெனளைப்
 பொடியொன்றுதேளெட்டுத்திககின்புறத்தனபூகருமபின
 செடியொன்றுதில்லைச்சிறம்மபலத்தான்றன்றிருநடமே.

(சு)

* பொயதீரலிரையாக் கலியெனபதனுகு வேதம், என்று பொருள்கொள்க.
 அதுவேயுவனதானே இதுககுச சத்தியமெனப் பொருள்கூறுவாருமுளர்.

கோயினான் மணிமாலே.

எழுசீரககழிநெழிலடிபாசிரியவிருத்தம்.

நடமாடியேழுலகுமுயயக்கொண்ட

நாயக்கோநான்மறையோராதங்கலோடுந்

திடமாடமதிட்டில்லைக்கேரயில்கொண்ட

செலவரேயுமதருமைதேராவிட்ட

ரிடமாடியிருந்தவளுமவிலக்காவிட்டா

லென்போலவாராகுடனிற்சுவியலவதனறு

தடமாலேமுடிசாயததுபபணிந்தவாரொ

* தஞ்சண்டாயங்கருந்தீநஞ்சண்டோ.

(௭)

நேரிசையாசிரியப்பா.

நஞ்சுமிழ்பகுவரயவெஞ்சின்மாசுணந

தனமுதனமுருக்கநெனமுதற்குமுந்த

நீரச்சிறுபாமபுதனவாயக்கெகிராவந்த

தேரையைவவ்வியாங்கியானமுன

கருவிடைவந்தவொருநாட்டொடங்கி

மறவாமழைமுறைபிறழ்பேழ்வா

யயிறழலையனனவெயிறழிடைக்கிடந்தாங்

கருணனியினறியொருவயிறோம்பற்குப

பலவியிரசெகுததுவலலிதினருந்தி

யபாததனனிருந்தும்போலுமபெயர்த்துநினை

மெண்டோளவீசிக்கண்டோருருகத

தொல்லெயிலுதித்ததுலைமூதூ

ராடுமமபலக்கூததனைப

பாடுதலபரவுதலபணிதலோலிலம்.

(௮)

வெண்பா.

இலவிதழ்வாழியீழ்வாரிகழ்வாரவாதங்

கலவிகடைக்கணித்துங்காணே - விலகுமொளி

யாடகஞ்சேரமபலத்தேயாளுடையாரினருடு

நாடகங்கண்டனபானநான்.

(௯)

கலித்துறை.

நானேபிறந்துபயன்படைத்தேனயனானெங்

கோனேயெனத்திலலையமபலத்தேநினறுகூததுகந்த

தேனேதிருவுள்ளமாகியென்றீமையெலலாமறுத்துத

தானேபுருந்தடியேனமனத்தேவந்துசந்திக்கவே.

(௧௦)

கழிநெழிலடிபாசிரியச்சந்தவிருத்தம்.

சந்துபுனையவெதுமபிமலரணைதங்கவெருவியிலங்குலையோடு

சங்குகழலினைந்தவ்யலவராதஞ்சொனலியமெலிந்துகிளியொடு

* தஞ்சமென்றபாலது - தஞ்செனக்குறைந்துநின்றது.

பந்துகழல்கண்மறந்துதளிர் புரைபண்டைநிறமுமிழ்நிறையொடு
 பண்புதவிரவனங்கனவெனாடுநென்புபெருகவினோததவினையன
 நந்திமுழவுதழங்கமலைபெறுநங்கைமகிழ்வணிந்தவரவுக
 ணஞ்சபிழியமுரன்முடியலகனைந்துநரலவலைந்தபகிரதி
 யந்திமதியொடணிரதுதிலைநகரம்பொனணியுமரங்கினடநனிமே.
 லங்கணரசையடைந்துதொழுதுவிளனுமுதலெதிரினலுவனாடி

நிலைமண்மூலவாசிரியப்பா.

வனாயொன்றுநிலையரவொன்றுபிணிததுக
 கடறடவாகமிடலொடுமவாங்கித
 திண்டோளாண்டதண்டாரவமராக
 கமிரதுணவளித்தமுதுபெருங்கடவுள
 கடையுக்குசெனறகாலத்துநெடுநில
 மாழிப்பரபிலாழுவதுபொறுஅ
 தஞ்சேலெனறுசெஞ்சேலாகித்தன
 றெயவவுதரத்துச்சிறுசெலுப்புரையிற
 பௌவமேழேபட்டதுபௌவத்தோ
 டிலகுக்குழைத்தொருநாஅருண்டது
 முலகமுனறுமளந்துழியாங்கவ
 னீரடிநிரம்பிறறுமிலவேதேரி
 னுரைப்போர்க்கலதவனகுறைவினறே
 யினையனாகியதனிமுதலவானவன
 கேழறறிருவுருவாகியாழத
 தடுக்கியவேமுமெடுத்தனெடுத்தெடுத்த
 தூழியூழிகீழுறக்கினைந்துங்
 காணபதற்கரியநின்கழலுவேணடுபு
 நிகிலலோகமுநெடுமறைத்தொகுதியு
 மகிலசராசரமனைத்துமுதலிய
 பொன்னிறக்கடவுளன்னமாகிக
 காண்டிலாதின்கதிரெடுமுடியு
 மீங்கிவைகொண்டுநீங்காதுவிருமபிச
 சிறியபொதுவினமறுவினறிவிளங்க
 யேவருங்காணுவாடுகியதுவெனக
 கதிசயமவினைக்குமுனறேயதிசயம
 வினையாதுமொழிந்ததெநதைவனையாது
 கலலினுமவலித்துநலலிதும்செலலாது
 தான்சிறிதாயினுமுள்ளிடைநிரம்ப
 வானபொய்ச்சமாயாவாசை
 மிடைந்தனகிடப்பவிடமபெறலருமைபி

கோயினான்மணிமாலே.

லைவர்கள்வாவலலிதும்புகுந்து
மண்மகனாகிகிரியிலெனமடங்குசுழற்ற
வாடுபுகிடந்தீழினெஞ்சத்து
துழைந்தனைபுகுந்துதழைந்தநினசடையுஞ்
செய்யவாயுமையமர்கண்டமு
நெற்றியிற்றிகழந்தவொழைநாட்டமு
மெடுத்தபாதமுந்தடுத்தசெங்கையும
புளளியாடையுமொளளிதினவினங்க
நாடாமாதிநம்பகூடும்
வேதநாட்குமவிழுப்பெருமுனிவரு.
மாதிரினற்றிமாதலினமொழிவது
பெரியதிருபெரியையெனறுமனறே
சிறியதிருசிறியையெனறுமனறே
நிறைபொருண்மறைகண்ணகுநினனறைகழ
லிரண்டொடும்றிவினிலாரத்துவைத்த
மறையவாதுலலைமனறுகிழுவோனே.

(கஉ)

வெண்பா.

கிழவருமாயநோயமுபபுகீழ்பபட்டுக்காமத
துழவருமபோயோயுமாகண்டோ - மொழிதெரிய
வாயினாலிப்போதேமனறினடமாடு
நாயனொனறுபாப்போநாம.

(கங)

கலித்துறை.

நாமத்தினுலெனறுநுத்திருத்தேனழைமாமலசோ
தாமத்தினுலுனசான்பணியேனசாரவதென்கொடுநான
வாமத்திலையொருமானைததரித்தொருமானைவைத்தாய
சேமத்தினுலுநறிருத்திலலைசோவதோசெநநெறியே (கச)

பனனிநுசோகுகிழநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

நெறிதருகுழலையறலென்பாகணிழலெழுமதியறுதலென்பாக
ணிலவினுமவெளிதுநகையென்பாகணிமறவருகலசமுலையென்ப
ளறிகுவதரிதினிடையென்பாகளடியிணைகமலமலொன்பாக [க
ளவயவமினையமடமங்கையரழகியரமைபுமவொனசெய
மற்றிமுவுடையகரனென்கிலாமறலியைமுனியுமாரென்கிலா
மதிபொதிசுழலதரனென்கிலாமலைகண்மருவுபுயனென்கிலா
செறிபொழினிலவுதிலையென்கிலாதிருநடநலிலுமிறையென்கிலா
சிவகதியருமாசென்கிலாசிலர்நாகுறுவாறிவினறியே (கரு)

நேரிசையாசிரியப்பா

அறிவிலொழுக்கமுமறிந்துபடுபொய்யுங்
கடும்பிணித்தொகையுமிடும்பையீட்டமு

கோயினுன்மணிமாலை.

டிணையனபலசாக கேத்திவினையெனுந்
 தொனமீதாம னுயப்பவந்நிலை
 கருவெனுநெடுநக ரொருதுறைநீதத்ததுப்
 புலனெனுங்கோண்மீ நலமநதுதொடரப்
 பிறப்பெனும பெருங்கட லுறப்புருநதலைகுந்
 துயர்த்தினாயுவட்டிற்றபெயாபபிட மயரததுக
 குடுமபமென்னு நெடுங்கல்வீழ்த்து
 நிறையெனுங்குமபு முநிநதுகுறையா
 வுணாவெனுநெடுமபாய கீறிப்புணரு
 மாயப்பெயாபபடு காயசசிறைக்கலங்
 கலங்குபுகவீழா முன்னமலங்க
 மதியுடனணிநத பொதியவிழ்சடிலததுப
 பையரவணிநத தெயவநாயக
 தொலலையிலுடுத்த திலலைகாவல
 வமபலாதுமபை யமபலவாணநிந
 னருளெனுநத தராபூட்டித
 திருவடிநெடுங்கரை சேரததுமாசெய்யே

(கக)

வெண்பர.

செய்யதிருமேனிசசிற்றமபலவருக்கென்
 றையலவனெகொடுத்தலசாலுமே - யையன்றோ
 சேயேவருமளவீற்சிந்தாதமாததிரமே
 தாயேநமதுகையிற்சங்கு.

(க௭)

கலித்துறை.

சங்கிடத்தானிடத தர்னறனதாகச சமைநதொருத்தி
 யங்கிடத்தாடிலையமபலக்கடத்தற்கவிரசடைமேற
 கொங்கிடத்தாராமலாககொன்றையென்றயெங்கைநீயுமொரு
 பங்கிடத்தானவலையேலிலையே லுனபசப்பொழியே.

(கஅ)

எழுசீரக்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஒழிநததெங்களுற வெனகொலோவெரியி லொன்னலார்கள்
 புரமுன்னோநாள், விழுநதெரிந்துதுகளாகவென்றிசெயத விலலி
 திலலைகாபோலியார, சுழிநதவுந்தியி லழுநதியேகலை தொடக்க
 நினவாநடக்கநொந், தழிநதசினதையினும வநததாகிலுமொர்
 சிந்தையாயெரழிவதல்லவே.

(கக)

நேரிசையாசிரியப்பா.

அல்லவாழகை வலலிதிற்செலுத்தறகுக்
 கைத்தேருநதுகாவருமென்று
 வித்துவிதைததும விண்பாரத்திருநதுங்
 கிளையுடன்விரப்பொருளுடன்கொண்டு

கோயினான் மணிமாலை.

முனைமுதிர்பருவத்துப் பதியெனவழங்கியு
 மருளாவையவரம்பிடைநடந்து
 மிருளுறுபெள்வத * தென்திரங்கடா அயத்
 துனதுதிரைப்பரப்பிற் குன்றுபராததியங்கியு
 மாற்றலவேநதற்குச்சோற்றுக்கடனபூண்டுந்
 தாளுழந்தோடியும் வாளுழந்துணடு
 மறியர்வொருவனைச்செறிவந்துதெருட்டியுரு
 சொறபலபுனைநதுங்கறறனகழறியுங்
 குடுமப்பர்ச நெடுந்தொடாப் பூட்டி
 யைவரைநதிடத்திரப்பநொய்திற்
 பிறநதாங்கிறந்து மிறநதாங்குபிறநதுங்
 கணத்திடைத்தோனறிக கணத்திடைக்காக்குங்
 கொப்புட்செயகையொப்பினமினபோ
 லுலப்பிலயோனிககலக்கத்துமயங்கியு
 நெய்யெரிவளாத்துப்பெயமுகிலபெயற்றந்
 தெய்வவேதியாதிலைமூது
 ராடகப்பொதுவினாடகவிறறுங்
 கடவுட்கண்ணுதனடமுயனறெடுத்த
 பாதப்போதுமபாயபுலிப்பட்டு
 மீதியாததசைத்தவெள்ளெயிறறாவுரு
 சேயுயரகலத்தாயிரங்குடுமி
 மணிகிடந்திமைக்குமொருபேராரமு
 மருளபொதிந்தலாந்திருவாயமலரு
 நெற்றியிறறிகழ்ந்தவொற்றைநாட்டமுங்
 கங்கைவழங்குநதிங்குள்வேணியுங்
 கண்ணிடைப்புபொறித்துமனத்திடையமுத்தியாங்
 குணமகிழ்ந்துரைக்கவுறுதவஞ்செய்தன
 னானமுகன்பத்ததின மேனிகழபதநதா
 னுறுதற்கரியதுமுண்டோ
 பெறுதற்கரியதோ பேறுபெற்றேறகே.

(20)

வெண்பா.

பெற்றோரபிழக்கப்பிழைத்துச்செவிலியர்கள்
 சுற்றோடவொடித்தொழாநிற்கு—மொற்றைகைகம
 மாமறுக்கீறியசிறறமபலததானமானமோபோங்
 கோமறுகிற்பேதைக்குழாம்.

(21)

சுலிததுறை.

பேதையெங்கேயினிததேறியுயவாளபிரமனறனக்குத்
தாதைதனறாதையெனதேததுமபிரானறண்புலிசைப்பிரான் [ணி
* கோதையநதாமததனகொன்றைகொடாணின்று கொலலவெண
யுதையுங்காருநதுளியொடுங்குடியுலாவியவே. (உஉ)

கழிநெடிடையாசிரியசசநதவிருத்தம

உலவுசுந்திவாழவிடமமராகொழவுனுவென
துகருமொருவருழியினிதுதி யெரருவராதிய
புலவுகமழ + கரோடிகையுடையபுனிதாபூசுர
புலிசையலாசெயபோதணி பொழிலினிழவினவாழவதோ
சுலவமயிலனாகருளநரியகுழவினாகுயில்
கருதுமொழியினாகடைநெடியவிழியினித
ழிலவிழுகியாரிடைகொடியின்வடிவினாவடி
வெழுதுமருமையான ததயமுழுதுமாளவரோ (உஉ)

இணைகருறளாசிரியப்பா.

ஆனெனபபுதினினவநதடைநதிலமததநி
றாளினேவறலையினியறறி
வழிவழிவநதமரபினமொழிவது
னைநதெழுத்தவையெஞ்சிந்தையிறகிடத்தி
நனவேபோலநாடொறுமபழகிக
கனனி ஒருநிறறுங் காதலேமவினைகெடக
கேடபதுநினபெருங்காததிமீடபது
நினனெறியலல்ரப் புன்னெறிபடாநத
மதியினெஞ்சுததை வனாநதுநிதியென
வருத்தசெயதிடுவ துருநதிரசாதனங்
காலையுமாலையுங்காலபெயாததிடுவதுன்
னாலயமவலமவருதற்கேசாலபினிற்
கைகொடுகுயிறறுவ தையநினனது
கோயிற்பலபணி குறித்தேயோயா
துருகினினைந தருவிசோரக
கணணிற்காண்பதெவ வுலகினுங்காணபன
வெல்லாம
நீயெயாகினின்றதோநிலையே
நாயேன
நிலைகொடுசாரவதுன்சரண்வழியல்லா

* கோதையநதாமததன கொன்றையென்பது உம்பாடம்.

†, கரோடிகை என்பது தலைமாலே.

கோயினுனம்ணிமாலே.

லலைகடலபிறழி னுமடரதேயதனும்
பொயததவவேடாகைததகப்படுத்தற்கு
வஞ்சச்சொலலினவாவலைபோக்கிச்
சமயப்படுகுழிசமைததாங்கமைவயின
மானிடமாகக் கோவலியப்புகுத்து
மானுவீரததகப்படுத்தாமுத்து
வரேவுணாவெனக்குவருமேரவுளாதரு
துறையுநதிரையு * நொப்புறுகொடபும
வரையிலசீகர வாரியுங்குரைகடம்
பெருதுஞ்சிறுதனும் பிறங்குவதோனறி
யெண்ணிலவாகி யிருங்கடலடங்குந்
தனமைபொலசசரசரமனோதது
நினனிடையதோனறி நினனிடையடங்குந்
யொனறினுநதோனறையொனறினுமடங்காய
வானோககரியாயமறைகளுக்கெட்டாய
நானமறையாளா நடுவுபுகடங்குச
செம்பொற்றிலலைமுதூ
ரம்பலததாடு முடமாநாயகனே.

(௨௪)

வெண்பா

நாயனையவெண்ணைப்பொருட்படுததிரனகளித்துத்
தாயனையனாருளுநதம்பிரான—மாயவிரா
மெனறுமாயமாவெடயனமேடவியனநிலலை
மனறுளையாடுமணி

(௨௫)

கலித்துறை

மணிவாயமுகிழப்பத்திருமுகமவோப்பவமனறுக்கெலலா
மணியாயருண்டமாடுமபிரானையடைநதுருகிப்
பணியாயபுலனவழிபோனெஞ்சமேயினிப்பையப்பையப்
பிணியாயக்கடைவழிசாதியெல்லோருமபிணமென்னவே.

(௨௬)

எழுதீரக்கழிநெழிலடிச்சநதவிருத்தம்.

என்னுமினிமடவரலாயசெய்குவ தினமாய்வண்டுகண்மலாகி
ண்மத, தென்னுவெனமுரலபொழிலருமுதிலையுளரனாதிருமுடிய
ணிதாமந, தன்னுல்லதுதீராதெனனிடாதகையாதுயிரகருமுகிலே
றி, மினனாநின்றதுதுளிவாடையுமவரவீசாநின்றதுபேசாயே.

( )

இணைக்குறளாகிரியப்பா.

பேசுவாழிபேசுவாழி

யாசையொடுமயங்குமாசுறுமனமே

* நொப்பு எ-து தடை.

கோழிஞன்மணிமாலே.

பேசுவாழிபேசுவாழி
 கண்டனமறையுமுண்டனமலமாம
 பூசினமாசாமபுணராதனபிரியு
 நிறைந்தனகுறையு முயர்ந்தனபணியும
 பிறந்தனவிறகுகுமபெரியனசிறுகு
 மொன்றொன்றொருவழிநிலலாவனறியுந்,
 செலவமொடுபிறந்தோர் தேசொடுகிழந்தோர்
 கல்வியிறசிறந்தோர் கடுந்திறனமிகுந்தோர்
 கொடையிறபொலிந்தோர் படையிறபயினறோ
 குலத்தினுயர்ந்தோர் நலத்தினினவந்தோ
 ரெனையொங்குலத்தினுந் நிறந்தோரெனையொ
 பேருநினறிலபொலுந்தேரி
 னீயுமஃதறிதியனதேமாயப
 பேயத்தோபோனறுநீப்பருமுறதததுக
 கனவேபோன்றுநனவுபெயாபெற்ற
 மாயவாழகைகையமதிததுககாயத்தைக
 கலலினுமவலிதாக கருதிப்பொலலாத
 தனமையரிழிவுசாராதனைநீயு
 நனமையிறறிரிந்த புனமையையாதலி
 னமுககுடைப்புலனவழி யிடுககத்தினொழுகி
 வளைவாயததூண்டிலி னுள்ளினாவிழுங்கும
 பன்மீனபோலவு
 றினனுபுவிளக்கததுவிடமில்போலவு
 மாயசயாமபரிசுத தியானேபோலவு
 மோசயினவிளரிந்த புளளுப்போலவும
 வீசியமணத்தின வண்டுபோலவு
 முறுவதுணராச செறுவழிசசோந்தனை
 றுண்ணுநூற்றுததனனகப்படுக்கு
 மறிவிலகீடத்து நுநதுழிப்போல
 வாயைச்சங்கிலிப பாசத்தொடர்ப்பபட்
 டிடாகெழுமனத்தினே டியறறுவதறியாது
 குடர்கெழுநிறையறைக் குறங்குபுகிடத்தி
 கறவைநினைந்த கனறெனவிரங்கி
 மறவாமனத்து மாசறுமடியார்க
 கருள்சுரந்தளிக்கு மற்புதக்கடத்தனை
 மறையவர்தில்லை மன்றுளாடு
 மிறையவனென்கிலை யென்னினைந்தனையே,

வெண்பா.

வினையார்மெவியாரிதையழியாவானாப்
புனைவார்க்குகொனைமைபொதுவோ-வனைவிரு
மெச்சியேகாணவியன்றிலையானருளென
பிச்சியேநாளிப்பெறும.

(௨௬)

கலித்துறை

பெறுகின்றவெண்ணிலிதாயரும்பெறுமும்பாறுமெனனை
புறுகின்றதுபங்களாயிரகொடியுமோயவொடுஞ்சென்
றிறுகின்றநாள்களுமாகிகிடந்தவிடுககெணலலா
மறுகின்றனதிலையாருளடையானசெம்பொனமபலததே. (௨௭)

எண்சீரககழிநெடிடையாசிரியவிருத்தம்.

அமபலவரங்கணாடைந்தவாத்தமககே

• யன்புடையொடூனுமிதெனனையையுரிததுக

கமபலமுவந்தருளுவீரமதன்னவேவக

கண்டருளுவீரபெரியகாதலறியாதே

வமபலாரிதையதுவசைபேசவொருமாதே

வாடையுயிரீரமணிமாமையுமிழந்தென

கொம்பலமருந்தகைமைசண்டுதகவினறிச

கொன்றையருளீர்கொடியொன்றருளுவீரே. (௨௮)

இணைக்குறளாசிரியப்பா

அருளுவாழியருளுவாழி

புரிசடைக்கடவுளருளுவாழி

தோனறுழித்தோன்றிலிதபக்கமங்கும

புறப்புதச்செவனியினமக்களயாககைச்சு

நினைப்பினுங்கடிதேயினமைநீக்க

மதனினுங்கடிதேமூப்பினனொடர்ச்சி

யதனினுங்கடிதேகதுமெனமரணம்

* வாணாளபருகியுடம்பைவறிதாக்கி

நாணாளபயின்றநலகாசகூற்ற

மினையதன்மைபதிதுவேயிதனை

பெனதெனக்கருதியிதறென்றுதொடங்கிச

செயதனசிலவேசெயவனசிலவே

செயயாநிற்பனசிலவேயவற்றிடை

நன்மென்பசிலவேதிதெனபசிலவே

† யொன்றினும்படாதனசிலவேபென்றிவை

* வாழநாள - வாணாளெனமரீஇயது. † ஒன்றினும்படாத வினையாவன, கைநொடித்தல, நெட்டிவிடல், அழுக்குருட்டல், மூச்சுவிடனமுதலியுன இது, நலவினை தீவினைக்கு எடையகாது வேறுவினை யெனவுமப்பம். இதுனை யிலக்கணக் கொத்தாணுமுணர்ச்சு.

கணத்திடைநினைந்துகளிப்பவங்குலுழபவநு
 கணக்கிலகோடிததொருதியவைதா
 மொன்றொன்றுணர்வுழிவருமோவனைத்து
 மொன்றாவுணர்வுழிவருமோவென்றொன்று
 தெளிவுழித்தேறலசெலலெமளிய
 மனத்தினசெயகைமற்றிதுவேநீயே
 யரியைசாலவெமபெருமதெரிவுறி
 னுண்டாய்ததோன்றுவயாவையுநீயே
 கண்டனையவைநினைக்காளுவதுதா
 * நின்வயின்மறைத்தோயலையுனனை
 மாயாயமனைநினைநீயேவாழி
 மன்னியுஞ்சிறுமையிறகரநதோயலலை
 பெருமையிற்பெரியோயபெயாததுநீயே
 பெருகியுஞ்சேணிடைநின்றோயலலை
 தேர்வோர்க்குத்தமமினுமணியைநீபே
 நண்ணியுமிடையொன்றினமறைநதோயலலை
 யிடைபிடிநினைமறைப்பதுமிலலை
 மறைப்பினுமதுவு
 நீயேயாகிநின்றதோநிலையே
 ஆதானது
 நினைப்பருங்காட்சிநின்னிலையிதுவே
 நினைப்புறுங்காட்சியெநிலையதுவே
 யினிநனியிரப்பதொன்றுடையமனமருணநு
 புனமையினினைத்துபுலனவழிப்பபடரினு
 நின்வயினினைநதேமாருதனிவையி
 னினைக்குமாநினைக்கப்பெறுதலனைத்தொன்று
 நீயேயருளலவேண்டுமவேயமுதிர
 கயிலைபுலவெனவெறிவிசுமபுவறிதாசு
 விரும்பருயயவமபலம்பொலீயுத
 திருவளர்திலலைமுதூ
 ாருநடங்குயிறுமாதிவரனவனே.

(நஉ)

வெண்பா.

வாறோபணியமுணியாசனத்திருக்கு
 மாறாதசெலவததர்சன்றே—மாறாகம்
 பங்கிப்பார்நின்றாடுமபைம்பொன்னினம்பலதத
 வங்கிப்பார்வேண்டாதவாழவு.

(நந)

* நின்வயின் மறைத்தோயலையுனையாய மன்னினை நீயேவாழி எனவுட
 பாடம்.

கோயினுனமணிமாலை.

கலிததுறை.

வாழ்வாகவுநதங்குளவைப்பாகவுமறையோவணங்க
வாளவாயதிருத்திலையம்பலத்தாபுன்னையனறியொன்றைத்
தாழ்வா † ரதியாகடனஞ்சையுண்டிலையாகிலனறே
மாளவாசிலரையன்றோதெய்வமாகவணங்குவதே.

(நட்ச)

எண்சீராகழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வணங்குமிடையீ வறிது வலலியிடையாண்மேன
மாரசரமாரிபொழியபெறுமனதேதோ
டுணங்கியிவ் டா னுமெலியபெறுமிடாககே
யூதையெரிநூவியுலவபெறுமடுதேக
பிணங்கியரவே டுசடையாட நடமாடும்
பித்தொனவுமமிதயமிதநையுமோர்
ரணங்குவெறியாடும்றியாடும் துவிரு
மையலையும் ஸலையும் ஸலதறியீரே.

(நுடு)

நேரிசையாசிரியப்பா.

ரரவேறித்தார வழங்குசுடிலததுக
குதிக்கொளகவகைமதியினமீதசைய
வணடியங்குவரைபடுன்னடோடசெலவ
வொருபாறறோடுமொருபாங்குழையு
மிருபாறபட்ட மேனியெநதை
யொல்லொலிப்பழனத நிலைமூதூ
ராட்சப்பொதுவி னுடகநவிறு
மிமையாநாட்டத தொருபெருங்கடவுள
வானவாவணங்குந் தாதையானே
மதுமழைபொழியும் புதுமநதாரத்துத
தேனியங்கொருசிறைக்கானகத்தியற்றிய
தெய்வமண்டபத தைவகையமளிச
சிங்கஞ்சுமப்ப வேறிமங்கைய
ரிமையாநாட்டத தமையாநேரக்கத
தமமாரபுருகச செமமாரங்கிருக்கு
மாஞ்சசெலவதது வாறோரினப
மதுவேயெய்தினுமெயதுக்கதுமெனத
தெறுசொலாளருறுசினநதிருகி
யெற்றியுமீரதுங் குற்றங்கொள்ளி
யோநதுமபோழநதுமெறுபுகுடைநதும.
வாரநதுங்குறைதது மதநாயக்கீந்துஞ்
செகஞ்ஞாபெய்துந தீர்வாக்கியும்

கோயினுன்மணிமாலை.

புழுக்குடையழுவத தழுககியல்சேறறுப்
 பன்னெடுங்கால மழுத்தியின்னா
 வளையிறண்டத்து மாறாக்கடுநதுயர்
 நிரையஞ்சேரினுஞ் சோகவுரையிடை
 யேனோரென்னையானதுவிருமபி
 நல்லனெனி னு மெனகவவரோ
 யல்லனெனி னு மென்கநிலலாத்
 திருவொடுதினைத்துப் பெருவளஞ்சிதைய
 தின்பததழநதினு மழுநதுகவலலாத்
 துன்பந்துதையினுந் துதைகமுன்பி
 லிளமையொடுபழகிக கழிமூபபுகருறுகா
 தெனறுமிருக்கினு மிருக்கவனறி
 யின்றேயிறக்கினு மிறக்கவொனறினும
 வேண்டலும்கனே வெறுத்தலும்கனே
 யாண்டகைக்குரிசினி ன னடியொடுங்குமுநித்
 தெயவககூத்தனின செயயபாதமு
 மடையவுமனுசவுமபெற்ற
 கிடையாச்செலவங் கிடைத்தலானே.

(௩௬)

வெண்பா.

ஆனேறேபோரதாலழிவுண்டேயனபுடைய
 நானேதானவாழ்ந்திடினு நனறனறே - வாநோருகு
 வாமாணபொழிற்றிலலைமனைறப்பொலிவித்த
 கோமானையித்தெருந்வேகொண்டு

(௩௭)

கலித்துறை

கொண்டலவண்ணத்தவனாழ்முகனிநதிரனகோமருடத்
 தண்டர்மிண்டித்தொழுமம்பலக்கூத்தனுககன்புசெய்யா
 மிண்டர்மிண்டித்திரிவாரொனக்கெனனினிநானவனற
 றெண்டர்தொண்டர்க்குத்தொழுமபாயத்திரியத்தொடங்கினனே

இரட்டைக்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

தொடரநரைத்தங்கமுனபுளவாயின
 தொழில்கண்மறுத்தொனறுமொனறியிடாதொரு
 சுளிவுதலைக்கொண்டுபுனபுலைவாரிக
 டுளோயொழுகக்கண்டுசிறந்தனையோயவொடு
 நடைகெடமுற்கொண்டபெண்டிப்பொறுவொரு
 நடலைநமக்கென்று வந்தனபேசிட
 நலியிரு மற்கஞ்சியுண்டுவெறுவிழு
 நரக்புடற்கன்புகொண்டலைவனினி
 மிடலொடியப்பண்டி லங்கையர்கோனெ

கேரயினு னமணி மாலை.

விரலின முக்குண டுபண பலபாடிய
 விரகுசெவிகொண்டு முன்புளதாகிய
 வெகுளித விரீத தன றுபொன்றியிடாவை
 திடமருளவைக்குஞ்செழுஞ்சுடருறிய
 தெளியமுதத்தின கொழுஞ்சுவைநீடிய
 திலைநகரிற்செம்பொனமபலமேவிய
 சிவனைநினைசூரதவஞ்சதுராவதே.

நேரிசையாசிரியப்பா

சதுரமுகன றநடைககுக்கதிரவிடுகடவு
 ளாழிகொடுத்தபேரருளபேரற்றி
 முயற்சியொடுபணிநத வியக்காகோனுகு
 மானிதியிரண்டுமாளுபபெருவளத
 தளையெயான றநதளாவின்றிநிறுவிய
 செலவங் கொடுத்தசெலவம் பேரற்றி
 தாணிமுலடைநதமாணிககாக
 நாணமுறைபிறழாது கேரணமுறைவலித்துப
 பதைத்துவருங்கூறறைபபடிமிசைத்தெறிக்க
 வுதைததுயிரளித்தவுதவிபேரற்றி
 குலைகுலைகுலைநதநிலையாததேவா
 படுபேரவலமிடையினறிவிலக்கிக
 சடலவிடமருநதினருணைபேரற்றி
 தவிராசசீமறத்தவுணாமூவெயி
 லொல்லனலகொளுவியொருநொடிபொடிபட
 விலலொன்றுவளைத்தவீரம்பேரற்றி
 பூமெனகருமபொடுபொடிபடநிலத்துக
 காமனைப்பரிதத கண்ணுதலபேரற்றி
 தெய்வயாளிகைமுயன்று கிழித்தென
 கரிநியான்றுரித்த பெருவிறலபேரற்றி
 பண்டுபெருமபேர்பாரத்தனுககாக
 கொண்டுநடந்தகோலம்பேரற்றி
 விரற்பதமொன்றில வெள்ளிமலையெடுத்த
 வரணனைநரித்தவாணமைபேரற்றி
 விலகலவிண்டுவிழுந்தெனமுன்னுட்
 சலநதரற்றடிநத தண்டம்பேரற்றி
 தாதையெயறிந்தவேதியச்சிவவற்குட்
 பரிகலங்கொடுத்ததிருவுளம்பேரற்றி
 நின்முதல்வழிபடத்தன்மகற்றடிந்த
 தொண்டர்மனையி லுண்டல்பேரற்றி

வெண்ணெயுண்ணவெண்ணுபுவந்து
 நந்தாவிளககை நுநதுபுபெயர்தத
 தரவுபுலலெவிசுசூழவுலகாள
 நொய்தினிலளிததகைவளம்போற்றி
 பொங்குளையழல்வாயபுகைவிழியொருதனிச
 சிங்கங்கொன்றசேவகம்போற்றி
 வரிமிடற்றெழுவலிமணியுருபஞவா
 யுரகமஹுண்டவொப்பனைபோற்றி
 கங்கையுங்கடுகையுங் கலந்துழிமொருபாற்ற
 றிங்குளசூடியசெஞ்சடைபோற்றி
 கடவுளிருவரடியுமுடியுங்
 காண்டலவேண்டககனற்பிழம்பாந்
 நீண்டுநின்ற நீளம்போற்றி
 யாலம்பிலகுநின் சூலம்போற்றி
 கூறுதற்கரியநின்னேறுபோற்றி
 யேகவெற்பனமகிழுகடகிடப
 பாகங்கொடுத்தபண்புபோற்றி
 நிலலைமாநகரபோற்றிநிலலையுட
 செம்பொனம்பலம்போற்றியம்பலத
 தாடுநாடகம்போற்றியெனருங்
 கெனறும்போற்றினுமெனறனகுகிறைவ
 வாற்றலிலையாயினும
 போற்றிபோற்றினின்பொலன்பூவுபுகழே

(சு 0)

திருச்சிற்றம்பலம்

கோயினா னமணி மாலே முற்றிழறு.

உ
கணபதிதுணை.
உ-வது திருக்கமூமல
மு ம்.ம ணிக் கே கா வை.

திருச்சிறுமபலம்.
இணைக்குறளாசிரியப்பா.

திருவளாபவளப பெருவரைமணந்த
மசகத்வலலி போலொருகூற்றின்
இமயசசெலனி பிரியாதுவிளங்கப்
பாயநிரைப்பரவை மீமிசைமுகிழத்த
அலைகதிரப்பரிதி யாயிரந்தொகுத்த .
வர னமுறைதிரியாது மலர்மிசையிருந்தெனக்
கதிரவிடுநின்முகங் காண்டொறுங்காண்டொறும
முதிராவிளமுலை முற்றுககொழுந்தின்
திருமுகத்தாமரைச செவ்வியின்மலரின்
தையலவாணுதற் றெயவச்சிறுபிறை
இளநிலாககாண்டோறு மொளியொடுமபுணர்ந்ததின்
செவ்வாயககுமுதஞ் செவ்விசெயயநின்
செங்கைக்கமல மங்கைவனமுலை
அமிர்தகலச மமைவினேந்த
மலைமகடனாது நயனக்குவளைநின்
பொலிவினொடுமலர மறையோரகமூமல
நெறிநினறுபொலிய நாகர்நாடு
மீமிசைமித்தநது மீமிசையுலகம்
கீழமுதற்றமுநது
ஒன்றாவந்த குன்றவெள்ளாத
துலகமூன றீக்குங் களைகண்கி
முதலில்கால மினி துவீற்றறிருநதுழித்
தரையொடுவந்த வேதியச்சிறுவன
தளாநடைப்பருவத்து வளாபசிவருத்த
அன்னையோவென் றழைப்பமுன்னினறு
ஞானபோனகத்தரு ளட்டிக்குழைத்த
ஆனந்திரளை யவனவயினருள
அந்தணன்முனிநது தந்தாரயாரென்
அவனைக்காட்டுவ னப்பவாரூ
தோலுடைய செவியனெனறும
பிஹுடையபெமமாரெனன்றும
கையிற் சுட்டிக்காட்ட
ஐயநீவெளிப்பட்ட டருளிளையாகுகே.

வெண்பா.

அருளின்கடலடியே னன்பென்னுமாறு.
பொருளின்றிரள்புகலி நாதன் - இருள்புகுதுங்
கண்டத்தானென்பானாக் காதலித்துகைதொழுவார்க்
கண்டத்தார்தாமா ரதற்கு.

(2)

(சுட்டளைக்கலித்துறை.)

ஆரணநான்கிற்கு மப்பாலவனறி யத்துணிநத
நாரணனானமுக னுகரியானடு வாய்நிறைநத
பூரணனென்றை புகலிப்பிரான பொழிலததனைகருங்
காரணனந்தக் கரணங்கடநத கருப்பொருளே.

(இணைக்குறளாசிரியப்பா.)

கருமுதறறொடங்கிப் பெருநாளெலலாம
காமமவெகுளி கழிபெருமபொயயெனும
தூயமையிலகுப்பை தொலைவி. எறிககிடந்ததை
அரிகினிகழ்ந்து போக்கிப்பொருதிநன்
மையிருணிதத்து மதமுடையடுசினத்
தைவகைகடாவும் யாப்பவிழத்தகற்றி
அன்புகொடுமெழுகி யருளவினககேறறித்
துன்பவிருளைத் துறந்துமுனப்புற
மெய்யெனுமவிதானம் விரித்துநெய்ய
கீழ்மையிறொடாநது கிடநதவெனசிறதைப்
பாழறையுனக்குப் பள்ளியறையாகுசி
சிறதைத்தாமரைச் செழுமலாபபூந்தவி
செந்தைநீயிருக்க விட்டனனிநத
நெடுநிலவளாகமு மடுகதிர்வானமும
அடையப்பரந்த வாதிவெள்ளத்து
துறையெனச்சிதறி யிருசுடர்மிதப்ப
வரைபறித்தியங்கு மாருதங்கடுப்ப
மரலுமபிரமனு முதலையவானவா
காலமிதுவெனக கலங்காநின்றழி
மற்றவருயயப்பற்றியபுணையாய
மிகநனிமிதந்த புகலிநாயக
அருணனிசுரக்கும் பிரளயவிடங்கனின்
செல்வச்சிலம்பு மெல்லெனமிழற்ற
அமையாக்காட்சி யிமயக்
கொழுந்தையுமுடனே கொண்டிங்
கெழுந்தருளத்தகு மெம்பெருமானே.

(ச)

வெண்பா.

மாணமுமுவந் திருமிடத்தில் வாழ்மிரு
டாணும்பிறையுமே தாங்குகிற்கும்—வானவாக்கு
வெள்ளத்தேதோனறிக கழுமலததேவீற்றிருந்தென்
உள்ளதேதென்ற வெளி.

(இ)

கட்டளைக்கவித்துறை.

ஒளிவந்தவாபொயமனத்திருணீங்கவெண்ணுள்ளவெள்ளம்
தெளிவந்தவாவந்துதித்திதவாசினதியாததொரு
களிவந்தவாவனபுகைவந்தவாகடைசாரமையத
தெளிவந்தவாநங்கழுமலவாணாதமமின்னருளே

(சு)

இணைக்குறளாகிரியப்பா.

அருளபழுததளிந்த கருணைவான்கனி
ஆராவின்பத தீராக்காதல
அடியவாக்கமிாத வாரிநெடுநிலை
மாடக்கோபுரத தாடக்ககுடுமி
மழைவயிதுகிழ்க்குந் கழுமலவாணரின்
வழுவாக்காட்சி முகிராவிளமுலைப
பாவையுடனிருந்த பரமயோகி
யானொனறுணர்த்துவ நெனதைமேனாள்
அகிலலோகமு மனந்தயோனியும்
நிகிலமுந்தோன்ற நீரிணைந்தநாடொடங்கி
எனைப்பலயோனியு நினைப்பருமபேதத்
துயாருமயாவையு மெனக்குததனிததனித்
தாயராகியுந் தந்தையராகியும்
வந்திலாதவ ரில்லையானவா
தந்தையராகியுந் தாயராகியும்
வந்திராதது மிலலைமுந்து
பிறவாரிலனு மில்லையவ்வயின்
இறவாரிலனு மிலலைபிறிதில்
எனைத்தினுவுயிராகளு மிலலையானவை
தமைத்தினுதொழிந்தது மில்லையனைததே
காலமுஞ்சென்ற தியானிதன்மேலிஐ
இளைக்குமா நிலனைநாயேன்
அந்தரச்சோதிரின் னஞ்செழுத்துநவிலும்
தந்திரம்பயின்றது மிலனைதந்திரம்
பயின்றவர்ப்பயின்றது மிலனையாயினும்
இயன்றதொர்பொழுதி னிட்டதுமலராச்
சொன்னதுமந்திர மாகவென்னையும்

இடர்ப்பிழம்பிழம்பெனு மிரண்டின்
கடற்படாவகை கரத்தனினகடனே.
வெண்பா.

(எ)

கடலானகாமததே காழுழ்வர்துன்பம்
அடலாமுபாயமறியார - உடலாம்
முழுமலத்தையோகிலார் முக்கட்பெருமான்
கழுமலத்தைக் கைதொழாதார்.

(அ)

கட்டளைக்கலிததுறை.
தொழுவாளிவள் வளைதோற்பாளிவளிடர்க்கேயலர்கொண்
டெழுவாளெழுகின்றதெனசெயவோவென்மனத்திருநதுங்
கழுவாமணியைக்கழுமலவாணனைக்கையினிழ்கொள
மழுவாளனைக்கண்டுவந்ததென்றலொவசயில்லையே.

(ஈ)

இணைக்குறளாசிரியப்பா.
வசையில் காட்சி யிசைநனி விளங்க
முனனாணிசுழந்த பனனீருகத்து
வேறுவேறுபெயரி னூறினறியன்ற
மையறுசிதப்பிற் றெய்வத்தன்மைப
புகலிநாயக விகல்விடைப்பாக
அமைநாண்மென்றே னுமையாள் கொழுந
குன்றுகுனிவித்து வன்றோளவுணா
மூவெயிலெரித்த சேவகததேவ
இளநிலாமுகிழக்கும் வளர்சடைக்கடவுணின
நெறறியிற்சிறந்த வொற்றைநாட்டத்து
காமனைவிழித்த மாமுதுதலைவ
வானவரறியா வாகியானே
* கல்லாவுளததிற் புலலறிவுதொடர
மறந்துநோகுகும வெறுந்தண்ணாட்டத்துக
காண்டொறுங்காண்டொறு மெலலாமயாண்டை
யாயினும்பிறவு மென்னதும்பிறதும்
ஆவனபலவு மழிவனபலவும
போவதுமவருவது நிகழ்வதுமாகித்
தெண்ணீர்ஞாலத்துத் திரண்டமணலினும்
எண்ணில்கோடி யெனைப்பலவாகி
இல்லனவுளவா யுள்ளனகாண்ப
பன்னாளுள்வயிற் பட்டேனன்னதும்
அன்னதாதலி னடுக்குமதென்னெனின்
கட்புலன்றெறியாது கொட்புறுமொருவற்குக்
குழிவழியாகி வழிசுழியாகி

மும்மணிக்கோவை.

ஒழிவின்றொன்றி னென்றுதழுமாறி
வந்தாற்போல வந்ததெந்நைதின்
கிருவளாநாட்டக கருணையிற்பெறலும்
யாவையுமெனக்குப் பெய்யெனததோன்றி
மேவருநீயே மெய்யெனததோன்றினை
ஒவியப்புலவன சாயல்பெறவெழுதிய
சிந்நிவிகற்ப மெல்லாமொன்றில்
தவிராதுதடவினர் தமக்குச்
சுவராய்த்தோன்றுந் துணிவுபோன்றனவே

(40)

வெண்பா.

எனவேயெழுந்தாளென் செயகிறபாளின்னம
சினவேறுகாட்டு திரொன்னு - மினவேகப
பாமபுகலியாநிமிரும பன்னாச்சடைமுடிநம
பூமபுகலியானிதழிப் போது.

(41)

கட்டளைக்கவித்துறை.

போதும்பெறுவிடிற்பச்சிலையுண்டுபுன லுண்டெங்கும
ஏதும்பெறுவிடினெனஞ்சுண்டின்றேயிணையாகச்செப்பும
சூதும்பெறுமுலைபங்காதென்றோணிபுரோசர்வண்டின்
தாதும்பெறுதவடிததாமனாசென்றுசாவதற்கே.

(42)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திரு : கமுகமல மும்மணிக்கோவை

முற்றிற்று.

கணபதிதுணை

௩ -வது திருவிடைமருதூர்
மு ம் ம ணி க் கே கா ன் வ.

திருச்சிறுமபலம்.

இணைகருமனாசிரியப்பா.

தெய்வத் தாமரைச் செவ்விதின் மலாந்து
வாடாப் புதுமலர்த் தோடெனச் சிவந்து
சிலம்புங் கழலு மலம்பப் புனைந்து
கூற்றி னுற்றன் மாற்றிப் போற்றாது
வலம்புரி நெடுமா லேனமாய் நிலம்புக
காற்றலி னகழத் தோற்றாது நிமிர்ந்து
பததி யடியவர் பச்சிலை யிடினு
முததி கொடுத்து முன்னின் றருளித்
திகழ்ந்துள தொருபாற் றிருவடி யகஞ்சேந்து
மறுவில கற்பகத் துறுதளிர் வாங்கி
நெய்யிற் றேயத்த செவ்வித தாகி
நூபுரங் கிடப்பினு நொந்து தேவா
மடவரன் மகளிர் வணங்குபு வீழ்த்த
சின்னப் பன்மலா தீண்டிடச் சிவந்து
பஞ்சியு மனிச்சமு மெஞ்ச வெஞ்சாத்
திருவொடும் பொலியு மொருபாற் றிருவடி
நீலப் புள்ளி வாளுகிர் வேங்கைத்
தோலின் கலிங்க மேல்விரித தசைத்து
நசுசெயிற் றரவக் கச்சையாப் புறுத்துப்
பொலிந்துள தொருபாற் றிருவிடை யிலங்கொளி
யரதத் தவாடை விரித்து மீதுறீஇ
யிரங்குமணி மேகலை யொருங்குடன் சாததிய
மருங்கிற் றாகு மொருபாற் றிருவிடை
செங்க ணரவும் பைங்க னுமையுந்
கேழற் கோடும் வீழ்கிர ளக்கு
நுடங்கு நூலு மிடங் கொண்டு புனைந்து
தவளநீ றணிந்ததோர் பவளவெற் பென்ன
வொளியுடன் திகழு மொருபா லாகம்
வாரும் லடமு மேர்பெறப் புனைந்து
செஞ்சார் தணிந்தி குங்கும மெழுதிப்
பொற்றா மரையின் முற்ற முகிழென
வுலகே ழீன்று நிலையிற் றளரா

மும்மணிக்கோவை.

முலையுடன் பொலியு மொருபா லாக
 மயில்வா யாவும் வயின்வயி னணிந்து
 மூவிலை வேலும் பூவாய் மழுவுந்
 தமருகப் பறையு * மமர்தரத் தாங்கிச
 சிறந்துள தொருபாற் றிருக்காஞ் செறிந்த
 சூடகம் விளங்கிய வாடகக சமுங்குட
 னெம்மென பந்து மமமென் கிள்ளையுந்
 தரித்தே திகழு மொருபாற் றிருக்கா
 மிரலியு மெரியும் விரலிய வெமமை
 நொருபால விளங்குந் திருநெடு நாட்ட
 நவ்வி மானின செவ்வித தாகிப்
 பாலிற் கிடந்த நீலம போன்று
 குண்டு நீரக குவளையிற் குளிர்ந்து நிறமபயின்
 மெம்மனோர்க் கடுதத † மமமாக கிரங்கி
 யுலகேழ புரககு மொருபா னுட்ட
 நொச்சிப பூவும பச்சை மததழுங்
 கொன்றைப் போது மெனதுணாத துமபையுங்
 கங்கை யாறும் பைங்கட் டலையு
 மரவு மதியமும் விரலித் தொடுததுச
 சூடா மாலை சூடிப் பிடுகெழு
 நெருப்பிற நிரித்தனைய வருக்கிளர் சடிமொடு
 நான்முகங் கரந்த பானிற வன்னங்
 காண வண்ணங் கருததையுங் கடந்து
 சேணிகந் துளதே யொருபாற் றிருமுடி
 பேணிய
 கடவுட் கற்பின மடவான மகளிர்
 கற்பக வனத்துப் பொற்பு வாங்கிக்
 கைவைத்துப் புனைநத தெய்வமாலே
 நீலக் குழன்மிசை வளைஇ மேனிவந்து
 வண்டுந் தேனுங் கிண்டுபு திளைப்பத்
 திருவுடன் பொலியு மொருபாற் றிருமுடி
 யினையவண்ணதது நினைவருங் காட்சி
 யிருவயி னுருவு மொரு வயிற் றுகி
 வலப்பா னுட்ட மிடப்பா னோக
 வாணுதல் பாக நாணுதல் செய்ய
 வலப்பாற் றிருக்கா மிடப்பால் வனமுலை
 தைவந்து வருட.மேயம்மயிர் பொடித்தாங்
 குலக மேமும் பன்முறை யீன்று

* இனையனதாங்கி எனவுமபாடம். † வெம்மைநெய்க்கிரங்கி எனவுமபாடம்.

திருவிடைமருதூர்.

மருதிடங் கொண்ட வெருதனிக் கடவுணின்
 திருவடி பரவுதும் யாமே நெடுநா
 ளிறந்தும் பிறந்து மினைத்தன மறந்து
 சிறைகதருப் பாசயஞ் சேரா
 மறித்தும் புகாஅ வாழ்வுபெறம் பொருட்டே,

(க)

நேரிசைவெண்பா

பொருளுங் குலனும் புகழும் திறனு
 மருளு மறிவு மனைத்து-மொருவா
 கருதாவென் பாரகருங் கறைமிடறறாய் தொலை
 மருதாவென பார்க்கு வரும்.

(உ)

கட்டளைக்கவித்துறை.

வருந்தே னிறந்தும் பிறந்து மயக்கும் புலன வழிபோய்ப்
 பொருந்தே னரகிற் புகுகின்றி லேன்புகழ் மாமருதிற்
 பெருந்தேன் முகந்துகொண் டுண்டு பிறிதொன்றி லாசையின்றி
 யிருந்தே னினிச்சென் றிரவே நெருவரை யாதொன்றுமே. (ங)

நேரிசையாகிரியப்பா.

ஒன்றினெ டொன்று சென்றுமுகி நடவி
 யாடுகொடி துடங்கும் பிடுகெழு மாளிகை
 தெய்வக கமயியா கைமமுயன்று வகுத்த
 வேவதூம் செமமைப் பூவியல்விதி
 குயிலென மொழியு மயினியற் சாயன
 மானமாற விழிககு மாளூர் செலவத
 திடைமரு திடங்கொண் டிருந்த வெந்தை
 சுடாமழு வலங்கொண் டிருந்த தோன்ற
 லாரணந் தொடராப் பூரண புரான
 நாரண னறியாக காரணக கடவுள்
 சோதிச சுடரொளி யாதித தனிப்பொரு
 ளைக நாயக யோக நாயக
 யானென் றுணர்த்துவ துனதே யானமுன்
 னனநதலை யுலகத் தனந்த யோனியிற்
 பிறந்துழிப் பிறவாது கறங்கெனச் சுழனறுழிஇத
 தோற்றும் பொழுதி னீற்றுத துன்பத
 தியாயுது துயரமு மியானுது துயரமு
 மிறககும் பொழுதி னறப்பெருந் துன்பமு
 நீயல தறிகுநர் யாரோ யதனால்
 யா னினிப் பிறதத லாற்றே னஃதான்
 னுற்பவந் துடைத்த னிற்பிடித் தல்லது
 பிறிதொரு நெறியி னில்லையந் நெறிக்கு

லெண்டலும் வெறுத்தலு மாண்டொன்றிற் படரா
வுள்ளமொன் றுடைமைவேண்டு மஃதன்றி
யைமபுல னேவ லாணைவழி நின்று
தானல தொன்றைத் தானென நினைபு
மிதுவென துள்ள மாதலி னிணுகொடு
நினை நினைப்ப தெதுநான முன்னங்
கற்புணை யாகக் கடனீர் நீதினா
மொழிற் றுளரோ விறைவ கற்பங்
கடத்தல யான் பெறவும வேண்டிக் கடத்தற்கு
நினைத்தல யானபெறவும வேண்டு நினைத்தற்கு
நெருகநெறி நிற்கவும வேண்டு நஞ்சுபொதி
யுறையொழிற் றாகம் பூண்ட
கறைசெழு மிடறறெங் கண்ணுதலோயே.

(ச)

நேரிசைவென்பா.

கண்ணென்று நரதமககோ காப்பென்றுங் கறறிருக்கு
மெண்ணென்று மூல வெழுத்தென்று—மொண்ணை
மருதவப்பா வென்றுமுனை வாழ்ததாரோன மற்றுங்
சருதவப்பா னுண்டோசதி.

(இ)

கட்டளைக்கலித்துறை.

கதியா வதுபிவி தியாதொன்று மிலலைகளே பரத்தினா
பொதியா வதுசுமந தால்விழப் போமிது போனபின்னர்
விதியா மெனச் சிலா நோவதல லாலிதை வேண்டுகர்யார்
மதியா வதுமரு தனகழ லேசென்று வாழ்த்துவதே.

(ஈ)

இணைக்குறளாசிரியப்பா.

வாழ்ந்தன மென்று தாழ்ந்தவர்க் குதவாது
தன்னுயிராக இரங்கி மன்னுயிர்க்கிரங்கா
துண்டிப் பொருட்டாற் கண்டன வெஃகி
யவியிடு நர்க்குச் சுவைல பகர்ந்தே
யாரா வுண்டி யயினறன ராகித்
தூராக் குழியைத் தூர்த்துப் பாரா
விழுப்பமுங் குலனு மொழுகமுங் கல்வியுந்
தன்னிற சிறந்த நன்மு தாளரைக்
கூஉய்முன் னின்றதன் னேவல் கேட்குளு
சிறுஅர்த தொகுதியி னுறுஅப் பேசியும்
பொய்யோடு புன்மைதன் புல்லர்குப் புகன்று
மெய்யு மாணமு மேன்மையு மொரீஇக்
தன்னைத் தேறி முன்னையோர் கொடுத்த
நன்மனைக் கிழங்கி யாகிய வந்நிலைச்

திருவிடைமருதூர்.

சாவுழிச் சாவுந் ததைய ளாயினு
 மெவுழி மேவல் செல்லாது காவலொடு
 கொண்டோ ளொருகதி யுண்டிவேட்'டிருப்ப
 வெள்ளுக் கெண்ணைபோ லத்தள் ளாது
 பொருளி னளவைக்குப் போசமவிந் துண்ணு
 மருளின மடந்தைய ராகந தோய்ந்து
 மாறமல் செல்லாது வேற்றோர மனைவியிற்
 கறபுடை மடந்தையா பொற்பு நனி கேடடுப
 ிழைவழி பாராது துழைவழி நோக்கியு
 நசரி வந்த நல்குர் மாந்தர் தம
 விச்சையிற் படைத்த வெவ்வேறு காட்சியி
 னகமலர்ந தீவரர் போல முசமலர்ந
 தினிது மொழிநதாங் குதவுத வினாறி
 நாளு நாளு * நரன்பல கழித்தவர்
 தாளி னாற்றலுந் தவிந்ததுத கேளிகழந
 திகமும் பசமு மிலை யென்று
 பய நின் றொழுகிப் படடிமை பயிற்றி
 மின்னி னனையதன் செல்வத்தை விருமபித
 தன்னையு மொருவ ராக வுண்ணு
 மேனையோரா வாழ்வும வாழ்க்கையு நனைமலர்ந்
 தியோசனை கமழு முற்பல வாலியிற்
 பாசடைப் பரப்பிற் பானிற வன்னம
 பாரப்புடன் வெருவப் பருவாய வானைகள்
 பேராத தொழில் புரியும பொருநா விரியு
 மருதமுஞ் சூழ்ந்த மருத வரண
 கருதியுந் தொடராச் கருதி நரயக
 பத்தருக் கெய்ப்பில் வைப்பென வுதவு
 முத்தித் தாள மூவா முதல்வ நின்
 றிருவடி பிடித்து வெருவால் விட்டு
 மக்களு மனைவியு மொக்கலுந் திருவும
 பொருளென நினையாதுன் னரு ளினைநினைந
 திந்திரச் செல்வமு மெட்டுச் சித்தியும
 வந்துழி வந்துழி மறுத்தன ரொதுங்கிச
 சின்னச் சீரை துன்னம் கோவண
 மறுதற் கினோடு பெறுவது புனைந்து
 † சிதவ லோடொன் றுதவுழி யெடுத்தாங்
 கிடுவேர ருளொளி ளிலையினிள் றயின் று

* நரன்பல கழித்தவர் என்பதம்பாடல். † சிதவல்பருகைபட்ட

புதுதரைப் பாயலிற் பள்ளிமேவி,
யோவாத தகவெனு மரிவைவந்த தழீஇ
மகவெனப் பில்லுயி ரனைத்தையு மொககப
பார்க்குநின்

செலவக கடவுட் டொண்டர் வாழ்வும
பறதிப பாக்கி னுற்றநா யேறகுக்
குளப்படி நீரு மளபபரு தனமைப்
பிரையச் சலதியு * மிருவகைப பொருளு
மொப்பினு மொவ்வாத துப்பிற றுதலி
னிவிச ரடியார் தஞ்சி ரடியாரக்
கழமை பூண்டு நெடுநாட் பழகி
முடலை யாகையொடு புடைபட டொழுக்கியகா
காற்றலை யேவலென னாயததலை யேற்றுக்
கண்டது காணி னல்லதொன
முண்டோ மற்றெனக் குளளது பிறிதே,

(எ)

நேரிசைவெண்பா.

பிறிதே நரசம பிறவாத வண்ண
மறிதே னனங்கவே ளாமபிற் - செறிந்த
பொருதவட்ட விற்பிழைத்துப் போந்தேன புராண்ன
மருத வட்டந தன்னுளே வந்து.

(அ)

கட்டளைக்கலித்துறை.

வநிககண்டாயடி யானாககண்டானமற வாதுநெருசே
சிறதிககண்டாயரன செம்பொற கழறிரு மாமருதைச
சநதிககண்டாயிலலை யாயினமனறமா தாகுகொடுபொ
யுந்திககண்டாயநிரா யததுணை வீழத்தி யுழகருவரே.

(க)

*இணைக்குறளாகிரியப்பா,

உழப்பின வாரா வுறுதிக னுளவோ
சுழப்பின வாராக கையறவுளவோ
அதனால்
நெஞ்சப் புனத்து வருசக் கடடையை
வேரற வகழ்ந்து போககித் தூரவைசெய
தனபென் பாததி கோலி முனபுற
மெய்யெனு மெருவை விரிததாய னீகயமில
பத்தித் தனிவித் திட்டு நித்தலு
மாவாத் தெண்ணீர் பாய்ச்சினேந் நின்று
தடுக்குந்க கடவகா திடுக்கண் செய்யுப்
பட்டி யஞ்சினுக் கஞ்சியுட்சென்று

திருவிடைமருதூர்.

சார்த வேலி கோலி வரயந்தபின்
 ஞானப் பெருமுனை நந்தாநு முனைத்துக்
 கருணை யிளந்தனிர கரட்ட வருகாக
 காமக் குரோதக் கனையறக் களைந்து
 சேமப படுத்துழிச் செமமையி னோங்கி
 மெய்மமயிர் புளக முகிழ்த்திட் டம்மெனக்
 கண்ணீ ரருமபிக் கடிமலா மலர்ந்து
 புண்ணிய
 வஞ்செழுத தருங்காய் தோனறி நனுகபொதி
 காள கண்டழிங் கண்ணொரு மூலாறுந
 தோளிரு நான்குஞ் சுடாமுக மைந்தும
 பவளநிறம் பெற்றுத் தவளநிற பூசி
 யறுசுவை யதனினு முறுசுவை யுடைத்தாயக
 காணினுங் கேட்பினுங் கருதினுங் களிதருளு
 சேனுயா மருத மாணிக்கத் திங்களி
 பையப் பையப் பழுத்துக் கைவர
 வெம்மனோக ளினிதினி தருநிச
 செமமார் திருப்பச் சிலரினா வராது
 மனமெனும் புனத்தை வலும் பாழாகிக
 காமகாடுமூடத் தீமைசெய
 யைம்புலவேட ராறலைத்தொழுக
 வினப்ப பேயத்தே டொட்டா தோடக
 கலலா வுணர்வுனும் புலவர யலமர
 விசசைவித் துநிர்த்துழி யானெனப் பெயரிய
 நச்சு மாமர நனிமிக முளைத்துப்
 பொய்யென் கவடுகள போககிச் செய்யும
 பாவப் பஹழை பரப்பிப் பூவெனக்
 கொடுமை யருமபிக் கடுமை மலாநது
 துன்பப் பலகாய் தூக்கிப் பின்பு
 மரணம் பழுத்து நரகிடை வீழ்ந்து
 தமக்கும் பிறர்க்கு முதவா
 திமைப்பிற கழியு மியற்கையோ ருடைத்தே.

(௧௦)

நேரிசைவெண்பா.

உடைமணியி னோசைக கொதுங்கி யரவம்
 படமொடுங்கப் பையவே சென்றங் - கிடைமரு =
 'நாயம்' புகுவ தனியிழைபூர் மேலணங்கன்
 கையம் பக் வேண்டிக் காண்.

(௧௧)

‘மும்மணிக் கோவை.

கட்டளைக்கவித்துறை.

காணீர் கதியொன்றுங் கல்லீரோழுத்தஞ்சும் வல்லவண்ணம
பேணீர் திருப்பணி பேசுவன்புகழாசைப்படடுப்
பூலீ ருருத்திர சாதனநீறெங்கும் புகுகிலீர்
விணீ ரோளிதோ மருதப்பிரானகமுன மேவுதற்கே. (௩௨

இணைக்குறளாசிரியப்பா.

மேவிய புன்மயிராத தொகையோ வம்மயிர்
பாவிய தோலின் பரப்போ தோலிடைப்
புகவிட்டுப் பொதிந்த புண்ணோ புண்ணிடை
பூறு முகிரப் புனலோ கூறுசெய
நிடையிடை நிற்கு மெலும்போ வெலும்பிடை
முடைகெழு மூளை விழுதோ வழுவழுத்
து ளளிடை யொழுகும் வழும்போ மௌ ளரின
றாரும புழுவி னொழுங்கோ நீரிடை
வைத்த மலத்தின் குவையோ வைத்துக்
கட்டிய நரம்பின் கயிறோ வுடம்பிறகுட்
பிரி யாதொறுக்கும பிணியோ * தெரிதரல
இன்ன தியானென தறியே னெனனை
யேதினுந் தேடின யாதினுங் காணென
முன்னம
வரைத்தனி விலலாற் புரத்தையழ லூட்டிக்
கண் படையாகக் காமனை யொருநா,
ணுண்பொடி யாக நோக்கியண் டத்து
வியா வமரா வியவந் தெழுந்த
தீவாய் நஞ்சைத் திருவழு தாககி
யிருவா தேடி வெருவா நிமிர்ந்து
பாலறுக் கூசக் காலனைக் காயநது
சந்தன சரள சண்பக வகுள
நந்தன வனத்திடை ஞாயிறு வழங்காது
நவமணி முகிழ்த்த புதுவெயி லெறிப்ப
வெண்ணருங் கோடி நிருடிகணங் கட்டுப்
புண்ணியம் புரக்கும் பொன்னி ஞுழந்த
திருவிடை மருத பொருவிடைப் பாக
மங்கை பங்க் கங்கைநா யசின்
றெய்வத் திருவருள் கைவந்து கிடைத்தலின்
மாயப் படலங் கீறித் தூய
ஞான நாட்டம் பெற்றனன பெற்றபின்

ஸின்னபெருங் தன்மையுங் கண்டேன காண்ட னு
மென்னையுங் கண்டேன் பிறரையுங் கண்டேன்
ஸின்னிலை யனைத்தினுங் கண்டேன் னென்னே
நினைவு காணு மாந்தர்
தன்னையுங் காணுத தன்மை யோரோ.

(௧௩)

நேரிசைவெண்பா

ஓராத்தே யஞ்செழுத்து முன்னுதே பச்சிலையு
நேராத்தே நீரு நிரப்பாதே - யாராயோ
வெண்ணுவா ருள்ளாத் திடைமருதா பொற்பாத
நண்ணுவா மென்னு மது நாம.

(௧௪)

கட்டளைக்கவித்துறை.

நாமே யிடையுள்ள வாழ்விவாமினி நரங்கனசொல்ல
லாமே மருதன் மருதவனத்தன்ன மன்னவரைப்
பூமேலணிகது பிழைக்கச்செய தாரோரு பொட்டுமிட்டாரா
தாமே தளாபவ பைப்பரமேருதுத நக்கதனறே.

(௧௫)

நேரிசையாசிரிப்பபா.

ஆன்றினா புரங்க ளழவிடை யவியக
குன்றுவளைத தெயத குன்றுக கொற்றவ
துண்பொடி யணிந்த வெண்டோட செலவ
கயிலைநடந தனைய வுயாநிலை நோனாருட்
பிறைசெறித தன்ன விருகோட் டொருகிழிற்
பானிறச் செங்கண் மாலவிடைப் பாக
சிமயச் செங்கோட் டிமயச செலவன
மணியெனப் பெற்ற வணியிய லன்னம
வெள்ளைச் சிறுநகைக் கிளைப் பிளளை
குயிலெனப் பேசு மயிலினம பேடை
கதிரொளி நீலங் கமலத்து மலாந்தன
மதாரி நெடுங்கண மானின கன்று
வருமுலை தாங்குந திருமார்பு வலலி
வைய மேழும் பன்முறை யினற
வைய திருவயிற ம்மமை பிராட்டி
மறப்பருளு செய்கை யறப்பெருளு செல்வி
யெமையா னுடைய வுமையா ணங்கை
கடவுட கற்பின் மடவரல கொழுந
பவள மால்வரைப் பனைகைகபோங் தனைய
தழைசெவி யெண்டோட் டலைவன் றந்தை
பூவலர் குடுமிச சேவலம் பதாக்கை

மலைதுளை படுத்த கொலைநெழு கூடாவே
 லமராத் தாங்குங் குமரணி'றதை
 பொருதிடங் கொண்ட பொன்னி புரகஞ்
 மருதிடங் கொண்ட மருத வாரண
 நினைந்து குற்ற முளதோ நினைவினை
 நெண்ணருங் கோடி யிடாப்பகை களைந்து
 கண்ணுறு சேற்றதுக் காலனை வதையா
 விறப்பையும் பிறப்பையு மிசழ்ந்த சிறப்பொடு
 தேவ ராவீன கனறெனத் திரியாப்
 பாளிக டமதே பாவம யாதெனின்
 முறியாப் புழுக்கன முப்பழங் கலந்த
 வறுகவை யடிசி லட்டினி திருப்பப்
 புகியா தொருவன பசியால் வருந்துத
 லயினியின் குற்ற மன்று வெயிலின்னைத்
 தாற்றிய தெண்ணீர நாற்றமிட டிருப்ப
 மடாஅ வொருவன விடாஅ வேட்கை
 தெண்ணீர குற்ற மன்று கண்ணகன்று
 தேனறுளி சிதறிப் பூந்துணா னுறுமி
 வாலுகங் கிடந்த சோலை கிடப்ப
 வெள்ளிடை வெயிலிற் புள்ளியொயா பெரடிப்
 வடிபெயாத திடுவா னொருவ
 னெடிது வகுந்துத னிழற்றிங் கன்றே.

(கக)*

நேரிசைவெண்பா

ஆனறென்று மாமென்று மாறுசம யங்க
 னொன்றொன்றொ டொவ்வா னுரைத்தாலு - மென்று
 மொருதனையே நோக்குவா றுள்ளத் திருக்கு
 மருதனைபே நோக்கி வரும.

(க௭)

கட்டளைக்கவிததுறை.

நோக்கிற்றுக் காம னுடலபொடியாக னுதிவிரலாற்
 ருக்கிற்றரக்கன றிலேகீழப் படத்தன் சுடாவடிவா
 ளோக்கிற்றுத்தக்கன றிலையுருண் டோடச சலந்தர்னைப்
 போக்கிற்றுயிரபொன்னி குழமருதாளுடைபு புண்ணியமே.

நேரிசையாசிரியப்பா.

புண்ணிய புராதன புதுப்பூங் கொன்றைக்
 கண்ணிலெய்ந்த கைலை நாயக
 காளகண்ட கந்தனைப் பயந்த
 வாளரி நெடுங்கண் மலையாள் கொழுந

திருவிடைமருதூர்

பூத நாத பெருவிடைப் பூத
 வேத் தீத விண்ணோர் தலைவ
 முத்தி நாயக மூவா முதல்வ
 பத்தி யாகிப் பனைத்தமெய் யன்மொடு
 நொச்சி யாயினுன காந்தை யாயினும்
 பச்சிலை யிட்டுப் பரவுந் தொண்டர்
 சருவிடைப் புகாமற் காத்தருள் புரியுந்
 திருவிடை மருத திரிபு ராந்தக
 மலர்தலை யுகைத்துப் பலபல மரக்கண்
 மக்களை மனைலியை யொககலை யொரீஇ
 மனையும் பிறவுந் துறந்து நினைவருங்
 காடு மலையும் பூங்குக கோடையிற
 கைம்மே னிமிர்த்துந் காலொன்று முடக்கி
 யைவகை நெருப்பி னமுதுத்து நின்று
 மாரி நாளிலும வார்பனி நாளிலு
 நீரிடை மூழ்கி நெடிது கிடந்துஞ்
 சடைடைப் புனைந்துந் தலையைப் பறிதது
 முட்டையைத் துறந்து முண்ணு துழன்றுங்
 காபுங் கிழங்குங் காறறுதிர்சருகும்
 வாய்வு நீரும் வந்தன வருநதியுங்
 களரிலுங் கலலிலுங் கண்படைகொண்டுந்
 தளர்வுறு மியாககையைத் தளர்வித் தாககவ
 ரம்மை முத்தி யடைவதம காகத்
 தமமைத் தாமே சாலவு மொறுப்ப
 ரீங்கிவை செய்பா தியாங்க ளெல்லாம்
 பழுதிர் லுயர்த்த வெழுநிலை மாடகதுஞ்
 செந்தா துதிர்ந்த நந்தா வனத்துந்
 தென்ற வியங்கு முன்றி லகத்துந்
 தாண்டாச் சித்திர மண்டப மருங்கிலும்
 பூவிரி தரங்க வானித் கரைவிறு
 மாரிற் பெடையாடை குவித்திய குன்றிலும்
 வேண்டுந் வேண்டுந் வாரண்டாண டிட்ட
 மருப்பி னியின்ற வானரி சுமந்த
 விருப்புறு சட்டின் மீமிசைப் படுத்த
 வைவகை யமளி யனைமேற் பொங்கத்
 தன்மலர் கமழும் வெண்மடி விரித்துப்
 பட்டினுப் பெய்து பததுண் பஞ்சி
 னெட்டனை வருகாக் கொண்டைகள் பாப்பிப்

மும்மணிககோவை.

பாயன மீது பரிபுர மிழற்றச்
 சாயலன் னத்தின் தளர்நடை பயிற்றிப்
 பொற்றோ ரண்ததைச் சுற்றிய துகிலென
 வமமென் குறங்கி னெம்மென் கலிங்கங்
 கணனு மனமுங் சவற்றிப் பண்வர
 விரங்குமணி மேகலை யொருங்குடன் கிடந்த
 வாடீர் வலகு லரும்பெற னுசுப்பு
 வாட வீங்கிய வனமுலை கதிப்ப
 வணியியல்க முசையலங்கரித ததுபோன்
 மணியிய லாரங் கதிரவிரித தொவிர்தர
 மணிவளை தாங்கு மணிநெழு மென்றோள்
 வரிதத சாந்தின மிசைவிரித திட்ட
 வுததரி யப்பட் டொருபா லொளிதர
 வளளை வாட்டிய லொளளிநு காதொடு
 பவளத தருகாத தரள நிரைதகாங்
 கொழுகி நீண்ட குமிழொன்று பதித்துக்
 காலன வேலுங் காம பாணமு
 மால காலமு மனைததுமிட டமைதத
 விரண்டு நாட டமும் புரண்டுகடை மிளிர்தர
 மதியென மாசறு வதனம விளங்கப்
 புதுவிரை யலங்கல குழனமிசைப் பொலியு
 மஞ்சொ ள் மட நகைய ராகந தோயநதுஞ்
 சினனம பரப்பிய பொன்னின கலத்து
 மறுசுவையடி சிலவறிநுந்தருந்தா
 தாடினாக கென்றும் பாடினாக சென்றும்
 வாடினாக கென்றும் வரையாது கொடுத்தும்
 பூசுவன பூசியும் புனைவன புனைந்துந்
 தூசி ண்லலன தொடையிற் சோததியு
 மைந்து புலன்களு மார வாரந்து
 மைநதரு மொக்கலு மனமகிழ்ந் தோங்கி
 யிவ்வகை யிருந்தோ மாயினு மவ்வரை
 மந்திரவெழுத தைந்தும் வாயிடை மழவாது
 சிந்தை நின்வழி செலுததலி னந்த
 முததியு மிழந்தில முதலவவத்திற
 நின்னது பெருமை யன்றோ வென்னின
 வல்லரனொருவன ஐகமமுயன் நெறியினு
 மாட்டா வொருவன் வாளா வெறியினு
 கிலத்தின் வழாஅக் கல்லே போ
 னலத்தின் வமார்நின் மைந்வின்றோரோ.

நேரிசைவெண்பா.

நாமநவீம் றுயமனனே நாரியாகடோ டோய்நது
காமநவீறிக கழிந் தொழிய - லாமேர்
பொருத வனததானையுரி போராததருளு மெனகண்
மருத வனத தானை வளைந்து.

(20)

கட்டளைக்கலித்துறை

வளையார்பசியின் வருநதார பிணியின் மதனனம்புக்
கிளையாராதனங்கண் டிரங்கினில லாரிப பிறப்பினிலவந
தளையாரநகினுக டெனகடவார்பொன னலாந்த்கொன்றைந
தளையானிடைமரு தன்னடி யாரடி சாராதவனோ.

(21)

அடிசாரந தவாககு முடியா வினப
நிறையக கொடுப்பினுங் குறையாச் செலவ
மூலமு நடுவு முடிவு மினறிக
கால மூனறுங் கடந்த கடவு
ஞளக்கணுக் கல்லா தூன கணுகொளித்துத்
துளக்கற நிமிர்நத சேர்திச சுடரொளி
பெறுப்புத் துளையி னிருசெவிந கெட்டா
துறுப்பினி னெழுந்தரு முள்ளாத தோசை
வைத்த நாவின் வழிமறித் தகததே
திததித் தூறுந் தெய்வத் தேழ
றுண்டத் துளையிற் பண்டைவழி யனறி
யறிவி னுறு நறிய நாரழ
மேனைய தன்மையு மெய்தா தெவறறையுந்
தானே யாகி நின்ற * தற்பா
தோற்றுவ தெல்லாந் தனனிடைத் தோற்றித்
தோற்றம பிறிதும் றோற்றச சுடாநுளை
விரிசடை மீமிசை வெண்மதி கிடப்பினு
பிருளவிரி கண்டத தேச நாயக
சருதியு மிருவருந் தொடர்ந்து நினறலமர
மருதிடங் கொண்ட மருத மாணிகக
வுமையாள கொழுந வெருமூன றுகிய
விமையர் நாட்டத் தென்றனி நாயக
வடியே னுறுகுறை முனியாது கேண்மதி
நின்னடி பணியாக கனமனக்கயவ ரொடு
நெடுநரட் பழகிய கொடுவினை யீர்ப்பக்
கருப்பா சயமெனு மிருட்சிறை யறையிற்
குடொன்சங்கிவி பூண்டு தொடர்ப்பட்டுக

கூட்டுச சிறைப் புழுவி னீட்டுமலததழுந்தி
யுடனே வருந்தி நெடுநாட்கிடந்து
பலபிணிப பெயாபெற் றல்லற படுததுந்
தண்டனாளா மினடி வந தலைப்ப
வுதரநெருப்பிற் பதை பதை பதைததும்
வாதமத திகையி ற மோதமொத துண்டுங்
கிடத்த னிற்ற னடததல செலலா
திடங்குறை வாயினி னமுடங்கி பிருநதுழித்
பாவப பஞ்சுநி லிடடுக காவற
கொடிபோ னாவரை யேவி நெடிய
வாசைத தனையி லென்னையு முடலையும்
பாசப் படுததிப பையென விட்டபின
யானும போநது தீதினுக குழனறும
பெரியோப் பிழைததும் பிறாபொருள் வெளவியும்
*பரியா தொழிநதும் பலலுயிர செகுததும்
வேற்றோ மனைவியா தோற்றம புகழந்தும்
பொயபல கூறியும் புலவினம் புலவியு
மைவருங் கடுபப வவாவது கூட்டி
யீண்டின கொண்டு மீனடு வநதுழி
யிட்டுழி யிடாது பட்டுழிப படாஅ
கிரநா ளிடுகக னெயதிப பனனா
வாடுபு கிடப்பேன விடு நெறிகாணே
னினை யடைந்த வடியா ரடியாகு
கென்னையு மடிமை யாகக கொண்டே
யிட்ட பசசிலைகொண டொட்டியறிவித
திசசிறை பிழைப்பித் தினிசசிறை புகாமற
காத்தருள் செய்ய வேண்டுந்
தீத்திரண டன்ன செஞ்சடையோனே.

(௨௨)

நேரிசைவெண்பா

கடைமே லொருததி சமைநதிருபப மேனிப்
புடைமே லொருததி பொலிய - † விடையேபோய
சங்கே கலையே மருதற்குத தானகொடுப்ப
தெங்கே யிருக்க விவள்.

(௨௩)

கட்டளைக்கவிததுறை.

இருக்கு மருதினுக குள்ளிமையோரகநீந் நான்மறையு
நெருசுகு நெருக்கத்து நீளகததுச்செனறு மீளவொட்டாத்

* பசியாலுழனதும் எனறும் பாடம். † இஃடபுக்கு எனறும் பாடம்.

கிருக்கும்றுததைவர் தீமையுந தீர்த்துச்செவ் வேமனத்தை
யொருக்குமொருக்கத்தி னுள்ளே முளைக்கி ஏற வொண்கடலோ ( )

நெரிசையாசிபிப்பா;

சுடாவிடு சூலப படையினை யென்றும்
விடையுந தேறிய விமல வென்று
முண்ணு நஞ்ச முண்டனை யென்றும்
கண்ணைகாமனைகராயந்தனைபென்று
திரிபுர மெரித்த சேவக வென்று
கரியுரி போரத்த கடவு ளென்று
முரகம் பூண்ட வுரவோ யென்று
சிரகஞ் செந்தழ லேந்தினை யென்றும்
வலந்தரு காலனை வதைத்தனை யென்று
சலந்தர னுடலந தடித்தனை யென்று
மயனசிர மொருநா ளரிந்தனை பென்றும்
வியந்தவா ளரகனை மிதித்தனை யென்று
தக்கன வேளவி தாரத்தனை யென்று
முககிரப் புலியுரி யுதித்தனை யென்று
மேனமு மன்னமு மெட்டா தலமர
வன்னங் கீழ்ப்பட வளநதனை யென்று
செழுநீர் ஞாலஞ் செஞ்சூயி றுண்ணு
மழலவிழிக சூறனை யமுககினை யென்று
மினையன வினையன வெண்ணில கோடி
நினைவருங் கோத்தி நின்வயிற் புகழ்த
றுளக்குறு சிந்தையேன் சொல்லள வாதவி
னளப்பரும பெருமைநின் னளவல தாயினு
ட் மொன்றி னேயாப புனமொழி கொண்டு
நின்னை நோக்குவ னாதவி னெனனை
யிடுககண கனையா வல்லற படுத்தா
தெழுநிலை மாநகரத்துச் செழுமுகி லுறங்க
வடித்துத்தட்டி யெழுப்புவ போல
துண்டுகிற் பதாகை கொணடுகொண் டுகைப்பத
துயிலி னீங்கிப் பயிலும வீதித
திருமரு தமாந்த தெயவச் செழுஞ்சுட
ரருள்கரந தளிகஞ் மற்புதக கூத்த
கல்லா னெறிந்த பொல்லாப புத்த
னி ன்னினைந் தெறிந்த வதனா
லன்னவன றனக்கு மருள்பிழைத் தின்றே.

(௨௫)

நேரிசைவெண்பா.

இனறிருந்து நாளை யிறங்குந் தொழிலுடைய
புனறலைய மாகக்ள புகழவரோ - வெணறிமழு
வாளுடையான மெயவ மருதுடையா னாயேனை
யாளுடையான செமபொ னடி.

(உசு)

கூட்டளைக்கவிததுறை

அடியாயிரந்தொழி லாயிரவாயிர மாயிரம பேர்
முடியா யிரங்கண் கண்மூவாயிரமுற்று நீறணிந்த
தொடியா யிரங்கொண்ட தோளிரண்டாயிர மென்றுநெஞ்சே
படியாயிரப்பகற் மெனமருதாளியைப் பற்றிக்கொண்டே

இணைக்குறளாசிரியப்பா.

கொண்டலி னிருண்ட கண்டத தெண்டோட்
செவ்வா னுருவிற் பையர வாரத்துச்
சிறுபிழை கிடந்த நெறிதரு புனச்சடை
மூவா முதலவ முககட செலவ
தேவ தேவ திருவிடை மருத
மாசன சிறப்பின வானவ ராடும்
பூசததாததம் புரக்கும் பொன்னி
யயிரா வணத்துறை யாடு மப்ப
கைலாய வான செளரி நாயக
* நினனைவணங்கிப் பொன்னடி புகழநது
பெருமபதம் பிழையா வரமபல பெற்றோ
ரிமையா நெடுங்க ணுமையா ணங்கையு
மழைக்கட் கடத்துப் புழைக்கைப் பிள்ளையு
மமராத தாங்குங் குமா வேளுஞ்
சுரிசங் கேந்திய திருநெடு மாலும்
வானமுறை படைத்த நான்முகத் தொருவனுந்
தாருகற் செற்ற வீரக்கன்னியும்
நாவின கிழத்தியு பூவின மடநதையு
பிடுயா தோற்றத்துக் கோடி யுருத்திரரு
மானப் பெருந்திறல் வாறோ தலைவனுஞ்
செயிரதீர நாற்கோட் டயிரா வதமும்
வாமபரி யருக்கா தாமபன் னிருவருஞ்
சுந்திர னொருவனுஞ் சேந்திக் கடவுளு
நிருதியுஞ் சமனுஞ் சுருதிக னான்கும்
வருணனும் வாயுவு யிருநிதிக் கிழவனு
மெட்டு நாகமு மட்ட வசக்களு

திருவிடைமருதூர்.

மூன்றுகோடி யான்ற முனி வரும்
 வசிட்டனுங் கபிலனு மக்ததியன் றானுந்
 தும்புரு நாரத, ஞென்றிரு திறத்தரும்
 வித்தகப பாடன முததிறத் தடியருந்
 திருந்திய வனபிற பெருந்துறைப் பிள்ளையு
 மத்தகு செலவத் தவமதித் தருளிய
 சித்த மராசிவ வாசகிய தேவரும்
 வெள்ளை நீறு மெய்யிற கண்டு
 சள்ளன கையிற கட்டவிழப் பித்த
 மோடும் பன்னரி யூனேகேட் டரனைப்
 பாடினவெ னறு படாமபல வளித்துங்
 குவளைப் புனலிற் றவளைய ரற்ற
 வீசன றனனை யேத்தின வெனறு
 காசும பொன்னுங் கலந்து தூவியும்
 வழிபடுமொருவன மஞ்சனத் தியற்றிய
 செழுவிதை யெள்ளைத் தினனக் கண்டு
 பிடித்தலு மவனிப் பிறப்புக கென்ன
 விடித்துக் கொண்டவ னெச்சிலை நுகாந்து
 மருத் வட்டத் தொருதனிக் கிடந்த
 தலையைக் கண்டு தலையுற வணங்கி
 யுமமைப் போல வெமமித் தலையுங்
 கிடக்கவேண்டுமென்றடுததடுததிரந்து
 கோயின முற்றத்து மீமிசைக்கிடப்ப
 வாயத்த தென்று நாயக்கடட மெடுத்ததுங்
 சாமபவிழத் துதிர்ந்த கனியுருக் கண்டு
 வேம்புகட் கெல்லாம விதான மமைத்தும
 விருமபின கொடுககை பரம்பரம் கென்று
 புரிசுழற் றேவியைப் பரிவுடன கொடுத்த
 பெரிய வனபின வரகுண தேவரு
 மினைய தன்மைய ரொண்ணிறந தோரக்
 ளனைவரு கிறக் யானு மொருவன
 பத்தி யென்பதோர் பாடு மினறிச
 சுத்த னாயினுந் தோன்றாக கடைபோ
 னின்னை
 யிறைஞ்சில னாயினு மேத்தில னாயினும்
 வருந்தில னாயினும் வாழத்தில னாயினும்
 க்ருதி யிருப்பன் கண்டாய் பெரும்
 கிளை னுல களைத்து நன்மை திமை

முமமணி கச்சாவை.

யானவை நின்செய லாசலி

னானே யமையு நலமில் வழிககே.

(உஅ)

நேரிசைவெண்பா.

வழிபிழைத்து நாமெலலாம வந்தவா செய்து

பழிபிழைத்த பாவங்க னெல்லாம - பொழிலகூழ

மருதிடத்தா னொன்றொருகால வாயகூப்ப வேண்டா

கருதிடத்தா நிலலா சுரந்து.

(உக)

கட்டளைக்கவித்துறை

பரத்தினன மாலவன கணகொண்டுநினைபுழை போற்றநலல

பரத்தினையு மருதவப்பாமதி யொன்றுமில்லேன

பரத்திலு மாயென்றன சிந்தையுளாகிவெண காடென்னுந

பரத்திலுமாயது நின்னடியாந தெய்வத் தாமனாயே.

(உ௦)

நரசிம்மபலம.

திருவிடைமருதூர் முமமணிககோவை

முற்றிற் று.

சு-வது. திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி.

திருச்சிறுமலை.

கட்டளைக்கவித்துறை

மெய்ததொண்டர்செல்லுநெறியறியேனமிதநற்பணிசெய
கைத்தொண்டர்தம்மீலுநற்றொண்டு வநதிலனுண்பதற்கே
பொய்ததொண்டு பேசிப் புறமபுறமேயுனைப்போற்றுகின்ற
வித்தொண்டனைபணி கொளளுதியே! கச்சியேகம்பனே (க)

ஏகம்பனையெனையாளபவனையிமையோரகிரங்கிப்
போகம்பனாளுங்கொடுக்கின்ற நாயகபொங்குமைவாய
நாகம்பொனாரமெனப்பொலிவுறாநனன்றணியும்
ஆகம்பொனாமலையொப்பவனையெலபனாதரித்தே (உ)

தரித்தேனமனது நற்குழநாமநதடம்பொழிலவாய
வரித்தேனமுரலகச்சியேகம்பனையெனநனவலவினையே
யரித்தேனுண்ப்பணியாதவரேழைமைகண்டவரைச
சிரித்தேனுனககடியாரடிபூணத்தெளிந்தனனே. (ங)

தெளிதருகின்றதுசென்றெனமனநின்றிருவடிவம்
அளிதருகின்றனருட்கையமினியிலையநதிசெசுகார
ஒளிதருமேனியெமமேகம்பனையெனறுகநதவாதாள
தளிதருதூளியெனநன்றலைமேலவைத்ததனமைபெற்றே. (ச)

பெற்றுக்கந்தெனனறுமாசசனைசெயப்பெருகினினசீர
கற்றுகந்தெனனகருத்தினிதாக்கச்சியேகம்பத்தின்
பற்றுக்கந்தேறுமுகநதவனெபடர்நாக்ககச்சின
சுற்றுக்கந்தேர்நீடைமேலவருவாயினறுணையடியே. (ரு)

அடிநின்றகுழலகோசரமாலுக்கயந்த்ரலரின
முடிநின்றகுணமுடிநாணபரிதாயிறறுக்காரமுகிவின
இடிநின்றகுழகுரலேறுடையேகம்பயாமெங்கனே
வடிநின்றகுலப்படையுடையாயைவணங்குவதே. (சு)

வணக்கநதலினின்றிருவடிக்கேசெய்யுமையலகொண்டே
ரிணக்கநறிமற்றேரிணக்கறிவோமலலமவலலரவின
குணக்குன்றவில்லிகுளிரகச்சியேகம்பம்பாடினல்லாற்
ரணக்கன்றும்ற்றொருதேவரைப்பாடுங்கவிநலமே. (ஏ)

நலந்தரநாடுஞ்ஞாலுசொல்லுவன்கேண்மினல்லீரகனன்பு
கலந்தராணர்கச்சியேகம்பங்கண்டுகனற்றிகிரி
சலந்தராண்கமொழிக்கவைத்தாயதக்கனவேள்வியெல்லா
நிரந்தரமாகச்செய்தாரெனறுபூசித்ததுநிமின்களே. (அ)

மின்களென்றாச்சடைகொண்டலென்றார்கண்டமேனிவண்ணம்
பொன்களென்றாவெளிப்பாடுதம்பொன்னடிபூண்டுக்கொண்ட
வென்களென்றாலும்பீரிந்தறியார்கச்சியேகமபத்தான்
றன்களென்றருலகெலலாநிலைபெற்றதனமைகளே, (௯)

தன்மையிறகுன்றாததவாதேரிமையவர்தாமவணங்கும்
வன்மையிற்குன்றாமதிர்கச்சியேகமபாவணகயிலைப்
பொனமயிற்சாயலுஞ்சேயரிககண்ணுமபுரிசுழலும்
மெனமையிற்சாயுமருங்குலங்காதல்வினாததனவே, (௧௦)

தனமிட்டுமைதழுவதழும்புற்றவாதம்மடியார
மனமவிட்டகலாமதிறகச்சியேகமபாவானகயிலைச
சினம்விட்டகலாகாளிறுவினுவியேராசேயனையா
புனம்விட்டகலாபகலாமபொழுதுநம்பூங்கொடியே, (௧௧)

பூங்கொத்திருந்தழையார்பொழிறகச்சியேகமபொற்பார்
கோங்கத்திருந்தகுடுமிககயிலையெம்பொன்னெருத்தி
பாங்கொத்திருந்தனையாரணங்கேபடர்கலலருவி
யாங்கத்திருந்திழையாடிவந்தாற்கண்டடிவருத்தே, (௧௨)

வருதத்தருமெய்யுங்கையிறறழையும்வன்மாவினவுங்
கருத்தந்தரிககுநடக்கவினறையகழனினையத
திருத்தந்தருளுந்திகழகச்சியேகமபாசோகசயிலைத
* துருத்தந்திருப்பதனறிப்புனங்காகுநதொழிலெமக்கே, (௧௩)

எம்மையுமெமமைப்பணிகொள்ளுங்கமபொழிற்கயிலை
யுமமையுமானிடமிப்புனத்தேவிட்டுவந்தமைந்தா
தமமையுமானையுஞ்சிந்தையுநாககங்கவ்வெவனேரு
வமமையுமமலர்க்கண்ணுமபெரியீரருளுமினே, (௧௪)

அருளைத்தருகமபரம்பொற்கயிலையுளெமமையரம்
பிருளைக்கரிமழிகுமமிவரையருறுத்தியெயப
வெருளகலைனைதன்னெடுமபேயினவில்லிமைகரு
மருளைத்தருசொலையெங்கோவிலையுண்டிவ்வையகத்தே, (௧௫)

வையாரம்பூப்படையேகம்பரீங்கோயமலைப்புனத்து
ளையார்வருகலையேனங்கரிதொடாவேட்டையெல்லாம
பொயயானவையர்மனத்தவெவப்பூங்கொடிகொங்கைபொருப்
பையாரரவிடையாயிற்றுவந்துபரிணமித்தே, (௧௬)

பருமுத்துதிர்த்ததிடுஞ்சீர்மத்தயானேதுதல்பகுந்திட்
டுருமொத்ததிண்குரற்சீயந்திரிரெறிழோங்குவனாயப்
பொருமுத்தலைவேற்படைக்கமபாபூங்கயிலைப்புனத்துட்
டருமுத்தனநகைத்தன்னசையால்வெற்பசார்வரிதே, (௧௭)

அரிதன்றிருக்கண்ணிடகிரமபாயிரமபோதணிய
அரிதன்றிருவடிசகாசசித்தகண்ணுக்கருளுகம்பா
அரிதன்றிருக்கங்குலியாலழிந்தகயிலையலலிங்
கரிதென்றிருப்பதெம்பாலவெற்பெவமையாககஞ்சுதுமே (௧௮)

அஞ்சரத்தானபொடியாய்விழத்தீவிழித்தனபுசெயவோரா
நெஞ்சரத்தாழவுகநதேராகச்சியேகம்பாநீளகயிலை
குஞ்சரத்தாழவரைவிழ்துங்கொம்புயாய்குமபமுழ
வெஞ்சரத்தாரனவோவலலவோவிவனியன்முரே (௧௯)

சேயதந்தசைமமையுமைசுணவன்றிருவேகமபத்தான
றையதந்தையாயுயிரகாப்போனாநிலைத்தயங்கிருளவாய
வேயதந்ததோளிநமமூசலொடுமனினாவேங்கைத்தனைப
பாயதந்தபூசலுண்டாங்கொண்டதோசைப்பகடுவந்தே (௨௦)

வந்தும்மணம்பெறிற்பொன்னையோமன்னுமேகம்பாதம்
முந்தும்ருவிககயிலைமலையுயாதேனிழிச்சித்த
தந்தும்லாகொய்துந்தணடினேமேயுங்குளிநடிந்தஞ
சுந்தும்புகாமலைக்கசுமிச்சாரற்றிரிதவனே (௨௧)

திரியப்புரமெய்தவேகம்பனாதிமுருசயிலை
கிரியசுருவாபருவத்திடுதளமன்னையோம
விரியசுருணமுதலானுமடைந்தோமனினாவினாநது
பிரியக்கதாமுத்தினீர்பெற்றதென்னங்குப்பேசுமினே, (௨௨)

பேசுகயாவருமைக்கணியாரொன்றுபித்தொங்கும
பூசுகையார்திருநீற்றெழிலேகம்பாபொற்கயிலை
தேசுகையாசிலைவெற்பன்பிரியுமபரிசிலரக
கூசுகையாதுமில்லாககுலவேங்கைப்பெயாதுமமையே, (௨௩)

பெயராலததெழிலேகம்பனாபிறைதோயகயிலை
பெயராதிருக்கப்பெறுகுகளபுனமேபிரிவின
றுயராலவருந்திமனமுமிங்கோடித்தொழுதுசென்ற
தயராதுறையும்வெற்பற்கடியற்குமவிடைதமினே (௨௪)

நமமைப்பிறவிக்கடலகடப்பிப்பவாநாமவணங்கு
மும்மைத்திருக்கண்முகத்தெழிலேகம்பாமொயகயிலை
யமமைக்கருங்கண்ணிதன்னொடினபந்தருந்தன்புனமே
யெயமைக்கவலைசெயச்சொலலிடோவலலியெயதுயதே (௨௫)

இயங்குநதிரிபுரமெய்தவேகம்பொழிற்கயிலை
தயங்குமலர்ப்பொழிலகாடையலாடருவித்தடங்கா
முயங்குமணியறைகாண்மொழியீரொழியாதுநெஞ்ச
மயங்குமபரிசுபொன்னார்சென்றசூழலவகுத்தெமக்கே, (௨௬)

வகுப்பாரிவாபோன மணததுகருநாணமணந தனனொடின்ப
மிகுப்பார்தளாருயிரொனறாமிருவ்வைவினளக்களவாய
நெருப்பானமலாகொணடுநினறாகிடக்கநிலாவுகமபா
தொகுப்பானமணிநிநதருவிக்கயிலையிசுமுழபுனத்தே. (௨௭)

புனநகுழையாதென்று மெனறின்கொயததுமபோகலுற்ற
கனநகுழையாடந்திரியநமகருநுநகையறவால்
மனநகுழையாவருநகண்கனிபண்பலபாடுநதொண்டா
இனநகுழையாததொழுமேகமபரிக்கயிலாயததுளளே, (௨௮)

உளளமபெரியரல்லாச்சிறுமானிடநுற்றசெலவந
சளளமபெரியசிறுமனத்தாராககனநிக்கநகையெனனும்
வெளளமபெரியசடைத்திருவேகமபாவிண்ணரணந
தளளமபெரிகொண்டமைத்தாரடியவரசாவதனதே (௨௯)

ஆனநுமப்பகையடாகுமபரிமாவுமதவருநிக
குநநுமபதாதிபுநதேருநகுலவிசுகுடைநிழறகீழ
நினநுமபொலியினுநகமபாநனனீறுநுததநிலரேல்
எனநுமரசுமுரசுமபொலியாதிருநிலத்தே (௩௦)

நிலத்திமையோரிற்றலையாபபிறநதுமமையொடங்கும
வலத்திமைப்போதுமபிரியாரொரிவளாததாலுமவெற்பனா
ருலத்திமையோரபங்காகச்சியுளேகமபங்குடித்தொழு
நலத்தமையாதவாவேட்டுவாதமயினடுப்படையே, (௩௧)

படையாலுயிரொனநுநுநுபகககோப்போலசசெலலு
நடையாலநிவினநிராணசிறிநுநிறிநகுநகுலத்திற
கடையாப்பிறக்கினுநகச்சியுளேகமபத்தெநககோபா
ளுடையானாமுநகப்போலவாபாவாகுமுததமரே, (௩௨)

உததுநகயானையுரியாரவிரலாலககனசெனனி
பததுநசையுரானிருபதுஞ்சோதாவைத்திலையே
யொத்ததுநகையாலவனபாடக * கயிலையுளளாரநகைவா
னொத்ததுநகையானெனநுகநதளித்தாராகச்சியேகமபரே, (௩௩)

ஆமபரநகாலனனீநிலநதுநகநருக்கனனு
வமபரநகொளவதோரவேழத்தூரியவனநனநுநுவா
மெமபரநகச்சியுளேகமபத்தானிடையாதடைவா
னம்பரநநனநடியாரநிவாராகுநநுநதுணையே, (௩௪)

துணைத்தாமரையடியுமபவளத்திறணனகுறங்கும
பணைத்தோளகலமுநகண்டத்துநீலமுமணடத்தூமின
பணைத்தாலனசடையுநதிருமககனுமபெண்ணொபகக
தணைத்தாரொழிறகமபரநகநபிராணாககமுகியவே, (௩௫)

* கயிலையுளளாரநகைவா, எனநுமபாடம்.

அழகழிவின்பெரிதாகியவேகம்பரத்தாகொற்றம்
மழகழிவின்பெரியோர்தமைப்பற்றலாபற்றுமன்பின்
குழகழிவேழபிணுனொன்றறியாரறியாமைதெய்வங்
கிழகெழியப்படடுலந்தாருலகிற்கிடந்தனனோ. (நகூ)

கிடக்குமொருபாலினாககினறபாம்பொருபானமதியந்
தொடக்குண டிலங்கு மலங்குநதிகாககங்கை குடுங்கொன்றை
வடககுணடுகட்டததலைமலைவாளானமலைநதவெம்போ
கடககுமவிடைத்திருவேகம்பாகறறைச்சடைமுடியே. (நக௭)

கற்றைப்பவளச்சடைவலம்பூக்கமழ்கொன்றையநதார
முறறுறிலர்மதியின்கொழுநதேசுமபாமொய்குழலா
மறறைத்திசையினமணிப்பொற்கொழுநததரங்கமுநீர்
தெற்றிப்பொலிகினறகுட்டழகாகிததிகழதருமே. (நக௮)

தருமருடடன்மைவலப்பாற்கமலககணெற்றியினமேற
றிருமலாககண்பிளவினறிகழநதழலசெவககமபா
கருமலாககண ணிடப்பாலதுநீலங்கனிமததது
வருதுதற்பொட்டணங்குகுயாந்தோங்குமலர்க்குழலே. (நக௯)

மலாந்தபடத்துச்சியைந்தினுஞ்செஞ்சடாமாணிவிட்
டலாநதமணிக் குணடலமவலககாதினி லாடிவரும
நலநதிருநீளவயிரமவெயிற்பாயுநகுமணிகள்
கலந்தசெம்பொனமகரககுழையேகம்பாகாதிடமே. (ச௦)

காதலைக்குமவலத்தோளபவளக்குன்றமங்குயாநது
போதலைசுகுமபனிப்பொனமலைந்றறினபொலியகலந
தாதலைக்குங்குழல்சோபணைத்தோணறுஞ்சாநதணிநது
குதலைக்குமுலைமாரபிடமேகம்பாகநதரமே. (ச௧)

தரம்பொறப்பழியுமுலகட்டியெயத்துததரநதளரா
வுரம்பொற்புடையதிருவயிரமவலமுமபா முமமைப்
புரம்பொறப்பழித்தகம்பாக்குததரத்திடுபுணமுலையு
நிரம்பப்பொறுதுதளரிளவஞ்சியுநருடைத்தே. (ச௨)

உடைப்புலியாடையினமேலுரககச்சுவிக்கிமுஞ்சி
வடத்தொருகோவ்ணநதோனறுமவைவலமறையலகுற
றொடக்குறுகாஞ்சித்தொடுதவரசிலைநூதுண்டுகில
அடற்பொலியேறுடையேகம்பமேயவடிகளுக்கே. (ச௩)

அடிவலப்பாலதுசெநதாமரையொத்ததிகாழல்குழந்
திடிகுரங்குற்றினெருத்திறவைத்ததிலநதளரி
னடியிடப்பாலதுபஞ்சறவஞ்சஞ்சிலம்பணிந்த
வடிவுடைத்தார்கச்சியேகம்பமேயவரதருக்கே. (ச௪)

திருவந்தாதி.

தருககவற்றான் மீக்கமுப்புரமெயதயன்றன்றலையை
நெருக்கவற்றோடமழுவாளவிசைத்ததுநெறகனென்றும்
பருககவற்றங்கசசியேகம்பரததாதம்பாம்புகளின்
றிருக்கயிற்றாவிட்டருளுங்கடகததிருக்கரமே. (சுரு)

கரததததமருகதேதாசைகடுததணடமீபிளபப
வரததததபரதநெரிததிட்டலனிதலநெரியத
தரததததிசைகளுகடபுறம்போர்ப்பசசடைவிரிதது
வரததைததருகம்பராபுவொலலியுமரநடமே (சுசு)

நடனமபிராணுகநதுயயககொண்டானெனதுநனமறையேர
ருடனவநதுமுவாயிரவரிறைஞ்சிறிதைநதவன்பின்
கடனனநிமறறநியாததிலையம்பலங்காளததியா
மிட்டமெம்பிரானசசசியேகம்பமேயாறகினியனவே (சுஎ)

இனியவரினனாரவரையொப்பார்பிறரென்னவொண்ணாத
தனியவாதையலுடனாமுருவாறமபணிதத
முனியவொன்றுமுகநதமுககண்ணவாதணடியனபுக
கினியவாகாயமழுவாடபடையாரசசியேகம்பமே. (சுஅ)

பரவிததனைநினையகசசியேகம்பாபண்ணுமையல
வரவிததனையுள்ளதெங்கறிநதேனமுன்னவாமகனா
புரவிததனையடிகககொடிதாயவிடியாவிாவி
லரவிததனையுங்கொண்டாராமடவாரமுன்றிலாட்டிலே. (சுசு)

இடவஞ்சுககென்பபாயுமஞ்சென்னிநகுதலைகண
டிடவஞ்சுவாமடவாரிரிகின்றனரோகம்பததீர
படமஞ்சுவாயதுநாகமினாககுமதனுககுமுற
படவஞ்சுவரெங்குனெபலிவநதிடும்பாங்குகளே (ரு0)

பாங்குடைககோட்புலியினனதளகொண்டாதுமபாரிடங்க
டாங்குடைஞ்காளளப்பலிகொள்ளவந்தீரதடங்கமலம
பூங்குடைகொள்ளப்பினறகசசியேகம்பவகோயிலகொண்ட
ரங்குடைகொள்ளக்கலைகொள்ளவந்தீரிடைக்குமினமே (ருக)

இடைக்குமின்றோற்குமினைமுலையாயமுதியார்கடஞ்சொற்
கடைக்கண்ணாங்கசசியேகம்பபாறயங்கொள்ககட்டும்
விடைக்குமுன்றோற்றநில்லெனின்றினியிரதமொயகுழலா
கிடைக்குமுன்றோற்ற * நஞ்சங்கிதுவோதங்கிறிததுவமே. (ருஉ)

கிறிபலபேசிசசதிரானடநதுவிடங்குபடக
சூறிபலபாடிகுளுராகச்சியேகம்பபாறயங்கொள்ள
நெறிபலவாரகுழலாராமெலிவுற்றநெடுநதெருவிற
செறிபலவெளவனோபேர்யினதாயர்கடேடுவரோ. (ருங)

* நஞ்சங்கிதுவோதங்கிறிததுவமே.

தேடுறநிலகள்ளநோககந்தெரிந்நிலசொற்கணமுடி-
கூடுறநிலகுழலகொங்கைபொடித்திலகூறுமிவண்
மாடுறநிலமணியினமடவலகுலுமறநிலவளபார்

னாடுறநிலவெழிலேகமபனார்க்குள்ளநல்கிடத்தே (ருச)

நல்குமபுகழககடவூரநனமறையவனுயநண்ணிக
கொலகினமகூற்றைக்குமைத்தவெங்கூற்றங்குளிரதினாகண
மலகுநதிருமறைககாட்டமிாதெனறுமலைமகடாரா
புலகுமபொழிமகசசியேகமபமேவியபொனமலையே

(ருரு)

மலையத்தகத்தியனரசசிககமனனிவடகயிலை
நிலையத்தமராதொழுவீருநதானெடுமேருவென்னுளு
சிலையத்தனபைமபொனமதிமறிருவேகமபத்தானமிசழநீ
ரலையத்தடமபொனனிசூழ்திருவையாற்றருமணியே

(ருசு)

மணியாரருவித்தடவிமயங்குடக்கொலலிகலலின
றிணியாரருவியினூர்த்தசிராமலையைவனங்க-
ளணியாரருவிகவாகிளியொபபுமினசாரலவிநதம
பணியாரருவினைதீகக்குமேகமபாபருபத்தமே

(ருஎ)

பருப்பதங்காராதவழமநதரமிநதிரநீலமவெனளை
மருப்பதங்காராகருங்குன்றியங்கும்பரங்குன்றமவில்லார
நெருப்பதங்காருதிநாறுமயேநதிரமெனறிவற்றி
லிருப்பதங்காவுகநதானகசசியேகமபத்தமமிறையே

(ருஅ)

* இறைத்தாராபுரமெயதனிலலிமைநலலிமவானமகடகு
மறைத்தாராகருங்குன்றம்வெண்குன்றஞ்செங்குன்றமன்னற்குன்ற
நிறைத்தாராநெடுங்குன்றநீளகழககுன்றமென்றீவினைகள
குறைத்தாராமுதுகுன்றமேகமபாகுன்றென்றுகூறுமினே.

(ருக)

கூறுமினெறண்டாகுற்றாலநெய்ததானநதுருத்தியம்போ
தேறுமினவேளவிககுடிதிருத்தோணிபுரமபழன
மாறுமினபோமசடைவைத்தவனாரிடைமருதென
தேறுமினீரொம்பிரானகசசியேகமபமுனனினைநதே

(சு0)

நினைவாராகருளும்பிரானறிருசசோற்றுததுறைநியமம
புனைவாரசடையோனபுகவூரபுறமபியம்பூவணநீர்
பனைவார்பொழிற்றறிருவெண்காடுபாச்சிலதிகையென்று
நினைவாரதருநெஞ்சினீர்கசசியேகமபநன்னுமினே.

(சுக)

நண்ணிப்பரவுந்திருவாவடுதுறைநலலநலலூர்
மண்ணிறபொலிகடம்பூகடமபநதுறைமனனுபுனகூ
ரொண்ணற்கரியபராயத்துறையோர்கொள்கொளபாடிக்
கண்ணிப்பிறைச்சடையோனகசசியேகமபநங்காண்மின்செனதே.

* மிறைநதாராபுரம் = என்னும்பாடம்.

சென்றேறிவிண்ணுமணனும்லைதிகழவலலமென்பு
வினமேறமலபாயதிருமாமபேறுபாஞ்ஞாழிலமுநதூ
வனமேறவனறிருநிற்பெருமபேறுமதிவெறழியூ
நினமேறாதருகச்சியேகம்பமேயாரநிலாவினயேவ, (௬௩)

நிலாவுபுகழ்ததிருவேந்தூரதிருவாமாததூரநிறைநீ
சுலாவுசடையோனபுலிவலமவிவலவங்கொசசைதொண்டா
ருலாவுநதிருப்பனங்காடுநனமாகறலகூற்றமவந்தா
லலாயெனமடியார்க்கருள்புரியேகம்பராலயமே (௬௪)

ஆலையங்கார்கருகாவைகச்சூரதிருக்காரிக்
வேலையங்கேதுதிருவானமியூரதிருவூறனமிகக
சோலையங்கார்திருப்போநதைமுககோணந்தொடர்கடுகதை
மாலையனவாழ்திருவாலங்காடேகம்பமவாழததுமினே (௬௫)

வாழப்பெரிதெமக்கினனருளசெய்யுமலாககழலோ
தாழ்சசடைத்ததிருவேகம்பாதமமைத்தொழாதவாபேய
வாழப்பாறசுரமாதறாதளிசடிநுகுழலெம
ஏழைக்கிடையிறுகருங்குயபாரமியககுறிநே, (௬௬)

உறுகின்றவீவவழலககடமிககொடிகுருளினவரப
பெறுகின்றவண்மையிலையபேருளேகம்பனா
தூர்கின்றமெனமலாததண்பொழிற்க்ச்சியைச்சூழநதினையே
குறுகின்றபூங்குவளைக்குறுநதண்பணையெனறுகொளே (௬௭)

கொள்ளுங்கடுங்கதூரிதகளளித்தீச்சிலவேயுலாநது
விளளுமவெடிபுடும்பாலையென்பாலனவிடலைபினனே
தெள்ளுமபுனற்க்ச்சியுட்டிருவேகம்பாசேவடினய
புளளுமதுமறந்தாரொன்பபோவதுரைப்பரிதே (௬௮)

பரிப்பருந்தினமைபபடையதுகாரனரெனிதசிறகு
விரிப்பருந்துத்கினாயாகுமவெய்யெனஞ்சலஞ்சடைமேற
மரிப்பருந்தின்கங்கையாரதிருவேகம்பமனனபொன்னே
வரிப்பருந்தின்கிலையேயுமராயினமறைகுவனே, (௬௯)

வனவரித்திண்புலியினனதளேகம்பமனனருளே
யெனவருபெருன்னணங்கென்னணங்கிறகெனழிறகழங்குந
தனவரிப்பருந்துங்கொடுததெனைப்புலியுமிற்பிரிந்தே
யினவரிக்கலதாசெவவதெங்கேயொலகுமேழைநெஞ்சே, (௭௦)

கெஞ்சாரதாவினபஞ்செய்கழலேகம்பர்கச்சியனனூள்
பஞ்சாடிவைத்தபாங்குவையாங்கவட்பெற்றெடுத்த
வெஞ்சாவொழியத்தன்பின்செலமுனசெலவெடுவெடென்ற
வஞ்சாவடுதிறற்காளேதனபோக்கிவையந்தத்திலே, (௭௧)

இலவவெங்காணுணையல்லாற்றெழுஞ்சரணைகமபனா
நிலவுஞ்சுடரொளியெய்யவனேதண்மலாமிதித்துச்
செலவுமபருகைகுளிரத்தளிர்டிசெல்குரத்துன்
ஊலவுங்கிதாணிவித்தருள்செய்யுன்னுறுதுணைகடே. (எஉ)

துணையொத்தகோவையுமபோலெழிற்பேதையுநதோன்றலுமுன்
னிணையொத்தகொங்கையொடையொத்தகாதலொடேகினரோ
யணையத்தோற்றத்தகாணையககண்டனமற்றவரெம்
பிணையொத்தகோகருடைபபெண்ணிவடனனொடுமபேகமினே. ( )

மின்னலிகுமவணக்கத்திடையானையுமீளியையு
நென்னலிப்பாக்கைவநதெய்தினிரோலெமமனையிறகண்டா
பின்னரிப்போக்கருங்குன்றுகடந்தவரின்றுகம்பா
மன்னரிதோநதுதொழுங்கச்சிநாட்டிடைவைகுவரோ. (எச)

உவரச்சொலவேடுடைகாடுகநதாடியேகைமபனா
அவரககன்போனவிமானதையாடியமுணமைசுமறுந
துவரச்சிகரச்சிவாலயஞ்ஞலநதுலங்குவிணமேற்
கவரககொடிதுளைகருங்கச்சிகாணிநுங்காராமியிலே (எடு)

காரமிகககண்டதெழிறறிருவேகம்பர்ச்ச்சியினவா
யோமிககசேற்றெழினென்னடுவாரொல்பொனமலைபோல
போர்மிககசென்னெலகுவிப்போரொலிகருப்பாலையொலி
நீர்மிககமாககடவினனெலையெய்கருநேரிழையே. (எசு)

நோததமையாமைவிற்றகொடுவேடாநெடுஞ்சுரத்தைப்
பாராதமையாலிமைதீரந்தகன்பொன்னேபகட்டுரிவை
போர்த்தமையாலுமைநோக்கருங்கம்பாகச்சிப்பொழிலுட்
சோததமையாலிமைப்போதணிசித்தஞ்சிறந்தனவே. (எஎ)

சிறைவண்டுபாடுங்கமலககிடங்கிவைசெம்பழுக்காய
நிறைகொண்டபாளையக்கமுகினபொழிலவைநீங்கனியின
பொறைகொண்டவாழைப்பொதுமபுவையுனசடையேகம்பனா
நறைகொண்டபூங்கச்சிநாடெங்குமில்வண்ணநன்னுதலே. (எஅ)

நன்னுதலாகருங்கண்ணுஞ்செவ்வாயுமில்வாறெனப்போய
மன்னிதழார்திருநீலமுமாம்பலுமபூப்பவள்ளை
யென்னவெலாமொப்புக்காதெனறுவீறிடுமேகம்பனா
பொன்னுதலாவிழியாகச்சிநாட்டுளிப்பொயகையுளே. (எஆ)

உளவார்குளிரநெருங்கிக்கடுங்கிடங்கிட்டநன்னீர்
வளவாறாகொடுசெங்கயன்மேய்கின்றவெங்கனையாட
கொளவார்திறவிகொடாதவேகம்பர்குளிர்துலனை
களவார்தருகச்சிநாட்டெழிலேரிகளப்பரப்பே. (அ0)

ஶ்ரீருவந்தாதி.

பரப்பார்விசுமபிற் படிந்தகருமுகிலன்னநன்னீர்
தரப்பாசிசண்மிகுபண்பொடுசேம்படாதண்பணைவாயச்
சுரப்பாருருமைமலாதின்னத்துன்னுகராவொருத்தல
பொரப்பாபொவிதுதலாயசெலவகமபாதமபூங்கச்சியே. (அக)

சுச்சார்முலைமலைங்கைகண்ணாரவெண்ணைகறமும
வைச்சாரமுகிழ்திருவேகமபாதேவிமுகிழவிண்ணோ
விசசாதாரதொமுகினறவிமானமுந்தனமமறா
வசசாலையுமபரபடாங்ககணிமாடங்களோங்கினவே. (அஉ)

ஒங்கினவூரகமுள்ளகமுமபருகிடமா
பாங்கினினிநறதரியுதைபாடகந்தெவவிரிய
வாங்கினவாடகண்ணிமறவாமைத்துனிவானகவிக
டாங்கினநாட்டிருந்தாளாதுதனமனையாயிழையே (அங)

இழையாரவணியேகமபாநெறிவிழியினவந்த
பிழையாவருணமபிராட்டியதினனபிறங்கலுன்ன
துழையாவருதிரிசுலத்தனோககருமபொனகடுககைத
தழையாரபொழிவதுபொன்னேகமககுத்தளாவிடையே (அச)

தளராமிகுவெள்ளங்கண்டுமையோடித்தமைத்தழுவக
கிரையாவன்கைகவடுபடுமீங்கோகிறிபடுததார
வளமாபபொழிற்றிருவேகமபமறதிவந்திறைஞ்சி
யுளராவதுபடைத்தோமடவாயிவ்வுலகத்துளே (அரு)

உலவியமின்வடமவீசியுருமதிரவுண்முழங்கி
வலவியமாமதம்பாயமுகிலயானைகளவானிலவந்தாற்
சுலவியவாருமுலபின்னொளபாரிரொன்றினைநது
நிலவியவேகம்பாகோயிற்கொடியன்னநீர்மையனே (அசு)

நீரொன்னிலும்முங்கண்முகிலகாணொஞ்சமஞ்சலையென
றொன்னிலுந்தமராயுரைப்பாரமரரபதிககு
நேரொன்னிலுந்தருங்கச்சியுளேகமபர்நீணமதிலவாய்ச்
சேரொன்னிலுந்தங்குமவாடகண்ணிதானன்பாதோவரவே. (அஎ)

வரங்கொண்டிமையோர்நலங்கொள்ளுமேகம்பாகச்சியன்றய
பரங்கொங்கைதூவன்மினீமுத்தமன்பாதந்தேரினமுன்னே
தரங்கொண்டுபூக்கொண்டுகொனதைபொனகைத்தண்காந்தள்கொ
கரங்கொண்டுபொற்குண்ணமேந்தவுமபோந்தனகார்முகிலேத்தின

கார்முகமாவண்கைகொண்டகம்பர்கழற்றொழுது
பேர்முகமாப்பகைவெலவச்சென்றாரநீனையார்புணரி
நீர்முகமாகவிருண்டுசுரந்ததுநெரிழைநா
மாமுகமாகவினைககட * நீநதுதும்வெயதுயிரப்பே. (அக)

உயிராயினவனபர்தோவரககேட்டுமுன்வாட்டமுற்ற
பயிராபுயலபெற்றதெனநமபலவளைபான்மைகளந்
தயிரார்பானெய்யொடுமாடியவேகம்பராதம்முளபேற்
கயிராவளையமுநதக கச்சிறுததன காரமயிலே. (கூ0)

கார்விடைவண்ணத்தனன்றேழ்தமுவினுமினறுதனிப்
பேர்விடைப்பெற்றெதிராமாண்டாரொனவண்டார்போதவிட்டார
தார்விடையேகம்பாகசசிப்புறவிடைத்தமபொன்னபூண
மார்விடைவைகல்பெறுவாரதமுலமழவிடையே (கூக)

விடைபாய்கொடுமையெண்ணுதுமேலாங்கன்னிலேறகருங்கட்
கடைபாய்மனத்திளங்காலையாபுல்கொலிகம்பாகசசி
மடைபாயவயலினமுலலையினமானகனெருடானகனறினங்
கடைபாடிதொறுமபதிமன்றிறகடலபோறகலநதெழுமே. (கூஉ)

எழுமலர்த்தண்பொழிலேசம்பாகசசியிருங்கடலவாயக
கொழுமணப்புனைத்துணாமணற்குன்றிறபரதாக்கொம்பே
செழுமலாச்சேலலல வாளல்ல வேலல்ல நீலமலல
முழுமலாககூரமபினோரிரண்டாலுமுகததெனவே. (கூங)

முசம்பாகமபண்டமுமபாகமெனறோதியழுதுரையை
யுகம்பாரத்திரோலெனனலமுலோகம்பாகச்சிமுனனீ
ரகம்பாகவாரினளவிலலையெனினபவளசசெவ்வாய
நகம்பாறபொழிறபெற்றநாமுறறவாகொளகநனமயலே. (கூச)

மயக்கத்தநல்லிருடகொல்லுஞ்சுறவொடெறிமகா
மியக்கத்திடுசுழியோதங்கழிக்கிளரககழித்தார
துயக்கத்தவாகருளாககம்பாகச்சிககடலபொன்னுன
முயக்கத்தகலவுபொருளகொணகநீர்வருமூரககஞ்சுமே. (கூரு)

மேயிரைவைகக்குருகுணராமதுவுண்டுபுனை
மீயிரைவண்டோதமாபுகடியவிரிகடலவாயப்
பாயிரைநாகங்கொண்டோனெழுங்கம்பாகசசிப்பவ்வநீர்
தூயிரைகானம்முறறிவார்நந்துறைவர்பொயயே. (கூ

பொய்வருநெஞ்சினர்வஞ்சனையாரையும் போகவிடா
மெய்வரும்பேரருளேகம்பரகசசிவினாயினவாய்க்
கைவருமபுளளொசெங்கினமார்ப்பநஞ்சேர்ப்பர்திண்டே
ரவ்வருதாமங்களினமவந்தார்ப்பவணைகின்றதே. (௯௭)

இன்றுசெய்வோம்தனிற்றிருவேகம்பர்க்கெத்தனையு
நன்றுசெய்வோமபணிநானையென்றுள்ளிரெஞ்சேயுடலிற்
சென்றுசெயாராவிடுந்துணைநாளுமவிடாதடிமை
நின்றுசெயவாரவூதங்களினீணெறிகாட்டுவரே. (௯௮)

காட்டிவைத்தாராதமமையரங்கடிப்பூப்பெய்யதகாதல்வெள்ள
மீட்டிவைத்தாரதொழுமேகம்பரோதுமிலாதவெம்மைப்
பூட்டிவைத்தார்தமககன்பதுபெற்றுப்பதிற்றுப்பததுப்
பாட்டிவைத்தார்பரவித்தொழுதாமவர்பாதங்களே. (௯௯)

பாதமபரவியோராபிததுப்பிதற்றிலும்பல்பணியும்
மேதமபுகுதாவகையருளேகம்பரேத்தெனவே
போதமபொருளாற்பொலியாதபுனசொற்பனுவல்களும்
வேதம்பொலியும்பொருளாமெனக்கொளவாமெயத்தொண்டரே.

திருச்சிறுமபலம.

திருவேகம்பமுடையார திருவந்தாதி.

முற்றிற்று.

ரு-வ து: திருவொற்றியூர்த் தொகை. *

திருச்சிறமபலம்.

ஆசிரியப்பா

இருநிலமடந்தை யியல்பினி னுடுதத
பொருகடனமேகலை முகமெனப்பொலிந்த
ஒற்றிமாநக ருடையோயுருவின
பெற்றியொன்றூப் பெற்றோராயாரோ
† மினனியமினனி ன பிறககநினசடையே
மன்னியவண்டநின் சென்னியினவடிவே
பாவகனபரிதி பனிமதிதன்னொடு
மூவகைச்சுடருநின் னுதனோநாட்டம்
தன்னொளியாரந தாராகணமே
விண்ணவாமுதலா வேறோரிடமாக்
கொண்டுறைவிசுமபே கோலநினனாகம்
என்டிசைத்திணடோ ளிருங்கடலுடையே
ஆணியுடையலகுலு மவனிமண்டலமே
மணிமுடிப்பாநதணி ன றுள்ளினைவழககே
ஒழியாதோடிய மாருதமுயிரப்பே
வமுவாவோசை முழுதுநின்வாயமொழி
வானவாமுதலா மன்னுயிரப்பநத
ஊனமின்ஞானத தொகுதிநின் னுணாவே
நெருங்கியவுலகினி னீர்மையுநிறமலும்
சுருங்கலும் விரிதலுந தோற்றநின்றொழிலே
அமைத்தலும்விதித்தலு மாங்கதனமுயற்சியும்
இமைத்தலும்விதித்தலு மாகுநினனியலபே
என்றிவைமுதலா வியலபுடைவடிவினோ
டொன்றியதுபுரு விருவகையாகி
முத்திமக்குணத்து நால்வகைப்பிறவி
அத்திறத்தைமபொறி யறுவகைச்சமயமோ
டேமுலகாகி யெணவகைமூரத்தியோ
டுழிதோறாழி யெண்ணிறந்தோங்கி
எவ்வகையள்வினிற் கூடிநின்
தவ்வகைப்பொருளுந் யாகியவிடத்தே.

(க)

* ஒருபா வொருபதெனவுங் கூறுவர். † மின்னினிய வினபிறங்கு நின்
சடை எனவும் பாடம்.

இடத்துறைமாதரோ டருடமபென்றும
 நடத்தினைநளளிநு ணவிற்றிளையென்றும்
 புலியதளென்பொடு புனைந்தோயென்றும்
 பலிதிரிவாழகை பயினரோயென்றும்
 திருவமாமரலொடு திசைமுகனென்றும்
 அருவமுமுருவமு மானுயென்றும்
 உளையென்று மிலையென்றும்
 தளரானென்றும் தளாவானென்றும்
 ஆதியென்று மசோகினனென்றும்
 போதியிற்பொலிந்த புரானென்றும்
 இன்னவைமுதலாத தாமறியளவையின்
 மனனியநூலுடன் பனமையுண்மயங்கிப்
 பிணங்குமாதா பெற்றிமைநோக்கி
 ஆணங்கியவ்வவாககவ வவையாகியடை
 பற்றிய பளிங்குப்போலும்
 ஒற்றிமாநகருடை யோயுருவே
 உருவாமுலகுக் கொருவனாகிய
 பெரியோயவடிவின் பிறிதின்கினமையின்
 எப்பொருளாயினு மிங்குளதாமெனின்
 அப்பொருளுக்கே யவயவமாதலின்
 முன்னியமுவெயின் முழங்கெரியூட்டித்
 தொன்னீரவையகந துயாசெடசூழநததும்
 வேளவிழாததிதன றலையினைவிடுத்ததும்
 நீள்விசுமபாளிதன ரோளினை நெரித்ததும்
 ஓங்கியமறையோம் கொருமுகமொழித்ததும்
 பூங்கணைவேளைப் பொடிபடவிழித்ததும்
 திறலகெடவாககனைத் திருவிரலுறுத்ததும்
 குறைபடக்கூற்றினைக் குறிப்பினிலடாதததும்
 என்னிவைமுதலாவாளினையெல்லாம்
 நினறுழிச்செறிந்தவை நினசெயலாதலின்
 உலவாததொலபுக மொற்றியூர
 பகாவோரினக்கு வேறினமைகண்டவர்*
 நிகழ்ச்சியினிகழி னலலது
 புகழ்ச்சியிற்படுப்பரோ பொருளுணர்ந்தோரோ.
 பொருளுணர்ந்தோங்கிய பூமகன முதலா
 இருடுணையாககையி லியங்குமன்னுயிர்
 உருவினுமுணர்வினு முயாவினும்பணியினும்
 திருவினுநதிறவினுஞ்செய்தொழில்வகையினுந்
 வெவ்வேறாகி விளையொடுமபிரியா

(உ)

(ஈ)

திருவொற்றியூர்த்தொகை.

தொவ்வாப்பன்மையுண் மற்றவரொழுககம்
 மன்னியவேலையுள் வான்நிறைபோல
 நின்னிடையெழுந்து நின்னிடையாகியும்
 பெருகியுஞ்சுருங்கியும் பெயர்ந்துந்தோன்றியும்
 விரவியும்வேராய் நின்றனைவிளக்கம்
 ஒவாத்தொலபுக மொற்றியூர
 மூவாமேனி முதலவநினனருள
 பெற்றவரறிமி னல்லது

மற்றவரறிவரோ நின்னிடையக்கே

(ச)

மயக்கமில்சொன்னீ யரயினுமற்றவை
 துயக்கநின்றிற மறியாசூழலும்
 உறையிடமுள்ள மாயினுமற்றது
 கறைபடவாங்கே கரந்தகள்ளமும்
 செய்வியுலகினிற் செயவோயெனினும்
 அவ்வினைப்பயனீ யனுகாவணிமையும்
 இனத்திடையினபம வேணடிநிற்பணியோவார
 மனத்திடையாரி யாகியவனப்பும
 அன்பினடைந்தவாக கணிமையும்ல்லவரச்
 சேயமையு நாடொறும
 என்வினையுருக்கு மியற்கையவாதலில்
 கண்டவாதமக்கே யூனுடலகழிதல்
 உண்டெனவுணரந்தன மொற்றியூர
 மன்னியபெருமபுகழ் மாதவ
 துன்னியசெஞ்சடைத் தூமகியோயே.

(ரு)

தூமதிசடைமிசைச் சூடுதறாநெறி
 ஆமதியானென வமைத்தவாறே
 அறனுருவாகிய வானேறேறுதல
 இறைவன்யானென விபந்துமாறே
 அதுவவளவெனென நின்றமையார்க்கும்
 பொதுநிலையானென வுணர்த்தியபொருளே
 முக்கணனென்பது முதலீவள்வியில
 தொக்கதென்னிடை யெலாபதோசுருக்கே
 வேதமான்மறி யேந்துதன்மற்றதன்
 நாதனெனென நவிறுமாறே
 மூவிலையொருதாட் டுலமேந்துதன்
 மூவரும்யானென மொழிந்தவாறே
 எண்வகைமூர்த்தி யென்பதிவ்வுலகினில்
 உண்மையானென வுணர்த்தியவாறே

நிலநீர்தீவளி யகல்வானென்றும்
உலவாத்தொல்புக முடையோயென்றும்
பொருளுநற்பூதப படையோயென்றும்
தெருளநின லுகினிற் றெருட்டுமாறே
ஈங்கிவைமுதலா வண்ணமுமவடிவும
ஒங்குநின்பெருமை யுணர்ததவுமுணராத
தற்கொலிமாநதா தமயிடைப்பிறந்த
சொற்பொருளவண்மையிற் சுழலுமாநதர்க
கா தியாகிய வறுதொழிலாளா
ஓதலேரவா வொற்றியூர
சிறுவாதஞ்செய்கையிற் படுதது
முறுவலிததிருத்திநீ முகப்படுமள

(சு)

அளவினிலிறநத பெருமையையாயினும்
எனதுளமசலா வொடுங்குநின லுளையே
மெய்யிணையிறநத மெய்யிணையாயினும்
வையகமுழுதுநின வடிவெனப்படுமே
கைவலத்திலைநீ யெனினுங்காதல
செயவேவாரவேணடுஞ் சிறப்பொழியாயே
சொல்லியவகையாற் றுணையலையாயினும்
நலனுயிரககூட்ட நாயகனீயே
எங்குமுள்ளோ யெனினும்வஞ்சனை
தங்கியவவரைச சாவினீயே
அஃதானது
பிறவாப்பிறவியை பெருகாப்பெருமையை
துறவாததுறவியை தொடராததொடாச்சியை
துகராதுகாச்சியை நுணுகாநுணுகினை
அகலாவகற்சியை யணுகாவணிமையை
செய்யாச்செய்கையை சிறவாச்சிறப்பினை
வெய்யைதணியை விழுமியைநொய்யை
செய்யைபசியை வெளியைகரியை
ஆக்குதியழித்தி யானபலபொருள
நீக்குத்தொகுத்தி நீங்குதியடைதி
ஏனையவாகிய வெண்ணிலபல்குணம்
நினைதொறுமயக்கு நீர்மையவாதனை
புங்குகடலுடுதத வொற்றியூர
ஈங்கிதுமொழிவார் தம்
சொன்னிலைசுருங்கினல்லது
நின்னியலறிவோர் யாரிருநிலத்தே.

நிலத்திடைப்பொறையா யவானினீண்டு
 சொலததகுபெருமைத் தூரவாககை
 மெய்வளியையொடு பித்தொன்றாக
 ஐவகைனெடுங்காற ழுகுடனடிப்ப
 நனாயெனு நனாயே நாடொறும்வெருப்பக்
 தினாயுடைத்தோலே செழுந்திரையாகக
 கூடியகுருதி நீரினுணிறைந்து
 மூடியவிறும லோசையினமுழங்கிச்
 சுடுபசிவெகுளிச் சுறவினமெறியக
 குடொனு * மாலாக கூட்டம்வந்தொலிப்ப
 ஊன்றடியெலுமபி னுட்டிடலடைந்து
 தோன்றியபல்பிணிப பின்னகளுசுழலக
 கால்கையினாமபே கண்டமாக
 மேதகுநிணமே மெய்சசாலாக
 முழுகுடைத்துளையே முகங்களாக
 வழுக்குடைமுககா றேதம்வந்தொலிப்ப
 இப்பரிசியற்றிய வுடலிருநடலுட்
 பெபுரவென்னுஞ் சுழித்தலைப்படநு
 காவாவென்னுநின் நருளினைப்பெற்றவா
 நாவாயாகிய நாதநின்பாத
 முநதிச்சென்று முறைமையின் வணங்கிச்
 சிந்தைககூம்பினைச் செவ்வியலிருத்தி
 உருகியவார்வட பரயபூரித்துப்
 பெருகியநிறையெனுங் கயிறறிடைப்பிணித்துத்
 துன்னியசுறற்ச் சுடாககயிறறுத்து
 மன்னியவொருமைப் டொறியினைமுறுக்கிக
 காமப்பாரொனுங் கடுவெளியற்ற
 தூமச்சோதிச் சுடாககுறநிறுத்திச்
 சுருங்காவுணாச்சிக் துடுப்பினைத்துழாவி
 நெருங்காவளவி னீளகனாயேற்ற
 வாங்கயாத் திரை போககுதிபோலும
 ஒங்குகடலுடுதத வொற்றியூரோயே. (அ)
 ஒற்றியூர வுலவாரின்குணம
 பற்றியாரப் பரவுதல்பொருட்டா
 எனனிட்டப்பிறந்த வின்னாப்புன்மொழி
 நின்னிடையனுநீர் நீர்மையவாதலின்
 ஆவலித்தழுதலி லகன்றதம்மனைக் *

கேவலஞ்சேய்மையிற் கேளாளாயினும்
 பிறிததற்கரிய பெறறியதற்கிக்
 குறைவினிலார்ததுங் குழுவியதியல்வினை
 யறியாதெண்ணி லூழிப்பிறவியின்
 மயங்கிக்கண்ணிலர் கண் பெற்றாங்கே
 தாய்தலைப்படனின் முளினை வுணக்கம்
 வரய்தலையறியா மயக்குமவினையேன
 மல்கியவின்பத தோடுடனகடிய
 வெல்லையிலவாவினி வியற்றியவாகக
 கட்டியநீயே யவிழுககினலல
 தெட்டனையாயினும் யானிதற்கறியேன்
 னுன்னிடையிருளெனுந் தூற்றிடையொதுங்கி
 வெள்ளிடைகாண விருப்புறவினையேன
 மறதையுந்தாயுஞ் சாநியுமறிவுநஞ்
 சிறதையுந்திருவுஞ் செலகதிதிறனுந்
 துன்பமுநதுறவுந் தூயமையுமறிவு
 மின்பமுமபுகழு மிவைபலபிறவுஞ்
 கவையொளியூறேசை நாற்றநதோற்ற
 மென்றிவைமுதலா விளங்குவவெல்லா
 மொன்றினனடிக்கே யொருங்குடனவைத் து
 நினறன்னறனியே நின்னடியலலது
 சாரவுமற்றினமையிற் றளாந்தோரகாட்சிச்
 சோவிடமதனைத் திறப்படநாடி
 யெய்துதற்கரியோ யானினிச
 செயவதுமறிவனோ தெரியுங்காலே
 காலறசிறிய ஆழலோயபோற்றி
 மூலததொகுதி முதலவபோற்றி
 ஒற்றிமாநக ருடையோயபோற்றி
 முற்றுமாகிய முதலவபோற்றி
 யனைதொறுஞ்சிறககு மமிராதேபோற்றி
 யிணைபிறிதிலலா விசபோற்றி
 யார்வஞ்செய்பவர்க் கணியோயபோற்றி
 தீர்வினினகவைத் தேனேபோற்றி
 வஞ்சனைமாரந்தரை மறந்தோயபோற்றி
 நஞ்சினையமிரதா நயந்தோய்போற்றி
 விரிதடல்வையக வித்தேபோற்றி
 புரிவுடைவனமாப் புணர்ந்தோயபோற்றி
 கரணமுன்பொருள் கருத்துறைசெம்மைக்

(35)

காணியாகிய வரனேபோற்றி
 வெம்மைதண்ணையென் றிவைகுணமுடைமையிற்
 பெண்ணோடாணனும் பெயரோய்போற்றி
 மேவியவவர்தமை வீட்டினிப்படுக்குந்
 தீபமாகிய சிவனேபோற்றி
 மாலைய்போற்றி மறையோய்போற்றி
 மேலாய்போற்றி வேதியபோற்றி
 சந்திரபோற்றி தழுவையோற்றி
 யிந்திரபோற்றி யிறைவபோற்றி
 யமராபோற்றி யழகாபோற்றி
 குமராபோற்றி கூத்தாபோற்றி
 பொருளேபோற்றி போற்றியென் றுனை
 நாததழும்பிருக்க நவிற்றினல்ல
 தேற்றுதற்குரியோர் யாரிருநிலதே.

திருச்சிறைம்பலடி.

முற்றிறறு.

*

திருப்பாடற் றிரட்டு.

மு த லா வ் து கே ரா யி ற் றிரு வு க வ ல்.

திருச்சிறதம்பலம்.

நினைமின்மன்னே நினைமின்மன்னே
 சிவபெருமானைச் செம்பொனம்பலவனை
 நினைமின்மன்னே நினைமின்மன்னே
 அலகைத்தேரி னலமருகாலின
 உலகப்பொய்வாழ்க்கையை யுடலையோமபற்க
 பிறந்தனவிறகரு பிறந்தனபிறகும்
 தோன்றினமறையு மறைந்தனதோன்றும்
 பெருத்தனசிறுககுஞ் சிறுத்தனபெருக்கும்
 உணர்ந்தனமறகரு மறந்தனவுணரும்
 புணர்ந்தனபிரியும் பிரிந்தனபுணரும்
 அருந்தினமலமாம புனைந்தனவழுக்காம்
 உவப்பனவெறுப்பாம் வெறுப்பனவுவப்பாம்
 என்றிவையனைத்து முணர்ந்தனையனறியும்
 பிறந்தனபிறந்தன பிறவிகடோறும்
 கொன்றனையனைத்து மனைத்துநினைக கொன்றன
 தின்றனையனைத்து மனைத்துநினைத்தின்றன
 பெற்றனையனைத்து மனைத்துநினைப்பெற்றன
 ஒம்பினையனைத்து மனைத்துநிளையோம்பின
 செல்வத்துக்களித்தனை தரித்திரத்தழுங்களை
 சுவர்க்கத்திருந்தனை நரகிற்கிடந்தனை
 இன்பமுந்துன்பமு மிருநிலத்தருந்தனை
 ஒன்றொன்றொழியா துற்றனையனறியும்
 புற்புதக்குரம்பைத துச்சிலொதுக்கிடம்
 என்னநின்றியங்கு மிருவினைகூட்டடைக
 கல்லினும்வலிதாக கருவினையிதனுள்
 பீளையுநீரும் புறப்படுமொருபொறி
 மீளுங்குறும்பி வெளிப்படுமொருபொறி *
 சளியுநீருந் தவ்முமொருபொறி
 உமிழ்நீர்கோழை யொழுதுமொருபொறி
 வளியுமலமும் வழங்குமொருவழி-
 சலமுஞ்சியுஞ் சரியுமொருவழி
 உன்றறத்தொடங்கி வெளிப்படீநாறுஞ்

* நினைமின்மன்னே, என்பது இழிவிச்சிறப்பாக வந்த ஒருமையிற் பன்மைமயக்கம்.

சட்டகமுடிநீர் சுட்டெலுமபாகும்
உடலுறுவாழ்க்கையை புள் னுறத்தோர்ந்து
கடிமலர்க்கொன்றைச் சடைமுடிக்கடவுளை
ஒழிவருஞ்சிவபெரும் போகவின்பததை
நிழலெனக்கடவா நீர்மையொடுபொருந்து
எனதறநினைவற விருவினைமலமற
வரவொடுசேலவற மருளறவிருளற
இரவொடுபகலற னிகபரமறவொரு
முதல்வனைத்திலையுண் முளைததெழுஞ்சோதியை
ஆம்பலத்தரசனை யானந்தககூததனை
நெருப்பினிலரக்கென நெககுநெக்குருகித்
திருச்சிற்றமபலத் தொலிருஞ்சிவனை
நினைமின்மனனே நினைமின்மனனே
சிவபெருமானைச் செம்பொனம்பலவனை
நினைமின்மனனே நினைமின்மனனே.

உ-வது கோபிற்றிருவகவல்
காதள வோடிய கலகப் பாதகக்
கண்ணியர் மருங்கிற் புண்ணுட னுடுங்
காதலுங் கருத்துமல லானி ன னிருநாட்
பங்கயஞ் சூடப் பாக்கியஞ் செயயாச
சங்கடங் கூர்ந்த தம்மேன பாங்கிருந்
தங்கோடினகோடலமருங் களவா
ஐவர் கலகநிட் டலைக்குங் கானகம்
சலமலப் பேழை யிருவினைப் பெட்டகம்
வாத பித்தங் கோழை குடிபுகுஞ் சீலா
ஊததைப் புன்றோ லுதிரக் கட்டளை
நாற்றப் பாண்ட நானமுழ்த தொனபது
பிற்றற் றுண்டம் பேச்சுரைத்தோட்டம்
அடலைப் பெரிய சுடலை திடருள
ஆசைக் கயிற்றி லாடும் பம்பரம்
ஓயா நோய்க்கிட மோடு மரக்கலம்
மாயா விகார மரணப்பஞ்சரம்
சோற்றுத் துருத்தி தூற்றும் * பத்தம
காற்றிற் பறக்குங் காணப் பட்டம்
விதிவழித் தருமன் வெட்டுங் கட்டை
சதுர்முகப் பாணன் றைக்குஞ் சுட்டை

கோயிறற்றிருவகவல்.

ஈமக் கனலி விடுசில ன்ருந்து
 காமக் கனலிற் கருகுஞ் சுருகு
 கிருமி கிண்டுங் கிழங்கஞ்சீருமி
 பவக்கொழுந தேறுங் கவைக்கொழு கொம்பு
 மணமாய நடக்கும் வடிவின் முடிவிற்
 பிணமாயக கிடகரும பின்டம பிணமேல்
 ஊரிற் கிடகக வெட்டா வுபாதி
 காலெதிர குவித்த பூனை காலேக
 கதிரொதிரப் பட்ட கடுமபனிக கூட்டம
 அந்தரத தியங்கு மிந்திர சாபம
 அதிரு மேகத் துருவி னருநிழல
 நீரிற் குமிழி நீரமே லெழுத்தது
 கண்டுகில கனலிற் கண்ட காட்கி
 அதனினும பொல்லா மாயக களங்கம
 அமையு மமையும் பிரானே யமையும்
 இமய வலலி வாழியென தேறத்த
 ஆனந்தத தாண்டவங் காட்டி
 ஆண்டு கொண் டருளகைநின் னருளி னுக கழகே.

௩-வது. கோயிறற்றிருவகவல்.

பாற்கடல கடையப் படுங்கடு வெண்ணெயைத்
 துருமிடற் தடக்கிய சிவனே யடைக்கலம்
 அடங்கலு மடக்கிடுங் கடுங்கொலைக் காலனைக்
 காலெடுத்த தடக்கிய கடவுணின் னடைக்கலம்
 உலகடங் கலுமபடைத் துடையவன றலைபறித்
 திடக்கையி வுடக்கிய விழைவனின் னடைக்கலம்
 செய்யபொன் னம்பலச செல்வனின் னடைக்கலம்
 ஐயநின் னடைக்கல மடியனின் னடைக்கலம்
 மனவழி யலைத்திடுங் கனவெனும வாழ்க்கையும்
 விழுப்பொரு ளறியா வழுகுறு மன்னும
 ஆணவ மலத்தூதித் தனைந்ததி லுனைந்திடு
 நிணவைப் புழுவுவென நெளித்திடு சிந்தையும்
 படிதும் பாவமும் பழிப்புறு நினைப்பும்
 தவறு மழுக்காறு மிவறுபொச் சாபபும்
 கவடும பொய்யுஞ் சுவடும பெருஞ்சின்
 விகலங் கொலையு மிழிப்புறு புனமையு
 பகையு மச்சமுந் துணிவும புனிப்பும
 முக்குண மடமையு மைம்பொந் முயக்கமும்

திருப்பாடத்திட்டு.

இதும்பையும் பிணியு மிடுக்கிய வாககையை
 உயிரொனுங் குருகுவிட் டோடுங் குரம்பையை ,
 எலும்பொடு நரம்புகொண் டிடையிற் பிணித்துக்
 கொழுந்தசை மேய்ந்து மொழுககுவிழுங் குழிலைச்
 செழும்பெழு வுதிரச் சிறுபுழுக் குரம்பையை
 மலவுடற் குடத்தைப் புலவுடற்புடிலைத்
 தொலைவிலாச் சோற்றுத் துன்பக் குழியைக்
 கொலைபடைக் கல்ம்பல் கிடக்குங் கூட்டைச்
 சனிப்புறு வினைப்பல சரக்குக் குப்பையைக்
 கோட்சரக் கொழுகும பீறற் கோணியைக்
 கோபத்தி மூட்டுக கொல்லன் றருத்தியை
 ஐம்புலப் பறவை யடையும்பளு சரத்தைப்
 புலராக கவலை வினைமரப் பொதுமைப்
 ஆனீசக் கயிற்றிலாடுமபம் பரத்தைக்
 காசிற் பணத்திற் சுழலுங் காற்றாடியை
 மக்கள் வினையின மயங்குந் திகிரியைக்
 கடுவெளி யுருட்டிய சகடக் காலைப்
 பாவச் சரக்கொடு பவக்கடல் புகுக
 காமக் காற்றெடுத் தலைப்பக்
 கெடுவழிக் கரைசேர் கொடுமரக் கலத்தை
 இருவினை விலங்கொடு மியங்குபுந் கலனை
 நடுவன்வந் தழைத்திட நடுங்கிடும் யாக்கையைப்
 பிணமெனப் படுத்தியான் புறப்படும் பொழுதுநின்
 னடிமலாக சமலத்துக் கபயநின் னடைக்கலம்
 வெளியிடை யுருமிடி யிடித்தென வெறித்தெழுங்
 கடுநடை வெள்விடைக் கடவுணின் னடைக்கலம்
 இமையா நாட்டத் திறையே யடைக்கலம்
 அடியார்க் கெளியா யடைக்கல மடைக்கலம்
 மறையவா திலலை மன்றுணின் றாடிக்
 கருணைமொண் டலையெறி கடலே யடைக்கலம்
 தேவரு முனிவருஞ் சென்றுநின் றேத்தப்
 பாசிழைக் கொடியாடு பரிந்தருள் புரியும்
 எம்பெருமானின் னிணையடிச் சபயம்
 அம்பலத் தரசே வடைக்கலமுனக்கே.

ச.வ.து. கச்சித்திருவாவல்.

திருமால் ப்யந்த திசைநூக் னமைத்து
 வருமேழ் பிறவியு மாணுந் துதித்து

கேரயிற்றிருவகவல்.

மலைமகள் கோமான் மலரடி யிறைஞ்சிக்
 குலவிய சிவபதங் குறுகா தவமே
 மாதரை மகிழ்ந்து காதல்கொண் டாடும்
 மானிடர்க் கெல்லாம் யானெடுத் துரைப்பேன்
 விளிவெளி மாகக டெளிவுறக் கேண்மின்
 முள்ளுங் கல்லு முயன்று நடக்கும்
 உள்ளங் காலைப் பஞ்சென வுரைத்தும
 வெள்ளெலும் பாலே மேவிய கணைககாற்
 றுளனும் ஶராலெனச் சொலலித துதித்தும
 தசையு மெலும்புந் தககபுன் குறங்கை
 இசையுங் கதலித் தண்டென வியம்பியும்
 நெடுமுட ருங்கி நின்றிடு மிடைபைத்
 துடிபிடி யென்று சொலலித் துதித்தும
 மலமுஞ் சலமும் வழுப்புந் திரையும்
 அலையும் வயிற்றை யாலிலை யென்றும்
 சிலநதி போலக் கிளைத்துமுன் னெழுந்து
 திரண்டு விமரிச் சிப்பாய்ந் தேறி
 உகிராற் கீற வுலாந்துள் ளருகி
 நகுவாக் கிடமாய நான் று வற்றும்
 முலையைப் பார்த்து முளரிமொட டெனறு
 குலையுங் காமக குருடர்க் குரைப்பேன
 நீட்டவு முடககவு நெடுமபொருள வாங்கவும்
 ஊட்டவும் பிசையவு முதவியிங் கியுறறும்
 அங்கையைப்பார்த்துக் காந்தனென் றுரைத்துப்
 வேர்வையு மழுக்கு மேவிய கழுத்தைப்
 பாரினி ஶினியு கழுகெனப் பகார்தும்
 வெப்பு மூத்தைபு மேவிய வரையத
 துப்பு முருககின றாய்மல றென்றும்
 அன்னமுங் கறியு மசைவிட் டிறக்கும்
 முன்னிய பல்லை முததென மொழிந்தும
 நீருஞ் சளியு நின் றுநின் றெழுமுகும்
 கூரிய மூக்கைக் குமிழெனக் கூறியும்
 தண்ணீர பிளை தவிரா தொழுகும்
 கண்ணைப் பார்த்துக் கழுநீ றென்று
 உள்ளுங் குறும்பி யொழுதுங் காதை
 வள்ளைத் தண்டின் வளமென ஶாழ்த்தியும்
 கையு மெண்ணெயுங் கலவா தொழியில்
 வெய்ய ஶதரும் ஶேனும் ஶிளையத்

திருப்பாடற்றிரட்டு.

தக்கதையோட் டின்றுனாத தெழுநத்
 சிக்கின் மயிரைத் திரண்முகி லென்றும்
 சொற்பல பேசுத துகித்து நீங்கள்
 நச்சிச செல்லு நரக வாயில்
 தோலு மிறைசசியுந் துதைந்துசீப பாயும்
 காமப பாழி கருவினை கழனி
 தூமைக கடவழி. தொலைபெறு வாயில்
 என்சா னுடம்பு மிழியும் பெருவழி
 மண்பாற் காமங் கழிக்கு மறைவிடம்
 நச்சிக காமுக னாயநா னென்றும்
 இச்சித திருக்கு மிடைகழி வாயில்
 துவகட சடையோன நிருவரு ளில்லார்
 தங்குத திரியுந் சவலைப பெருவழி
 புண்ணிது வென்று புடைவையை மூடி.
 உண்ணீர் பாயு மோசைச் செழுமபுண
 ால்கொண் டறியா மாந்தர் புகும்பழி
 நோய்கொண் டொழியா துண்ணியர் போமவழி
 த்ருக்கிய காமுகர் சாரும் படுகீழி
 செருக்கிய காமுகா சேருந் சிறுசுழி
 பெண்ணு மாணும பிறகுகும பெருவழி
 மலஞ்சொரிந் திழியும் வாயிற கருகே
 சலஞ்சொரிந் திழியுந் தண்ணீர் வாயில்
 இத்தை நீங்க ளினிதென வேண்டா
 பச்சிலை யிடினும் பததாக கிரங்கி
 மெச்சிச சிவபத வீடருள பவனை
 முத்தி நாதனை மூவா முதலவனை
 அண்ட ரண்டமு மனைததுள புவனமுங்
 கண்ட வண்ணலைக் ககசியிற் கடவுளை
 ஏக நாதனை யிணையடி யிறைஞ்சுமின்
 போகமுதலாப் போற்றுத லொழிந்தே.

திருச்சிறதம்பலம்.

திருவேகமபமாலை.

அறந்தானியற்றுமவனி லுங்கோடியனிகமில்லந்
 துறந்தானவனிற்சத்தகோடியுள்ளததுறவுடையோல
 மறந்தானறக்கற்றறிவோடிருந் திருவாதனையற்
 திறந்தான்பெருமைபெய்யெனநீர் லுவுள்கச்சியேகம்பனே. (க)

கட்டியனைத்திடுமபெண்டிருமககளுங்காலத்தச்சன்
வெட்டிமுறிகுமரம்போற்சரீரத்தைவித்ததிவிட்டாற்
கொட்டிமுழக்கியமுலாராமயானங்குறுகியப்பா
லெட்டியடிவைப்பரோவிறைவாசச்சியேகம்பனே. (௨)

கைப்பிடிநாயகனாங்கையிலேயவனகையையெடுத்த
தப்புறந்தன்னிலசையாமன்முனவைத்தயல்வளவி
லொப்புடன்செனறுதுயினீததுப்பின்வநதுறுங்குவளை
யெப்படிநானமபுவேனிவைவாகச்சியேகம்பனே. (௩)

நன்னூற்பூட்டியசூத்திரப்பாவைநனூர்தப்பிறை
றனனாலுமாடிசசலித்திடுமோவநத்ததனமையப்போ
லுன்னாலையானுநதிரிவதலலானமறுனைப்பிரிநதா
லென்னாலெங்காவதுணடோவிறைவாகச்சியேகம்பனே. (௪)

நல்லாரினககமுநின்பூசைநேசமுஞானமுமே
யலலாதுவேறுநிலையுளதோவகமும்பொருளு
டிலலாளுஞ்சுறமுமைநதருமவாழவுமெழிவிட்டம்பு
மெல்லாமவெளிமயக்கேயிறைவாகச்சியேகம்பனே. (௫)

பொல்லாதவனெறிநிலலாதவனைமபுலன்கடமை
வெல்லாதவனகலவிலலாதவனமெய்யடியவாபாற்
செல்லாதவனுணமைசொல்லாதவனின்நிருவடிககன்
டிலலாதவனமண்ணிலேனபிறநதேனகச்சியேகம்பனே. (௬)

பிறக்கும்பொழுதுகொடுவநதில்லைபிறநதுமண்மே
லிறக்கும்பொழுதுகொடுபோவதில்லைபிடைநடுவிற
குறிகுமிசசெலவஞ்சிவன்றநததெனறுகொடுக்கறியா
திறாகுங்குலாமருக்கெனசொல்லுவேனகச்சியேகம்பனே. (௭)

அன்னவிசாரமதுவேவிசாரமதுவொழிந்தாற்
சொன்னவிசாரந்தொல்லாவிசாரநறேரூகையபாப்
பன்னவிசாரம்பலகால்விசாரமிப்பாவிநெஞ்சு
கென்னவிசாரமவைத்தாயிறைவாகச்சியேகம்பனே. (௮)

கல்லாப்பிழையுங்கருதாப்பிழையுங்ககிநதுருகி
நிலலாப்பிழையுநினையாப்பிழையுநின்னஞ்செழுத்தைச்
சொல்லாப்பிழையுந்துதியாப்பிழையுநதொழாப்பிழையு
மெல்லாப்பிழையுமபொறுத்தருளவாயகச்சியேகம்பனே. (௯)

மாயநடபோரையுமாயாமலமெனுமாதரையும்
வீயவிட்டோட்டிவெளியேபுறப்பட்டும்மய்யருளாக்
தாயுடன்செனறுபின்ரூதையைக்கூடிப்புன்னாயைமறந்
தேயுமதேரிட்டையெனருனெழிற்கச்சியேகம்பனே. (௧௦)

வரிக்கோலவேல்விழியாநனுராகமயககிற்சென்று
சரிக்கோலவேனெழுத்தஞ்சஞ்சொலேன்றமியேனுடல
நரிக்கோகமுகுபருநகினுககோவெயயநாயதன்க்கோ
வெரிக்கோவினாயெதுக்கோவிறைவாகச்சியேகம்பனே. (௧௧)

காதென்றுமுககென்றுகண்ணென்றுகாட்டியென்கண்ணென்றோ
மாதெனறுசொல்லிவருமாயைதன்னைமறவிவிட்ட
தூதென்றெண்ணுமற்சுகழென்றுநாடுபித்ததுபுத்தியை
யேதென்றெடுத்ததுரைப்பேணிறைவாகச்சியேகம்பனே. (௧௨)

ஊருஞ்சதமலலவுற்றாசதமலலவுற்றுப்பெற்ற
பேருஞ்சதமலலபென்மாசதமலலபிள்ளைகளுஞ்
சீருஞ்சதமல்லசெலவஞ்சதமலலதேசத்திலே
யாருஞ்சதமலலநின்றாசதமலலசச்சியேகம்பனே. (௧௩)

சீறுமவினையதுபெண்ணுருவாகித்திரண்டுருண்டு
கூறுமுலையுமிறைச்சியுமாகிடுகொடுமையினுற்
பீறுமலமுமுதிரமுஞ்சாயுமபெருங்குழிவிட
டேறுங்ககாக்கண்டிலேலிறைவாகச்சியேகம்பனே. (௧௪)

பொருளுடையோரைச்செயலினுமவீரரைப்போரககளத்துந
தெருளுடையோரைமுகத்தினுநதோந்துதெளிவதுபோ
லருளுடையோரைத்தவத்திறகுணத்திலுளிலனபி
லிருளறுசொல்லினுங்காணத்தருங்கச்சியேகம்பனே. (௧௫)

பருத்திப்பொதியினைப்போலெவயிற்பருக்கத்தங்க
புருத்திக்கறுசுவைபேடுகின்றாராதுறந்தோர்தமக்கு
வருத்தியமுதிடமாட்டாரவரைமீமநாநிலத்தி
லிருத்திக்கொண்டேனிருந்தாயிறைவா கச்சியேகம்பனே. (௧௬)

பொல்லாவிருளகறுங்குதிக்கையென்புட்கண்ணினுக
கல்லாபிருநதிடுமாறொகருமேயறிவோருளத்தில்
வல்லாரறிவாரியாரதமக்குமயக்கங்கண்டா
யெல்லாம்விழிமயக்கேயிறைவா கச்சியேசம்பனே. (௧௭)

வாதுககுச்சண்டைககுப்போவார்வருவாவழககுரைப்பார்
தினக்குதவியுஞ்செய்திடுவாரதினநதேடிபொன்று
மர்துக்கழிந்துமயங்கிடுவார்விதிமாளுமட்டு
மேதுக்கிவர்பிறந்தாரிறைவா கச்சியேகம்பனே. (௧௮)

ஓயாமற்பொய்சொல்வநல்லோரைநிந்திப்பருந்துபெற்ற
தாயாரைவைவர்ச்சியாயிரஞ்செய்வர் சாததிரங்க
ளாயார்பிறர்க்குபகாரஞ்செய்யார்தமையண்டினர்க்கொன்
றியாரிருந்தென்னபொயென்னகாண் கச்சியேகம்பனே. (௧௯)

திருவேகம்பமாலை.

அப்பென் றும்வெண்மையதாயினுமாங்குநிலத்தியல்பாயத்
தப்பின்றியேகுணவேறுமைதான் பலசார்தலினும்
செப்பிலபக்குவபகுவமாயுள்ளீவனிலு
மிப்படியேநிற்பனெந்தைபிரான் கச்சியேகமபனே. (20)

நாயாயப்பிறந்திடினல்வேடடையாடிநயம்புரியுந்
தாயார்வயிற்றுநராயப்பிறந்துபினசமபனனராயக்
கரயாமரமுமவறளாங்குளமுங்கலலாவுமென
னியாமனிதரையேனபடைத்தாய கச்சியேகமபனே. (21)

ஆற்றிக்கரைத்தபுளியாககிடாமலென்னபையெலலாம
போற்றித்திருவுளம்பற்றுமையாபுரமுனதேரிததுக
கூற்றைப்பணிகொளுநதாளுடையாருனதவில்லுடையா
யேற்றுகுகொடியுடையாயிறைவா கச்சியேகமபனே. (22)

பெண்ணகிவந்தொருமாயாபிசாசமபிடித்தெட்டெனனை
கண்ணுலவெருட்டிமுலையானமயக்கிக்கடித்தத்துப
புண்ணுகுழியிடைத்தனளியெனபோதப்பொருள்பறிக
வெண்ணுதுனைமந்தேலிழைவா கச்சியேகமபனே. (23)

நாவாரவேண்டுமவிதஞ்சொல்லுவாருனைநானபிரிந்தாற்
சாவேனென்றேயிருந்தொகவுணபார்களைதான்வரணடாற்
பேரயவாருமெனறுநடுதலைக்கேகுடடும்புனவயருந்
கீவாரதலைவிதியோவிறைவாகச்சியேகமபனே (24)

கலலாசிவகதைநலலோராதமக்குககனவிலுமெய
சொல்லார்பித்தவாககனனங்கொடார்குஞ்சொன்னபடி.
நிலலாரததைநினையார்நினனாமநினைவிற்குறு
மில்லாரிருந்தெனனிமந்தெனபுகலகச்சியேகமபனே. (25)

வானமுத்தினகவையறியாதவாவணகனியின
முனமுத்தினகவையெண்ணலபோலதனினத்தனியே
தேனமுத்தினதெளிவாயஞானஞ்சிறிதுமிலலாராக
கீனமுதச்சுவைநன்றலலவோகச்சியேகமபனே. (26)

ஊறதைச்சரிததையாபாசகுகொட்டிலையுனபொதிந்த
பீற்றறுருத்தியைசசோறிடுநதோற்பையைப்பேசரிய
காற்றிற்பொதிந்தநிலையற்றபாண்டதைக்காதலசெயதே
யேற்றுத்திரிந்துவிட்டேனிறைவாகச்சியேகமபனே. (27)

சொல்லாலவருங்குற்றஞ்சிந்தனையால்வருந்தோடஞ்செய்த
பொல்லாததிவினைபார்வையிற்பாவங்குண்ணியநூ
லல்லாதகேள்வியைக்கேட்டிடுந்தீங்குகளாயவுமற்
தெல்லாப்பிழையும்பொறுத்தருள்வாய்கச்சியேகமபனே. (28)

முட்டற்றமஞ்சளையெண்ணெயிற்கூட்டி முகமினுக்கி
மெட்டிட்டுப்பொட்டிட்டுபித்தளையோலைவிளக்கிப்பிட்டுப்
பட்டப்பகலிலவெளிமயக்கேசெயுமபாவையாமே
விட்டத்தைநீதவிரப்பாயிறைவாகச்சியேசமபனே. (௨௬)

பிறந்துமண்மீதிற்பிணியேகுழுகொண்டுபேரினபத்தை
மறந்துசிற்றினபத்தினமேனமயலாகிப்புனமாதருக்குட
பறந்துமுன்றேதடுமாறிப்பொனமேடியப்பாவையாகநீ
திறந்திடலோபணிததாயிறைவாகச்சியேசமபனே. (௩௦)

பூதங்களற்றுப்பொறியறறுச்சாராமபுலன்களறறுப
பேதங்குணமறறுபபேராசைதானறறுபபினமுனறறுக
காதங்காணங்களுமறறுவானநதககாட்சியிலே
யேதங்களைநதிருப்பேனிறைவாகச்சியேசமபனே (௩௧)

நல்லாயெனக்குமனுவொன்றுதநருண்ஞானமிலரப
பொல்லாவெனக்கொன்றுபோடும்பொழுதியலபூசைசெபஞ்
சொல்லாரந்தேயினியமமபலவகைத்தோததிரமு
மெல்லாழுநதபினகொல்லுண்டாயகச்சியேசமபனே (௩௨)

சடக்கடத்துக்கிராதேடிபபலவியாதனைக்கொன்று
விடநகடித்துக்கொண்டிற்றுமாநதிருந்துமிகமெலிந்து
படக்கடித்தினுழல்வராகடமைசகரமபற்றிநம
னிடக்கடிக்குமபொழுதேதுசெய்வாகச்சியேசமபனே. (௩௩)

நாறுமுட்டைநரிப்பொதுசோற்றினைநானறினமுஞ்
சோறுங்கறிபுரிப்பியபாண்டத்தைத்தோகையாதங்
கூறுமலமுமிரத்தமுஞ்சோருங்குழியிலவிழா
தேறுமபடியருளவாயிறைவாகச்சியேசமபனே (௩௪)

சொக்கிட்டரணமனைப்புக்குட்டிநுடியதுடடர்வந்து
துக்குற்றமன்னரைக்கேட்பதுபோறசிவநிந்தைசெய்து
மிகுக்குருவிங்கசங்கமநிந்தித்துவீச்சிக்கு
மெக்குப்பெருத்தவாக்கெனசொல்லுவேனகச்சியேசமபனே. ( )

விருந்தாகவந்தவர்தங்களுக்கனமிகக்கொடுக்கப்
பொருந்தாவளம்பெறவாழவாரினனாமத்தைப்போற்றிநித்த
மருந்தாமுலைப்பங்கொன்னுதபாதகரமபுவியி
விருந்தாவதேதுகண்டாயிறைவாகச்சியேசமபனே (௩௬)

எல்லாமறிந்துபடித்தேயிருந்தெமக்குளளபடி
வல்லானறிந்துளனென்றுண்டாதுமதிமயங்கிச்
சொல்லானமலைந்துறுகுழ்விதியின்பபடிதுக்கித்துப்பி
'எல்லாஞ்சிவன்செயலேயென்பாகாண்கச்சியேசமபனே. (௩௭)

பொன்னேநினைநதுவெசுவாகததேடுவாபூவைபனன
டனனேநினைநதுவெசுவாயுருவாதாரணியி
லுன்னேநினைநதுவகுணேபபூசியாதவுலுததரெலலா
மென்னையிருந்துகண்டாயிறைவாகசசியேகமபனே. (௩௮)

சுடுஞ்சொல்லிநாவமபரையினரைககுண்டரைசகாமுககாக
சொழிமபவமேசெயுநிமூடாதமமைசகுலலயதது
னெடுமபனேபோலவளாநதுநல்லோராதநெறியறியா
விடுமபரையேனவகுததாயிறைவாகசசியேகமபனே. (௩௯)

கொன்றேனனேகமுயினாயெல்லாமபின்புகொன்றுகொன்று
துன்றேனதனறியுநதிகுசெயதேனதுநீரகவேனதே
நின்றேனினசன்னிகககேயதனறமகுற்றநீபொறுப்பா
பெனதேயுனைநமபினேனிறைவாகசசியேகமபனே (௪௦)

திருவேகம்பவிருததம

அன்னையெத்தனையெத்தனையன்னையோவப்பனெத்தனையெத்த
னையப்பனே, பின்னையெத்தனையெத்தனையெண்ணிறோ பின்னையெத்
தனையெத்தனையினையோ, முன்னையெத்தனையெத்தனையெத்தனையெத்த
மூடனையெது மறிநதிலே, னின்னையெத்தனையெத்தனையெத்தனையெத்த
மோவெனசெயவேனாகசசியேகமபநாதனே.

திருத்திலலை.

காமபிணங்குமபணைததோளாநகுமபொனலுக்குவகாசினிகருந்
தாமபிணங்குமபலவாசையுமவிட்டுத்தனிதனுசசெததுப
போமபிணநதனனேததிரளாக்ககூடிப்புரணடினிமேற
சாமபிணங்குததுதையோவெனசெயவேனநிலலைசசங்கமனே. (௧)

சொழிநாடுதுணிதருங்குபபைதொண்டனபரைககண
டேறிடுங்கசைகறிநங்கிடுந்நீவினையெப்பொழுது
நீறிடுமேனியாசிறமமபலவாநிருத்தங்கண்டா
லுறிடுங்கணகருங்கிடுநெஞ்சமென்னுள்ளமுமே. (௨)

அழலுகுள்வெண்ணெயெனவேயுருகிப்பொன்னமபலத்தார
நிழலுகுணின்லுதவமுஞ்ஞமணிட்டுமின்னா
குழலுககிசைநதவகைமாலேகொண்டுகுற்றேறிலசெயது
விழலுகமுததுலையிட்டிறைததேனெனவிதிவசமே. (௩)

ஓடாமற்பாமுககுழையாமலோரமுரைப்பவர்பாற.
கூடாமனலவாகூட்டமவிடாமல்வெங்கோபநெஞ்சி
னூடாமன்னமைவமுவாமலின்றைகருநானைககென்று
தேடாமறசெல்வந்தருவாயசிதம்பூரதேசிகனே. (௪)

பராமலேற்பவர்க்கில்லையென்னுமறபமுதுசொல்லி
வாராமறபாவங்களவந்தணுகாஊன்மனமயாநது
பேராமற்சேவைபிரியாமலன்புபெறாதவரைச்
சேராமறசெல்வநதருவாய்சிதம்பரதேசிகளே (ரு)

கொல்லிமற்கொன்றதைத்தினனும்ற்சுத்திரங்கோள்களவு
கல்லாமறகைதவரோடிணங்காமற்கனவினுமபெரய
சொல்லாமறசொற்களைக்கேளாமற்சேரையாமாயையிலே
செல்லாமறசெல்வநதருவாய்சிதம்பரதேசிகளே. * (சு)

முடிசார்ந்தமன்னருமறறுமுளளோருமுடிவிலெரு
பிடிசாமபராயவெநதுமணனாவதுங்கண்டுபின்னுமிந்தப
படிசார்ந்தவாழவைநினைப்பதலலாற்பொன்னினம்பலவ
ரடிசார்ந்துநாமுயயவேண்டுமென்றேயநிலவாரிலையே. (எ)

காலையுபாதிமலஞ்சலமாமனறிகூட்டுசசியிற்
சாலையுபாதிபசிதாசமாருமுறசஞ்சிதமா
மாலையுபாதிதுயிலகாமமாமிவைமாறறிவிட்டே
யாலமுறகந்தருளம்பலவாடுவெனையாண்டருளே. (அ)

ஆயுமபுகழ்த்தலைபம்பலவாணரருகிறசென்றும்
பாயுமிடபவசடிகுமரவமிடபற்றிச்சென்றற
பேயுங்கணமுமபெருந்தலைபூகமுமிப்பொறொடரும்
போயெனசெயவாயமனமேபிணக்காடவர்பொய்டமே. (க)

ஒடுமெடுத்ததளாடையுஞ்சுற்றியுலாவிமெள்ள
வீடுகடோறுமபலிவாங்கியேவியுயற்றவாபொ
லாடுமருட்கொண்டங்கம்பலதேதிறிகுமாண்டிதனைத
தேடுங்கணக்கென்னகாணசிவகாமசவுந்தரியே. (க௦)

ஊட்டுவிப்பானுமுறக்குவிப்பானுமிங்கொன்றொடானை
மூட்டுவிப்பானுமுயங்குவிப்பானுமுயனறவினை
காட்டுவிப்பானுமிருவினைப்பாசக்கயிற்றினவழி
யாட்டுவிப்பானுமொருவனுண்டேதிலையம்பலதே. (க௧)

அடியார்க்கெளியவாமபலவாணரடிபணிநதான
மடியாமறசெவ்வரம்பெறலாம்வையமேழளநத
நெடியோனும்வேதனுங்காணாதரித்தரிமலனருட்
குடிகாணுநாங்களவர்கர்ணுமெங்கனகுலதெயவமே. (௭௨)

தெய்வச்சிதம்பரதேவாவுனசித்தந்திரும்பிவிட்டாற்
பொய்வைததசொப்பனம்மனனார்வாழ்வும்புவிபுமெங்கே
மெய்வைத்தசெவ்வமெங்கேமண்டலீகர்தம்மேடையெங்கே
கைவைத்தநாடகசாலையெங்கேபிதுகண்மயக்கே. (௭௩)

உடுப்பாணும்பாலனமுன்பாணுமுய்வித்தொருவாதம்மைக்
கெடுப்பாணுமேதெனறுகேளவிசெய்வாணுங்கெதியடங்க
கொடுப்பாணுந்தேகியுனறெம்பாணுமேறக்கொடாமனின்று
தடுப்பாணுநீயலையோதிலலையானந்தததாண்டவனே. (௧௪)

விததாரம்பேசினுஞ்சோங்கேறினுங்கம்பமீதிருந்து
தததாவென்றோதிப்பவுரிகொண்டாடினுந்தமமுனறம்பி
யொத்ததாண்சேபேசினுமாவதுண்டோதிலலையுண்ணிறைந்த
கததாவின்சொற்படியல்லாதுவேறிலலைகனமங்களுள். (௧௫)

பிறவாதிருக்கவரம்பெறலவேண்டுமபிறந்துவிட்டா
லிறவாதிருக்கமருந்துணடுகாணிதுவெப்படியோ
வறமாரபுகழுத்திலலையம்பலவாணாடிக்கமல
மறவாதிருமனமேயதுகாணனமருந்துனக்கே. (௧௬)

தவியாதிருநெஞ்சமேதிலலைமேவியசங்கரனைப்
புவியாரந்திருக்கின்றனாணாகரனைப்புரந்தகளை
யவியாவிளக்கையென்னம்பலத்தாடியையையந்தெழுத்தாற
செவியாமலீச்செவித்தாறபிறவாமுத்திசித்திருக்குமே. (௧௭)

நாலின்மறைப்பொருளம்பலவாணரைநம்பியவா
பாலிலொருதரஞ்சேவிக்கொணுதிருப்பார்கருங்கல
மேலிலெடுத்தவாகைவிலங்கைத்தைப்பாமிண்டுமொரு
காலினிறுத்துவாகிட்டியுந்தாமவந்துகட்டுவோ. (௧௮)

ஆற்றோடுதும்பையணிந்தாழிமம்பலவாணாதமைப்
போற்றுதவாககடையாளமுண்டேயிந்தயபூத்தலத்திறு
சோற்றுவியறறுசசுகமறறுசசுறறத்துணியுமற்றே
யேற்றாறுமபிசசைகிடையாமலேகசுற்றிருப்பார்களே. (௧௯)

அத்தனைமுப்பத்துமுககோடிதேவாககதிபதியை
நித்தனையமமைசிவகாமசுந்தரிநேசனையெங்
கத்தனைப்பொன்னம்பலத்தாடுமையனைக்காணக்கன்க
ளெத்தனைகோடியுகமோதவஞ்செய்திருக்கின்றவே. (௨௦)

திருவெண்காட்டுத்திருவிசைப்பா.

பூதமுங்கண்ணம் பொறிகளைமபுலனும். பொருந்தியகுணங்க
ளோரமுன்னம், நாதமுங்கடந்தவெளியிலீயீயநானுமாயநிறுநா
ளுளதோ, வாதமுஞ்சமயபேதமுங்கடந்த மனோலயவினபசாகர
னே, ஏதுமொன்றறியென்யாதுநினைசெயுலேயிறைவனையேக நா
யகனே. (௨௧)

யாவரோயிருந்தும் யாவரோவாழ்ந்தும் யாவரோயெம்கருறவா
யும், தேவரீரல்லாத் திசைமுகமெனக்குத் திருவுளமறியவேதா

தோ, பாவலானொருவன் செநதமிழ்க்கிரங்விப்பரவையாருடலைமா
றற, ஏவலா னாகியிரவெலாமுழனறவிதைவீனையேகநாயகனே ( )

உண்டதேயுண்டு முடித்ததேயுடுத்து மடுத்ததெத்துரைத்ததே
யுரைத்தும், கண்டதேகண்டுங்கேட்டதேகேட்டுங்கழிந்தனகடவு
நாளொலலாம, விண்டதா மரைமேலனனமவீற்றிருக்கும்விழுவரு
வீதிவெண்காடா, அண்டரோபோற்றவமபலததாடுமையேனயுய்யு
மாறருளே (ங)

வேறு

மத்தளைதயிருண்டாறுமலரமிசைமனனிநாணும
றித்தமுநதேழிககாணுரிமலனே யமலழாத்தி
செயததளக்கடலபாயநாகுகாச்சேநதனேவேந்தனிட்ட
கைததனேநீக்கியெய்முன காட்டுவெண்காட்டுளானே, (க)

திருச்செங்காடு

நெருப்பானமேனியாச்செங்காட்டிலாததிநிழலருகே
யிருமபாாதிருவுளமெப்படியோவினனமென்னையனைக
கருப்பாடியககுழிககேதளருமோகண்ணன்காணரிய
திருப்பாாசுமேதருமோதெரியாதுசிவனசெயலே, (க)

திருவொற்றியூர்

ஐயுநதொடாநதுவிழியுஞ்செருகியறிவழிநது
மெய்யுமபொயயாகிவிடுகின்றபோதொன்று வேண்டுவலயான
செய்யுநதிருவொற்றியூருடையோதிருநீறுமிட்டுக
கையுநதொழப்பண்ணிபைந்தெழுத்தோதவுங்கறபியுமே, (க)

சுடப்படுவாரறியார்புரமுனறையுஞ்சுட்டபிரான
றிடப்படுமாமதிமெனனொற்றியூரனநெருப்பரப்பி
னடப்பவாபொறபதநத்தலைமேற்படநனாகுருண்டு
கிடப்பதுகாண்மனமேவிதியேட்டைக்கிழிப்பதுவே, (உ)

திருவிடைமருதூர்,

காடேதிரிந்தென்னகாறமேபுசித்தென்னகந்தைசுற்றி
யோடேயெடுத்தென்னவுள்ளனபிலாதவரோங்குவிண்ணோர்
நாடேயிடைமருதீச்சீர்க்குமெய்யனபாநரியாபால
வீடேயிருப்பினுமெய்ஞ்ஞானவீட்டினபமேவுவோ, (ச)

தாயும்பகைகொண்டபெண்டாபெரும்பகைதன்னுடைய
சேயும்பகையுறவோரும்பகைவிச்செகமுமபகை
யாயும்பொழுதிலருஞ்செலவநீங்குகிவ்காத்தலிற்ற
ரோயுநெஞ்சேமருதீசர்பொற்புரதஞ்சுதந்திரமே, (உ)

திருக்கமுகஞ்ஞமம்.

காடோசெடியோகடற்புறமோகன்மேமிருந்த
நாடோநகரோநகாநடுவோநமேமிருந்த
வீடோபுறநதிண்ணையோதமியேனுடலவீழுமிட
நீடோயகமுகஞ்ஞநிவீசாவுயிரததுணைநின்பதமே (க)

திருக்காளத்தி

பத்துமபுகுந்துபிறநதுவளர்ந்துபட்டாடைசுறநி
முத்துமபவளமுதுபூண்டோடியாடிமுடிந்தபின்பு
செத்துக்கிடக்குமபிணத்தருகேயினிச்சரம்பிணங்கள்
கத்துங்கணக்கென்னகாணகயிலாபுரிக்காளத்தியே. (க)

பொன்னாற்பிரயோசனம் பொன்படைத்தாறகுண்டு பொன்ப
டைத்தோன, டுன்னாற்பிரயோசனம் பொன்னுக்கங்கேதுண்டத
தனமையைப்போ, லுன்னாற்பிரயோசனம் வேண்தெல்லாமுண்டு
ணைப்பணிபு, மென்னாற்பிரயோசனமேதுண்டுகாளத்தியீச்சுரனே.

வாளான்மகவரிநதூட்டவலலேனலலனமாதுசொன்ன
ஞாளாவிளமைதுறக்கவலலேனலலனநெண்ணுசெய்து
நாளாறிக்கண்ணிடந்தப்பவலலேனலலனாநிணிச்சென
றாள்வதெப்படியோதிருக்காளத்தியப்பருக்கே. (ங)

முப்போதுமன்னம்புசிக்கவுநதூங்கவுமோகத்தினுற்
செப்போதினமுலையாருடனசேரவுஞ்சீவனவிடு
மப்போதுகணக்கக்கப்படவுமமமைத்தாயையனே
யெப்போதுகாணவலலேனறிருக்காளத்தியீச்சுரனே. (ச)

இரைக்கேயிரவுமபகலுநதிரிநதிங்கிலைத்துமின்ன
ரரைக்கேயவலக்குழியருகேயசுமபாரந்தொழுகும
புரைக்கேயுழலுநதமியேனையாண்டருளபொனமுகலிக
கரைக்கேகல்லாலிழிழிமாநதருளகாளத்தியே. (ரு)

நாலுங்குருதிச்சலதாராதோற்புரைநாடொறுஞ்சீ
யூறுமலக்குழிகாமத்துவாரமொளித்திடுமபுண
டேறுந்தைசப்பிளப்பநதரங்கத்துளசிறிறின்பமவிட்
டேறுமபத்தந்தருவாய்திருக்காளத்தியீச்சுரனே (ஊ)

கைலாயம்.

கான்சாயுமவெள்ளிமலைக்கரசேநின்கழனம்பினே
ஹான்சாயுஞ்சென்மமொழித்திடுவாய்கரஹாணக்காய
மான்சாயசசெங்கைமழுவலஞ்சாயவனேநதகொனறைத்
தேன்சாயநல்லதிருமேனிசாயத்தசிவக்கொழுகதே. (க)

இல்லநதுமந்துபசிவந்தபோதங்கிரநதுதினறு
பல்லுங்கறையற்றுவுள்வாயுமாயொனறிந்பற்றுமின்றிச்
செல்லுமபொருளுமிழநதுசுகானந்ததனாகத்தினே
யல்லுமபகலுமிருப்பதெனறோகயிலாயத்தனே.

(உ)

சினநதனையறறுப்பிரியமுநதானறுசசெயகையற்று
நினைந்தனும்றுநினையாமையுமறுநிராச்சிந்தனாயத
தனந்தனியேயிருநதானந்தநித்தினாதங்குகினற
வனநதலிலெனறிருப்பேனத்தனேகயிலாயத்தனே.

(ங)

கையாரவேற்றுநினறவநநதுநறுகரிததுணியைத
தையாதுடுததுநினசன்னிதிகேவநதுசநததமு
மெயயாரநிற்பணிநதுள்ளையுரோமமவிநிராவிநிராப்ப
வையாவெனறோலமிடுவதெனறோகயிலாயத்தனே.

(ச)

நீரூராததமேனியுரோமஞ்சிலிரததுளநெககுநெககுச
சேரூயககசுநதுகசுநதேயுருகினிசீரடிகே
மாறாததியானமுற்றானநதமேற்கொண்டுமாபிறகண்ணீ
ராரூயபடுபுகுகிடப்பதெனறோகயிலாயத்தனே.

(ரு)

சேல்வனாபபின்செனறுசங்கடமபேசித்தினநதுநமும
பலலினைககாட்டிப்பரிதவியாமற்பரானநததி
னெல்லையிற்புகுகிடவேகாந்தமாயெனக்காமிடததே
யல்லலற்றெனறிருப்பேனத்தனேகயிலாயத்தனே

(சு)

மந்திககுருனையொத்தேனில்லைநாயேனவழக்கநிறதுரு
சுநதிககுருசுநதையையானெனசெயவேனெனேத்தீதகற்றிப
புநதிபபரிவிற்குருனையேநதியபூசையைப்போ
லெந்தைக்குரியவனகாணத்தனேகயிலாயத்தனே.

(எ)

வருந்தேனபிறந்துமிறந்துமயககுமபுலன்வழிபோயப்
பொருநதேனசுகிற்புகுகினறிலேனபுகழ்வாரிடத்தி
லிருந்தேனினியவாகூட்டமவிடேனியலஞ்செழுத்தா
மருந்தேனருநதுவனினனருளாற்கயிலாயத்தனே.

(அ)

மதுரை.

விடப்படுமோ விப்பிரவஞ்சவாழ்க்கையை விடடுமனந்
திடப்படுமோ நின்னருளினறியே தினமேயலையக
கடப்படுமோ வற்பர்வாயிலிற்சென்று கண்ணீரததுமபிப
படப்படுமோ சொக்கநாதாசௌந்தரபாண்டியனே.

உடைகோவணமுண்டுறங்கப்புறந்தின்னையுண்டுணவிங்
கடைகாயிலையுண்டருந்ததண்ணீருண்டருந்துணைக்கே
விடையேறுமீசர்திருநாமமுண்டிநதமேகினியில
வடகோடியாநதென்னதென்கோடுசாய்நதென்னவான்பிறைக்கே.

வீடுநமக்குத்திருவாலங்காடுவிமலாதந்த
வேடுநமக்குண்டுவறறுதபாததிரமோங்குசெல்வ
நாடுநமக்குண்டுக்கேட்டதெல்லாநதரன்னெஞ்சமே
யீடுநமக்குச்சொல்லேவெயொருவருமிங்கிலையே. (உ)

நாடிககொண்டசொநாட்டமுற்றயிலைநாதாடி
தேடிககொண்டாடித்தெளிந்தாயிலைசெகமாயவந்து
மூடிககொண்டோமென்றுங்காமாபுதங்கனமுனிந்தவென்றும
பீடிப்பையொருஞ்சமேயுனைப்போலிப்பித்தாகளே. (ங)

கையொன்றுசெய்யவழியொன்றுநாட்கருத்தொன்றெண்ணப்
பொய்யொன்றுவஞ்சகநாவொன்றுபேசப்புலாங்கமமு
மெய்யொன்றுசார்ச்செவியொன்றுகேட்கவிரும்புமியான்
செய்கின்றபூசையெவ்வாறுகொளவாயவினைநீரத்தவனே: (ச)

கண்ணுண்டுநாணக கருத்துண்டு நோக்கக்கசிறதுருகிப்
பண்ணுணடுபாடச்செவியுண்டு கேட்கப் பல்பச்சிலையா
லெண்ணுண்டுசாதத வெதிரிநிறக வீசனிநுகையிலே
மண்ணுண்டுபோகுதையோ கெடுவிரிந்த மாணிடமே. (ரு)

சொல்லிலுஞ்சொலவின்முடிவிலுமவேதச்சுருதியிலு
மலலிலுமாசற்றவாகநயந்தனனிலுமாயநதுவிட்டோ
ரிலலிலுமனபரிடத்திலுமீசனிநுககுமிடங்
கல்லிலுஞ்செம்பிலுமோவிரூப்பானெங்குகண்ணுதலே. (சு)

வினைப்போகமேயொருதேகங்கண்டாயவினைதானொழிந்ததாற்
வினைப்போதளவுநில்லாதுகண்டாயசிவன்பாதநினை
கினைப்போரைமேவுநினையாராந்ங்குகெநறியினின்று
லுனைப்போலொருவருண்டோமனமேயென்கீதுற்றவனோ. (ஏ)

பட்டைக்கிழித்துப்பருவூசிதன்னைப்பரிந்தெடுத்து
முட்டச்சுருட்டியென்மொய்குழலாந்நகையின்முன்கொடுத்துக்
கட்டியிருந்தகனமாயகாரிதனகாமமெல்லாம
விடடுப்பிரியவென்றோவிநங்கனேசிவனமீண்டதுவே. (அ)

ஞாதுற்றகொங்கையும்மாணர்கலவியுஞ்சூழ்பொருளும்
போதுற்றபூசலுககெனசெயலாஞ்செயதபுண்ணியததால்
தீதற்றமன்னவன்சிந்தையினின்றுதெளிவதற்கோ
காதற்றவூசியைததநதுவிட்டானெனமனகைதனிலே, (௧௯)

வாதுற்றதிண்புயரண்ணமலையர்மலாப்பதத்தைப்
போதுற்றெப்போதும்புகலுநெஞ்சேயிந்தப்புகலத்திற்
நீதுற்றசெல்வமெனமேடிபுகதைதததிரவியமென
காதற்றவூசியும்வாராதுகாணுங்கடைவழிககே, (௨௦)

வேதத்தினுட்பொருண்மணஞ்சைமங்கையைவிட்டுவிடப்
போதித்தவனமொழிசேடடியோசெயதபுண்ணியததால்
லாதித்தன்சகதிரன்போலேவெளிச்சமதாமபொழுது
காதற்றவூசியும்வாராதுகாணுங்கடைவழிககே, (௨௧)

மனையாளுமக்களுமவாழவுந்தனமுநதனவாசனமட்டே.
யினமானசுற்றமயானமட்டெவழிககேதுதுணை
தினையாமளவெள்ளளவாகினுமுன்புசெயததவந
தனையாளவெனதுமபாலோகஞ்சித்திககுஞ்சத்தியமே, (௨௨)

அந்தமும்வாழவுமகத்துமட்டேவிழியம்பொழுகம்
மெத்தியமாதருமவீதிமட்டேவிமயிவிமயிரு
கைததலமேலவைததமுமைநதருஞ்சுகாடுமட்டே
பற்றித்தொடருமிருவினைப்புண்ணியபாவமுமே, (௨௩)

சியுங்குருதிசசெழுநீர்வழம்புஞ்செறிநதேழந்து
பாயும்புடைவையொன்றில்லாதபோதுபகலிரவா
யியுமெனும்புமபுகுகின்றயோனிககிரவுபகன
மாயுமனிதரைமாயாமலைவககமருநதிலலையே, (௨௪)

சீதப்பனிககுண்டிசிககெனககந்தைதினமிரந்து
நீதுயக்கச்சோறுமனைதோறுமுண்டுநினைவெழுந்தால்
வீதிககுணலலவிலைமாதருண்டிந்தமேதினியி
லேதுககுநீசலித்தாயமனமேயெனதுமபுண்படவே, (௨௫)

ஆறுண்டுதோப்புண்டணிவீதியம்பலநதானுமுண்டு
நீறுண்டுகநதைநெடுங்கோவணமுண்டுநித்ததித்த
மாறுண்டுலாவிமயங்குநெஞ்சேமனைதோறுஞ்சென்று
சோறுண்டுதுங்கிபினசுமமாவிருக்கச்சுமுமுண்டே, (௨௬)

உடுக்கக்கவிக்கககுளிகாறறுவெயயிவடங்குவநதாற்
றடுக்கப்பழையவொருவேட்டியுண்டுசுகமுமுதும்
படுக்கப்பிறந்திணையெங்கெங்குமுண்டுபசித்துவநதாற்
கெரடுக்கச்சிவனுண்டுநெஞ்சேநமக்குககுறவிலலையே, (௨௭)

மாடுண்டு கன்றுண்டு மக்களுண்டென்று மகிழ்வதெல்லாம
கேடுண்டெனுமபடிகேட்டுவிட்டோமினிககேண்மனமே
யோடுண்டுகந்தையுண்டுள்ளெயெழுத்தைந்துமோதவுண்டு
தோடுண்டகண்டனடியாராமக்குததுணையுமுண்டே. (௧௮)

மாத்தானவதையுமாயாபுரியினமயக்கததையு
நீததாராமககொருநிடடையுண்டோநிததன்னபுகொண்டு
வேர்ததாநீருளிததுபபசிததாற்புசிததுவிழிதுயினறு
பாரததாலுலகததவர்போலிருப்பாபறற்றவ்வோ. (௧௯)

ஒன்றென்றிருதெய்வமுண்டென்றிருவுயர் செல்வமெல்லா
மனநென்றிருபசிததோரமுகம்பாராநலறமுந்டபு
நன்றென்றிருநடுநீங்காமலேநமக்கிட்டபடி
யெனநென்றிருமனமேயுனககேயுபதேசமிதே. (௨௦)

நாட்டமென்றேயிருசற் குருபாதததை நமபுபொமம
லாட்டமென்றேயிருபொலலாவுடையிடாந்தசநதைக
கூட்டமென்றேயிருசற்றததைவாழ்வைக்குடங்கவிழநீ
ரோட்டமென்றேயிருநெஞ்சேயுனக்குபதேசமிதே. (௨௧)

என்செயலாவதியாதொன்றுமிலலையினிததெயவமே
யுன்செயலேயெனறுணரப்பெற்றேனிந்தலுனெடுத்த
பினசெய்ததீவினையாதொன்றுமிலலைப்பிறப்பதற்கு
முனசெய்ததீவினையோவிநங்னேவகதுமுண்டதுவே. (௨௨)

திருவேடமாகித்தெருவிற்பயினநெனைததேடிவநது
பரிவாகபிச்சைபகருவீனாணைபபதம்பணிநதேன
கருவாகுமேதக்கடற்கரைமேவகருதுமெனனை
யுருவாககிகொள்ளவல்லோவிநங்னேசிவனுற்றதுவே. (௨௩)

விட்டேனுலகமவிருமபேனி ருவினைவீணருடன
கிட்டேனவருரைகேட்டுமிரோனமெயகெடாதநிலை
தொட்டேன்சுகதுககமற்றுவிட்டேனெறொல்லேநானமறைக்கு
மெட்டேனெனுமபரமெனனிததேவநதிநுகயதியதே. (௨௪)

அட்டாங்கயோகமுமாதாரமாமுவததையைந்தும
விட்டேறிப்போனவெளிதனிலேவியப்பொன்றுகண்டேன்
வட்டாகிச்சமமதிப்பாலுறலுண்டுகிழந்திருக்க
வெட்டாதபேரினபமெனனைவிழுங்கியிருக்கின்றதே. (௨௫)

எரியெனககெனனுப்புழுவேராவெனககென்னுமிநதமண்ணுஞ்
சரியெனககெனனுமபருநதோவெனககெனனந்தான்புசிக்க
நரியெனககென்னுப்புனனாயெனககென்னுமிநநாறுடலைப்
பிரியமுடன்வளர்ததேனிதனுவென்னபெறெனக்கே. (௨௬)

அண்ணறன்வீதியா சிருப்பாகு மணிபடையோர்
நண்ணொருநாலொன்பதாமவோவ லுநண னுமிவ்வூர்
அண்ணென்பசிகுமடைப்பளளியானசுகமுமெல்லா
மெண்ணிலிகாலமவமேவிடுததனமெண்ணரிதே. (௨௭)

என்பெற்றதாயருமெனனைப்பிணமெனறிகழநது விட்டார்
பொன்பெற்றமாதருமபோவெனறுசொலலிபுலமபிவிட்டார்
கொன்பெற்றமெநதருமபினவலம்வநதுகுடமுடைத்தா
ருன்பெற்றொழியவொருபறறுமிலையுடையவனே. (௨௮)

கறையறறபல்லுங்கரிததுணியாடையுங்கள்ளமினறிப
பொறையுற்றெஞ்சமுமபொலலாதலுணுமுபுற்றினனையுந
தறையிற்கிடப்புமிரநதுணனுமோடுஞ்சகமறியக
குறைவுறறசெவவமெனமேகோலமாமறைகப்பிடுமே. (௨௯)

எட்டுத்திசையுமபதினாறுகோணமுமெங்குமொன்றாய
முடடிதததுமபிமுனைத்தோங்குசோதியைமூடொல்லாங்
கட்டிச்சுருட்டித்தங்கககககத்திலவைப்பாகருத்திலவையா
பட்டபபகலையிரவெனறுகூறிடுமபாதகரே. (௩௦)

வாயநாறுமூழனமயிரச்சிகுநாறிடுமையிடுங்கண
பிராறுமங்கமபிணவெடிநாறுமபெருங்குழிவாயச்
சீநாறும்யோனியழனாறுமிந்தியச்சேறுசிறதிப்
பாயநாறுமங்கையர்க்கோவிநுனினமனமபறறியதே. (௩௧)

உரைககைக்குநல்லிருவெழுததைநதுணடுபாபபடியே
செருககித்தறிககத்திருந்றுமுணடுகெருகூகுப்பையிற
றறிககககரிததுணியாடையுமுணடெநதச்சாநியிலு
மிரககத்ததுணிரதுகொண்டெனகுறைவேதுமெனககிலையே (௩௨)

ஏதப்பட்டாறியினிமேறபடுமபாட்டையிடுதென்றறிநது
போதபபட்டாறியில்லைநல்லோரிடஞ்செனறுபுலலறிவுல
வாதைப்பட்டாய்மடமாறாகலவிமயககத்திலே
பேதைப்பட்டாய்நெஞ்சமேயுனைப்போலிலைபித்தருமே. (௩௩)

சுரப்பற்றுவுலவினைசுறறமுமற்றுததொழில்களறுறுக
கரப்பறறுமங்கையாகையினககற்றுக்கவலையறறு
வரப்பற்றுநாதனைவாயநரவாழ்த்திமனமடங்கப்
பரப்பறறிருப்பதன்றோபரமாபரமானநதமே (௩௪)

பேய்போற்றிரிந்துபிணமபோற்கிடநதிட்டபிச்சையெலலா
நாய்போலருந்திரிபோலுழன்றுநனமங்கையரைத
தாய்போற்கருந்ததமாபோலனைவர்க்குநந்தர்முமைசொல்லிச
சேய்போலிருப்பர்கண்டிருண்மைஞானந்தெளிநதவரே. (௩௫)

விடக்கேபருந்தின் விருந்தேகமணடலவிண்ணிட்ட
முடக்கேபுமுநதுறையிடமேநலமுறறுமிலாச
சடக்கேகருவிதளாநதுவிட்டாற்பெற்றதாயுநதொடாத
தொடக்கேயுனைசசுமந்தேனினனினைதுசுகமெனக்கே. (௩௬)

அமுதாற்பயனென்னநொநதாற்பயனென்னவாவதிலலை
தொழுதாற்பயனென்னினனையொருவர்கடவுரைத்த
பழுதாற்பயனென்னநனமையுநதீமையுமபங்கயதேதோ
னெழுதாப்படிவருமோசலியாதிரொன்னைழநெஞ்சே. (௩௭)

செல்வரைப்பின்சென்றுபசாரம்பேசித்தினநதினமும
பல்லினைக்காட்டிப்பரிதவியாமற்பரானந்தத்தி
னெலலைபிற்புகருநலலேகாநதமாயெனக்காமிடத்தே
யலல்லறறென்றிருப்பெனலநீழலருமபொருளே. (௩௮)

ஊரீருமக்கோருபதேசங்கேருமுடம்படங்கப்
பொரிசமனைக்கமுலேற்றுநீறறைப்புறநதிண்ணையிற
சாரீரனநதலைச்சுற்றத்தநீங்கிச்சகநகைக்க
வேரீருமக்கவாதாமேதருவரினையடியே (௩௯)

நீற்றைப்புனைநதென்னநிராடப்போயென்னநீமனமே
மாற்றிப்பிறக்கவகையறிந்தாயிலலைமாமறைநூ
லேற்றிக்கிடக்குமெழுக்கோடிமநதிரமெனனகண்டா
யாற்றிற்கிடநதுநதுறையறியாமலலைகின்றையே. (௪௦)

ஒங்காரமாயநின்றவததுவிலையொருவிததுவநது
பாங்காயமுனைத்தபயன்றிநதாற்பதினாலுக்கு
நீங்காமனீங்குகிறையாரிறைநதுறையருவா
யாங்காரமானவாக்கெட்டாக்கனிவநதமாரதிடுமே (௪௧)

விதியாபடைப்புமரியாரளிப்புமவியனகயிலைப்
பதியாபதொடைப்புநம்பாலனுகாதுபரானந்தமே
கதியாக்ககொண்டுமற்றெலலாநதுயிலிறகனவெனநீ
மதியாதிருமனமேவிதுகாணனமருந்துனக்கே. (௪௨)

நாய்க்குண்டுதெனநுநமக்குண்டுபிச்சைசமனைவெல்ல
வாய்க்குண்டுநதிரபஞ்சாடசாமதியாமல்வரும
பேய்க்குண்டுநதுகைப்புனடுநின்றபிறவிப்பிணி
நோய்க்குண்டுதேசிகனறனனருனோக்கங்குணக்குதற்கே. (௪௩)

நேமங்கணிட்டைகள்வேதங்களாகமநீதிநெறி
யோமங்கடர்ப்பணஞ்சந்திசெபமந்தரபோகநிலை
நாமங்கனசநதனமவெண்ணீறுபூசுநலமுடனே
சாமங்கடோறுமிவாசெய்யுமபூசைகளசாப்பனையே. (௪௪)

நானெத்தனைபுத்திசொன்னாலுங்கேட்டிலைநன்னெஞ்சமே
யேனிப்படிக்கெட்டுழுவுகின்றாயினியேதுமிலா
வானத்தின்மீனுகருவனநூண்டிலிடவகையதுபோற்
போனததைமீளநினைக்கின்றனையெனபுத்தியிதே. (௪௫)

அஞ்சக்காரமெனுங்கோடாலிகொண்டநதவைமபுலனும்
வஞ்சப்புலக்கடடைவெரறவெட்டிலவளங்களசெயது
விஞ்சத்திருத்திசசதாசிவமெனகின்றனிததையிட்டுப்
புஞ்சக்களைபறித்தேன்வளாததேனசிவபோகததையே (௪௬)

தாயாருஞ்சுற்றமும்பெண்டிருங்ளைவிட்டுத்தாழநதிடுநா
ணீயாருநானொனப்பகாவாரநதநேரத்திலே
நோயாருமவந்துகுடிக்கொள்வோகொண்டநோயுமொரு
பாயாருநீயுமலலாறபினையேதுநடபாமுடலே (௪௭)

ஆயுமபொழுதுமயிராககாலகடோறுமருங்கிருமி
தோயுமலக்குடடையாகியகாயததைச்சுட்டுவிட்டாற
பேயுநடனமிடுங்கடமாமென்றுபேசுவதை
நீயுமறிநதிலையோபொருடேடநினைநதனையே (௪௮)

பூணுமப்டிக்கலபொன்னுகருத்தானலலபூமிதனைக
காணுமப்டிக்கலமங்கையாககலலநற்காட்சிக்கலல
சேணுங்கடநத்சிவனடிக்கலலவெனசிறதைக்கெட்டுச்
சாணுமவளர்க்கவடியேனபடுநதுயாசமறலலவே. (௪௯)

வெட்டாதசக்கரமபேசாதமநதிரமவேறொருவாக
கெட்டாதபுட்பமிறையாததீர்த்தமினிமுடிநது
கட்டாதவிங்கங்கருதாதநெஞ்சங்கருத்தினுள்ளே
முட்டாதபூசையன்றோருநாதன்மொழிநததுவே. (௫0)

எருமுட்டைபிட்டுகினுதிரநதிடுஞ்செல்லுக்கெவாமுவாரா
கருமுட்டைபுகருக்கழலகன்றாயகனதுகமதாயப்
பெருமுட்டுப்பட்டவாபோலமும்பேதையிரபேததுகிறீ
ரொருமுட்டுமவீட்டுமரமமெனமைகருமோதுமினே. (௫௧)

மையாடுகண்ணியுமைநதரும்வாழவுமனையுஞ்செநதீ
பையாகின்மாயையுருவெளித்தோறமமகிலததுள்ளே
மெய்யாயிருந்ததுநாட்செலநாட்செலவெட்டவெறும்
பொய்யாய்ப்பழங்கதையாய்க்கனவாயமெல்லப்போனதுவே (௫௨)

ஆயாய்பலகலையாய்ந்திடுந்தாயவருந்தவாபாற்
பேயாகினுமுணமையைத்தெரிந்தாயில்லைதலததில்
வேயாந்ததோளியர்காமவிகாரத்திலிழ்ந்தமுநதிப்
பேயாய்விழிக்கின்றனைமனமேயென்னபித்துனக்கே. (௫௩)

அடியாருறவுமரணபூசைநேசமுமன்புமன்றிப்
படிமீதிலவேறுபயனுளதோபங்கயன் வகுத்த
குடியானசுற்றமுநதாரீரமுமவாழவுங்குயக்கலங்கள்
கடியா லடியுண்டவாறொககுமென்றினஞ்சாரந்திலரோ (ருச)

ஆங்காரப்பொக்கசங்கோபகனஞ்சியமாணவந்தா
னீங்கா வரண்மனைப்பொயவைத்தகூடும்விண்ணீடிவளா
தேங்காரப்பெருமதிக்காமவிலாசமிததேகங்கநதல
பாங்காயுணைப்பணிநதெப்படியொருமபலிப்பதுவே (ருரு)

ஒழியாப்பிறவியெடுத்தேங்கியேங்கியுழன்றநெஞ்சே
யழியாப்பதவிககவுடதயகேடடியானுதிபனை
மமுமானகரத்தனைமாலவிடையானைமனத்திலுள்ளி
விழியாறபுனலசினதிவிமமியமுநனமைவேண்டுமெனதே. (ருக)

நாயக்கொருஞ்ஞமதற்கோமருததுவநாட்டிலுண்டோ
பேயக்கொருஞானமபிடிபடுமோபெருங்காஞ்சிரங்கா
யாக்குவாராதருநதுவாரதுபோலுடம்பு
தீக்கிரையாவதலலாலேதுக்காமிதைச்செப்புமினே (ரு௭)

கச்சிழ்கிடகருங்கனதனத்திறகடைகண்களபட்டே
யிச்சித்திருக்கின்றவேழைநெஞ்சேயிமவானபயநத
பச்சைப்பகங்கொடியுண்ணுமுலைங்காபாதத்திலே
தைச்சக்கிடமனமேயொருநாலுநதவறிலலையே. (ரு௮)

மாணாவிழியைக்கடந்தேறிவநகன்னவாழ்ஞ்ஞங்க
கோனாகியெனனைக்குடியேற்றிக் கொண்டன்னகுற்றமில்லை
போனாலுமபேறிருநதாலுநம்பேறிதுபொய்யனறுகா
னாலுமிறதவுடம்போடிருப்பதருவருப்பே (ரு௯)

சற்றுகினுநதனைத்தானறியாத்தனையாயநதவரை
யுற்றுகிலுமுரைக்கப்பொருநதாயுனக்காணநிலை
பற்றாயகுருவைப்பணியாயபரதையாபாவிநசென்றென்
பெற்றாயமடநெஞ்சமேயுணைப்போலிலைபித்தனுமே. (ரு௦)

உளியிட்டகல்லையுமொப்பிட்டசாநதையுமுததையறப்
புளியிட்டசெம்பையும்போற்றுகிலேனுயாஹொன்னெனவே
யொளியிட்டதாளிரண்டுள்ளேயிருத்துவதுணமையொறு
வெளியிட்டடைத்துவைத்தேனினிமேலொன்றுமவேண்டிலனே

தாயாருக்குத் தகன்கர்யை

செய்கையிற் பாடிய

வெண்பா.

ஐயிரண்டுதிங்களாவங்கமெலாநொநதுபெற்றுப்
பையலெனறபோதேபரிந்தெடுத்ததுச் - செய்யவிரு
கைப்புறத்திலேந்திககனகமுலைதநதானோ
யெப்பிறபபிற்காண்பேனினி.

(க)

முந்திததவங்கிடநதுமுந்நூலுநாடசுமநதே
யநதிபகலாச்சிவனையாதரிததுத - தொநதி
சரியசசுமந்துபெற்றதாயாதமககோ
வெரியததழன்மூட்டுவேன்.

(௨)

வட்டிலிலுநதொட்டிலிலுமாராமேலுநதோண்மேலுங்
கட்டிலிலுமவைத்தெனனைககாதலிதது - முட்டச்
சிறகிலிட்டுகாபபாறறிச்சீராட்டுநதாயககோ
விறகிலிட்டுத்தீமூட்டுவேன்.

(ங)

நொந்துசுமநதுபெற்றுநோவாமலேநதிமுலை
தநதுவளர்த்தெடுத்ததுத்தாழாமே - யந்திபகல
கையிலேகொண்டென்னைககாப்பாற்றுநதாயதனககோ
மெயயிலேதீமூட்டுவேன்.

(ச)

அரிசியோநானிடுவேனாததாடனககு
வரிசையிட்டுப்பாரத்துமகிழாம - லுருசியுள்ள
தேனையமிாதமேசெலவததிரவியபு
மானையெனவழைத்தவாயககு.

(ரு)

அள்ளியிடுவதரிசியோதாய்தலைமேற
கொள்ளிதனைவைப்பேனோகூசாமன - மெள்ள
முகமேன்முகமவைத்துமுத்தாடியெனறன
மகனையெனவழைத்தவாயககு.

(சு)

விருத்தம.

முன்னையிட்டதீமுபபுரததிலே
பின்னையிட்டதீதென்னிலங்கையி
லன்னையிட்டதீயடிவயிறறிலே
யநனுமிட்டதீமூள்கமூள்கவே.

(எ)

வெண்பா.

வேகுதேதியதனில்வெந்துபொடிசாம்ப
லாகுதேபாவினையேனையகோ - மாகக்
குருவிபறவாமற்கோதாட்டியென்னைக

தாயாருக்குத் தகனகிரியை செய்கையின்பாடிய வெண்பா. அந்

வெந்தாளோசோணகிரிவித்தகாநின்பதத்தில்
வந்தாளாவென்னைமறந்தாளோ - சந்ததமு
முன்னையேநோக்கியுந் துவாங்கிடந்தென்
றன்னையேயின்மெடுத்ததாய. (க)

வீற்றிருந்தாளன்னையீதிதனிவீருந்தாள்
நேற்றிருந்தாளினறுவெனதுநீளுநாள் - பாற்றெளிக்க
வெலவீரும்வாருங்களைதெனற்றங்காமல
எல்லாஞ் சிவமயமே யாம (க0)

இடைமருது

மெனறுவிழுங்கிவிடாயகழிககநீரதேட
லெனறுவிடியுமெனககெனகோவே-நனறி
கருதார்புரமுனறுங்கட்டமுலாற்செற்ற
மருதாவுனசநிதிக்கேவநது. (க)

ஒற்றி.

கண்டங்கரியதாங்கண்முனறுடையதா
மண்டதைப்போலவழகியதாந - தொண்ட
ருடலுருகத்திததிக்குமோங்குபுகழோற்றிக
கடலருகேநிற்குங்கருமபு. (உ)

ஒடுவிழுந்துசீப்பாயுமொன்பதுவாயப்பண்ணுக்
கிடுமருந்தையானறிநதுகொண்டேன - கடுவருந்துந
தேவாதிதேவனறிருவொற்றியூததெருவிற்
போவாரடியிற்பொடி. (ங)

வாவியெல்லாநதீரத்தமணலெல்லாமவெண்ணீறு
காவனங்களைல்லாங்கணநாதா - பூவுலகி
லீதுசிவலோகமெனறெனறேமெயத்தவததோ
ரோதுநதிருவொற்றியூர் (ச)

திருவாரூர்.

ஆரூரரிங்கிருக்கவவவூர்த்திருநாளென
மாருர்கடோறுமுழுவூர் - நேரோ
யுளக்குறிப்பைநாடாதலுமாகாணீவிர
விளக்கிருக்கத்தீததேடுவீர். (ரு)

எருவாய்க்கிருவிரன்மேலேறுபுககூட்டுக்
கருவாய்க்கேகண்கலககப்பட்டாய் - திருவாரூர்த்
தேரோடுமவிதியிலேசெத்துக்கிடந்தாயே
நீரோடுநதாராககேநீ. (சு)

திருநகராளுசி.

எத்தனையுமொத்தனைவிடெத்தனைதாயபெற்றவர்க
 ளெத்தனைபேரிட்டழைக்கவேவனென்றே - னித்த
 மெனக்குக்களையாற்றாயேகம்பாகம்பா
 வுனக்குதகிருவினையாட்டோ.

(67)

கச்சிகாரோணம்

அதிகமுதலெழுமபீறானவுயிரத்தனைக்குஞ்
சித்தமகிழநதளிகுநதேசிகா - மெததப்
பசிகுஞதையாபாஷியேனபாழ்வயிற்றைப்பறநி
யிசிகுஞதையாகாரோணரோ.

(2)

திருக்காளத்தி

யெய்யையொழியாயபுலாலைவிடாயகாளத்தி
யையனாயெண்ணுயறஞ்செய்பராய - வெய்ய
சினமேயொழியாய்திருவெழுத்தைநுகோதாய
மனமேயுனக்கென்னமரணபு

(5)

திருவிருப்பபூர்.

மா தர்வுடலசலிததாள வலவினையெனகாலசலிததேன
வேதாவுங்கைசலிததுவிட்டாரோ - நாதா
விருப்பையூவாழ்சிவனேபின்னமோரனை
கருப்பையூவாராமறநா.

(FO)

திருவைபாறு.

மண்ணுநதனலாறவாணுமபுகையாற
வெண்ணியதாயுந்நோப்பாறப - பண்ணுமயன
கையாறவுமடி யேனகாலாறவுகணபா
ரையாதிருவையாறு.

(५५)

குறளால்.

காலன வருமுன்னே நுண்பஞ்சடைமுன்னே
பாலுண்கடைவாய்படுமுன்னே - மேலவிழநதே
யுறறாமுமுன்னே பூராகடுமுன்னே
குறறாததானையே கூறு.

(୫୭)

பொது.

சிற்றம்பலமுஞ்சிவனுமருகிருக்க
வெற்றம்பலந்தேடிவிட்டோமே - நித்தம்
பிறந்திடாததைத்தேடுதேபேதைமடநெஞ்சந
கற்றிவிட்டதைநாடுதேடின.

(B)

தோடவிழும்பூங்கோதைதேதோகையுணையிப்போது
தேடினவார்போயவிடடாரதேறியிரு - நாடிநீ
யெனனைநினைததூலிடுப்பிலுதைபபேனா
னுனைநினைததாலுதை.

(உ)

வாசற்படிக்கடந்துவாராதபிசசைசுகிங்
காசைப்படுவதுலிலையண்ணலே - யாசைதனைப்
பட்டிற்றதகாலமெலாமபோதுமபரமேட்டி
சுட்டிற்றதஞானதைசசொல.

(ங)

நசராவமபூண்டானைநனறாததொழுவதுவு
மிச்சையிலேதானங்கிருப்பதுவும் - பிசசைதனை
வாங்குவதுமுண்பதுவுமவந்துதிருவாயிலிலே
தூங்குவதுநதானைசுகம்

(ச)

இருக்குமிடநதேடியென்பசிககேயன்ன
முருகமுடனகொண்டுவநதாலுண்பன் - பெருக
வழைத்தாலுமபோகேனரனையெனமேக
மினைத்தாலுமபோகேனினி.

(ரு)

விட்டுவிடப்போகுதுயிர்விட்டவுடனேபுடலை
சுட்டுவிடப்போகின்றாசுற்றத்தார - பட்டதுபட்.
டெநநேமுஞ்சிலையேததுங்களபோற்றுகங்கள்
சொன்னேனதுவேசுகம்

(ஈ)

ஆவியொடுகாயமழிந்தாலுமேதனினியிற
பாவியெனநாமமபடையாதே - மேவியொ
வித்தாரமுங்கடம்புமவேண்டாமடெநஞ்சே
செத்தாரைப்போலேதிரி.

(ஏ)

வெட்டவெளிபரனவெளிககுநதெரியாது
கட்டையுங்கைப்பணமுங்காஞ்சே - இட்டமுடன
பறநென்றறபற்றதுபாவியெனஞ்சிலவள
இற்றெனவேவைத்தவினிப்பு.

(அ)

பினமுடுகு வெண்பா.

இப்பிறப்பைநமபியிருப்போநெஞ்சுகமே
வைப்பிருக்கவாயினமனையிருக்கச் - சொப்பன்மபோல
விககிப்பற்கிடக்கணமெத்தப்பஞ்சிட்டப்பைக
கக்கிச்செத்துக்கொட்டக்கண்டு

(ஊ)

மேலுமிருக்கவிரும்பினையெவளவிடையோன
சீலமறிந்திலையேசிறதையே - கால்கைக்குர
கொட்டையிட்டுமெத்தையிட்டக்குத்திமொத்தப்பட்டவுடல
கட்டையிட்டுச்சுட்டுவிடக்கண்டு.

(கௌ)

ஒன்பதுவாய்த்தோற்பைக்கொருநாளோப்போலவே
யன்புவைத்துநெஞ்சேயலைந்தாயே - வன்கமுக
டத்தித்தத்திச்சட்டைதட்டிக்கட்டிப்பிட்டு
கத்திக்குத்தித்தின்னக்கண்டு.

(கக)

இன்னம்பிறககவிசையையொருஞ்சமே
மன்னரிவொன்றிருநதுவாழ்ந்தவரை - முன்ன
மெரிந்தகட்டைமீதிலிணைக்கோவணத்தை
புரிநதுருட்டிப்போட்டதுகண்டு.

(கஉ)

முதற்சங்கமூதூட்டுமொயகுழலாரதமமை
நடுச்சங்கநலவிலங்குபூட்டுங் - கடைச்சங்க
மாமபோதனஹதுமமமட்டோவிமமட்டோ
நாமபூமிவாழ்ந்தநலம்.

(கங)

எத்தனைநாளகூடியெடுத்தசரீரமிவை
யத்தனையுமண்டிநபதலலவோ - வித்தகனா
காலைப்பிடித்துமெள்ளகங்குல்கலறறிடத்தே
மேலைக்குடியிருப்போமே.

(கச)

எச்சிலெனறுசொலலியிதமகிதமபேசாதே
யெச்சிலிருக்குமிடமறிய - ரொச்சிறனை
புயத்திருநதுபார்த்தாலொருமைவெளிப்படுமபின்
சித்தநிராமயமாமே.

(கரு).

எத்தனைபோரட்டகுழியெத்தனைபோதொட்டமுலை
யெத்தனைபோபற்றியிழுத்தவிதழ - நித்தநித்தம
பொயயடாபேசுமபுவிவினமடமாதரைவிட்
டுயயடாவுயயடாவுய.

(கசு)

இருப்பதுபொயபோலதுமெயென்றெண்ணிநெஞ்சே
யொருத்தருக்குநதீங்கினைநீயுனனாதே - பருத்ததொந்தி
நமமதெனறுநாமிருப்பநாயநரிகளபேயகமுக
தமமதெனறுநாமிருக்குநதான

(கஏ)

எத்தொழிலைசெயதாலுமேதவத்தைபட்டாலு
முத்தர்மனமிருக்குமோனாதே - வித்தகமாயக
காதிவினையாடியிருக்கைவிசிவநதாலுந
தாதிமனநீர்க்குடத்தேதான.

(கஅ)

மாலைப்பொழுதினறுமஞ்சளரைத்தேகுளிறது
வேலைமினககிட்டுவிழித்திருந்து - சூலாகிப்
பெற்றாள்வளர்த்தாளபெயரிட்டாளபெற்றபிள்ளை
பித்தானுலென்செயவாளபின்.

(கக)

முதல்வன் முறையாய்.

விருத்தம்.

நாப்பினககப பொய்யுரைதது நவ்நிதியந்தேடி
 நலனொன ஹமறியாதநா ரியநாககூடிப்
 பூப்பினககபபொய்யுரைத்துப் புறநீசலபோலப்
 புலபுலெனககலகலெனப் புதலவாகளைப்பெறுவீர்
 காப்பதற்குமவநையறியீர் கைவிடவுமாட்டீர்
 கவாபிள் நதமரததுளைநீற்கா னுழைத்துக்கொண்டீர்
 ஆப்பதனையசைத்து விட்டருநகதனைப்போல
 அகப்பட்டீர்கிடநதுழலவசப்பட்டீரோ. (20)

இதுவுமது வேறு.

வடிவந்தா னுமவாலிபமமா ஞநநாபுமாமியும்
 படிக்கொண்டாருமூரிலேபழிக்கொண்டான்னீதியோ
 குடிவநதா னுமேழையேகுயவனரு னுங்குழையோ
 நடுநி னரு னுமவிண்ணோ நகர ஞகுழையானதே. (21)

இதுவுமது வேறு.

மண்ணுமுருகுமா முருகுமாயையுருகுமா லுருகும
 பெண்ணுமுருகுமா னுருகுமபேதாபேதவகையுருகும்
 அண்ண லுருகுமிடதத மாநதவாகதா ஞருகுமா வணையான்
 எண்ணியுருகு வகுருநாதனெ ட்பா லுழைத்தேவாரமொழியே ( )
 சிருச்சிமஹிமலம்.

முதல்வன் முறைப்பீடு.

கன்னிவனநாதா கன்னிவனநாதா.

மூலமறியேன முடியுமுடிவறியேன
 ஞாலத்துட்பட்டதுயா நாடநடுக்குதடர்.
 அறியாமையாமலததாலறிவு முதற்கெட்டனடர்
 பிரியாவினைப்பயஹற்பித துப்பிடித்தனடர்.
 தனுவா தியநாஞ்ஞநதா னாயமயங்கினனடர்
 மனுவா திசத்திவலையிலகப்பட்டனடர்.
 மாமாயபென னுமவனத்திலலேகிறண்டர்
 தாமாயுலகனைத்துநதா துகலங்கிறண்டர். (ச)
 கன்னிவனநாதா கன்னிவனநாதா.

மண்ணுசைப்பட்டேனைமண்ணுணடுபோட்டதடர்,
 பொன்னுசைபெண்ணுசைபோகேனெயென்குதே.

மக்கள் சுற்றத்தாசைமறகேனையெனகுதே

திக்கரசாமாசையதுநீரோனையெனகுதே

விதைகற்குமாசையதுவிடெடாழியேனெனகுதே

சித்துகற்குமாசைசிதையேனையெனகுதே.

மந்திரத்திலாசைமறகேனையெனகுதே

சுந்தரத்திலாசைதுறகேனையெனகுதே.

கட்டுவாககத்தாசைகழலேனையெனகுதே

செட்டுதனிலாசைசிதையேனையெனகுதே

மாற்றுஞ்சலவைமறகேனையெனகுதே

சொற்றுக்குழியுமினநதூரோனையெனகுதே.

கனனிவனநாதா கனனிவனநாதா

ஐந்துபுலனுமடங்கேனையெனகுதே

சிறதைதவிககிறதுநதேற்றேனையெனகுதே.

காமகஞ்ஞராதங்கடகேனையெனகுதே

நாமேயரசென்றுநாடோறுமெண்ணுதே.

அச்சமாகாரமடங்கேனையெனகுதே

கைசதுமின்னுமானங்கழலேனையெனகுதே.

நீர்க்குமிழியாமுடலைநித்தியமாயெண்ணுதே

ஆர்க்குமுயராசையழியேனையெனகுதே.

கண்ணுகருககண்ணெதுகட்டடையிலவககணடும்

எண்ணுநதிருமாயிருப்போமெனெண்ணுதே

அநித்தியதைநித்தியமென்றதரவாயெண்ணுதே

தனித்திருக்கெனெனகுதேதனைமறகேனையெனகுதே.

நாகக்குழியுமின்னுநானபுசிப்பெனெனகுதே

உரகப்பட்டதலகுலுண்ககெடுப்பெனெனகுதே.

குருமபைமுலையுங்குடிகெடுப்பெனெனகுதே

அரும்புவிழியுமெனறனுவியுண்பெனெனகுதே.

மாதருருக்கொண்டுமறவிவஞ்சமெண்ணுதே

ஆதரவுமற்றிங்காக்காயுருகிறண்டா.

கந்தனையின்றருளுங்கனனிவனநாதா

எந்தவிதத்தினுனைறிப்படருவண்டா.

(20)

கனனிவனநாதா கனனிவனநாதா.

புல்லாகிப்பூடாயப்புலர்ந்தநாளபேரீதாதோ

கலலர்யம்மாமாயக்கமிங்கநாள்போகாக்கோ

கிரியாயககீடமுரயககெட்டநாள்போதாதோ
நீரியாபூர்வனவாயினறநாள்போதாதோ.

பூதமொடுதேவருமாயப்போனநாள்போதாதோ
வேதனைசெயதானவராயவீந்தநாளபோதாதோ

ஆனனைவயிற்றிலழிந்தநாளபோதாதோ
மன்னவனாய்வாழந்தமரித்தநாளபோதாதோ.

தாயாகித்தாரமாயத்தாழ்ந்தநாளபோதாதோ
தேயாயபபுஞ்ஞமாயசசெனறநாளபோதாதோ.

நோயுண்ணவேமெலிந்துநொந்தநாள்போதாதோ
பேயுண்ணபபேயாயபபிறந்தநாளபோதாதோ.

ஊனவுடலகூனகுருடாயுற்றநாளபோதாதோ
ரானப்பிப்பிவினோததநாளபோதாதோ.

பட்டகலையுமபரதவிபபுமபோதாதோ
கெட்டநாளகெட்டென்னெனுகேளாதுமபோதாதோ.

நிலலாமைக்கெயமுதுநின்றநாளபோதாதோ
எலலாருமெனபாரமெடுததநாளபோதாதோ.

காமனகணையாறகடைபட்டலபோதாதோ
ஏமனகரத்தாவிடியுண்டலபோதாதோ.

நானழுகனபட்டோலைநறுசுருண்டலபோதாதோ
தேனனுளபத்தானேமிதேகருண்டலபோதாதோ.

உருதகிரனாசங்காரத்துற்றநாளபோதாதோ
வருத்தமநிறதையிலைவாவெனறழைத்தையிலை. (ந. 2)

கன்னிவனநாதா கன்னிவனநாதா.

பிறப்பைத்தவிராதையிலைபினனாகக்கொண்டையிலை
இறப்பைத்தவிராதையிலையென்னெனுகேட்டையிலை.

பாசமெரித்தையிலைபரதவிபபைத்தோதையிலை
பூசியநீறபைபுனையெனறளித்தையிலை.

அடிமையெனறுசொன்னையிலையகருமணித்தநையிலை
திடுமுலகம்போககியுனறனவேடமளித்தையிலை.

உன்னிலழைத்தையிலையொன்றாக்கிக்கொண்டையிலை
நின்னடியாகூட்டத்தினியழைத்துவைத்தையிலை.

ஒங்குபரததுளாளித்தவடியார்க்கடியான்
நங்கொடியானமககெனறுரைத்தையிலை.

நாம்பீதரித் தையிலைநாடுழியின்மையிலை
சேமவருளிவெனைசசினதிதழைததையிலை.

முத்தியளிததையிலைமோனங்கொடுத்தையிலை
சித்தியளிததையிலைசீராடழகுகொண்டையிலை.

தவிரப்பைத்தவிராதையிலைதானாகுகொண்டையிலை
அவிப்பரியதீயாமெனனாசைதவிராதையிலை.

நினறிலையினிதுத்தியெனைவைததையிலை
துன்முங்கரணமொடுநொக்கழியப்பாத்தையிலை.

சுட்டவுலகக்காட்சிககடடொழியப்பாத்தையிலை
மிட்டையிலைநிலைவெனமுநீரிதுத்திகுகொண்டையிலை. (சுஉ)

கன்னிவனநாதா கன்னிவனநாதா.

கடைக்கணருளதாடாகனனிவனநாதா
கெடுகருமலமொருக்கிகிடடிவரப்பாரோடா

காதலதணியேனோகணமுகிழேனோ
சாதலதவிரேனோ சங்கடநதானநீரோனோ

உனனைத்துதியேனோநாடிவாரேனோ
பொன்னடியைப்பாரேனோபூரித்துநிலைலேனோ

ஒங்காரப்பொறசிமபிணுலலாசம்பாரோனோ
பாங்கானதண்டைபலபணியுமபாரோனோ.

வீரகண்டாமணியினவெறிதனைப்பாரோனோ
ஞராகண்டுபோறதுமந்தச்சுந்தரததைப்பாரோனோ.

இடையில்புலிததோலிருந்தநலம்பாரேனோ
விடையிலெழுந்தருளுமவெறிதனைப்பாரோனோ.

ஆனையுறிபோாததவழகுதனைப்பாரோனோ
மானைப்பிடித்தேநதுமலாசகரததைப்பாரோனோ.

மாண்டாராதலைபூண்டமாராபழகைப்பாரோனோ
ஆண்டாராமகுகென்றைநதுதிரியேனோ.

கண்டங்கறுத்துநினறகாரணததைப்பாரோனோ
தொண்டர்குழுவினினறதோறமதைப்பாரோனோ.

அருள்பழுத்தமாமதியாமாநுந்ததைப்பாரோனோ
திருநயனக்கடையொளிஞஞ்செழுங்கொழுமைப்பாரோனோ

செங்குமிழின்முண்டம்வளர்சிங்காரம்பாரோனோ

முதலவன் முறையீடு.

முல்லைநிலவெறிகுழுமுறவொளிபாரோனோ

அல்லாரபுருவத்தழகுதனைப்பாரோனோ

மகரங்கிடந்தொள்ளிருமவணமைதனைப்பாரோ

சிகரமுடியழகுஞ்செஞ்சடையுமபாரோனோ.

சுவகையொடுதிங்குனிநறகாட்சிதனைப்பாரோனோ

பொருங்கரவைத்தாண்சடையிழ்ப்புண்டவிதமபாரோனோ.

சரங்கொன்றைபூத்தசடைககாட்டைப்பாரோனோ

எருக்கறுகீமதையணியேகாந்தமபாரோனோ.

கொக்கிறகுழுநின்றகொண்டாட்டமபாரோனோ

அக்கினியையெந்தினறவாநந்தமபாரோனோ.

தூக்கியகாலுநதுடியிடையுமபாரோனோ

தாக்குமுயலகனமேற்றாண்டவதைப்பாரோனோ.

விசுரமுமனிகசிதமுமபாரோனோ

ஆசையளிகுமபயகரமபாரோனோ.

அரிபிரமாபோற்றவமராசயசயெனப்

பெரியம்மைபாகமவளாபேரழகைப்பாரோனோ.

சுந்தரநீற்றினசொகுசுதனைப்பாரோனோ

சீநகிரசேகரையத்தயவுசெய்தலபாரோனோ.

(32)

சே.

கன்னிவனநாதா கன்னிவனநாதா.

கெட்டநாள்கெட்டாலுங்கிருபையினிப்பாரோடா

பட்டநாளபட்டாலுமபதமெனக்குக்கிட்டாதோ.

நற்பருவமாகுமந்தநாளெனக்குக்கிட்டாதோ

எப்பருவமுங்கழனறவேகாந்தங்கிட்டாதோ

வாககிறந்துநின்றமவுனமதுகிட்டாதோ

தாங்கிறந்துநிற்முமந்ததற்சுத்திகிட்டாதோ.

வெந்துயரைத்தீர்க்குமந்தவெட்டவெளிகிட்டாதோ

சிறதையையந்தீர்க்குமந்தத்தேறலதுகிட்டாதோ

ஆனவடியார்க்கடிமைகொளக்கிட்டாதோ

ஊனமறவெனையுணாததுவித்தலகிட்டாதோ

என்னென்றுசொல்லுவண்டாவென்குருவேகேளேடா

பின்னையெனக்குநீயலலாற்பிறிதினையே.

(33)

கன்னிவனநாதா கன்னிவனநாதா.

அன்னவிகாரமதுவற்றவிடங்கிட்டாதோ

சொன்னவிகாரந்தொலைந்தவிடங்கிட்டாதோ.

சே.

உலகவிநாயகமொழிநதவிடங்கிட்டாதோ
 மலக்குமுன்னின்னார்வசியாதுங்கிட்டாதோ,
 ஒப்புவமைபற்றோடொழிநதவிடங்கிட்டாதோ
 செப்புதற்குமெட்டாத்தெளிநதவிடங்கிட்டாதோ,
 வாகுமனாகிதவகோசரத்திறசெலவெனைத
 தாகுமருட்குருவேநின்னானைககேயானபோற்றி. (௭௨.)
 பட்டணத்தார முதல்வன முறையீடு
 முற்றிற்று.

அருட்புலம்பல்.

ஐங்குணைத்தெண்டனிட்டேனருளடையவேண்டுமென்று
 தவகாமலவந்தொருவனற்றசொருபங்காட்டியெனை.

கொள்ளைப்பிறப்பறுக்கக்கொண்டான்குருவிழுவம்
 கள்ளப்புலனறுக்கக்காரணமாயவந்தாணடி.

ஆதாரமோராமமைமபத்தோரகூரமும
 சூதான்கோட்டையெலலாஞ்சுட்டானறுரிசறவே.

மெத்தவிக்காரமவினைக்குமபலபலவாம
 தத்துவங்களெலலாநதனைகெட்டுவெந்ததடி.

என்னோடுபிறந்தாரொலலாருமபட்டாரக
 தன்னந்தனியேதரித்திருக்கமாட்டேண்டி.

எலலாருமபட்டாளமென்றதொலையுமடி
 சொல்லியபூதாறுயாமெனக்காறமடி.

மண்முதலாமைமபூதமாண்டுவிழக்கண்டேண்டி
 விண்முதலாமைம்பொறிகளவெநதுவிழக்கண்டேண்டி.

நீக்காப்புலன்களைநதுநீரூகவெந்ததடி
 வாககாதியைவையுமாண்டுவிழக்கண்டேண்டி.

மனக்காரணமத்தனையும்வகைவகையெமட்டழிய
 நுணக்காரணத்தோடேயெறிநதுவிழக்கண்டேண்டி.

ஆததுமத்ததுவங்கள்அடுக்கழியவெந்ததடி
 போற்றுவகையெப்படியோபோதமிழந்தானை.

வித்தியாதத்துவங்கள்வெந்துவிழக்கண்டேண்டி
 சுத்தவித்தையைந்நினையுஞ்சுட்டானறுரிசறவே.

முன்னுலகைக்கிளையுமுப்பத்தறுவரையும்
 கான்றுவிழச்சுட்டுக்கருவாறுததாண்டி.

ஞ்ருவாகிவநதானோகுலமறுககவந்தானோ

உருவாகிவநதானோவுருவழிக்ககவநதானோ

கேடுவருமெனறறியேனசெடுமதிகண்டோற்றமுமல

பாடுவருமெனறறியேன்பதியாண்டிருந்தேண்டி.

எலலாருமபட்டகளமின்னவிடமெனறறியேன

பொலலாங்குதாசுகுமபொறிநிலியைகசுண்டேண்டி.

உடகோடடைக்குளவருநதாரொர்க்கமடிநதாரசள்

அககோடடைக்குளவருநதாரறுபதுபொபட்டாரகள்

ஒககமடிநததடியுடுருவெநததடி

கறகோட்டையெலலாங்குககோடடையாசுதடி.

(க௭)

தொண்ணூற்றறுவரையுஞ்சுட்டானறுரிசறவே

கண்ணேறுபட்டடிக்கருவிறுததாண்டி.

ஒங்காரங்கெட்டதடிவுள்ளதெலலாமபொசுதடி

ஆங்காரங்கெட்டதடியடியோடறுததாண்டி.

தரையாங்குடிழைமுதலதட்டுருவெநததடி

இரையுமனததிடுமபையெலலாமறுததாண்டி.

முன்னையினையெலலாமுமுதுமறுத்தாண்டி

தன்னையறியவேதானோருததியானேண்டி.

என்னையேநானறியவிருவினையுமீட்டித்ததுத

தன்னையறியததலமெனககுச்சொனனாண்டி

தன்னையறிந்தேண்டிதனிககுமரியர்னேண்டி

தன்னநதனியேதனியிருக்கும்பககுவமோ.

வீட்டிலொருவரினலைவெட்டவெளியானேண்டி

காட்டுகெறித்தநிலாகனவாசசேசுண்டதெலலாம.

நகையார்ரோகண்டவாகளநாட்டுக்குப்பாட்டலவோ

பகையாரோகண்டவாகளபாரததாருககேசுசலவோ.

இநநிலமைகண்டாண்டிபங்குமிருநதாண்டி

கன்னியழித்ததாண்டி-கற்பைக்குலைத்தாண்டி.

கற்புகுலைத்தமையுங்கருவோறுததமையும்

பொறபுகுலைத்தமையும்பொதமிழநதமையும்.

என்னவினைவருமோவினனமெனககெனறறியேன

சொன்னசொல்லெலலாமபளித்ததடிசொவறவே

கங்குல்பகலறறித்ததேகாட்டிக்கொடுததாண்டி

பங்கமிழித்ததாண்டிபாரததாண்பாரததிருந்தேன

சாதிழிற்கூட்டுவரோசாததிருததுககுள்ளாமோ
ஒதியுணர்நததெல்லாமுள்ளபடியாச்சுதடி.

என்னகுற்றஞ்செய்தேனோவெல்லாருங்காணுமல
அனணைசுற்றமெல்லாமதியாரோவமபுலியில்

கொன்றாநாததினமேனோதினாநாக்கொன்றேனோ
எண்ணுதெல்லாமெண்ணுமிசைசமநதேனோ.

சாதிழிற்கூட்டுவரோசமயததோரொண்ணுவரோ
பேதிததுவாழநததெல்லாமபேசசுககிடமார்ச்சுதடி.

கண்டார்க்குபபெண்ணலவோகாணார்க்குகாமமடி
உண்டார்களுண்டதெலாழுணலலாதுண்பாகளோ

கொண்டார்கள்கொண்டதெல்லாங் கொள்ளாதார்கொளுந்
விண்டவார்கள்கண்டவரோகண்டவார்களவிண்டவரோ. [ரோ

பண்டாயநானமறைகாபாடுமபரிசலவோ

தொண்டாயதொண்டருளநதோற்றியொடுங்குமதோ.

ஒதவரிதோவொருவருணாவரிதோ

பேதமறவெங்குமவிளங்குமபெருமையனகாண். (ந.எ)

வாக்குமனமுங்கடந்தமனோலயனகாண்

நோககவரியவனகாணுண்ணியரினுண்ணியனகாண்.

சொல்லுககடங்கானகாணசொல்லிநதுநின்றவனகாண்

கலலுளிருந்தகனலொளிபோனினறவனகாண்

சுட்டிமந்தபாழதனிற்சுகித்திருக்கசசொன்னவனகாண்

ஏட்டமெழுததொவெழுதினவனகைப்பிழையோ.

சுமமாவிருக்கவைத்தானசூத்திரத்தைநானறியேன்

அமமாபொருளிதெனவடையவிழுங்கினனடி.

பாரததனிடமெல்லாமபரமாசுககணை:ணடி.

கோததநிலைகுலைததொளகையறியேண்டி.

மஞ்சனமாட்டிமலாபறிததுச்சாததாமல

நெஞ்சுவெலுமபாழாணைநிறிலைகாணேனடி.

பாடிப்படித்திருந்ததுமபனமலர்களசாததாமல

ஒடித்திரியாமலுருககெட்டுவிட்டேனடி.

மாணிக்கத்துளொளிபோல்மருவியிருந்தாண்டி.

பேணித்தொழுமடியார்பேசாப்பெருமையனகாண்.

அன்றுமுதலின்மளவுமறியாப்பருவம்தில்

எனதுமபொதுவாயிருந்தநிராமயனகாண்.

சித்தனிகாரத்தாலேகின் மயனைக்காணாமல
புத்திகலங்கிப்புருந்தேனெப்பாவியழியே.

பத்தியநியாமற்பாழிற்கவிழ்ந்தேண்டி.
ஒத்தவிடநித்தினாயெனறொதுமிருந்தேண்டி.

செத்தாயையொத்தேண்டிசிறதைதெளிந்தேண்டி.
மற்றூருயிலையடிமறுமாற்றங்காணேண்டி.

கலவியலலகேள்வியலலகைகாட்டுங்காரணங்காண்
எலலையளவற்றதடியெங்குநிறைந்ததடி.

வாசாமகோசரத்தைமருவியிடங்கொண்டாண்டி.
ஆஞ்சமிலலாண்டியறிவுகாறிவாண்டி.

பத்துததிகைசககுமடங்காபபருவமடி
எத்திகைசககுமெங்குமிடைவிடாதேகமடி.

தித்திகசவூறுமடிசித்தமுடையாக்குப
பத்திகாடலுட்பத்தபரஞ்சோதியடி.

உளளுணாவாயநின்றவாதமுணாவுக்குணாவாண்டி.
எளளளவுமுள்ளதிலேயேதிககுறைபாண்டி.

தூருந்தலையுமிலானறொற்றமொடுசுமிலான்
ஆருமநியாமலகண்டமாயநின்றாண்டி.

எத்தனையோவண்டத்திருந்தவாகுளத்தனையோ
அத்தனையேருண்டாலுமஅணுவுககுறைபாண்டி.

வாககுமன்முமவடிவுமிலாவானபொருளகாண்
பேரககுமவடிவிலானபொருவரியூரண்காண். (சஎ)

காட்சிககெளரியான்காண்கண்டாலுங்காண்காண்
மாட்சிமன்மவைத்தார்ககுமாணிக்கத்துள்ளொளிகாண்.

வாழ்த்தியவனைவழிபட்டாலமன்னுயிரகள
தேரற்றவரியான்காண்சொலலிறந்தசோதியன்காண்.

ஐயமறுத்தவனையாராயவாருண்டானால்
வையகத்தேவந்துமலர்ப்பாறம்வைத்திடுவான்.

அணுவுக்குமேருவுக்குமகம்புறமாயநின்றான்காண்
கணுமுற்றுநானககருமபினறெனவான்காண்

எந்நாளுமிந்நாளுமிப்படியாயப்படியாய்ச்
சொன்னாலுமகௌளிகாண்சோததிரத்திற்கொள்ளான்காண்

ஆத்தாளுக்கார்த்தாள்மப்பனுக்குமப்பனுமாம்
கோத்தார்ககுக்கோத்தநிலைகொண்டகுணக்கடல்காண்.

இப்போபுதிதோடியெத்தனைநாளுள்ளதடி
அப்போதைக்கப்போதருளறிவுந்தந்தாண்டி.

பற்றற்றார்பற்றாகப்பற்றியிருந்தாண்டி.
குற்றமறுத்தாண்டி கூடியிருந்தாண்டி.

வெடவெளியிலெனேமேவியிருந்தாண்டி.
பட்டப்பகலிலடிபார்த்திருந்தாலலோரும.

வாழ்வானவாழ்வென்கருவந்ததடிவாழாமல்
தாழாமற்றாழ்ந்தேண்டிசற்றுநகுறையாமல்.

பெரியானவாழ்வெனக்குப்போதுமெனக்காணேண்டி.
மெய்யானவாழ்வெனக்குவெறுமபாழாயவிட்டதடி.

கன்னியழித்தவனைக்கண்ணொர்க்கண்டேண்டி.
என்னியலபுநானறியேன்தென்னமாயமடி.

சொல்லாலெசொலவுதற்குச்சொல்லவாயில்லையடி.
எல்லாருங்கண்டிருந்தும்பட்போதறியாரகன.

கண்மாயமிட்டாண்டிகருத்துமிழந்தேண்டி.
புண்மாயமிட்டவையுருவழியக்கண்டேண்டி.

என்னசொல்லப்போதேறாணிந்தவதிசயத்தை
கன்னியிலங்கமுகுகாயத்ததிகண்ணார.

ஆர்ந்தவிடமத்தனையுமருளாயிருக்குமடி.
சாரந்தவிடமெல்லாஞ்சவாதுமணக்குதடி.

இந்தமணமெங்குமியற்கைமணமென்றறிந்து
அந்தசுகாதீதத்தருடகடலிலமுழுகினண்டி.

இரும்புநிறைநீர்போலவெனைவிழுங்கிக்கொண்டாண்டி.
அரும்புநிறைவாசனேபோலநேயிருந்தாண்டி.

அக்கினிகற்பூரத்தையறவிழுங்கிக்கொண்டாற்போல்
மக்கினம்பட்டுள்ளேமருவியிருந்தாண்டி.

கடல்நீருமாவும்போற்கலந்துகரைகாணேண்டி.
உடலுமுயிரும்போலுட்கலந்துகின்றாண்டி.

(௫௭)

பொன்னுமுராமுற்றும்போற்பொருவரியபூரணன்காண்
மன்னுமனுபூதியடிமாணிக்கத்துள்ளொளிபோல

கங்குகரைவிலலாண்டிகரைகாணுக்கபலடி
எங்குமளவில்லாண்டியேகமாயநின்றாண்டி.

திலகம்போலென்னைச்சேர்ந்தபரிசின்மயன்காண்
பாவகமொன்றில்லாண்டிபார்த்திடமெல்லாம்பரங்காண்

அருட்புலம்பல.

உள்ளார்க்குமுள்ளாண்டிநூயில்லான் பேருயில்லான்
கள்ளப்புலனறுக்கக்காரணமாயவந்தாண்டி.

அப்பிறப்புக்கெல்லாம் அருளாயமந்தாண்டி.
இப்பிறப்பிலவந்தானிவனாகுமெயப்பொருள்காண்.

நீரொளியேபாலெங்குநிறைந்தநிராமயன்காண்
பாரொளியேபாலெங்குமபரந்தபரபரன்காண்.

*தூலாலுணாவரியநுணமையினுதூண்மையன்காண்
பாலாறுசர்க்கரைபோதபரந்தபரிபூரணன்காண்.

உளக்கண்ணுகதல்லாதூனகண்ணேலநருமதோ
விளக்குசுடரொளியேபாணமேவியிருந்தாண்டி.

கலனுளிருந்தகனலொளியேபாறகாரணமாய்ப்
புல்லியிருந்தமபொருவரியபூரணன்காண்.

பொற்பூவுமவாசனைபோற்போதமபிறந்தார்க்கு
கற்பூவுமவாசனைபோற்காணாகயவருக்கு.

மைக்குழம்புமுதலுமபோனமருவிமறவாதவாக்கு
கைக்குட்கனியாகுங்கருவறுத்தகாரணாகு

பளிங்கிப்பவளமடிபற்றற்றபாவலாக்குக
கிளிஞ்சியைவெள்ளியெனபார்கிடடாதார்கிடடுவரோ.

ஏட்டுக்கடங்காண்டியெழுத்திற்பிறவாண்டி
நாட்டினரிகளெல்லாநற்புரவிசெய்தாண்டி.

பஞ்சபிரளயதனுமிஞ்சியிருப்பாண்டி
நஞ்சுபொதுமிடறறானயனத்தழலவிழியான்.

அகங்காக்கும்புறங்காக்கும் அளவிலாவண்டமுதல்
செகங்காக்குங்காணத்திசைபத்துங்காக்கும்டி.

பேசாப்பிரமமடிபேச்சிறந்தபேரொளிகாண்
ஆசாபாசங்கள் அணுகாதபேரொளிகாண்.

தேசமிறந்தவன்காண்திசையிறந்ததெண்ணுடல்காண்
ஊசிமுனைபூனறவிலலாவுறுபொருள்காண்.

சிப்பியின்முத்தொளிகாண்கின்மயநோக்கில்லார்க்கு
அப்பிலொளியேபாலமாந்தவருமபொருள்காண்.

ஆலாவிருட்சமடியளவிலாச்சாங்கையடி
மேலாம்பதங்கள்விசம்பூடுருவுமெயப்பொருள்காண்.

வங்கிஷ்டெல்லாங்கடந்துமருவாமலர்ப்பதங்காண்
அங்கிஷ்டமாயெங்குமஆயந்தவருமபொருள்காண்.

நரமநட்டமாநைதடிநவிலவிடமில்லையடி.

காமனைககண்ணாலெரிநகககனல்விழித்தகாரணன் காண்

கொட்டாதசெம்பொனடிஞளியாததாளம்டி

எட்டாதகொம்பிலடியிப்புகரத்தேனமுதம்.

காணிப்பொன்னுணியுடனகல்லுரைமாறறின்தென்றே

ஆணியுடனகூட்டியடங்கவிடமிககொண்டாணடி.

அளவிறந்தவண்ணத்தாரத்தனைபேருண்டாலும்

பிளவளவுநதானசதறும்பேசாப்பிரமமடி.

கன்னெஞ்சினுள்ளுகழுநீலமபூத்தாப்போல

என்னெஞ்சினுள்ளேயிணையடிகள்வைத்தாண்டி.

வேதப்புரவியடியினைந்தோடியுமமறியார

காதற்றொனமடிகாண்பாரகருத்துடையோ

பூசவினையைப்படிப்பாரத்தபாரவைபுடன

நேசத்தைக்காட்டியடிநிலெனறுசொன்னாண்.

ஒசையொடுங்குமிடமோங்காரத்துளவொளிகாண்

பேசாதிருக்குமபிரமமிதுவென்றாணடி.

சினமயநன்னுககாற்சிறகருபங்காட்டியெனைத

தனமயமாயாகுகியேதானவனாயினின்றாண்டி.

தானெனைப்பாரத்தாண்டிதனைத்தானல்லாமல

நானென்னசொலலுவண்டிநவிலவிடமில்லையடி.

இனறிருநதுநானைகிறச்சிற்பேரொலலாரும்

என்றுபரிபூரணத்திலினிதிருக்கச்சொன்னாண்டி.

பார்க்கிலெளிதலவோபற்றற்றபறறலவோ

ஆரக்குமிடங்காட்டவவனிதனிலவநதாண்டி.

இத்தனைகாலமடியிறந்துபிறந்ததெல்லாம்

இத்தனையுமில்லையடியிருமபிலுறைநீராணேன்.

எககாலமபட்டத்தடியிறந்துபிறந்ததெல்லாம்

அககாலமெல்லாம் அமுநதினேனானாகில.

காலங்கழிந்ததடிகர்மமெல்லாம்போசுகத்தி

நாலுவகைகருவுநாமநட்டமாச்சுத்தடி.

முப்பாழுககப்பாலமுதப்பாழமுழுமுதலாய்

இப்போதுவந்தான் கரணனைவிழுங்கிக்கொண்டாண்காண்.

பாலின்கனையயிருந்தாற்போலப்பாஞ்சோதி

ஆலிங்கனஞ்செய்தறிமுங்கிக்கொண்டாணடி.

தெததுபடமானேண்டிதியிருமபிளீரானேன
 ஒத்தவிடரித்தினையென்றேறுமுணாவறிந்தேன
 ஒப்புமுவமையும்ற்றோதவரிதாயபொருள
 இபபூவினிற்றிருவேயென்னவந்தோன்றாள்வாழி.
 ஒப்பாரிசொலவிடினுமுவமைபிழைத்திடினும
 முப்படிபுகழ்மறுணாநதோர்முன்னோபொறுத்தருளவார்.
 அருட்புலமபல - முற்றும்பெற்றது.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார

இறந்தகாலத்திரங்கல்.

வாராததைத்திறமில்லாமனிதருக்குப்புனசொல்லாந்
 சாதிரிநகல்சொல்லிசசதுரிமுநதுகெட்டேனே.

மெத்தமெத்தசெல்லவாககிலவேறுமருளடுததுத
 தத்தித்தலைகீழாயததானடநதுகெட்டேனே.

வழககந்தலங்கனினுமண்பெண்பொனனாசயிணும்
 பழககந்தவிராமற்பதியிழநதுகெட்டேனே.

ஆணிபொருநதுமருமபூரியத்தனையுங்
 காணிநமதெனறுகன்மபேசிககெட்டேனே

ஆசாரமில்லாவசடருடனகூடிப
 பாசாங்குபேசிப்பதியிழநதுகெட்டேனே.

குருமாராகமில்லாககுருடருடனகூடிக
 கருமாராகத்தாளனேகருத்தழிநதுகெட்டேனே.

ஆலமருநதுமரண்பெருமையெண்ணாமல்
 பாலாபெண்ணாமையெனறுபதியிழநதுகெட்டேனே

பிணவாசமுற்றபெருங்காயமெய்யெனறு
 பணவரசையாலேபதியிழநதுகெட்டேனே.

கண்ட்புலவாகனககவேதானபுகழ்
 உண்டவுடமபெலலாமுப்பரிததுகெட்டேனே.

எண்ணிறந்தசெனமமெடுத்துச்சிவபூசை
 பண்ணிப்பிழையாமற்பதியிழநதுகெட்டேனே.

சிற்றெறும்புசற்றுந்தீண்டப்பொருவுடம்பை
 உறுறுசுகவுஞ்சுடவுமொப்பித்ததுமாண்டேனே.

தன்னுடம்புதானேதனக்குப்பகையாமென்
 மெண்ணுமுணாவில்லாமலின்பமெனறுமாண்டேனே.

தீதிலே லும்புமாங்கிஷ்டமுந்தொல்லன்னத்தால்வளரு
மேலெ லும்புஞ்சுமறமென றுனீரூபபாய்மாண்டேனே,
போக்குவரத்தும்பொருளவரத னுங்காணுமல்
வாக்கழிவுசொல்லிமனமறுகிக்கெடடேனே.

இறந்தகாலத்திரங்கல்
முற்றுப்பெற்றது.

பட்டணத்துபிள்ளையார்
நெஞ்சொடுபுலம்பல்.

மண்காடடிப்பொண்காட்டிமாயவிருள்காடடிச்
செங்காட்டிலாடுகின்றதேசிகனைப்போற்றாமல
கண்காட்டிமவேசியர்தங்கண்வலையிற்சிக்கிமிச
ஆங்காடிநாயபோலலைநதனையேநெஞ்சமே (௩)

புடபாசனவனையிற்பொறபட்டுமெததையின்மேல்
ஒப்பாவணிந்தபணியோடாணிநீங்காமல
இப்பாயக்கிடத்தியியமனயிராகொளருமுனனே
முப்பாழைப்போற்றிமுயங்கிலையேநெஞ்சமே. (௨)

முப்பாழும்பாழாயமுதற்பாழுவெஹும்பாழாய
அப்பாழுககப்பானினருடுமதைப்போற்றாமல
இப்பாழாம்வாழ்வைநமபியேற்றவாககொன்றியாமல
ஆப்பாழாயவந்தவினைகுழந்தனையேநெஞ்சமே. (௩)

அன்னம்பகிந்நிங்கலைநதோர்குதவிசெயுஞ்
செனமமெடுததுஞ்சிவனருளைப்போற்றாமல்
பொன்னுமனையுமெழிற்பூவையருமவாழ்வுமிவை
இன்னுஞ்சுதமாகவெண்ணினையேநெஞ்சமே.

முற்றொடர்பிற்செய்தமுறைமையால்வந்தசெல்வம
இற்றைநாட்பெற்றோமென்றெண்ணுதுபாழ்மனமே
அற்றவர்க்குமீயாமலானபூசையோராமல்
சுற்றவர்க்குமீயாமற்கண்மறந்துவிட்டனையே.

மாணிக்கமுத்துவயிரப்பணிபூண்டு
ஆணிப்பொன்சிங்காதனத்தினிருந்தாலும்
காணித்துடலைநமன்கட்டியேகைப்பிடித்தால்
காணிப்பொன் கூடவரக்காண்கிலமேநெஞ்சமே. (௪)

கற்கட்டுமோகிரநற்கடுக்கனரைநாண்பூண்டு
கிககெட்டும்போற்றத்திசைக்கொருததராணுலும்
பங்கிட்டவேமனையிர்பந்தாடும்வேளையிலே
கைச்சட்டம்கூடவரக்காண்கிலமேநெஞ்சமே. (௫)

முன்னநீசெய்தவமுப்பா னுஞ்சேருமனறிப
பொன்னுமபணிதிகளும்பூவுயுமங்கேவருமோ
தனனைசசதமாகச்சநீகுருவைப்போற்றாமல்
கண்ணற்றவந்தகனபோற்காட்சியற்றயநெஞ்சமே.

(அ)

பையரவம்பூண்டபரமர்கிருப்பொற்றானை
துயயமலாபுறித்துதொழுதுவணங்காமல
கையிலணிவலையுங்காலிலிடுமபாடகமும்
மெய்யெனறிதுமாந்துவிட்டனையேநெஞ்சமே.

(க)

மாதுக்கொருபாகமவைதவரனபொற்றானைப்
போதுகொருபோதுமபோற்றிவருநதாமல
வாதுககுத்தேடியிந்தமணனிழைத்ததுவைத்தே
வதுககுப்போகநீயெண்ணினையேநெஞ்சமே.

(க௦)

அஞ்சருளைப்போற்றியைநதுபுலனைத்துநக
நெஞ்சேயுன்கொநினைவுநானசொல்லுகிறேன்
வஞ்சுகதைநீக்கிமதுமினைவுவாராமல
செஞ்சரணதகானைச்சிந்தைசெய்வாயநெஞ்சமே.

(க௧)

அற்புதமாயிந்தவுடலாவியடங்குமுன்னே
சற்குருவைப்போற்றித்தவம்பெற்றுவாழாமல
உற்பத்திசெயம்பொன்உடைமைபெருவாழவைநம்பிச்
சர்ப்பத்தினவாயிறறவளைபோலானேனே

(க௨)

உற்றாராப்பெற்றாராருடன்பிறப்பாபிளவாகளார்
மற்றாரிருந்தாலெனமாளும்போதுதவுவோ
சற்றாவிழந்தவிளங்கனறுபோலையுருகிச்
சிறுறுகிச்சிற்றின்பாளுசோந்தனையேநெஞ்சமே

(க௩)

வீழ்நுகத்தாயிருக்கவேண்டுமனையாளிருக்கப்
பிழ்நுககவுணிருக்கப்பிளவாகளுந்தாயிருக்க
மாழ்நுகக்கனறிருக்கவைத்தபொருளிருக்கக்
கூழ்நுககநீபோனகோலமென்னகோலமே

(க௪)

சந்தனமுங்குங்குமமுஞ்சாந்துமபரிமளமும்
வந்தைகளாபூசியிருவேடிகையொய்யாராக்
தந்தமலாகுடுகின்றகன்னியருந்தாயிருக்க
எந்தவகைபோனயென்றெண்ணிலையேநெஞ்சமே.

(க௫)

காற்றுததுருத்திகடியவினைககுள்ளான
ஊற்றைறச்சடலத்தைபுண்டெனறிதுமாந்து
பார்த்திரங்கியன்னம்பசித்தோருக்கியரமல்
ஆற்றுவென்னம்போலவளாவினையேநெஞ்சமே.

(க௬)

நீர்க்குமிழிவாழ்வைவநம்பிநிச்சயமெனறேயெண்ணிப்
பரீக்களவீரமன்னம்பசித்தேராககளியாமல
பேராககுளெமதூதனபிடித்திழுக்கும்ப்போது
ஆர்ப்படுவாரெனறேயறிந்திலையேநெஞ்சமே. (க௭)

சின்னஞ்சிறுதுதலாளசெய்தபலவினையான
முன்னநதமாரபின்முனோததசிலந்தினிமி
வன்னநதளதளப்பமயங்கிஷலைக்குள்ளாகி
அன்னம்பகிரநதுண்ணவறிந்திலையேநெஞ்சமே. (க௮)

ஒட்டைததுருத்தியையுடையுமுழுகூட்டை
ஆட்டுஞ்சிவசித்ததாநுமீமிப்போற்றியே
வீட்டைத்திறந்தவெளிபையொளியாலழைத்து
காட்டுமபொருளிர்தெனறுகருதிலையேநெஞ்சமே (க௯)

ஊனபொதிநதகாயமுனோந்தபுழக்கூட்டை
தான்சுமரததலலாலநீசற்குருவைப்போற்றாமல
காண்பரநதவெள்ளங்கரைபுரளக்கண்டேகி
மீன்பரநதாற்போலேவிசாரமுற்றாயநெஞ்சமே (௧௦)

உடக்கைகொருசகியுயிரையடைததுவைதத
சடக்கைசசதமெனறுசாரநதநகியுமாரநதை
உடக்கைததகாததேயுயிரையமனகொளையிலே
யடக்கமாயவைததபொருளங்குவரமாட்டாதே. (௧௧)

தித்திகுருதேனைததெவிட்டாததெளளமுதை
முத்திகுருவித்ததானமுப்பாழைப்போற்றாமல
பற்றிப்பிடித்தியமனபாசத்தாற்கடும்வண்ணம்
சற்றியிருக்கும்வினைசூழ்ந்தனையேநெஞ்சமே (௧௨)

அஞ்செழுத்தாயெட்டெழுத்தாயைமபத்தோரட்சரமாயப
விஞ்செழுத்தாய்வினறபெருமானைப்போற்றாமல
வஞ்சகமாயுற்றமுலைமாதாவலைக்குள்ளாகி
பஞ்சரித்துத்தேடிப்பாழுக்கிறைத்தோமே. (௧௩)

அககயுகுகொனதைமபையமுலியுஞ்குடுகின்ற
சொக்காதிருத்தானைத்தொழுதுவணங்காமல
மக்கள்பெண்டிசுற்றமுன்னவாழ்வையிகநம்பியனபாய
எக்காலமுமுனடென்றெண்ணினையேநெஞ்சமே. (௧௪)

ஆண்டகுருவினருமீமிப்போற்றி
வேண்டுங்கயிலாயவீட்டுவழிபாராமல்
பூண்டகுழன்மாதுரல்லார்பொயமாயகைக்குள்ளாகித்
தூண்டிலகப்பட்டுத்துடிக்கண்டையானேனே. (௧௫)

எணிபபழுவாமிருளையறுததாளமுற்றும்.
பேணிததொழுங்குயிலேபேறுபெறுமாட்டாமல்
காணவரும்பொருளாகக்கன்கலககப்பட்டடியேன்
ஆணியற்றமாமரம்போலாகினனே நெஞ்சமே. (௨௬)

கோத்துப்பிரகாசங்கொண்டுருகியண்டமெல்லாம்
காததபடியேகயிலாயஞ்சேராமல்
வேற்றுருவப்பட்டடியேன் வெள்ளம்போலுள்ளருகி
ஏற்றுங்கழுவிவிருந்தபிணமானேனே. (௨௭)

நிலைவிட்டுடலையிராநீங்கியகலமுன்னே
சிலைதொட்டவேடனெச்சிற்றினனானேசேராமல்
வலைபட்டுமுகினமமானபோறபரதவிததுத
தலைக்கெட்டதாலதுபோற்றட்டழிந்தாயநெஞ்சமே (௨௮)

முடிக்குமயிர்ப்பொல்லாமுழுகுரம்பைமின்னரின்
இடைக்குநடைக்குமிதங்கொண்டவராதைதெசால்வி
அடிக்கொண்டதிலைவனததையனேநாயனையேன்
விடக்கையிழந்தமிருகமதுவானேனே. (௨௯)

பூவாணாபோறறுப்புசுழமதுரைச்சொக்கரது
சோபாதம்போற்றிச்சிவலோகஞ்சேராமல்
தாவாரந்தோறுநதலைபுகுந்தநாயபோலே
ஆகாதநெஞ்சமேயலைநதுநிரிந்தாயே. (௩௦)

பததெட்டாயினாதாயப்பதினமுன்றிரண்டொன்றாய
ஐத்திடடுகின்றதோரோவியதைப்போற்றாமல்
தெத்திடடுகின்றதிரிக்கண்ணிகுள்ளாகி
வித்திட்டாயநெஞ்சேவிடவுமறியாயே (௩௧)

அஞ்சமுருவாகியைமுனறுமெட்டுமொன்றாய
மிஞ்சியிருந்தவிளக்கொளியைப்போற்றாமல்
பஞ்சிலிடுவன்னியைப்போற்றப்பறிப்பிடியாமல்
நஞ்சுண்டகண்டையைப்போலநானலைநதுகெட்டேனே. (௩௨)

ஊனமுடனையுடையுமபுழுகூட்டை
மானமுடனேசுமநதுமண்ணுலகினமாளாமல்
ஆனதொருபுஞ்சுவாகளாண்டிருந்ததேசம்விட்டுப்
போனதுபோலேநாம்போய்ப்பிழைத்தோமில்லையே.
ஊறையிறைக்கின்றவுப்பிருந்தபாண்டத்தை
நாராமலநாறிநழுவும்புழக்கூட்டை •
வீரம்புரத்தைவிரும்புகின்றதெப்படியென்
ருருத்தநாட்டிலகன்றிருந்தேனில்லையே. (௩௩)

அரியவரிதே தடியறியாவொருமுதலைப்

புரிவுடனே போற்றும்பரஞ்சடைரைப்போற்றாமல்

கரியபெருவாழ்வைநம்பிக்காமததழுந்தியே

அரிவாயிறபட்டகரியதுபோலானேனே.

(௩௩)

தந்திரதையுனனித்தவதைமிகறிதுததி

மந்திரத்தையுனனிமயங்கித்தடுமாறி

விந்துருகிராதமாமேலொளியைக்காணாமல்

அந்தரத்தேகோலெறிந்த அந்தகன போலானேனே.

(௩௪)

விலையாகிப்பாணனுக்குவீறடிமைப்பட்டதுபின்

சிலையாரைவேடனெச்சுறிநின்றானைப்போற்றாமல்

அலைவாயததுருமபதுபோலாணவத்கினுலமுங்கி

யுலவாயமெழுகதுபோலுருகினையெனஞ்சமே.

(௩௫)

நெஞ்சொடுபுலம்பல

முற்றிற்றது.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார

அருளிச்செய்த

பூரணமாலே.

மூலத்துதித்தெழுந்தமுககோணசக்கரத்துள

வாலேதனைப்போற்றாமல்மதிமற்றதேனபூரணமே

(௧)

உநதிக்கமலத்துதித்துநின்றபிரமாவைச்

சுருதித்துக்காணுமற்றடட்டிந்தேனபூரணமே.

(௨)

நானிக்கமலநடுநெடுமாலகாணாமல்

ஆவிகெட்டியானுமறிவழிந்தேனபூரணமே.

(௩)

உருத்திரனையிரதயத்திலுண்மையுடன்பாராமல்

கருத்தழிந்துநானுங்கலங்கினேன்பூரணமே.

(௪)

விசுத்தியேசுரனைவிழித்திறந்துபாராமல்

பசித்துருகிநெஞ்சம்பதறினேன்பூரணமே.

(௫)

நெற்றிவிழியுடையநிர்மலசதாசிவத்தைப

புத்தியுடன்பாராமற்பொறியழிந்தேனபூரணமே.

நாதவிந்துதன்னைநயமுடனேபாராமல்

பேரதமயங்கிப்பொறியழிந்தேனபூரணமே.

(௬)

உச்சிவெளியையுறுதியுடன்பாராமல்

அச்சமுடனுமறிவழிந்தேனபூரணமே.

(௭)

மூககுமுனையெழுதித்திருந்துபாராமல

ஆகதைகெட்டுநானுமறிவழிந்தேன்பூரணமே.

இடைபிங்குலையினியலபறியமாட்டாமல்

தடையுடனையானுநதயங்கினேன்பூரணமே.

(க0)

ஊனுக்குணீரினதுலாவினதைக்காணாமல

நானென்றிருந்தநலனழிந்தேன்பூரணமே.

(கக)

மெய்வாழ்வைநமபிவிருமபிமிகவாழாமல்

பெய்வாழ்வைநமபிபுலமபினைன்பூரணமே.

(க2)

பெண்பிள்ளைதந்தையிற்றையுடனகற்றழிவை

யுண்டெனநமபியுடலழிந்தேன்பூரணமே

(க௩)

தண்டுகைபலலாககுடனேசகலசம்பத்துகளும்

உண்டெனநமபியுணர்வழிந்தேன்பூரணமே

(கச)

இந்தவுடலுயிரையெப்போதுநதானசத்தமாப

பந்தமுறநானுமபதமழிந்தேன்பூரணமே

(க௫)

மாதாபிரபஞ்சமயக்கத்திலேவிழுந்து

போதமயங்கிப்பொறியழிந்தேன்பூரணமே.

(க௬)

சரியைகிரியாயோகந்தானஞானம்பாராமல

பரிதிகண்டமதியதுபொறப்பயனழிந்தேன்பூரணமே.

(க௭)

மண்பெண்பொனஞ்சைமயக்கத்திலேவிழுந்து

கண்கெட்டமாடதுபோதகலங்கினேன்பூரணமே.

(க௮)

தனிமுதலைப்பார்த்துத்தனித்திருந்துவாழாமல

அனியாயமாயப்பிறந்திங்கலைநதுநினமேன்பூரணமே.

(க௯)

ஈரானுதண்கலைக்குளிர்ந்துகூத்தாடினதை

ஆராயந்துபாராமலறிவழிந்தேன்பூரணமே

(௨0)

வாசிதனைப்பார்த்துமகிழ்ந்துனைத்தானபோற்றும்

காசிவரைபோயத்திரிந்துகாலவந்தேன்பூரணமே.

(௨௧)

கருவிகடொண்ணுற்றிறகலந்துவிளையாடினதை

இருவிழியாற்றாராமலீடழிந்தேன்பூரணமே.

(௨௨)

உடலுக்குளநீரினதுலாவினதைக்காணாமல

கடமலைதோற்றந்திரிந்துகாலவந்தேன்பூரணமே.

(௨௩)

எத்தேசகாலமுநாயிற்றவாதிருப்பமெனது

உறமுனைத்தானபாராமலுருவழிந்தேன்பூரணமே.

(௨௪)

எத்தனைதாயதந்தையிவர்களிடத்தேயிருந்து

பித்தனாயநாமபிறந்திந்தேன்பூரணமே.

(௨௫)

- பெற்ற லுத்தாள் தாயா பிறந்த லுத்தேன் யானு முன்றன்
பெயர் லுத்தேன் தாள் தந்து புகலருள்வாய்பூரணமே. (25)
- உற்றா முது லுத்தாருமன் முறையாகுட்ட லுத்தார்
பெற்ற லுத்தாள் தாயா பிறந்த லுத்தேன் பூரணமே. (26)
- பிரமனபடைத்த லுத்தான்பிறந்திறந்து நான லுத்தேன்
உரமுடையவக்கினி தானுண்ட லுத்தானபூரணமே. (27)
- என்பத்து நான்கு தூறியிரஞ்சென்ன முஞ்செனித துப்
புண்பட்டுநானும் புலம்பினேன் பூரணமே. (28)
- என்னையறியாமலென்குளுளே நீயிருக்க
உன்னையறியாம லுடலிழந்தேன் பூரணமே (29)
- கருவாயுருவாயக்கலந்து லெனலாநீயாய்
அருவாகினிநததிகிலென்பூரணமே (30)
- செம்பொறகமலத்திருவடிபைப்போற்றாமல
பம்பைகொட்டவாடுமபசாசானேன் பூரணமே. (31)
- எனக்குள்ளே நீயிருக்கவுனக்குள்ளே நானிருக்க
மனக்கவலைதீரவரமருள்வாய்பூரணமே. (32)
- எழுவகைத்தோற்றத்திருநகிலினையாடினைதப
பழுதறவெபாராமற்பயனிழந்தேன் பூரணமே. (33)
- சாதிபேதங்கள் தனையறியமாட்டாமல
வாதனையால்நின்றும் பங்கினேன் பூரணமே. (34)
- குலமொன்றாயநீபடைத்தகுறியையறியாமலயான
மலபாண்டத்தாளிருந்து மயங்கினேன் பூரணமே. (35)
- அண்டபிண்டமெல்லாம லுவுநக ளுவாகநீ
கொண்டவடிவின் குறிப்பறியேன் பூரணமே. (36)
- சகஸ்திரத்தினமேலிருக்கஞ்சமருவைப்போற்றாம
லகத்தினுடையாணவத்தாலறிவழிந்தேன் பூரணமே. (37)
- ஐந்துபொறியையடக்கியுனைப்போற்றாமல்
நைந்துருகினெஞ்சநடுங்கினேன் பூரணமே. (38)
- என்னைத்திருக்கூத்தாயிப்படிநீயாட்டுவித்தாய்
உன்னையறியாது லழிந்தேன் பூரணமே. (39)
- நரம்புதசைதேரால் லும்புநாற்றத்துக்குள்ளிருந்து
வரம்பறியமாட்டாமல் மயங்கினேன் பூரணமே. (40)
- சிலந்நியுடைநூல்போற்சீவுசெந்துக்குள்ளிருந்த
நலந்தனைத் தானபாராமல் நலமிழிந்தேன் பூரணமே. (41)

குருவாய்ப்பரமாகிக்குழலைததிநாதவிநதாய்
அருவாயுருவானதற்கிலேன்பூரணமே. (ச௩)

ஒளியாய்க்கதிமதியாயுள்ளிருளாயக்கினியாய்
வெளியாகிநின்றவியன்றியேன்பூரணமே. (ச௪)

இடையாகிபிங்கலையாயெழுந்தசமுமுனையாய்
உடலுயிராயுநீயிருந்தவுளவறியேன்பூரணமே. (ச௫)

மூலவிததாயநின்றமுனைததுடலதோறும்மிருந்து
காலமெனவழிக்குங்கணக்கறியேன்பூரணமே. (ச௬)

உளநுமபுமமபுமாயுடலுக்குளநீயிருந்த
தெள்ளளவுநானறியாகிருந்தேனேபூரணமே. (ச௭)

தாயுக்கித்தந்தையாயத்தமாகிநொசுற்றமெல்லாம்
நீயாகின்றகிலையறியேன்பூரணமே (ச௮)

விலங்குபுளனொரவனவசரமவிண்ணவாரீர்ச்சாதிமனாக
குலங்கொழுவகையிலிந்நதகுறிப்பறியேன்பூரணமே. (ச௯)

ஆனாகிபெண்ணாயலியாகிவெறுருவாய்
மாணுகின்றவகையறியேன்பூரணமே (௫௦)

வாலையாய்ப்பக்குவமாய்வனாநதுகிழநதானுகும
பாலையாயநின்றபயன்றியேன்பூரணமே. (௫௧)

பெரியாய்ப்புவிவாய்ப்புகழ்வாரிதியாகி ௧௨௩.
மெய்யாகின்றவியன்றியேன்பூரணமே. (௫௨)

பூவாயமனமாகிபெண்ணாகிமாற்றாகி
நாவாயச்சொல்லானநயமறியேன்பூரணமே. (௫௩)

முதலாயநடுவாகிமுப்பொருளாயமுன்றுலகா
யிதமாகின்றவியலறியேன்பூரணமே. (௫௪)

ஊனாயுடலுயிராயுண்ணிறைந்தகண்ணொளியாய்த
தேனாயருசியானதிமறறியேன்பூரணமே. (௫௫)

விததாயமரமாயவினைந்தகணிகாயபூவாயச்
சித்தாகின்றதிமறறியேன்பூரணமே. (௫௬)

ஐவகையும்பெற்றுலகவண்டபகிரண்டமெல்லாந
தெய்வமெனநின்றதிமறறியேன்பூரணமே. (௫௭)

மனமாயக்கனவாகிமாயகையாயுள்ளிருந்து
நினைவாகின்றகிலையறியேன்பூரணமே. (௫௮)

சத்திசிவமிரண்டாயத்தானமுடிவிலொன்றுகச
சித்திரமாயநின்றதிமறறியேன்பூரணமே. (௫௯)

பொறியாயப்புலனாகிப்பூதபேதப்பிரிவாய்
அறிவாகிரின்றவளவறியேனபூரணமே. (௬௦)

வானிறககிர்தியாயவளாந்துபின்னொன்றானதுபோல
ஊனுடலுக்குள்ளிருந்தவுயிர்ப்பறியேனபூரணமே. (௬௧)

பொய்யும்புலையுமிகப்பொருந்திவினைபேசலன்றி
ஐயோவுணையுரைக்கவறிகிலேனபூரணமே. (௬௨)

நிரந்தரமாயெவ்வுருளினமுனியாயாடினதைப்
பரமதுவேயென்னப்பதமறியேனபூரணமே. (௬௩)

கொலவாயபிறப்பிப்பரயகூடவிருந்தேசுகிப்பா
செலவாய்பிறாகுடசெயலறியேனபூரணமே. (௬௪)

வாரிதியாயவையமெல்லாமன்னுமண்டபிண்டமெல்லாஞ்
சாருதியாயறினதலமறியேனபூரணமே (௬௫)

வித்தாயமரமாயவெளியாயொளியாயநீ
சத்தாயிருந்ததாமறியேனபூரணமே (௬௬)

தத்துவதைப்பாராததுமிகத்தனனையறிந்தறிவால்
உயத்துனைத்தானபாராமலுயவாரோபூரணமே. (௬௭)

ஒன்றாயுயிராயுடலதோறுநீயிருந்தும்
எனமுறியராகளேழைகள்காமபூரணமே. (௬௮)

நேற்றெனமுநானையெனமுனைப்புமறப்பார்ப்படைத்து
மாற்றமாயறினவளமறியேனபூரணமே (௬௯)

மனம்புத்திசித்தமகிழறிவாங்காரமதாய
கினைவாந்தலமானநிலைவறியேனபூரணமே. (௭௦)

உருப்பெதமினறியுயரந்தசத்தபேதமதாயக
குருப்பேதமாயவந்தகுணமறியேனபூரணமே. (௭௧)

சுட்சமயபேதங்குள்தானவகுத்துப்பின்னுமொரு
உட்சமயமுண்டெனமுரைத்தனையேபூரணமே. (௭௨)

முப்பத்திரண்டுமப்பாயமுனைந்துபடைத்துள்ளிருந்த
செப்படுவிற்தைத்திறமறியேனபூரணமே. (௭௩)

என்னதான்கற்றுவென்னெப்பொருளுமெற்றுவென
உன்னையறியாதாருயவரோபூரணமே. (௭௪)

கற்றறிவோமென்பர்காணாகளுநபத்ததைப்
பெற்றறியார்த்தங்களுக்குப்பிறப்பமுமோபூரணமே. (௭௫)

வானென்பாரண்டமென்பாரவாயொருமேபேசித்
தானென்பார்விணர்தனையறியாரபூரணமே. (௭௬)

ஆதியென்பாரந்தமெனபாரதற்குணடுவாயிருந்த
சோதியென்பாரநாததொழிலறியார்பூரணமே. (எஎ)

மூச்சென்பாருள்ளமெனபாரமேரனமெனுமோட்சமென்பா
பேச்சென்பாருன்னுடையபேரறியார்பூரணமே. (எஅ)

பரமென்பாரபாணுவென்பாரபாழுவெளியாயின
வரமென்பாருறமனவழியறியார்பூரணமே (எக)

எத்தனைபேரோவெடுத்தெடுத்தததாநுரைததா
அத்தனைபோகஞானமுனதறிகிலேன்பூரணமே. (அ0)

நகாரமகாரமென்பாரடுவேசிகாரமென்பா
வகாரயகாரமென்பாரவகையறியார்பூரணமே (அக)

மகத்துவமாயககாமமயககத்துக்குள்ளிருந்து
பகுத்தறியமாட்டாமற்பயனழிந்தேனபூரணமே. (அஉ)

உண்மைப்பொருளாயுநதிருந்துபாராம
பெண்மயககததாலேபிறந்திறந்தேனபூரணமே (அங)

வாயாரவாழதகிமகிழந்துணைததானபோற்றாமல
காயமெடுத்துக்கலங்கினேன்பூரணமே (அச)

சநதிரணமேகமதுதானமறைத்தவாறதுபோற
பந்தமுறயானுமுனைப்பாரசகிலேன்பூரணமே. (அரு)

செந்தாமரைததானைத்தினநதினமுமபோற்றாமல
அந்தரமாயினநிங்கலைந்தேனபூரணமே (அசு)

நீரமேற்குமிழிபோல்நிலையறமகாயிதை
தாரகமென்றெண்ணிராநடடழிந்தேனபூரணமே (அஎ)

நெஞ்சமுருகிநினைத்துணைததானபோற்றிநெடு
வஞ்சகதைப்போககவகையறியேன்பூரணமே (அஅ)

எள்ளுக்குள்ளெனையபோலவகுநிறைந்திருந்த
துள்ளமறியாதுருகினேன்பூரணமே. (அக)

மாயாப்பிரபஞ்சமபககததிலேவிழுந்தே
யோயாச்சன்னமொழித்திலேன்பூரணமே. (க0)

பூசையுடன்புலனபோகமெனுமபோககியத்தால
ஆசையுற்றேநானுமறிவழிந்தேனபூரணமே. (கக)

படைததுமழித்திடுவாயபார்க்கிற்பிரமாவெழுத்தைத்
தெருடைத்துசகிரஞ்சீவியாததுலவகுவிப்பாயபூரணமே. (கஉ)

மந்திரமாய்ச்சாத்திரமாய்மறைநான்காயநீயிருந்த
தந்திரத்தைதானறியத்தகுமோதான்பூரணமே. (கங)

- அல்லாய்ப்பகலாயனவாத்நாலமெனுஞ்
சொல்லாயப்பகுத்ததொடர்பறியேன்பூரணமே. (௧௬௪)
- நரகஞ்சவாக்கமெனநண்ணுமிரண்டுனடாயும்
அரகராவென்பதறிகிலேன்பூரணமே. (௧௬௫)
- பாவபுண்ணியமென்னுமபகுப்பாயப்படைத்தழித்திங்
காவலையுண்டாககிவைத்தவருளறியேன்பூரணமே. (௧௬௬)
- சார்தமென்னுங்கோபமென்னுஞ்சாதிபைதங்களுன்னும்
பார்தமென்னும்புத்தியென்னுமபடைத்தனையேபூரணமே. (௧௬௭)
- பாசமுடலாய்ப்பகவதுவுந்தாநுயிராய்
நேசமுடனீபொருளாயநினறையேபூரணமே. (௧௬௮)
- ஏதிலடியாரிரங்கியிகத்திலவநனு
பாதமதிலதாமுப்பரிந்தருளவாயபூரணமே. (௧௬௯)
- நானேநீநீயேநானுமிரண்டுமொன்றானுல
தேனினருசியதுபோதமெவிட்டாயநீபூரணமே. (௧௭0)
- முடிவிலொருகுணியத்தைமுடித்தனின்னுபாராமல்
அடியிலொருகுணியத்திலலைந்தேனேபூரணமே. (௧௭௧)
- பூரணமாலேதனைபுத்தியுடனேதினர்க்குத்
தாரணியிலஞானந்தழைப்பிப்பாயப்பூரணமே. (௧௭2)
- பூரணமாலே முறறும்.

நெஞ்சொடுமகிழ்தல்.

— 0 —

- அன்றுமுதலிநறளவுமாகையொடுகுட்சியுமாய்
நினறநிலையறியநேசமுற்றாய்நெஞ்சமே. (௧)
- அங்கங்குணர்வாயறிவாகியேநிரம்பி
எங்கெங்குமானதிலேயேகரித்தாயநெஞ்சமே. (2)
- அலையாதபேரின்பவானந்தவெள்ளத்தில
நிலையாயுருவிநந்துநின்றையேநெஞ்சமே. (௩)
- பாராமற்படையாமற்பருகாமல்பாதொன்னும்
ஓராதுணர்வுடனையொன்றினையேநெஞ்சமே. (௪)
- களவிநந்துகொலையிறந்துகாண்பனவுங்காட்சியும்போ
யளவிநந்துநின்றதிலையன்புற்றாய்நெஞ்சமே. (௫)
- பேச்சிறந்துசுட்டிறந்துபின்னிநந்துமுன்னிறந்து
நீச்சிறந்துநின்றதிலேநேசமுற்றாய்நெஞ்சமே. (௬)

விண்ணிறந்து மண்ணிறந்து வெளியிறந்துவொளியிறந்து
எண்ணிறந்து நின்றதிலேயேகரித்தாய்நெஞ்சமே. (எ)

பார்த்தவிடமெங்குமபரமெனவெயுட்புறம்புங்
கோததபடியுண்மையெனக்கொண்டனையெனெஞ்சமே. (அ)

ஊரிநகதுபேரிநந்துவொளியிறந்து வெளியிறந்து
சீரிநகதுநின்றதிலேசோந்தனையெனெஞ்சமே (க)

ஆன்பெண்ணலியென்றழைக்கவரிதாய்நிறைந்து
காணவரிதாய்விடங்குணனுற்றாய்நெஞ்சமே (க0)

ஆங்காரமச்சமநற்றியறிவினெடு
தூங்காமறதூங்கிச்சுகமபெற்றாய்நெஞ்சமே. (கச)

ஆதியாயநின்றவகண்டபரிபூரணத்தைச்
சாதியாநின்றவிடஞ்சாரவுற்றாய்நெஞ்சமே. (௧௨)

விருப்புவெறுப்பிலலாதவெட்டவெளியதனில
இருப்பேசுகமென்றிருந்தனையெனெஞ்சமே. (க௩)

ஆருமுறாப்பேரணடததபுறததுமிப்புறதது
நீருமுப்புமென்னநிலைபெற்றாய்நெஞ்சமே. (க௪)

உடனாகவையிருந்து முணரவரியானோடு
கடனீருமாமுமபோறகலந்தனையெனெஞ்சமே. (க௫)

நெடியகத்தைப்போககிரினதழகததுததுப்
படிகத்துங்குமபமபோற்பற்றினையெனெஞ்சமே. (க௬)

மேலாகியெங்குமவிளங்குமபரமபொருளிற
பாவுறுமெனசுவைபோறபற்றினையெனெஞ்சமே. (க௭)

நீரொடுதனனாவிவிண்ணீரானவாறேபேரல
ஊரொடுபேரிலலானோடொன்றினையெனெஞ்சமே. (க௮)

இப்பிறப்பைப்பாழ்படுததியிருந்தபடியேயிருக்க
செப்பவரிதாய்விடஞ்சோந்தனையெனெஞ்சமே. (க௯)

மேலாமபதங்கனெல்லாம்விடவிடடாராயந்து
நாலாமபதத்தினடந்தனையெனெஞ்சமே. (௨0)

கடங்கடங்கடோறுங்குரவனுடாடி
யடங்குமிடந்தானநின்றதாயுற்றாய்நெஞ்சமே. (௨௧)

கற்றவனாககேடடவனாய்க்காணாய்க்காண்பவனாய்
உற்றவனாய்நின்றதிலேயொன்றுபட்டாய்நெஞ்சமே. (௨௨)

நாதுகைக்கரணநல்குபிலனைந்துமொன்றாய்ச்
சீலமுற்றநின்றதிலேசோந்தனையெனெஞ்சமே. (௨௩)

விட்டிடிமுந்தொட்டிடிமும்மிண்ணிடமுமண்ணிடமுங்
கட்டுமொருதன்மையெனக்கண்ணுற்றாயநெஞ்சமே. (௨௪)

எந்தெந்தநாளுயிருந்தபடியேயிருக்க
அந்தச்சுகாதீதமாகினையேநெஞ்சமே. (௨௫)

வாக்கிறந்துநின்றமனோகோசநதனிலே
தாக்கமவேநின்றதிலேதலைசெய்தாயநெஞ்சமே. (௨௬)

எத்தேசமுநிறைந்தேயெக்காலமுஞ்சிறந்து
சித்தாயசித்தினிடஞ்சோநதனையேநெஞ்சமே. (௨௭)

தாழாதேநீளாதேதன்மயமதாயநிறைந்து
வாழாதேவாழமுவினையேநெஞ்சமே. (௨௮)

உளனும்புறம்புமுவிட்டாதவானந்தக
களளருந்தினின்றதிலேகண்ணுற்றாயநெஞ்சமே. (௨௯)

வாதனைபோயிட்டையுமபோயமாமென்னராச்சியம்போய
பேதமற்றினறவிடம்பெற்றனையேநெஞ்சமே (௩௦)

இரதம்பிரிந்துகலந்தேகமாமவாமேபோல
விரைந்தவிரைந்தணல்பாலமேவினையேநெஞ்சமே. (௩௧)

சோதியானசூழபனிநாகுறைகொளுமாமேபோல
நீதிருநின்றுருத்தாளநீபெற்றாயநெஞ்சமே (௩௨)

நெஞ்சொடுமகிழ்தல் முற்றிற்று.

பட்டணத்தப்பிள்ளையாரா

உடற்கூற்று வண்ணம்.

தன தன தான, தன தன தான, தந்த தனந்தன தந்த தனந்த
தன்னதனந்த, தன்னதனந்த, தானனதானன தானதனந்த

ஒருமடமாகுமொருவனுமாகி, யின்பககந்தருமன்புபொருந்தி
யுணர்வுகலங்கிலுழுகியவிரந்து, ஆறுசுரோணிதமீதுகலந்து.

பனிநிலொப்பாதிசிறுதுளிமாது, பணடியில்வந்துபுகுந்துதிர
ண்டு, பதுமவருப்புமடமிதென்று, பாரவைமெய்வாயசெவிகால்
கைகளென்ற.

உருவமுமாகியுயிர்வளர்மாத, மொன்பதுமொன்றுநிறைந்து
மடந்தை, யுதரமகன்றுபுவியில்விழுந்து, யோகமும்வாரமு நாளு
மறிந்து.

மகளிர்கள்சேனைதரவணையாடை, மண்படவுந்தியுதைநீட்டிவி
ழ்ந்து, 'மடமடிலெகாங்கையமுதமுருந்தி', யோரறிவிர்மிதிக்கிவ

ஒளிநகைபூமலிதழமடவாரு, வந்து முகந்திடவந்து தவழந்து
மடியிலிருந்துமழைமொழிந்து, வானிருபோவெனநாடும்விளம்ப,

உடைமணியாடையரைவடமாட, வுண்பவர்தினபவாதங்க
ளொடுண்டு, தெருவினிருந்துமுதியுரைந்து, தேடியபாலரொடோ
டிநடந்து.

அஞ்சுவயதாகிவினாயாடியோ.

(க)

உயாதருஞானஞ்ஞயுபதேச, முந்தமிழினகலையுங்ககாணடு
வளாபிழையெனதுபலருமவிளம்ப, வாழபதினதுபிராயமுமவந்து.

மயிரமுடிக்கோதியுபதநீல, வணடிமாதண்டொடைகொண
டைபுனைந்து, மணிபொனிலவகுபணிகளணிந்து, மாகதாபோகதா
டடிவண்ணம்.

மதனொருபனிவனெனமோக, மவனாயாகனும்ருணங்கு
ரண்டு, வரிவிழிகொண்டுசுழியவெறிந்து, மாமயில்போலவாபொ
வதுகண்டு

மனதுபொருமலவாபிறக்கோடி, மனகலசெங்கலசுதிகழ்கொய்கை
மருவமயகிழிதழமுதுண்டு, தேடியமாமுதலேசாவழந்தி

ஒருமுதலாகிமுதுபொருளாடி, நுந்ததனங்கருமவம்பீழிழந்து
மதனசுகந்தவிதனம்தெனது, வாலிபகோலமுமவெறுபிரிந்து.

வளமையுமாதியினையுமாறி, வன்பலவிழுகதிருகண்களிருண்டு
வயதுமுதிருந்துநனாத்வைந்து, வாதவிசோதகுரோதமடைந்து.

செங்கைகிலினிலோராதடியுமாயியே.

(௧)

வருவதுபோவதொருமுதுகூறு, மந்தியெனமபடிருந்திருந்து
மதியுமழிந்துசெவிதுமிவந்து, வாயறியாமலவிடாமனமொழிந்து,

துயிலவருநேரமிருமலபொறுது, தொண்டையுநெஞ்சமுலாச
துவறந்து, துகிலுமிழந்துகணையுமிழந்து, தோகையாபாலாக
கோரணிகொண்டு.

கலியுகமீதிலிவாமரியாதை, கண்டிடுமென்பளாசஞ்சலமிஞ்ச
கலகலவெனதுமலசலமவந்து, காலவழிமேல்வழிசாராநடந்து.

தெளிவுமிராமலுரைதடுமாறி, சிந்தையுநெஞ்சமுலைந்துமருண்டு
கிடமுமலைதுமிகவுமலைந்து, தேறிநலாதாவேதெனநொந்து.

முறையவனவேதனமுதியவாறு, வந்ததுகண்டமுமென்றுதெ
ளிந்துவெளிபெனகண்டமீனியெனதொந்த, மேலினியுழல்விலாதி
வின

கடன்முறைபேசுமெனவுரைநாவு, மங்கிவிழுந்துகை கொண்டு
மொழிந்து, கடைவழிகளுசியொழுகிடவந்து, பூதமுநாறுசுவாச
முறிந்து.

நெஞ்சுதடுமாறிவருநேரமே (ந.)

வளாபிறைபோலவெயிறுமுரோம, முஞ்சடையுஞ்சிறுஞ்சி
யுமவிஞ்ச, மனதுமிருண்டவடிவுமில்ங்க, மாமலைபோலயமதுநா
களவந்து.

வலைகொடுவீசியுயிரகொடுபோசு, மைந்தரும்வந்துகுனிந்த
நொந்து, மடியிலவிழுந்துமனைவிபுலமப, மாழுகினரேயிவாகால
மறிந்து

பழையவாகாணுமெனுமயலாநாள், பஞ்சபநந்திடநின்றவாபா
ரிடுமெனவந்துபறையிடமுந்த, வேபிணமவேகவிசாரியுமென
பலரையுமேவிழுதியவாதாமி, நுந்தசவங்கமுவுஞ்சிலரெனறுபை.
பணிதுகிலநொங்கலகளபமணிந்து, பாவகமேசெயதுநாறுமுடம

வரிசைகெடாமவெடுமென வோடி, வந்தினமைந்தாகுனிந்து
சுமந்து, நடுகிரந்தநதுசுடலையடைந்து, மானிடவாழ்வெனவாழ
வென்னொந்து.

விதகிடைமூடியழலகொடுபோட, வெந்துவிழுந்து முறிந்து
நினங்க, நுருகியெலும்புகருகியடங்கி, யோரபிழந் துமிலாதவுட
ம்பை,

நம்புமடியேனையினிப்பாளுமே (ச)

வண்ணமுற்றிற்று

பட டி ன த து ப பி ள் னை ய ரா

திருப்பாடல முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவெண்காட நாயனார் திருநகூத்திரம்.

ஆடியுத்த ராட மவீரபூம புகாத்திருவெண்
காடொறறித தியாகா கவின்பதியி—நீமெண
லிற்றோ வியகுகையி லேய்ந்து சிவலிங்கச்
சிற்கோல மான தினம.

